

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Καθισμένη μπροστά στ' ανοιχτό παράθυρο, η Μαρία πλέκει. Μέρες, βδομάδες, μήνες, χρόνια τώρα κάνει αυτή τη δουλειά, απ' το πρωί ως τη νύχτα. Πλέκει ζιλέ, μπλουζές, κασκόλ, σκουφάκια. Τα χέρια της έχουν συνηθίσει τόσο πολύ, που λες και πετάνε... Κι' η πελατεία της μένει πάντα ευχαριστημένη απ' την καλή και γρήγορη δουλειά της.

Τό νοικοκυριό τόχει άνα- λάβει η γοργά μητέρα της. Και ζουνε κι' οι δυο απ' το πλέξιμο. Έξω, στο δρόμο, κυλάει η ζωή. Η Μαρία σπ- κώνει συχνά τα μάτια της και κυττάζει τους διαβάτες που περνούν βιαστικά. Άν- τρες, γυναίκες, πρόσωπα κάθε λογής... Μά γι' αυτήν όλη η ζωή είναι εκείνο το πα- ράθυρο, το πλέξιμο κι' η συμφωνία με την μαντίνα. Κάτι, την εργοστασιασισ- σα, που της δίνει ταχτικά παραγγελίες και περνάει η ι- δια γι' ένα λογαριαστούνε.

Κι' η Μαρία πλέκει, πλέ- κει διαρκώς, καθημερινές και γιορτές.

Μά τώρα τελευταία κάτι έχει αλλάξει... Νάσαι άραγε η κόουρασι ή η πλήξη;... Πολ- λές φορές, τα χέρια της στο- ματάνε τις μηχανικές κινή- σεις τους και τα μάτια της καρφώνονται, όνειροπλά και μελαγχολικά, στο άπικρυνό καινούργιο μαγαζί, σ' ένα ξανθό έμποροπάλληλο.

Βρίσκει πως τα μαλλιά του μοιάζουν με χρυσάφι, ο- πως τα χτυπάει ο ήλιος, και τα μάτια του είναι πιο γλυ- κά από τ' ανοιξιάτικα βρά- βια...

Μιά μέρα, ο νέος πήγε σπίτι της.

— Θα σάς παρακαλέσω πολύ, δεσποινίς, να μου πλέ- ξετε ένα ζιλέ, της είπε.

— Πολύ ευχαρίστως! Μά που μάθατε πως αναλαμβάνω ξένες παραγγελίες;

— Τό ξέρουν όλοι, εδώ γύρω, και μάλιστα λένε πως είσαστε εξαιρετική τεχνί- τσα.

Η Μαρία κοκκίνισε ως τις ρίζες των μαλλιών της. Η καρδιά της έτρεμε.

— Δώστε μου τ' μέτρα σας και φέρτε μου το μαλλί, να σας τό φτιάξω, είπε.

— Ξέρετε, δεσποινίς, θα προτιμούσα να τ' αγοράζα- τε έσείς τό μαλλί, σ' όποιο χωματισμό σας άρέσει. Εί- σαστε πιο ειδική... Νά, πάρ- τε χρήματα.

Τ' άπόγεμα, που βγήκε η Μαρία να ψωνίση, τόν συ- νάντησε τυχαία. Και βρήκε πως ποτέ δεν ήταν τόσο ο- μορφη ή μέρα και πως όλα γελούσανε...

Έκανε μία όλόκληρη βδο- μάδα να τελειώση τό ζιλέ. Γιατί, αντί να πλέκουν τα δαχτυλά της, έπλεκε τό μυα-λό της. Χίλια όνειρα, χίλιες σκέψεις, χίλιοι κρυφοί πό-θοι... Ένοιωθε τώρα πως τό αίμα της κυκλοφορούσε πιο γοργά, και λαχταρούσε τή γλυκιά στιγμή που θ' άκουμπόυσε τό κεφάλι της στό στήθος του... Δεν θά μιλού- σανε. Θα κυττάζονταν μόνο στό μάτια και θά διάβαζαν μέσα σ' αυτά τό μυστικό της ψυχής τους. Καί, κάπου- κάπου, τό χέλι τους θά σμί- γανε σ' ένα φιλι και τό χέ-

μα τους σέ χάσια κι' άγκα- λίσματα.

Στίς σκέψεις αυτές, τό δαχτυλά της παράλυν και τήν κυρίευε μία εύχρηστη νάρκη, ένό ή φαντασία της έπλεκε όνειρα μελλοντικής ά- νέφελης εύτυχίας...

Τώρα εύρισκε δικαιολο- γίες γιά να βγαίνει ταχτικά έξω. Καί, κάθε φορά, συναν- τούσε τόν άγαπημένο της.

Ένα βράδυ, δίχως να τόν ειδοποίηση, τράβηξε μόναη γιά τό λημέριο τους. Ήθελε ν' άνασάνη τό άρωμα της ά- γάτης τους, να νιώση τήν εύτυχία και τή λαχτάρα να της φουσκώνουν τό στήθος.

Διασταυρώθηκε μ' ένα ζευ- γάροκι. Άν ήταν κι' αυτή με τόν καλό της!... Μετά- νωιες πολύ που δεν τόν εί- χε ειδοποίησει. Τής φαινόταν πως ή θερμή φωνή του της ψιθύριζε :

«Σ' άγαπάω! Έσένα μο- νόχα... καμμία άλλη!»

Καθώς έστριβε σ' ένα δρομάκι του πάρκου, συνάν- τησε δεύτερο ζευγάρι. Η κο- πέλλα είχε άκουμπήσει τό ά- κεφάλι της στό στήθος του ά- γαπημένου της κι' άκουγε τό παθητικό έρωτολόγιά του. Έ- κείνος ήταν ξανθός, με μάτια πιο γλυκά από τ' ανοιξιάτι- κα βράδια... και φορούσε τό ζιλέ πουχε πλέξει γι' αυτόν ή Μαρία με τόση λαχτάρα!...

Στό ξαφνικό αυτό θέαμα, που έσβυνε τά ώραία της ό- νειρα, έδιωχνε τις έλπίδες της, γκρέμιζε σ' άμορφους σωρούς έρεπίπων τούς πυ- ργούς πουχε θεμελιώνει πάνω στην προδομένη άγάπη της ή Μαρία, μιο ζάλη τήν κυ- ρίεψε.

Τά πόδια της λύγισαν, ή καρδιά της σταμάτησε, τό μάτια της θαμπώσαν, σάν νάχε άπλωθή μπροστά της ένας πυκνός πέπλος. Η ά- νάσα της κόπηκε στό στήθος της, έτσι που της έρχόταν ά- σφυξία.

Τό ζευγάρι προσπέρασε κι' άπομακρύνθηκε, άνύπο- πο, δίχως να τήν προσέξη καθόλου. Άκόμη άνηχούσαν τά γέλια του...

Η Μαρία θέλησε να μιλή- ση, να τρέξη πίσω απ' τόν άκαρδο, να τόν βρίση και να τόν ικετεύη μαζί, θυμίζοντάς του τούς όρκους του. Μά δεν μπόρεσε...

Μιά άναρθηρ, πονεμένη φωνή έφουξε μόναη απ' τό χέλι της, κι' ύστερα σωριά- στηκε χάμω άναίσθητη. Κά- ποιος φύλακας τού πάρκου τήν αντίληφθηκε κι' έδωσε τις φωνές, ζητώντας βοήθεια.

— Τί συμβαίνει;... ρώ- τησαν οι διαβάτες, που έτρε- ξαν κοντά.

— Ά, δεν είναι τίποτε σπουδαίο. Μιά γυναίκα νέα κι' όμορφη λιποθύμησε... ποιος ξέρει γιατί, ή καύμε- νη! Ίσως νάναι άρρωστη. Η μπορεί να τή γελάσανε στό ραντεβού της, κι' ή ά- τελπίσια να τή λύγισε. Φω- νάχτε γρήγορα ένα ταξι, να τήν πάμε στό Σταθμό Πρώ- των Βοηθειών...

Όταν συνήλθε ή Μαρία κατάλαβε πως ή καρδιά της ήταν ραγισμένη γιά πάντα...

ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Η τρίτη στή σειρά περιοδείας τού Έθνικού Θεάτρου στό έξωτερικό, μπορεί να θεωρηθή ως γεγονός.

— Πράγματι, ο διευθυντής τού Κρα- τικού Όργανισμού, που βρίσκεται τώρα στό Παρίσι, έκλεισε συμφωνία γιά σειρά παραστάσεων άρχαιας τραγωδίας, που θα δοθούν σέ διάφορες πόλεις τής Γερμα- νίας.

— Στήν «τουρνέ» αυτή, που θα πραγ- ματοποιηθή, κατά τήσαν πιθανότητα, τήν άνοιξη, ειδικό κλιμάκιο τού Έθνικού Θεά- τρου, θα παίξει τις άρχαιες τραγωδίες «Ορέστεια», «Ηλέκτρα» και «Ιππόλυ- τος».

— Η πρώτη περιοδεία τού Έθνικού Θεάτρου στό έξωτερικό (Γαλλία, Αγ- γλία) έγινε πριν δώδεκα χρόνια, με τήν πρωτοβουλία τού τότε διευθυντού τού Κρατικού Θεάτρου, κ. Κωστή Μπασιτά. Η δεύτερη περιοδεία έγινε στην Άμερι- κή, πριν από δυό χρόνια, με τήν πρωτο- βουλία τού σημερινού διευθυντού κ. Δ. Ροντήρη.

Ο Γιάννης Κανελλίδης είναι ο πρώ- τος Έλληνας μάεστρος, που θα συμπλη- ρώση τό έπιτελείο τού προσωπικού τού νέου ελληνικού υπερκατασκευά «Βασιλι- σα Φρειδερίκη», από τόν έρχόμενο μήνα.

— Η πρωτοβουλία όφείλεται στόν πλοίαρχο τού υπερκατασκευά, που είναι και έρασιτέχνης βιοιστής, μαθητής τού βιρτουόζου μάεστρου.

— Στό «Βασιλισσα Φρειδερίκη» θα προσλαμβάνεται, κατά διαστήματα, και μία Έλληνίδα τραγουδίστρια, με διεθνές ρεπερτόριο, γιά τήν ψυχαγωγία τών έπι- βατών. Ός πρώτη ύποψηφία, φέρεται ή Καίτη Παρίση.

Οι θιασάρχες τού «Κεντρικού» Φω- τόπουλος και Ήλιόπουλος, εξασφάλισαν τό καλοκαιρινό θέατρο «Σμαρτζή» και γιά τήν προσεχή περίοδο. Τά συμβόλαια υπεγράφησαν από τώρα.

Με θερμές έκδηλώσεις, υπέδεχθησαν στό σταθμό πολλοί συνάδελφοι και φίλοι τόν τενόρο Γιώργο Κοκκολιό, που γύ- ρισε στην Ελλάδα ύστερα από μία έπι- τυχή περιοδεία στις Ήνωμένες Πολιτείες, τό Μεξικό και τόν Καναδά. Τό ίδιο βρά-δυ, μία ομάδα από παλαιούς συμμαθη- τές του, ώργάνωσε μία καντάδα έξω από τό σπίτι του, με ένα από τά πιο άγα- πημένα του τραγούδια, πράγμα που έ- γινε άφορμή να ξεσηκωθή όλη ή γειτο- νιά!...

Ο Σπύρος Σκλαβούνος, ο άλλοτε δημοφιλής ποδοσφαιριστής και τερματο- φύλακας και έν συνεχεία τραγουδιστής, έξειλήθη τώρα, στην Κωνσταντινούπολη, σέ...έπιχειρηματία. Πράγματι, εδώ και λί- γες μέρες, ο Σκλαβούνος διευθύνει στό Βόσπορο ένα νέο κοσμικό κέντρο, που έ- νει χρυσές δουλειές. Στό κοσμικό αυτό κέντρο, εμφανίζεται τώρα ο Τζίμης Μα- κούλης.

Ένα πρωτότυπο καλλιτεχνικό πά- ρτυ δόθηκε τήν ήμέρα τής Πρωτοχρονιάς, στό σπίτι τής γνωστής καλλιτέχνιδος Ζω- ζώς Σαπουντζάκη.

Όλα τά άστέρια τού τραγουδιού, με τόν μάεστρο Κατριόβανό στό πιάνο, άκούστηκαν σέ μία από τις μεγαλύτερες έπιτυχίες τους. Χαρακτηριστικό είναι, ότι όλοι οι προσκεκλημένοι φορούσαν φράκο ή σμόκιν.

Μία άλλη γνωστή καλλιτέχνης τού τραγουδιού, ή Έλσα Λάμπου, διοργάνωσε ένα μπακάρι στό σπίτι της, με όλη τά ά- μονή τής Πρωτοχρονιάς, με όλη τά ά- στέρια τού ελληνικού θεάτρου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΙΣ θορυβώστερες και πιο ταραχώ- δεις γιορτές τις πέρασε φέτος ή κ. Ξανθίππη. Καί παρ' όσον ότι πέρασε και ή Πρωτοχρονιά, ο αντίλαλος όμως εξακολουθεί έξ ίσου θορυβώδης, πράγμα που κάνει έξω φρενών τήν άνοικόνου- πη τούτη γυναίκα που άπειλεί Θεούς και δαίμονες! Κι' αυτό γιάτί όλόκληρη ή πο- λυκατοικία σείεται απ' τήν φασαρία τών παιδιών, που φέτος — άλλοι μνο! — χέ- ρι σατανικό τό ώπλιε με τά πιο θορυβο- παραγωγά παιχνίδια.

Δέν ήταν δά έντελώς τυχαία αυτή ή σύμπτωση. Αντίθετα ήταν έργο σοφά κάταστρωμένο από ένα συγκάτοικο τής κ. Ξανθίππης — τόν κ. Χρηστάκη — με τόν όποιον ή δυναμική ήρωίδα μας βρισκόταν σ'α μαχαίρια. Η αίτία τής ρήξεως δέν ήταν πολύ σοβαρή, αλλά λόγω τού μα- χητικού πνεύματος τής κ. Ξανθίππης πή- ρε διαστάσεις.

Απ' τό ραδιόφωνο είχε άρχισει ο καυ- γάς. Ο γείτονας τής κ. Ξανθίππης — που κάθονταν στό πλαινό διαμέρισμα — ήταν λάτρης όλων τών εκπνοών τού ραδιό- φωνου, αλλά είχε ιδιαίτερη άδυναμία στό ρεμπέτικο τραγούδι και μόλις πετύχαι- νε ένα, άνοιγε τό ραδιόφωνο του στόν διασάων και άπολάμβανε. Η κ. Ξανθί- ππη, όμως, άγανακτούσε μόλις άκουγε μουζούκια κι' έσπινε τρικούδερτο καυγά.

— Μά γιά όνομα τού Θεού, κ. Χρήστο, δέν τό χαμηλώνετε αυτό τό ρημάδι; Έ- νη τέλους, άν έσας σ' άρέσουν αυτές οι άπδιες, ύπάρχει κι' άλλος κόσμος που δέν τις ύποφέρει!...

Και κατέληγε: — Κλείστε τό να πάη στό δαίμονα! Ο κ. Χρηστάς στήν έπίθεσι αυτή έσπευ- δε πρώτα να έπικαλεσθή τά φιλόμουσα δικαιώματά του, ύστερα τήν γνησία λαϊ- κή προέλευσι τής μουζουκοταϊδικής μου- σικής κι' έν τέλει τήν βαρुकία του που τού επέβαλλε να άνοίγη τό ραδιόφωνό του

Λιγάκι περισσότερο τού δέοντος γιά ν' άκούη. Και κατέληγε μ' ένα στερεότυπο πεισματάρικο ρεφραίν, που διατυπωνόταν με έξοργιστική άπάθεια:

— Περι μουσικής όρέξεως, ουδεις λό- γος, μαντή! Ξανθίππη! Σείς άναπάτε τόν Μπετόδεν, έγώ άγαπά τό μουζούκιο!

Η κ. Ξανθίππη, όμως δέν ήταν δά απ' τις γυναίκες που τό τρώνε κάτι τέτοια. Άφου κι' καυγάδες της δέν έπιασαν, ση- κώθηκε μία και δυό, πήγε στην άστυνο- μία, έφερε άστυφύλακα και επέβαλε στό ραδιόφωνο τού μουζουκοφίλου γείτονα τήν πλήρη σιγή.

Μένε άπνεε ο πεισματάρης και βαρύ:

Θορυβώδεις γιορτές

κοος κ. Χρηστάκης κατά τής γειτονιάς του κι' από τήν ήμέρα εκείνη σκεδίαζε έκδίκισι. Οι γιορτές, λοιπόν, τού ένέ- πνευσαν μία θαυμάσια ιδέα και τού έδω- σαν τήν ευκαιρία να πραγματοποιήση τό σατανικό του σκέδιο. Μία και δυό τρά- δης στα καρποτάκια και ζήτησε ό,τι φα- σαριόζικο παιχνίδι μπορούσε να βρεθή.

— Έχετε ροκάνες; — Άμέ, δέν έχουμε; — Κάνουν πολλή φασαρία;

Η κ. Ξανθίππη άρχισε να εξαπολύη τούς κεραυνούς της κατά τών παιδιών...

— Άμέ, δέν κάνουν; Πήρε, δοκίμασε τις ροκάνες, είδε ότι χαλούσανε τόν κόσμο και γέλασε σατα- νικά. Ύστερα ρώτησε: — Καρμπούζες έχετε; — Άμέ, δέν έχουμε; — Τρουμπέτες έχετε; — Άμέ, δέν έχουμε; — Σφυρίκρες έχετε; — Άμέ, δέν έχουμε; — Ταμπούρα, φουσαρμόνικες, έχετε; — Άμέ, δέν έχουμε; — Τα πήρε όλα ένα-ένα, τό δοκίμασε μο- νάχος του, είδε ότι τό καθένα χωριστά μπορούσε να ξεκουφάνη τό πιο γερό αυ- τί κι' όλα μαζί μπορούσαν να τρελλά- νουν άνθρωπο, τά πήρωσε, τά πήρε, μα- ζί του κι' ύστερα σάν καλόκαρδος «Αν- Βασίλης» — παραμονή πρωτοχρονιάς, βρά- δακι — τάφερε και τό ναίρας σ' όλα τά παιδιά, μικρότερα και μεγαλύτερα, τής πολυκατοικίας. Και τό μόν βράδυ τής πρωτοχρονιάς άκούστηκαν μερικοί θόρυβοι αλλά όχι και πολύ σπουδαίοι. Τό κακό ξεόπασε τήν έπομένη τό πρωί

όταν ή πρωτοχρονιά τού σωτηρίου έ- τους 1955 άνέτειλε μ' έναν όρμαγδό θορύβων, τρουμπετών, καρμπούζων, σφυ- ρικτών, ροκάνων, φουσαρμόνικων, ταμ- πουρών, με τέτοια ποικιλία θορύβων και τέτοια όρμη, που έννομιζες ότι ξεόπασε σιμούν μέσα στην πολυκατοικία.

Άκουσε ή κ. Ξανθίππη και άναστατή- θηκε: — Παναγιά μου! είπε πρώτα, Κι' ύστερα: — Μή χειρότερα, Θεέ μου! Κι' ύστερα: — Τί κακό είναι αυτό;

Με τό χέλι της σφιγμένα και τό κα- ρύδι να παίξη στό λαμό της περίμενε να κοπάη τό κακό. Άλλά που να κο- πάση! Όσο περνούσε ή ώρα, τόσο δυνα- μωνε ή φασαρία, γιάτί κάθε παιδάκι που ζυγνούσε άρραζε τό θορυβοποιό του δω- ρού που πρόσθετε τήν φασαρία του στή φασαρία τών άλλων. Έτσι από πάνω κι' από κάτω κι' από δεξιά κι' από άριστερα — απ' όλα τά πατώματα τής πολυκατοικίας — έρχόντουσαν οι δαιμονισμένοι θόρυβοι, που άποτελούσαν, όλοι μαζί, μία πρωτο- φανή συμφωνία που έγγραφε, θάλεγε, έ- νας ομνέρνος άνισόρροπος συνθέτης!

— Παναθεμά σας! ούρλιαξε ή κ. Ξανθί- ππη κι' άρχισε να εξαπολύη τούς κεραυ- νούς της κατά τών παιδιών, συνιστώντας στους γονείς τους... να τά άφοπλίσουν και άπειλώντας στην αντίθετη περίπτωση να τά σφάζη!

Προσπαθούσαν να τήν καλάρουν οι συγκάτοικοι:

— Παιδιά είναι κ. Ξανθίππη! Τί να τά κάνουν; — Κι' έμείς τά ίδια δέν τραβάμε; — Κάντε λιγάκι ύπομονή, μέρα που είναι σήμερα!

Άλλά που να σταματήσουν τ' άφιλότι- μα. Ούτε τήν Πρωτοχρονιά, ούτε τήν έ- πομένη, ούτε τήν μεθεπομένη σταματού- σε τό κακό. Στο μεταξύ, όμως, είχε μά-θει τίνος έργο ήταν εκείνο και έπνεε μένεα κατά τού γείτονα τής κ. Χρηστά- κη, που, βαρुकος καθώς ήταν, ούτε τού καϊγότανε καρφι απ' όλη αυτή τήν φασα- ρία! Αντίθετως, μάλιστα, ήταν πανευτυ- χής, βλέποντας τό κακό που γινόταν και μόλις συναντούσε τήν κ. Ξανθίππη τήν χαιρετούσε με γλυκύτητα, λέγοντάς της ψουκα-ψουκα:

— Κυρία Ξανθίππη μου, δέν σ'ας ένο- χλεί πιά τό ραδιόφωνό μου, έ; Είπατε ότι συμμορφώθηκα με τις συστάσεις σας και δέν τ' άνοίγω πιά.

Όπου ή κ. Ξανθίππη τήν τρίτη φορά, που τή τό είπε δέν κρατήθηκε πιά και γρύλλισε μέσα απ' τά δόντια της:

— Μωρή γοργά κουφαδόνα, θά σέ κανο- νίσω, ενώ! Ένοιω σου!

— Πώς είπατε; — Τίποτα!... Άλλά, δυστυχώς, ή πολυμήχανη γυναί- κα δέν μπόρεσε γιά τήν ώρα να βρη τί είδους έκδίκισι θάπρεπε να κάνει τού πονηρού συγκάτοικου της. Κι' όμολογεί συντετριμμένη τήν ήττα της στόν κ. Έε- ρεμία:

— Μού τήν έσκασε φέτο τό κουφάλογο! Άλλά... πώς έχει ή άλλαδα τήν ούρά! Κι' όλοι οι συγκάτοικοι τής πολυκατοι- κίας λένε ότι ή κ. Ξανθίππη θά άσκολη- θή όλο τό νέο έτος 1955, γιά να βρη Ιαζία έκδίκισι... τής κουφαδόνας. Πρά- γμα καθόλου άπίθανο.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Εύθυμοι διάλογοι

Τήν παραμονή τής ήμέρας που πρόκει- ται να χωρίση από τόν σύζυγό της ή κ. Αίλκα, τού λέει: — Θυμάσαι όταν κάναμε τό ναυμίλιο τα- ξείδι; Μας είχε πιάσει τρομερή τρικυμία, που κοντεύαμε να πνιγούμε. Τότε έσύ μούλεγεσ όπ θά μ' άγαπάς μέχρι τής τε- λευταίας μου πνοής.

Κι' ο σύζυγος: — Ναι, αλλά δέν φανταζόμουν ότι θά γλυτώναμε από τήν τρικυμία εκείνη...

Η οίκοδέσποινα: Δέκα τρεις στό τραπέζι!

Ο καλές μένος: Μη! Έσείς, κυ- ρία μορφωμένη, δίνετε τόση σημασία στις προλήψεις;

Η οίκοδέσποινα: Δέν δίνω σημα- σία, με τό σεβήσιμο μου είναι μόνο γιά δώδεκα!

Αιλή: Αυτός ο άντρας μου είναι ζω- ον! Χτες τό βράδυ είχαμε πάλι καυγά.

Αιλή: Γιατί; Αιλή: Δέν μπορεί να κωνέψη τόσα χρόνια τώρα ότι είμαι τριάντα πέντε χρό- νων!...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φωστήρ

Έγώ ο μέγας Δόν-Ζουάν, ο προκαλέσας κρότον, ύπέστην ρεζιλίκιον τήν εορτήν τών ώτων, καθ' ήν στιγμήν επόδαρον, ο βλάξ, έν ταίς όδοίς ως γόνος άπροσμέτρητος και θρυλικός δανδής. Ήγουν τών ώτων τής καλής και χαρμούνου ήμέρας μετά χαράς πασιφανούς ου μόν κι' ιδιαίτερας έν ταίς όδοίς εβάδιζον κι' εξαίφνης έθαμβώθην, κήραν τούτέστιν έξοχον ιδών, έμερακλώθην! Κι' επιθυμήσας μετ' αυτής να γνωρισθώ δεόντως, έπέσπευσον τό βήμα μου ένθώς κι' έπειγόντως και γάρ τυγχάνω, ως είκός, περί αυτών ατοίς έν τή κηρή έγέγονα, ω παίδες, κολιτοίς.

— Ω κήρα, άνεδόθησιν έντέχνως κατά πρώτον, τούτο καθίσταται γνωστόν: Τήν εορτήν τών ώτων έχω πανήγυριν καγώ ο Δόν-Ζουάν, ω κήρ, καθ' ο είμι τού έρωτος ο μέγιστος... φωστήρ. Φωστήρ τυγχάνω κι' έννεκν του θάμ- (θους και τής πείρας έχω θαμβώσει, πλην ύμνών, άπειραριθ- (μους κήρας, και καταυγάω ουτω πως με τό δεινόν (μου μβρίον, ώπερ λαμπτήρ περίοπτος τών έκα- (τόν κήριον. Είμι λαμπτήρ τού έρωτος! τής είπον (τελικώς κι' ένω τήν κείραν ήπλωνον κατά τά (ειωθότα, έκείνη τήν όμβρέλλαν τής ήγειρεν (ζαφνικώς κι' έν άκαρεί, ω Άπολλον, μοί ήλ- (λαζεν τά... φώτα!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΘΥΓΕΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Χριστίνα Πετράκη πού ζή με τή μητέρα της φτωχικά καί με στερήσεις ο' ἐν τῇ ὑπόγειο, προσκαλεῖται μιά μέρα ἀπό τῆ Τζούλια Φωτίου, μιά πλούσια συμμαθήτριά της σ' ἕνα ἀριστοκρατικό πάρτυ στήν Κηφισιά. Ἡ φτωχή, μιά ἐξαιρετικά ὁμορφὴ νέα στήν πολυτελὴ βίλλα τῆς Τζούλιας γνωρίζεται με τὸ θέμν Κανλνῆ, ἕνα συμπαθητικό τραπεζιτικό ὑπάλληλο, πού νομίζει πὼς εἶναι κ' ἐκείνη πλούσιόκοριτσο. Ἡ Χριστίνα μιά στιγμή τὸν ζητάει νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ διορισθῇ σὴν Τράπεζα - γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ ἀτομικὸ τῆς καρτέλνικ - καὶ συμφωνοῦν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ τὴν ἐπομένη σὺ γραφεῖο του. Ὅταν γύρισε κατόπιν σὺ οὐπὶ τῆς, ἡ μητέρα τῆς ἀρξίσε νὰ τῆς διηγήται τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τῆς. Ἡ Ἄννα Πετράκη γνῶρισε τὸν ἀντρα τῆς σὺ κατάστημα πού ἐργαζόταν ὡς ταμίας κ' ὅπου ἦταν κ' αὐτὸς ὑπάλληλος. Ἐξῆσαν με φτώχεια καὶ στερήσεις κ' ἐπειτα ἐκείνος ἐξαφανίστηκε σὺν πόλεμο κ' ἡ Ἄννα ἀνδράρῃε τὴν κόρη τῆς με μεγάλα βάσανα. Ἡ Χριστίνα τῆς ὑποσχέθηκε νὰ πάρῃ ἕνα πλούσιο ἀντρα γιὰ νὰ ζῆσῃ κ' ἐκείνη εὐτυχισμένη κοντὰ τῆς καὶ ἄλλη ἡμέρα πῆγε στήν Τράπεζα γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν θέμν Κανλνῆ, πού τῆς ἔδωκε ἀόριστες ὑποσχέσεις γιὰ τὸ διορισμὸ τῆς. Τὴν ἐπομένη πῆγαν μαζί στήν Γλυφάδα κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες στήν Ραφίνα. Ὁ θέμνς ἦταν ἐρωτευμένος μαζί τῆς, μὰ κ' ἡ Χριστίνα ἐννοίωθε πὼς τὸν ἀποῦσε. Ἀποφάσισε τότε νὰ φωνῇ ὑποχωρητικῇ, γιὰ νὰ ἐκδίσσῃ τὴν κατάστασι. Μιά Κυριακὴ πῆγαν στήν Πάρνηθα καὶ πῆραν ἕνα μονοπάτι μέσα στὰ ἔλατα...

Κάθισαν ἀπάνω σὺ γρασίδι, κοντὰ - κοντὰ, στριμωγμένοι. Τὰ ἐρωτῶλογα ἦσαν αὐθόρμητα στὰ χεῖλν τῶν.

— Χριστίνα, μὺ φαίνεται φέμματα πὼς γνωρίζαστε μονάχα λίγες μέρες... Ἐγὼ τὴν ἐντύπωσι πὼς σὲ ξέρω χρόνια, πολλὰ χρόνια...

Ἐπαλῶθηκε κ' ἀκούμπησε τὸ κεφάλν τῶν στὰ γόνατά τῆς.

— Δὲν σὲ δαράνω;... Τὸ χὰιδεψε με ἀπειρὴ τρυφερότητα τὰ μαλλιά...

— Εἶμαι εὐτυχισμένη, τοῦ ψιθύρισε.

— Ἐμεῖς αὐτὸς ἔτσι πολλὴ ἀρα, με κλειστὰ τὰ μάτια, με τὴν εὐτυχία ζωγραφισμένη σὺ πρόσωπό του. Ἐπειτα σηκώθηκε, πέρασε τὸ χέρι του σφιχτὰ γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς.

— Δὲν μοῦ εἶπες;... τῆς ψιθύρισε. Μ' ἀγαπᾷς κ' ἐσύ;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὺ πῶ;

— Ἀργά, στοχαστικῇ, τὰ χεῖλν τῶν ζήτησαν τὰ δικά τῆς. Ἐγὼ φίλν! Τὸ πρῶτο φίλν! Τὸ πρῶτο φίλν τῆς ζωῆς τῆς. Πίσω ἀπὸ τὴν ῥάχη τῶν ἔλατων, τὸν πελώριον φρουρῶν. Πίσω ἀπὸ τὸ δένδρινν τείχος, μέσα στὶς μοσχολιές τοῦ δουνοῦ, κάτω ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ.

Ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς κ' αἰσθάνθηκε μιά ἀνατριχίλα νὰ περνᾷ σ' ὅλο τῆς τὸ κορμῇ.

Ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων, κ' εἶχε ἰδέα βέβαια γιὰ τὴν ἀγάπη. Κ' ὅμως πρῶτη φορὰ κατὰλαβε μόνη τῆς τὴ σημασία τῆς λέξεως. Σὰν ν' ἀνοίξε κάποιο βαρὺ παρατέτασμα, καὶ τὴν ἄφῃσε ν' ἀντικρύσῃ ἕνα καινούργιο κόσμν.

Ὁ θέμνς τὴν ἐσφιγγέ στήν ἀγκαλιά του καὶ φαίνονταν κ' αὐτὸς ἀναστατωμένος.

«Ἐφθασε ἡ ὥρα!» συλλογίστηκε ἡ κοπέλλα.

Κ' ἐνοίωσε τὴν καρδιά τῆς νὰ σκιρτᾷ στὴ σκέμν πὼς θὰ ὑποχωροῦσε. Χωρὶς ὑπολογισμὸ, ἔτσι μονάχα ἐπειδὴ τὸν ἀγα-

ποῦσε, κ' ἐπειδὴ τὸ θεωροῦσε φυσικὸ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλη τῆς τὴν ὑπαρξί.

Ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ φιλιά, με κλειστὰ τὰ μάτια, τοῦ ψιθύρισε:

— Σ' ἀγαπᾷ!...

Παραξευθῆκε ὅμως ποῦνοιωσε ἀξάφνα τὰ χέρια του νὰ χαλαρώνωνται.

Τραβήχτηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὸν κύτταξε.

Ὁ θέμνς ἀνάσαινε βαρειά, κ' ἦταν πολὺ χλωμός. Φαίνονταν ὑπερβολικῇ ταραγμένος, καὶ με κόμπο συγκρατοῦσε τὰ χέρια του νὰ μὴ τρέμουν.

— Τί ἔχεις θέμν; τὸν ρώτησε ταραγμένη κ' αὐτῇ.

— Χριστίνα, Σ' ἀγαπᾷ. Εἶμαι τρελλός γιὰ σένα, κ' ἡ μόνη μου εὐτυχία θὰ ἦταν νὰ γίνῃς γυναίκα μου... Ἀλλά...

Σὰν φίλν φαρμακερὸ, τῆς δάγκωσε αὐτὸ τὸ ἄλλὰ» τὴν καρδιά.

— Ἀλλά; ἐπανέλαβε τρεμουλιαστῇ.

— Ἀλλά, πρέπει νὰ σοῦ μιλῶ, νὰ σοῦ μιλῶ με εἰλικρίνεια, νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Μήπως εἶσαι παντρεμένος; τὸν ρώτησε ἀχνά.

Ὁ θέμνς γέλασε αὐθόρμητα.

— Ποῦ πάει ὁ νοῦς σου!...

— Μήπως ἔχεις δώσει τὸ λόγο σου σ' ἄλλη κοπέλλα;

— Ὁχι, ἀγάπη μου γλυκειά!... Ὁχι! Δὲν ἔχω καμμιά δέσμευσι, εἶμαι ἐλεύθερο ποῦλν.

— Τότε τί ἐμπόδιο ὑπάρχει;...

— Ἀκουσε... Θὰ στὰ πῶ ὅλα. Πρέπει νὰ τὰ μάθῃς ὅλα, τώρα ἀκόμα, πρὶν μὺ χαρίσῃς ὁλότελα τὴν καρδιά σου. Τώρα πού ἔχεις ἀκόμα καιρὸ νὰ σκεφθῇς ψυχραιμα. Εἶναι τίμιον νὰ σοῦ μιλῶ. Γιατὶ φαντάζομαι ὅτι δὲν βλέπεις τὰ πράγματα ἀκριβώς, ὅπως εἶναι... — Μήπως θέλεις νὰ μὺ διηγηθῇς τὴν ἱστορία σου;

Ἐνστασιαν

Θράσος μιά φορὰ!...

Σ' ἕνα βαγόνν τοῦ τραῖνου βρίσκεται μόνος ὁ Θεοφάνης καὶ φαίνεται πὼς πλῆττει φοδερὰ. Ἐμφανικὰ ἐρχεται καὶ καθεταί ἀπέναντί του ἕνας κύριος με γυαλιά. Ἀλλά δυστυχώς, δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι γιὰ κουβέντα, γιατί ἀμέσως ἀνοίγει τὴν ἐφημερίδα του κ' ἀπορροφᾷται στήν ἀνάγνωσί τῆς.

Ὁ Θεοφάνης τότε, μὴ μπορῶντας ν' ἀνθέξῃ σὺ μαρτύριο αὐτοῦ, σκύθει καὶ ρωτᾷ ἐνγενικά τὸν ἀγνωστό:

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, μήπως μπορεῖτε νὰ μὺ δανείσετε γιὰ λίγο τὰ γυαλιά σας νὰ δῶ κάτι; Δυστυχώς, βλέπετε, ξέχασα τὰ δικά μου...

Πολὺ εὐχαρίστας, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος κ' ἀνυπόπτος βγάζει καὶ τοῦ δίνει τὰ γυαλιά του.

Ὁ Θεοφάνης τὰ παίρνει, εὐχαριστεῖ ξανά κ' εἰς τὸ ἴδιον ἐνγενικὸ χαμόγελο λέει σὺν καταπληκτικῇ συνταξιδιωτῇ του:

— Καὶ τώρα θὰ μπορούσατε βέβαια νὰ μὺ δώσετε καὶ τὴν ἐφημερίδα σας μιά καὶ σὰς εἶναι ἀχρηστῇ, ἔτσι πού εἰσαίτε χωρὶς γυαλιά! Κόκκαλο ὁ ἄλλος.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Ἀκριβώς αὐτό. Δὲν ξέρομε τίποτε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Πρέπει ν' ἀκούσῃς τὴν ἱστορία μου πρῶτα...

Ἡ ἱστορία τοῦ θέμν

Ἡ Χριστίνα ἐνοίωθε τὴν καρδιά τῆς νὰ χτυπᾷ ἀνυπόφορα, βασιανιστικά. Ἄν δὲν εἶχε τὴν ἀγάπη, θὰ νικούσε ὁ θυμὸς μέσα τῆς. Ἡ σκέμν πὼς ἀπάνω στήν στιγμή πού εἶχε ἀποφασίσει αὐτῇ τὴν ὑπερτατὴ θυσία, ἐκείνος εἶχε τὴν ψυχραιμία νὰ σκεφθῇ κάτι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους, τὴ θύμω. Κ' ὅμως ἤξερε πὼς γιὰ νὰ φερθῇ ἔτσι ὁ ἀγαπημένος τῆς θὰ ὑπῆρχε κάποιος σπουδαῖος λόγος, κάποιος φοδερὸς λόγος.

— Ἀκουσε λοιπόν, τὴν ἱστορία μου εἶπε ὁ θέμνς με φωνῇ βραχνῇ. Ἡ οἰκογένειά μου εἶναι φτωχῇ! Πολὺ, φτωχῇ!...

Σὰν μαχαιριὰ μπηκν τὰ λόγια του στήν καρδιά τῆς κοπέλλας.

Τὸν κύτταξε με μάτια τρομαγμένα. Τὸ σο, πού αὐτὸ τὸ κατὰλαβε, καὶ τῆς εἶπε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο:

— Βλέπεις; Γ' αὐτὸ σοῦ μιλῶ! Τὸ ἤξερα πὼς φανταζόσουν ἄλλοιῶτικα τὰ πράγματα.

»Στὸ σπίτι τῆς Τζούλιας συγχάζουν ἄνθρωποι πλούσιοι. Εἶσαι κ' ἐσύ βέβαια ἕνα πλουσιόκοριτσο. Καὶ συνήθως οἱ κοπέλλες τῆς σειρᾶς σου δὲν κυττᾶνε μονάχα τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀτομικὴ ἀξία. Θέλουν καὶ ἀνάλογα χρήματα. Κ' ἂν αὐτὲς οἱ ἰδίες τὸ παραβλέψουν, οἱ γονεῖς τους μπαίνουν στὴ μέση κ' ἀρχίζουν τὶς ἀξιώσεις. Ἐσὺ φαίνεσαι κοπέλλα δυναμικὴ καὶ σίγουρη γιὰ τὸν ἐαυτὸ σου. Δὲν ξέρω τίποτε γιὰ τὰ οἰκογενειακά σου. Πάντως εἶναι τίμιον νὰ σὲ ἐνημερώσω γιὰ τὴ δικὴ μου τὴν οἰκογενειακὴ κατάστασι.

Ἡ Χριστίνα ἐσφιγγε τόσο τὰ χέρια τῆς πού τὰ νύχια τῆς χωνόνταν στὶς χούφτες τῆς. Ἐνοίωθε σὰν νὰ τῆς ἔλειπε ὁ ἀέρας. Τῆς, ἔμφανικὰ, νὰ εἶχαν γερὴ ἀπάνω τῆς τὰ δέντρα, τὰ πελώρια δέντρα, πού ἀντὶ γιὰ τὸν φρουρὸ τῆς ἀγάπης τοὺς γίνονταν τώρα τὴν συντριβάνν με τὸ σκοτεινὸ τοὺς ὄγνα τὴν συντριβάνν με τὸν φουρτῆ, νὰ κο. Θάβει νὰ σηκώθῃ, ν' ἀντικρύσῃ λίγον βρῇ ἕνα μέρος ἀνοιχτό, ν' ἀντικρύσῃ λίγον ὀρίζοντα. Φοβόταν ὅμως νὰ ἀπομονωθῇ μὴ πὼς σταματοῦσε τὴ διήγησι τοῦ ὁ θέμνς. Κ' ἔπρεπε νὰ τ' ἀκούσῃ ὅλα.

Ἐμεῖς ἀκίνητη σὰν ἀγαλμα, καὶ τοῦ ψιθύρισε, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ:

— Τέλειωσε τὴν ἱστορία σου, πές μου τὰ ὅλα...

— Ναί, θὰ στὰ πῶ... Ὁ πατέρας μου ἦταν δημόσιος ὑπάλληλος. Πέθαμε πολὺ νέος, πρὶν συμπληρώσῃ τὴ συνταξί του καὶ μὰς ἄφῃσε τρία παιδιά, ἑμένα καὶ δυὸ ἀδελφές.

— Ἐχεις ἀδελφές;... ρώτησε με φωνῇ ἀχνῇ ἡ κοπέλλα.

— Ναί, δυὸ ἀδελφές. Τὴ Θεωνῇ, δυὸ χρόνια μεγαλύτερη μου καὶ τὴν Λίλα, πού γινε προχθές εἰκοσι χρόνια.

— Ἡ Θεωνῇ εἶναι παντρεμένη;...

— Ὁχι, καμμιά δὲν εἶναι παντρεμένη. Ἐργάζονται κ' οἱ δυὸ τους στήν Τράπεζα.

— Μαζύ σου;

— Δηλαδή, κ' οἱ δυὸ τους στήν Τράπεζα Ἑλλάδος, σ' ἄλλα τμήματα.

— Πὼς τὰ καταφέρατε νὰ διορισθῇτε δλο στήν Τράπεζα Ἑλλάδος;

— Θὰ σοῦ πῶ, Ἡ μητέρα μου εἶναι ἀ-

πὸ καλὴ οἰκογένεια. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς τῆς εἶναι πολὺ πλούσιοι κ' ἔχουν καλὲς θέσεις. Εἰδικὰ, ὁ κ. Ἀντώνης Παπαμαῦρου, πού εἶναι σπουδαῖος παράγων στήν Τράπεζα, ἂν καὶ πολὺ μακρινὸς συγγενὴς μας εἰδείξε πάντα μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ μὰς.

— Αὐτὸς πού τὸν παρακάλεσες γιὰ μένα;

— Ἀκριβώς αὐτός. Ἀλλά, καταλαβαίνεις ὅτι ἀφοῦ μὰς διώρισε ἐμὰς τοὺς τρεῖς δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τοῦ ζητήσουμε καὶ ἄλλο ρουσφέτι. Εἶναι, σοῦ εἶπα μακρινὸς ἐξάδελφος τῆς μητέρας μου, ἄνθρωπος τυπικός κ' αὐστηρὸς. Ἐχει λίγες κουβέντες κ' ὅταν σοῦ πῇ ναί, εἶναι ναί. Ἄν πάλι σοῦ ἀρνήθῃ, δὲν ἔχεις ἐλπίδα.

— Γιὰ μένα σοῦ ἀρνήθηκε;...

— Σχεδόν. Πάντως ὅπως σοῦ εἶπα, με εἰλικρίνεια, δὲν μπόρεσα νὰ ἐπιμείνω πολὺ, ἐπειδὴ ἐσὺ εἶσαι πλουσιόκοριτσο. Ὑπάρχουν τόσες χιλιάδες κορίτσια πού θὰ ἐξασφαλίσαν τὸ ψωμί τους μ' αὐτῇ τῇ θέσι...

— Πές μου τὴν ἱστορία σου! ψιθύρισε ἡ Χριστίνα.

— Εἶναι μιά συνηθισμένη ἱστορία... Ἡ μητέρα μας στάθηκε ἡρώδια γιὰ νὰ μὰς ἀναθέρῃ καλά. Ἐγὼ πῆρα τὸ διπλωμά μου τῆς νομικῆς, μὰ τὰ κορίτσια ἦσαν ἀδύνατον νὰ σπουδάζουν, ἂν καὶ ἔχουν κ' οἱ δυὸ τους μεγάλῃ ἐπίδοσι στὰ γράμματα. Ἡ Θεωνῇ θυσιάστηκε μ' ὅλη τῆς τὴν εὐχαρίστησι γιὰ μένα. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶναι περίφημα κορίτσια κ' εἶμαστε κ' οἱ τρεῖς μαζί με τὴν μητέρα μας ἐξαιρετικὰ ἀγαπημένοι...

— Ἡ δυστυχία συνδέει τὶς οἰκογένειες, εἶπε ἡ κοπέλλα με πικρία.

— Ὁχι! φώναξε ὁ θέμνς. Δὲν εἶμαστε δυστυχισμένοι. Ποτέ δὲν σκεφθήκαμε ὅτι εἶμαστε δυστυχισμένοι... Ἡ μητέρα μας βέβαια πέρασε φοδερὲς ἡμέρες, ὅταν ἤμαστέ μικροί. Ἀλλά ἐδῶ διορίστηκα μόλις τέλειωσα τὸ Γυμνάσιον, τὸ ἴδιον κ' ἡ Θεωνῇ.

Τώρα μπορῶ νὰ πῶ ὅτι με τοὺς τρεῖς μισθοὺς καὶ με τὴ συνταξί τῆς μητέρας ζοῦμε πολὺ καλά. Πάρα πολὺ καλά μάλιστα...

Μιά εἰρωνικὴ σπιθα πέρασε στὰ μάτια τῆς Χριστίνας.

— Δηλαδή, δὲν στερεῖστε τὸ ψωμί...

— Ὁ θέμνς κοκκίνισε.

— Ὁχι, Χριστίνα, δὲν πρόκειται πιά γιὰ τὸ ψωμί. Ἀπὸ τὸ καιρὸ πού ἀρχισα ἐγὼ νὰ ἐργάζομαι, ἀποφασίσαμε νὰ μὴ δευδελύ δεκάρα γιὰ τὸ σπίτι ἡ Θεωνῇ...

Ἐτσι κατὰφερε νὰ δημιουργηθῇ ἀρκετὴ προίκα!... Δηλαδή, τὴν πού θὰ τῆς ἐπιτρέψῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ σπίτι τῆς, νὰ ξεκινήσῃ. Ἡ Θεωνῇ εἶναι ἀρραβωνιασμένη...

Τὰ μάτια τῆς Χριστίνας σπίθισαν.

— Ἀρραβωνιασμένη;...

— Ναί, μ' ἕνα πολὺ καλὸ παιδί.

— Πλούσιον;...

Ὁ θέμνς γέλασε.

— Ἡ πρώτη σου ἐρώτησι...

— Θέλω νὰ πῶ...

— Δὲν μὺ κακοφαίνεται. Αὐτῇ ἡ νοστροπία εἶναι τῆς κοινωνικῆς σου θέσεως.

»Ὁχι, Χριστίνα. Ὁ Τῶνης Μαραπῆς ὁ ἀρραβωνιαστικός τῆς ἀδελφῆς μου δὲν εἶναι πλούσιος. Εἶναι ὑπάλληλος στήν Τράπεζα κ' αὐτός, ἐξαιρετικὸ παιδί, με ἀξία, καὶ με καλὴ καρδιά. Ἀγαπήθηκαν καὶ θὰ παντρευτοῦνε.

— Πότε;...

— Τώρα. Δὲν θ' ἀργήσουν πολὺ. ἴσως κανένα χρόνον ἀκόμη.

— Κανένα χρόνον; φώναξε ἡ Χριστίνα.

— Ναί. Σοῦ φαίνεται πολὺ; Εἶναι ἀρραβωνιασμένοι πέντε χρόνια. Ἡ Θεωνῇ ἦταν τότε εἰκοσιενὸς - εἰκοσιδύο χρόνων...

— Καὶ τί περιμένουν;

— Νὰ κανονίσουν τὰ οἰκονομικά τους...

Ὁ Τῶνης εἶχε κ' αὐτὸς οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις. Κ' ἡ Θεωνῇ ἔπρεπε νὰ μαζέψῃ λίγα χρήματα...

— Μεγάλῃ ὑπομονῇ! ἀναστένανε ἡ κοπέλλα.

— Πού δὲν θὰ εἶχες ἐσύ; εἶπε ὁ θέμνς πικρά.

Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Σὲ λίγο, τὸν ρώτησε σιγά:

— Τί ἄλλο ἔχεις νὰ μὺ πῇ;

— Τίποτε, Χριστίνα... Αὐτὰ ἦταν ὅλα. Ἡ ἀκόμα, γιὰ νὰ ἔχῃς σαφῇ ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος, οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις καθ' αὐτὸ δὲν ἔχω. Ἡ Θεωνῇ δὲν

εχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά μου. Ἡ μητέρα μου μόνη, με τὴ συνταξί τῆς τὰ βγάζει πέρα. Ἡ Λίλα, εἶναι ἄλλος τύπος. Δὲν διάζεται νὰ παντρευθῇ, καὶ τάχως ξεκαθαρίσει. Ἄν τύχη καὶ παντρευτῶ ἐγὼ πρὶν ἀπὸ αὐτὴν, δὲν τὴν πειράζει καθόλου. Θέλει κ' αὐτῇ νὰ τὴν παντρευθῇ ἀπὸ ἀγάπη. Δὲν ἐννοεῖ νὰ τῆς κάνουν συνοικέσια. Καὶ δὲν βιάζεται. Ὅποτε τύχη... Ἐξ ἄλλου εἶναι τὸ σὺ νέα ἀκόμα, μόλις εἰκοσι χρόνων. Γ' αὐτὸ, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ βετικά ὅτι δὲν ἔχω οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις. Οὔτε χρῆν.

Ἀλλά, νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψν σου ὅτι βασίζομαι ἀποκλειστικὰ σὺ μισθὸ μου. Καὶ καθὼς ξέρεῖς ὁ μισθὸς μου εἶναι ἀκόμη μικρός...

— Ἡ μητέρα σου θάβλεπε με καλὸ μάτι νὰ παντρευθῇς;... ρώτησε ἡ κοπέλλα.

Ὁ θέμνς γέλασε.

— Ἄν θάβλεπε με καλὸ μάτι;... Δὲν τὴ γνωρίζεις τὴν μητέρα μου, γ' αὐτὸ ρώτας. Ἡ μητέρα μου εἶναι μιά γυναίκα γεμάτη καλωσύνη... Στάθηκε, σοῦ εἶπα ἡρώδια, σὺν ἀνῶνα τῆς ζωῆς. Κ' ὅμως δὲν ἔχασε τὸ γέλιο τῆς. Ἀκόμη καὶ σήμερα με τὸ τραγοῦδι ζυπνᾷ, με τὸ τραγοῦδι κοιμάται. Ὅταν τὴ γνωρίζεις, θὰ τὴν ἀγαπήσῃς πολὺ. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ...

— Δὲν θὰ προτιμοῦσε νὰ παντρευτοῦνε πρῶτα τὰ κορίτσια;

— Ὁχι. Σὲ βεβαίον, ὄχι. Δὲν ὑπάρχουν τέτοιες προλήψεις στήν οἰκογένειά μας.

Πρῶτα - πρῶτα γιὰ τὴ Θεωνῇ, δὲν γίνεται ζήτημα. Εἶναι τελειωμένα τὰ πράματα, κανονισμένα ὅλα. Γιὰ τὴ Λίλα στὰ εἶπα. Ἡ μητέρα ἴσα - ἴσα φοβάται πὺ πολὺ μήπως μπλέξῃ ἐγὼ ἄσχημα. Θὰ ἦταν εὐτυχῆς, ὑπερευτυχῆς, ἂν τῆς ἔλεγα ἐγὼ, ἂς ὑποθέσουμε, πὼς ἀρραβωνιάστηκα...

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια μιά στιγμή. Ἐρωτηματικῇ, δειλά.

Ἡ Χριστίνα ἐνοίωθε τὴν καρδιά τῆς νὰ ξαναρχίσῃ νὰ ἐργάζεται. Τὴν πρῶτη στιγμή πού ἀκούσε ἀπὸ τὰ χεῖλν τῶν ὅτι εἶναι φτωχὸς εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι γκρεμιζόταν κατὶ μέσα τῆς, ὅτι σταματοῦσε μιά ζωῇ, πού μόλις εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνθίσῃ. Ὅσο τὸν ἀκούγε ὅμως νὰ τῆς μιλᾷ, τόσο νικούσε ἡ ἀγάπη πάλι μέσα τῆς. Τόσο τὸν εὐρίσκε πὺ ἐλκυστικὸ, τόσο θάβει νὰ πῇ στήν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τοῦ σκεπᾷ τὸ πρόσωπο με

ρα. Θα πάω να πείσω στα πόδια του Παπαμαύρου... Δεν θα μπόρεση να μου αρνηθεί, όταν του ομολογήσω την αλήθεια. Όταν διοριστής κι' εσύ, θα τα καταφέρουμε. Θα φύγεις βέβαια από το υπόγειο, αλλά δεν χρειάζομαι μεγάλο σπιτί. Θα νοικιάσουμε ένα καμαράκι φτηνό αλλά πρό-σχαρο, νάχη φως και αέρα, και θ' αρχίσου-με ταπεινά, αλλά χαρούμενα τη ζωή μας. Με τον καιρό θα μεγαλώνουν οι μισθοί μας. Κι' εγώ θα προσπαθώ με κάθε τρόπο να κερδίσω χρήμα και έξω από τη δουλειά μου. Ός τώρα δεν το σκέφτηκα, επειδή ζού-σα άμεριμνα, σαν παιδί. Τώρα όμως, αλ-λάζουν τα πράγματα...

Την έσφιγγε απάνω του, και φαινόταν άλλος άνθρωπος από την ευτυχία του.

Όλη η ύπαρξή της κοπέλλας ήταν ανα-στατωμένη. Ένοιωσε τη ζεστασιά του κορ-μιού του απάνω της την ανάσα του να της χαιδεύει τα μαλλιά.

Θυμήθηκε την απόφασή της. Είχε έρθει απόφασισμένη να γίνει γυναίκα του... Και τώρα, αν ήθελε...

Έκλεισε με μιάτια της κι' άκουγε μόνο τη φωνή του, ένοιωσε μόνο την ανάσα του στο αού της.

— Άγάπη μου γλυκειά! Ποιά καλή μοί-ρα φώτισε τη Τζούλια να κάνει εκείνη τη γιορτή;... Είσαι το κορίτσι που ονειρευό-μουν! Ζούσα στον «καλό κόσμο». Κατάλα-βαίνεις γιατί;... Όλοι οι συγγενείς μας, σου είπα, είναι πλούσιοι κι' ανήκουν σ' αυ-τό τον κόσμο. Έτσι όλα τα σαλόνια ήταν ανοιχτά για μένα. Κοπέλλες γνώρισα πολ-λές. Όμορφες, έλκυστικές, πλούσιες. Καμ-μιά τους δεν με ζήτησε. Ποτέ δεν συλλο-γίστηκε σοβαρά πως ήταν δυνατόν να συγ-δέσω την τύχη μου με κάποια από αυτές τις κοπέλλες. Για να είμαι ειλικρινής ή μό-νη που ίσως θα μπορούσε να με τραβήξει, ήταν η Τζούλια. Αυτή είναι αγνή, πρόσχα-ρη, άθωα, καλή. Άλλά, από την αρχή κα-τάλαβε πως είχε δώσει την καρδιά της στον Άρη...

— Θα μπορούσες ν' αγαπήσεις τη Τζού-λια; ρώτησε η Χριστίνα, κι' ένοιωσε τη ζή-λεια να τη δαγκώνει.

— Ναί, αποκρίθηκε αυτός άδισταχτα. Τη Τζούλια θα μπορούσα να την αγαπήσω. Άλλά, στο είπα, έχει δώσει την καρδιά της... Κι' έτσι ζούσα κι' εγώ σ' αυτόν τον κύκλο, χωρίς ένθουςιασμό. Έσύ ήσουν η αποκάλυψη για μένα. Η αληθινή αποκάλ-υψη που περίμενα, που ονειρευόμουν.

Τον άκουγε, κι' ένοιωσε πάλι την καρδιά της να σφίγγεται. Στην αρχή, ήταν σίγου-ρη πως μόλις θ' άκουγε ότι είναι φτωχεία, αυτός θα τραβιόταν. Ο ένθουςιασμός του τώρα τη φόβιζε.

— Πές μου, της είπε με λαχτάρα, πως τ'ά σκέπτεσαι εσύ τα πράγματα;

— Δεν ξέρω, του αποκρίθηκε σιγανά.

— Να σου πω εγώ λοιπόν. Άν δεν έχης αντίρρηση, να ομολογήσουμε την αγάπη μας στη μητέρα σου εσύ, κι' εγώ στη δική μου.

— Πώς θα της φανή της μητέρας σου; — Θα ένθουςιαστή. Είμαι βέβαιος πως θα ένθουςιαστή!...

— Δεν έχει μεγαλύτερες φιλοδοξίες για το μοναχογιό της;

— Την κούταξε τηρηφά.

— Χριστίνα! Η μητέρα μου είναι μιά καλή γυναίκα... Τό μόνο που θέλει για μένα είναι να βρω μιά κοπέλλα τίμια και

καλή, και να είμαι εύτυχισμένος. Δεν έχει ούτε εγωισμό, ούτε φιλοδοξίες. Τό ίδιο και για τις αδελφές μου. Τό μόνο που τις συμ-βούλεψε να προσέξουν είναι ο χαρακτήρας του ανθρώπου που θα πάρουν. Όλα τ' άλ-λα τ'ά θεωρεί έπουσιώδη.

— Κι' άς υπέφερε τόσο στη ζωή της κι' αυτή;

— Δεν έχασε τη γαλήνη της ψυχής της, όσο κι' αν υπέφερε, κι' αυτό, μου φαίνεται, έχει σημασία. Η δική σου ή μητέρα; Λές νάχη αντίρρησης;

— Όχι, αποκρίθηκε τραβήχτα ή κοπέλλα.

— Δεν φαίνεται τόσο σίγουρη γι' αυτό. Δίστασε ή Χριστίνα. Γρήγορα δούλεψε τό μυαλό της.

— Ναί... δεν είμαι και τόσο σίγουρη, είπε σ'ε λίγο. Η μητέρα μου υπέφερε υπερ-βολικά... κι' αυτό την έκανε να δίνει ση-μασία στο χρήμα.

Τό πρόσωπο του Θέμη σκοτεινίωσε.

— Θέλεις να πής πως είναι δυνατόν να φέρη έμπόδιο στην ευτυχία μας;

— Όχι... δεν πιστεύω, άλλά...

Τραβήχτηκε από κοντά της και την κού-ταξε ίσια στα μάτια.

— Πές μου την αλήθεια εσύ, Χριστίνα. Άλλάξαν τα πράγματα τώρα πούμαθες πως δεν είμαι πλούσιος;...

Τό πρόσωπό του ήταν αούτηρό, τίμιο κι' ώραίο. Η καρδιά της σκίρτησε. Αούόρηπτα, έπεσε στην άγκαλιά του.

— Όχι. Τίποτε δεν άλλαξε. Σ' αγαπώ.

— Τότε, δεν υπάρχει φόβος να χαλάση ή ευτυχία μας! Δεν πιστεύω ή μητέρα σου νάχη τόσο αούτηρχικό χαρακτήρα, που να σου έπιβάλη κάτι αντίθετο με την έπιθυμία σου.

— Όχι, μη φοβάσαι... — Τά κορίτσια σήμερα έχουν τη δική τους θέληση και ξέρουν να την έπιβάλουν.

— Η Θεώνη, άς υποθέσουμε αν και είναι μιά κοπέλλα γλυκειά και υπομονητική, σ' αυτό τό ζήτημα δεν θα δέχονταν αντίρρηση. Έσύ φαίνεσαι τύπος πιδ δυναμικός.

Του χαιδεψε τό χέρι.

— Κανένας δεν θα φέρη έμπόδιο στην ευτυχία μας... — Λοιπόν, σύμφωνοι! Άπόψε κιόλας θα τους τό πούμε. Κανένας βέβαια χωρι-στά.

— Κι' αύριο, θα ίδωθούμε...

— Κι' αν πάνε όλα καλά, μπορούμε ν' αναγγείλουμε τους άρραβόνες μας, είτε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση ο Θέμης.

Η Χριστίνα έγειρε τό κεφάλι της στον ώμο του. Παράξενο! Πριν λίγη ώρα, πριν της διηγηθή την ιστορία του, αίσθανόταν μιά άκατανίκητη έλξη, που την τραβούσε. Είχε έρθει απόφασισμένη να τον τυλίξη... Με σκέμψι υηφάλια, είχε πάρει την απόφαση να έκτελέση τό σχέδιο, για να τον αναγκά-σει να της κάνει την έπίσημη πρότασή του.

Έπειτα, όταν βρέθηκε κοντά του, τό σχέ-διό της ξεχάστηκε. Ήταν έτοιμη να πείση στην άγκαλιά του από αγάπη, μονάχα ά-πό αγάπη, χωρίς ίχνος υπολογισμού. Για-τί τώρα δεν ένοιωσε πιά την ίδια άκατανί-κτη έπιθυμία; Γιατί πλημμύριζε ή καρδιά της από ένα διαφορετικό αίσθημα; Κάτι σαν πόνο, κάτι σαν τρυφερότητα πονεμέ-νη, γι' αυτό τό νέο που την αγαπούσε κι' απόφασισε ν' αρχίση τη ζωή του έτσι δύ-σκολα, μαζί της. Αίσθανόταν καλά, έτσι ά-κουμπισμένη στον ώμο του. Άν όμως της ζητούσε ολοκληρωμένη την αγάπη της τό-

ρα, θα έπαναστατούσε. Κι' ο Θέμης όμως δεν φαινόταν να σκέπτεται έρωτικά αυτή τη στιγμή. Την έσφιγγε στοργικά απάνω του, και τό μυαλό του έτρεχε στα μέλλον-τικά όνειρα...

— Χριστίνα. Θ' αρχίσουμε δύσκολα τη ζωή μας... Ένα καμαράκι και δουλειά... Είμαι βέβαιος όμως ότι θα προοδεύσουμε πολύ γρήγορα. Κι' εσύ, που είσαι συνη-θισμένη στη δυσκολία, στη φτώχεια, άς πούμε, θα μου είσαι πολύτιμος βοηθός.

Ρωτάς αν θα είναι εύχαριστημένη ή μητέ-ρα μου; — Ίσα - ίσα, τό θεωρεί πλεονέκτη-μα για μιά κοπέλλα ν' ανατραφή με στε-ρήσεις. Αυτό λέει στις αδελφές μου, ότι ο Θεός τους έδειξε ευνοια ν' ανατραφούν έ-τσι, επειδή μ' αυτό τον τρόπο προετοιμά-στηκαν για τον άγώνα της ζωής. Άν συ-ναντήσουν δυσκολίες, δεν θα τό χάσουν.

Άν πάλι τις περιμένη μιά ζωή πιδ εύκο-λη, θα προσαρμόσουν άμέσως στην εύτυ-χία τους. Τό ίδιο κι' εσύ...

Η Χριστίνα δεν τον άκούγε πιά. Τό μυα-λό της είχε γαντζωθεί στα λόγια του:

«Έσύ που είσαι συνηθισμένη στη φτώ-χεια, θα μου είσαι πολύτιμος βοηθός».

Κάτι πάγωνε μέσα της, όσο αντίπαλου-σαν σ' αυτή της αυτά τα λόγια.

Κάτι έπαναστατούσε σ' όλη της την ύ-παρξη, και φώναζε:

«Όχι... Δεν βλέπω έτσι τό μέλλον έ-γώ. Όχι!»

Μά τα λόγια σταματούσαν στα χείλη της γιατί τό έμπόδιζαν τό σοβαρά, θερμά του μάτια, που την κούταξαν με λατρεία. Τά μάτια του που της έλεγαν πιδ πολύ κι' από τα λόγια του:

«Μη σκέπτεσαι τίποτε! Άφήσε την ψυ-χή σου ελεύθερη. Χτύπησε στην πόρτα σου ή αγάπη, μη τη διώχνεις!...»

Γύρω τους τά έλατα στέκονταν σαν φρουροί και θαρρείς περίμεναν. Ένα δρο-σερό άεράκι σηκώθηκε, πέρασε απάνω στους ώμους της, την έκανε ν' ανατριχιάση. Τόνοιωσε ο Θέμης και τη σκέπασε προ-στατευτικά με τα χέρια του.

— Κρυώνει, αγάπη μου;

Μιά αφάνταστη ευτυχία την πλημμύρισε μ' αυτή του την κίνηση. Χώθηκε στην άγ-καλιά του μικρή - μικρή.

— Όχι... μιά στιγμή, σαν ν' ανατρι-χιάσα...

— Είναι ώρα να πάμε να φάμε. Ξεχα-στήκαμε...

— Κάθισε ακόμα λιγάκι εδώ...

Τό πρόσωπό του φωτίστηκε σ' αυτά της τα λόγια. Την έπιασε από τό σαγόνι, έ-στρεψε τό πρόσωπό της προς τό μέρος του, την κούταξε στα μάτια.

— Μ' αγαπάς αληθινά, Χριστίνα; Νο-μίζεις πως μπορούμε να γίνουμε εύτυχισμέ-νοι;

— Ναί, του αποκρίθηκε χωρίς δισταγμό.

— Τότε, από αυτή τη στιγμή είσαι άρ-ραβωνιαστικά μου! Τίποτα δεν μπορεί να μάς χωρίση, όταν μ' αγαπάς...

Τη φίλησε άργά, στοχαστικά στα χεί-λη. Έπειτα σηκώθηκε.

— Πάμε! Είπε χαρούμενος. Δεν είναι ά-νάγκη να θυμόμαστε αυτή την ήμέρα της ευτυχίας μας μαζί με τό δυσάρεστο αίσθη-μα της πείνας...

Προχώρησαν άγκαλιασμένοι στο κατη-φορικό μονοπάτι. Απάνω από τά κεφάλια τους τά έλατα ένγεφαν άπαλά, σοβαρά. Και στον ούρανό άνάλαφρα λευκά συννεφάκια ταξίδευαν άργά, εύτυχισμένα.

Η φωνή της λογικῆς

Μοσχοβολούσε βουνίσιο αέρα ή Χριστί-να, όταν κατέβηκε τά σκαλοπάτια του υπό-γειου. Και τό πρόσωπό της, ξαναμμένο, έ-λαμπε από ευτυχία.

Η μητέρα της έτρεξε μόλις άκουσε την πόρτα, τη φίλησε, όπως πάντα, κι' έπειτα την κούταξε με μάτια μεγάλα:

— Δεν σε ρωτά, της είπε. Τά βλέπω όλα γραμμένα στο πρόσωπό σου...

— Μούκανε έπίσημη πρόταση! φώναξε ή Χριστίνα. Θέλει να παντρευτούμε όσο γί-νεται πιδ γρήγορα... δηλαδή...

Σταμάτησε. Απάνω στην ευτυχία της είχε σχεδόν ξεχάσει τό μεγάλο έμπόδιο. Τώρα, πρόσθεσε σιγανά:

— Δηλαδή, μόλις θα μπορούσαμε να έ-τοιμαστούμε...

— Έλα, έλα! φώναξε ή μητέρα της με φωνή κομμένη από συγκίνηση.

— Πές μου τα όλα. Δεν φαντάζεσαι πόσο μακριά μου φάνηκε αυτή ή μέρα. Δεν μπο-ρούσα να έργαστώ. Όλη την ώρα κούτα-ζα τό ρολόι. Τέτοια άγωνία!... Λέγε μου λοιπόν, από την αρχή.

— Μ' αγαπάει... Είναι τρελλός για μένα.

— Τί έμαθες γι' αυτόν; Αυτό είναι τό πρώτο, τό κυριώτερο. Λέγε μου!...

Η Χριστίνα κούταξε τη μητέρα της σο-βαρά.

— Μαμά. Να σου πω τό πρώτο, τό κυ-ριώτερο από την αρχή. Είναι φτωχός. Μά-λιστα! Είναι ένας άπλος υπάλληλος με μι-κρό βαθμό άκόμη, αν και έργάζεται από τον καιρό που τέλειωσε τό Γυμνάσιο...

— Καλά, δεν έχει διόλου περιουσία; ρώ-τησε κεραιμένη ή μητέρα.

— Όχι μόνο δεν έχει περιουσία, άλλά έχει και δυό άδελφές άνυπαντρες.

Τά μάτια της "Άνας άγρίεψαν.

— Δυό άδελφές άνυπαντρες; φώναξε. Τότε τί καθόμαστε και συζητούμε;

— Είναι όμως θαυμάσιος, μαμά! άνα-στέναξε ή κοπέλλα.

— Κουταμάρες! είπε ή "Άνα, κοφτά. Θαυμάσιος είναι όλοι τους! Κρίμα που πη-γες έκδρομη μαζί του...

— Γιατί κρίμα; Πέρασα μιά περίφημη μέρα. Δεν φαντάζεσαι πόσο μ' αγαπάει!

Την κούταξε στα μάτια.

— Δεν πιστεύω να μου πής τώρα ότι τον αγαπάς κι' εσύ;

— Τόν αγαπώ! αποκρίθηκε άπλά ή Χρι-στίνα. Όσο και να τό βρισκό παράλογο, τον αγαπώ, μαμά...

Η "Άνα σούφρωσε τά φρύδια της.

— Άς τόν αγαπάς! Θά σου περάση. Όλες οι κοπέλλες έρωτεύονται κουτά...

Αυτό δεν σημαίνει όμως πως πρέπει να θυ-σιάσης τη ζωή σου...

— Μά, άκουσε να σου τό πω όλα. Να δής πως τά βλέπει αυτός τά πράγματα...

Αρχισε ή Χριστίνα να διηγήται από την αρχή την ιστορία του αγαπημένου της.

Η "Άνα άκούγε σκοτεινή, έχθρικά.

— Δεν θα μείνη μ' αυτό τό μισό! είπε στο τέλος ή Χριστίνα. Θά προδισαστή. Θά καταφέρει να διοριστώ κι' εγώ.

— Πάνε! φώναξε ή μητέρα. Ξέρεις τί λές τώρα; Πως θ' αρχίσης τη δική μου τη ζωή!... Άν σ' άρέσει, κάνε το, παιδί μου!

Εγώ όμως, να τό ξέρης, δεν θα κάνω ποτέ τίποτε να σε βοηθήσω. Ούτε και θα μπο-

ρώ δηλαδή να κάνω τίποτα... Θά ζήσω στη δυστυχία μου κι' ούτε θα πατήσω πο-τέ στο σπιτί σου να δώ και τη δική σου τη δυστυχία.

— Πολλά μαύρα τά βλέπεις τά πράγμα-τα, είπε χωρίς πεποίθηση ή Χριστίνα.

— Είναι ακριβώς αυτό που ήθελα να προλάβω, φώναξε ή "Άνα, χτυπώντας τα χέρια της με άπελπισία. Άπό τόν καιρό που μεγάλωσες, αυτό τό μάθημα σου κά-νω. Κι' εσύ, σαν να τόκανες έπίτηδες, πη-γες να γνωριστής μ' έναν άδέκαρο... Πως τόκανες αυτό άπορώ! Σέ θεωρούσα έξυ-πνη, και λογική...

— Μά δεν, έγινε τίποτα, μαμά, είπε ή κοπέλλα σιγανά.

Την κούταξε βαθειά στα μάτια.

— Τό έλπίζω. Δεν πιστεύω ή κουταμά-ρα σου να φάσσε ως εκεί που δεν έπρεπε να φτάση...

— Που πάει ο νους σου, μαμά;...

— Όλα μπορεί να τά περιμένη κανείς στην ηλικία σου!...

Η Χριστίνα έσφιξε τά χείλη της. Με μιάς ένοιωσε την καρδιά της να σκληραίνει.

— Ένοιω σου! Κι' εγώ τά σκέπτομαι όπως κι' εσύ! Δεν θάκανα ποτέ καμμία ά-νεπακόρωτη κουταμάρα!...

— Άκουσε, παιδί μου, είπε ή "Άνα μα-λακά. Σέ καταλαβαίνω. Είναι φυσικό να σ' άρέση ένας νέος, έλκυστικός, όπως τόν περιγράφεις. Άλλά εδώ ακριβώς θα φανή ή έξυπνάδα σου. Κλείσε την καρδιά σου. Πές ότι αντίκρύξεις τό χειρότερο σου έχθρό.

Η αγάπη είναι ο χειρότερός σου έχθρος σ' αυτή την περίστασι. Πρέπει να τό κα-ταλάβης...

— Τί πρέπει, λοιπόν, να κάνω; ρώτησε ή Χριστίνα με σφιγμένα χείλη.

— Περιμένε απάντησι;

— Δηλαδή, τη δική σου την απάντησι.

Τη δική μου... νομίζει πως την ξέρει...

Σούφρωσε τά φρύδια της ή μητέρα.

— Με κάθε τρόπο να τόν άποφύγης!

— Να τόν πω φανερά και ξάστερα ότι άρνούμαι;

— Αυτό είναι τό πιδ σίγουρο και τό πιδ τίμιο...

Η Χριστίνα έσκυψε τό κεφάλι της. Τά χείλη της τρεμούλιασαν. Μονάχα στη σκέ-ψη πως θα τόν μιλούσε σκληρά κι' άποφα-σιστικά, ή καρδιά της ράγιζε. Όστόσο τά μάτια της μητέρας της καρφωμένα απάνω της αούτηρά, έπιτακτικά, σαν να μάχονταν τόν παλμό της καρδιάς της.

— Καλά, αναστέναξε. Θά σκεφθώ πως θα τόν τό πω.

Η "Άνα δεν μίλησε άλλο. Κατάλαβε πως ήταν καλύτερο να την άφήση μόνη της να δώσει τη μάχη με την ίδια της την καρδιά.

Μιά σκληρή απόφασι

Την νύχτα αυτή τη θυμόταν κατόπιν σ' όλη της τη ζωή ή Χριστίνα. Όχι ότι δεν πέρασε κάποτε πολύ χειρότερες, πολύ πιδ δραματικές, πολύ πιδ εφιαλτικές.

Τόσο πονεμένες νύχτες όμως σαν κι' αυ-τή δεν πέρασε ποτέ της. Είχε την έντύπω-ση πως έκανε με τά ίδια της τά χέρια μιά εγχείρησι στον έαυτό της. Πονούσε, μά ή-ταν αναπόφευκτο να την κάνει αυτή την εγχείρησι.

Δάγκανε τά δαχτυλά της για να μην ά-

κούση ή μητέρα της τ' άναφυλλήτά της. Άπό την πρώτη στιγμή τό ήξερε πως θα νικούσε μέσα της ή σκληρή απόφασι να θυσιάση την αγάπη της. Άπό την πρώτη στιγμή τό ήξερε πως ή θέληση της μητέ-ρας της δυνάμεινε τη δική της και πώς, ό-πως και νάρχονταν τά πράγματα, δεν θα-θελε κι' αυτή να ριψοκινδυνεύση μιά ζωή σαν της μητέρας της.

Κι' όμως ή αγάπη της πολεμούσε άπε-γλωσμένα, της έφερνε όλα τά έπιχειρή-ματα:

«Δεν είναι τό ίδιο σαν την περίπτωσι της μητέρας σου, της έλεγε. Όταν παν-τρεύτηκε ή μητέρα σου, πήρε άνθρωπο με καλύτερη κοινωνική θέσι. Ο Θέμης ζή στους καλύτερους κύκλους, κι' άς είναι φτωχός».

«Ένας λόγος πάρα πάνω! αποκρινόταν ή λογική μέσα της. Θά είναι τό μαρτύριο τό Ταυτάλου. Να μπορώ να ζήσω στους καλούς κύκλους και να μην έχω τη δύνα-μι. Να βλέπω γύρω μου την άνεσι, την ό-μορφιά, την πολυτέλεια κι' εγώ ν' αγωνιά για να ένώσω τις δυό άκρες. Να τόν αγα-πώ και να τόν μισώ συγχρόνως, επειδή δεν θα μου δίνει τά μέσα να ζήσω, όπως θέλω.

Είναι καλύτερα να πεθάνω τώρα από τη λύπη παρά ν' άργοπεθαίνω κάθε στιγμή».

Έκλαψε, όσπου την πόνεσε τό στήθος της και δεν μπορούσε πιά να κλάψη. Κι' έ-πειτα με τά μάτια πρησμένα, με την καρ-διά πονεμένη, άρχισε να συλλογίζεται πως θα τόν τόλγαι.

Χίλια σχέδια. Να τόν τό πη μασημένα... να τόν τό πη φανερά και ξάστερα, όπλι-ζοντας την άρνησή της με αούθδεια. Να τόν τό πη με κλάμματα, όπως θάνοιωθε μέσα της. Να τόν τό πη με διπλωμάτια... Η να τόν τό γράψω. Η ακόμα να βάλη τη μητέ-ρα της να μπη στη μέση...

Ξημέρωσε κι' ακόμα δεν είχε πάρει από-φασι.

Η μητέρα της την κούταξε στα μάτια μόλις σηκώθηκαν.

— Λοιπόν;

— Πήρα την απόφασι! αποκρίθηκε ή κοπέλλα άχνά.

«Ένας άναστεναγμός έδειξε την άνακού-φισι της "Άνας. Δεν ρώτησε τίποτ' άλλο. Κατάλαβε πως ήταν καλύτερα ν' άφήση τη μικρή να δώσει τη μάχη ως τό τέλος μόνη. Είχε πεποίθησι στη λογική της.

Όταν έφυγε για τη δουλειά της, ή Χρι-στίνα άρχισε να τριγυρνά στο δαμάτιο σαν λιοντάρι στο κλουβί του. Άν ήταν να τόν αναγγείλη κάτι εύχάριστο, άτρεχε στο γραφείο του. Τίποτα δεν θα τη βα-στούσε. Η τό πολύ θα πήγαινε να βοη ένα τηλεφώνω να τόν τηλεφωνήση χαρούμενη κι' εύτυχισμένη. Δεν είχαν συμφωνήσει ποιά ώρα ακριβώς θα συναντιόνταν. Απάνω στην ευτυχία τους είχαν ξεχάσει να πουν την ώρα. Ο Θέμης ήταν μάλλον σίγουρος πως θα τόν τηλεφωνούσε πρωί-πρωί!...

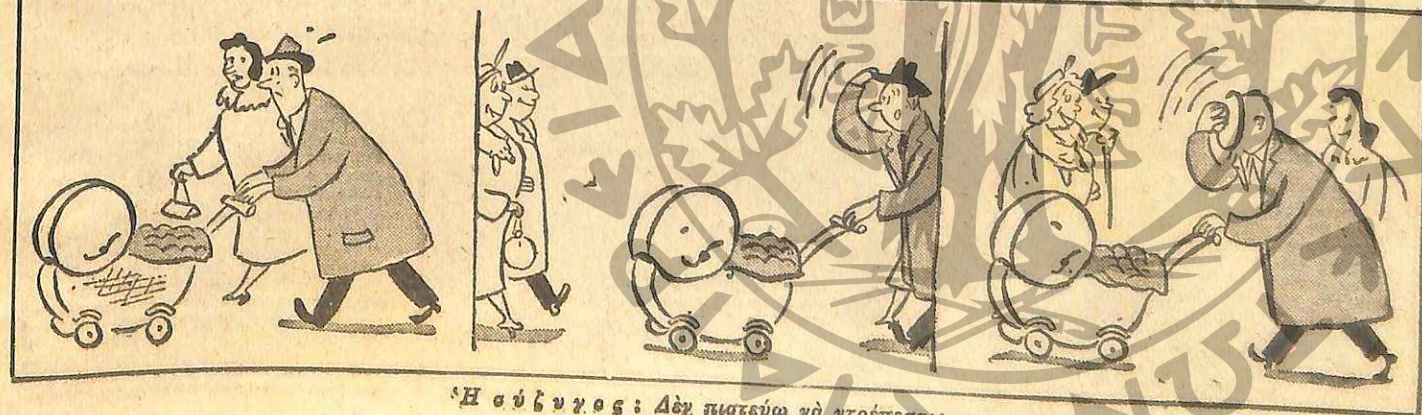
Όσο όμως περνούσε ή ώρα, τόσο κα-ταλάβαινε ή Χριστίνα πως της ήταν τρο-μερά δύσκολο να τόν μίληση.

«Ανοίξε διάπλατα τό μοναδικό παράθυρο και στάθηκε κοντά, ν' ανασάνη. Ο άέρας έλειπε από τό δαμάτιο. Η λύπη έζωνε τη καρδιά της άσφυκτικά.

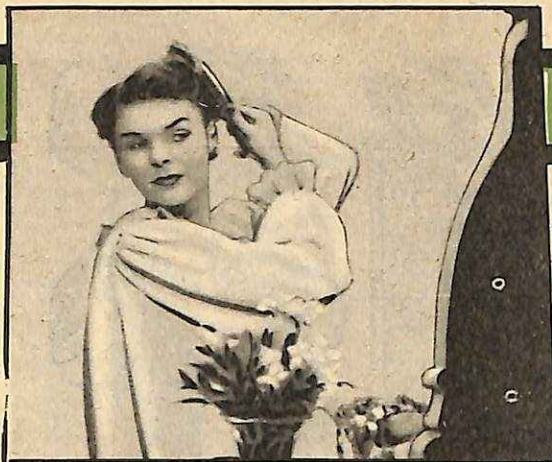
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια

Δυό περίφημα άστυνομικά σκυλιά!

Η σύζυγος: Δεν πιστεύω να γερήσας...

Χρησιμοποιείτε χτένια με δόντια όχι μυτερά

Για τα δόντια και τα μαλλιά σας

Βρισκόμαστε τώρα στην πέμπτη ημέρα της πρώτης εβδομάδας. Αφιερώστε την στα δόντια σας.

Είναι ολοκάθαρα και άσπρα, ώστε να τα ζηλεύουν όλοι, όταν μιλάτε, γελάτε ή τραγουδάτε;

Εξελέγξτε αν υπάρχει στην τουαλέτα σας ό,τι χρειάζεται για την περιποίηση των δοντιών σας: Δύο οδοντόβουρτσες, μία για το πρωί και μία για το βράδυ, μικρές και σκληρές (για να διατηρούνται σκληρές, τις ξεπλένετε με κρύο νερό μετά τη χρησιμοποίησή τους και τις στεγνώνετε με επίμελεια). Οδοντόκονις ή οδοντόπαστα, που να μη περιέχει σαπούνι, σκληρούς κόκκους ή βλαβερές χημικές ουσίες. Κι' ένα υγρό για το ξέπλυμα του στόματος.

Το βούρτσισμα των δοντιών πρέπει να γίνεται ως εξής: Ακουμπάτε το πλάγιο μέρος της βούρτσας στα ούλα, λοξά, ώστε οι τρίχες να κατευθύνονται προς την κοφτερή άκρη των δοντιών. Πιέζετε για να εισχωρήσουν οι άκρες των τριχών ανάμεσα στα δόντια, και δίνετε μία παλμική κίνηση στη βούρτσα. Καθαρίζετε μόνο 3 - 4 δόντια μαζί κάθε φορά. Ύστερα καθαρίζετε ξεχωριστά την κοφτερή άκρη των δοντιών, με περιστροφικές κινήσεις της βούρτσας.

Αποφεύγετε τα πολλά αμυλώδη και γλυκίσματα, που δημιουργούν όξεία στα δόντια κι' ενοούν την τερηδόνα, καθώς και τη δυσσμία της αναπνοής. Τρώτε σκληρές τροφές, φρούτα και ωμά λαχανικά.

Εκ τη ημέρα.— Έχουν χάσει τη ζωτικότητα και τη στιλπνότητά τους οι τρίχες των μαλλιών σας; Έχετε πιτυρίδα; Έχετε ψαλίδα;

Μην ξεχνάτε ότι το τριχωτό δέρμα του κεφαλιού χρειάζεται τις ίδιες περιποιήσεις με το πρόσωπο: καθαρίσμα, λιπαρή τροφή και μασσάζ. Έτσι, κυκλοφορεί ζωηρά το αίμα και γίνονται ωραία τα μαλλιά.

Κάψτε μ' ένα κερί τις άκρες των τριχών, που έχουν ψαλίδα.

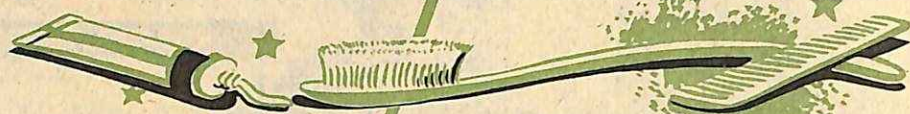
Χρησιμοποιείτε χτένια με δόντια όχι μυτερά. Αν τα μαλλιά σας είναι χοντρά, σκληρά, ή μπλέκουν εύκολα, μεταχειρίζεστε χτένια με αραιά δόντια. Τα «ψιλά» χτένια είναι κατάλληλα για λεπτές, μεταξωτές τρίχες.

Για το βούρτσισμα των μαλλιών, προτιμάτε βούρτσες με γνήσιες τρίχες, κι' όχι από νάυλον. Αν η διάταξή τους είναι κυκλική ή σπειροειδής, κάνουν περισσότερες «σκάλες» στα μαλλιά. Αν βρίσκονται σ' ευθεία γραμμή, εισχωρούν βαθύτερα, ως το δέρμα του κρανίου.

Λούζεσθε μία φορά τη βδομάδα αν έχετε ξηρά μαλλιά, και 2-3 φορές αν έχετε λιπαρά.

Για την πιτυρίδα, συνιστάται

ΤΟ «ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ 4 ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ»

το συχνό μασσάζ, βούρτσισμα και λούσιμο. Το βρέξιμο με ζεστό λάδι βοηθεί στο να μαλακώση και να πέση όλη ή πιτυρίδα.

Έχετε μαλλιά ξηρά; Πριν από το λούσιμο —το προηγούμενο βράδυ— ζεσταίνετε λίγο λάδι, βουτάτε ένα βαμπακι, χωρίζετε τα μαλλιά σας σε τούφες πλάτους 2 - 3 πόντων και τις περνάτε με αυτό μία - μία. Τυλίγετε ύστερα το κεφάλι σας με μία ζεστή χνουδωτή πετσέτα και τ' αφήνετε έτσι επί 2 ώρες το λιγότερο (καλλίτερα ολόκληρη τη νύχτα). Όταν βγάλετε την πετσέτα, κάνετε ένα καλό μασσάζ.

Να πώς γίνεται τώρα το λούσιμο:

Πλένετε πρώτα όλα τα χτένια και τις βούρτσες σας, με νερό που περιέχει λίγες σταγόνες άμμονια. Βουρτσίζετε καλά τα μαλλιά σας. Τα μουσκεύετε έπειτα με ζεστό νερό και τους κάνετε μία άφθονη σαπουνάδα. Τρίβετε κυκλικά το τριχωτό δέρμα. Ξεπλένετε. Επαναλαμβάνετε τη σαπουνάδα και το ξέπλυμα, ως ότου να γλυστράνε οι τρίχες ανάμεσα στα δάχτυλά σας.

Τέλος, ξεπλένετε με αραιό ξύδι (τέσσερες κουταλιές της σούπας σε τρία ποτήρια νερό) για να μαλακώσουν οι τρίχες και να απαλλαγούν από κάθε ίχνος σαπουνιού. Μπορείτε να μεταχειρισθίτε, αντί για ξύδι, δυό λεμόνια σε δυο ποτήρια νερό. Ύστερα ξεπλένεσθε, καλά.

Αφού σκουπίσετε καλά τα μαλλιά σας,

με μία πετσέτα που να μη βγάλη χνούδι, τα βουρτσίζετε, σκυδοντας το κεφάλι προς τα κάτω, για να μαζευτεί έτσι περισσότερο αίμα στις ρίζες των τριχών.

Αν δεν προφάνετε να λουστήτε, χρησιμοποιήστε μία τονωτική λοσιόν, κατά τον ίδιο τρόπο που υποδείξαμε πιο πάνω για το λάδι, κι' ύστερα βουρτσίζετε τα.

Εβδόμη ημέρα.— Θέλετε να βγείτε έξω, το βράδυ. Αλλά τα πόδια σας είναι κουρασμένα και σας πονάνε, από την όρθοστασία και το περπάτημα.

Μαλακώστε πρώτα τους κάλους, τρίβοντάς τους με λάδι. Πλύνετε ύστερα τα πόδια σας και ρίξτε πάνω τους διαδοχικά νερό πολύ ζεστό κι' έπειτα παγωμένο. Μείνετε λίγη ώρα με τα πόδια ψηλά. Αν εξακολουθούν να σας ένοχλούν, καμτέ τους μασσάζ με μία ειδική κρέμα με μαντόλ.

Δεύτερη βδομάδα

Πρώτη ημέρα.— Συμπληρώστε ό,τι σας χρειάζεται για την περιποίησή του προσώπου σας: μία πολύ μεγάλη πετσέτα, μία μικρή, βαμπακι και τσιγαρόχαρτο.

Μη ξεχνάτε ότι τα ξηρά δέρματα απαιτούν κρέμα καθαρισμού, θρεπτική κρέμα, δροσιστική λοσιόν και ειδική μάσκα. Τα λιπαρά θέλουν νερό και σαπούνι, κρέμα καθαρισμού, στυπτική λοσιόν και ειδική μάσκα.

Οι μάσκες ξεκουράζουν το πρόσωπο, κάνουν το δέρμα λείο και δροσερό, σφίγγουν τους πόρους κι' εξαλείφουν τα μιμίκια.

Τυλιχτείτε με τη μεγάλη πετσέτα, αφήνοντας ελεύθερα τα μπράτσα και τους ώμους σας. Δέστε τη μικρή γύρω στα μαλλιά σας. Εξετάστε το δέρμα σας στον καθρέφτη και βάλτε τσιγαρόχαρτο όπου υπάρχουν σπυρίδια.

Καθαρίστε καλά το πρόσωπό σας με νερό και σαπούνι. Ξεπλύνετε το επανειλημμένως με ζεστό νερό. Ξεκουραστήτε ένα λεπτό, με το κεφάλι πεσμένο μπροστά, στους ώμους και τα μπράτσα σας τελείως χαλαρά.

Αλείψτε ύστερα πρόσωπο, λαιμό και ώμους με λάδι ή με λιπαρή κρέμα. Αρχίστε ένα μασσάζ, από τη βάση του λαιμού προς το πηγούνι, τότε με το ένα και τότε με το άλλο χέρι, 10 φορές. Έπειτα άλλες 10 φορές τα έξω και παράλληλα προς το σαγόνι. Κι' άλλες 10 από το πηγούνι προς τ' αυτιά, με τα δυο δάχτυλα του κάθε χεριού —το ένα πάνω από το σαγόνι και τ' άλλο από κάτω.

Με τα τρία πρώτα δάχτυλα κάνετε ένα κυκλικό μασσάζ, από το σαγόνι προς την άκρη του αυτιού. Δέκα φορές από τη γωνία της μύτης προς τους κροτάφους. Άλλες δέκα, ξεκινάτε από τις γωνίες του στόματος, κάνετε το γύρο των μάγουλων και καταλήγετε στις εσωτερικές γωνίες των ματιών. Δέκα φορές, με τα δυο δάχτυλα, από την κορυφή της μύτης λοξά πάνω από τα φρύδια και ως την αρχή των μαλλιών. Γύρω από τα μάτια, το μασσάζ πρέπει να γίνει ελαφρότατο.

Σκεπάζετε το πρόσωπο με πετσέτες βρεγμένες σε ζεστό νερό και στυμένες, για να ανοίξουν οι πόροι. Ύστερα απλώνετε πάνω τη μάσκα σας, ώστε να το σκεπάσει ολόκληρο, εκτός των ματιών. Μετά 15 - 20 λεπτά, αφαιρείτε τη μάσκα, με ένα βαμπακι. Βρεγμένο με στυπτική ή δροσιστική λοσιόν. Και ξεπλένεσθε με νερό κρύο.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η δεύτερη εβδομάδα.

Τα δόντια σας πρέπει να είναι ολοκάθαρα και άσπρα...

«Σήμερα τ'ά φώτα»

Μέσ' στους δρόμους και στα σπίτια τα παιδάκια θα (γυρίζουν, να μάς πούνε τραγουδώντας και να μάς πληροφορή- (σουν,

ή γιορτή των Φώτων, ότι εξημέρωσε και πάλι κι' ως έκφραση...αφέντης τη χαρά του τη μεγάλη! Μά με την υπόμνησή τους δεν σκοτίζεται κανείς, επειδή τ'ά φώτα, πλέον, τ'ά γιορτάζει ολόχρονος κι' η ζωή μας έχει σχέσιν — χάριν παραλληλισμού — γενικώς μ' όλα τα είδη και τ'ά μέσα...φωτισμού!

Και για να μη φλυαρώ, βλέπετε όλο τον καιρό, τους «σφοδρώς» ερωτευμένους να τ'ά λένε κάθε βράδυ, μέσα στων δεινροσυστάδων το πυκνότατο σκοτάδι, η πολλὰ φορές, ακόμη, μπρος στα βλέμματα του κόσμου και μοτίβο τους να έχουν το: «λατρεία μου και φώς μου»!

Βλέπει πάντοτε κανείς μας κάποιαν αισθηματική 'Ελενίτσα, ή Κική, που προσκρούει στις ἀρνήσεις των σκληρών της (των γονέων, προκειμένου ν' αποκτήση των ονείρων της των νέων. Κι' όταν κάποτε καλμάρη του μπαμπά της ή φοβέρα κι' είν' ελεύθερη να βάλη με τον Στέφανο της βέρα ή στεφάνι, με το Λάμπη, όλη από την ευτυχία κι' από τη χαρά της...λάμπει!

Τους ύλιστικούς μας χρόνους, θα προσέξες και μία (Κούλα

πνύει μήνες μνηστευμένη και στη βέρα πάντα μένει, επειδή δεν έχει, βλέπεις, ο πατέρας της «σακκούλα»! Δηλαδή στερείται προίκας κι' ο καλός της ο μνηστήρας και για τ'ά... «προϊξ φιξ» φωστήρας, αρκετές φορές ως τώρα της εδήλωσε σαφώς, ότι δεν θα δὴ στεφάνι, αν δεν «σκάση πρώτα φώς»!

Αντιθέτως, όμως, όλως, απ' τον άντρα των χρημάτων, βλέπεις και τον νεανία των...πλουσιών αισθημάτων, που του τάφερε ή τύχη κι' ερωτεύτηκε κι' εκείνος, μία πολύφεργη κοπέλλα, έμμανώς κι' επικινδύνως! Δυστυχώς, όμως, εκείνη, τον κυττάζει από ύψηλου και δεν θέλει, με δυο λόγια, ούτε και να τον προσέξη κι' ο φτωχός ερωτευμένος και στερούμενος «ψιλού», απ' τον ερωτο-καύμό του έχει ρέψει κι' έχει φέξει!

Εννάντας ανυπερθέτως συνεχώς κι' όλο το έτος, αρκετές «υπερμυραϊκές», που Δολομυριγκιτοφέρουν και δεκάδες ραβασάκια και προτάσεις γάμου παίρνουν!... Όμως τ'ά μικροφλερτάκια τ' απορρίπτουν παμνηφεί, γιατί έχουν το μυαλό τους στη «χλιδή και στην τουφή»... Και σε τέτοιες περιπτώσεις προσοχή δίνουν μεγάλη, σ' όσους έχουνε φανάκια, ήτοι γλόμπτο στο κεφάλι, που τ'ά πάντα διαθέτουν, αλλά κι' ως έν περισσού, τις θαμπώνουν με τη λάμψη του μπιριγιάν και του χρυσού!

Μέσα στ' άλλα, έννοείται, συναντάς όλες τις ώρες, των παλιών καλών καιρών μας τις σκληρόκαρδες (τις...«κόρες», που δεν ήθελαν τον Άλφα, δεν τους άρεσε ο Βήτα κι' έννοούσε κάθε μιά τους να περνά για ψηλομύτα... Όσοι έμειναν, μοιραίως, στο μονό τους μαξιλάρι και τον άντρα ψάχνουν, πλέον, να τον βρουν με το φανάρι!

Τέλος βλέπεις, αναγνώστα, και το πλείστον των (γαμπρών, που το μέλλον τους βιαστήκαν τ'ά χαρούνε τό... (λαμπρόν, να περνάνε, κάθε μέρα, τ'ά ζωή τους με φοβέρα και να βλέπουν, αιωνίως, συνεπεία πεθερών, ή αστραφύοντα χαστούκια, ή τό...«φώς το ήλαρόν»!

ο Σύνεργατος δ.τ.

ΚΥΤΙΑΖΟΝΤΑΣ τη σταθερή βαρομετρική πτώσι, οκαπετάν Δημήτρης Λιαροπούτος, ο κυβερνήτης του «Ράφλες», συλλογίστηκε : «Κάποιος πολύκαρος τρυγούρει έδω κοντά». Έσφιξε τα δόντια του και τω ώς τότε ήρεμο πρόσωπό του, σκετίνιασε έξωφανα. Μα τω μικρό βοετάνικό φορτίγιο, τραβούσε ολόγισα τω δρόμο του...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ενώ η Βιρτζίνια Μάγιε εργάζεται σκληρά, έ άνδρας της Μάικλ Ο' Ση, φροντίζει για τó νοικοκυριό.

ΕΙΝΑΙ γνωστό πώς τó Χόλλυγουντ σήμερα έχει να παρουσιάσει πολλά παράξενα ζευγάρια, πού με τήν εκκεντρική ζωή τους προκαλούν τήν περιέργεια ιδίως τού ευρωπαϊκού κοινού. Ένα απ' αυτά λοιπόν είναι και τó ζευγάρι Βιρτζίνια Μάγιε — Μάικλ Ο' Ση. Αιτία τού κουτσομπολιού πού γίνεται εις βάρος τους είναι τó γεγονός ότι έχουν αντίστρέψει τούς φυσικούς ρόλους τους: ή Μάγιε εργάζεται σκληρά απ' τó πρωί ως τó βράδυ και ό άνδρας της φροντίζει για τó νοικοκυριό και τó παιδί τους! Άς δούμε, όμως πώς έχουν ακριβώς τά πράγματα:

Όταν στις 5 'Ιουλίου τού 1947 ή Βιρτζίνια Μάγιε, όμορφη αλλά άγνωστη άκόμη στάρλετ, παντρεύτηκε τόν Μάικλ Ο' Ση, γνωστό έμπειρο ήθοιοπó τής σκηνής, τής όδόνος και τής τηλεόρασεως και έπί πλέον άρκετά πλούσιο, όλοι μακάριζαν τή τύχη της και άναρωτιόνταν πώς τά είχε καταφέρει και είχε μπλέξει στά δίχτυα της έναν μεγάλο κάπως στά χρόνια, αλλά περιζήτητο γαμπρό. Ό Ο' Ση τότε γύριζε τή μία ταϊνία μετά τήν άλλη, έκανε εμφάνισεις στήν τηλεόρασι και τó ραδιόφωνο και, φυσικά, κέρδιζε άρκετές χιλιάδες δολλάρια τόν μήνα. Άντιθέτως ή Βιρτζίνια, σάν νέα ήθοιοπóς πού ήταν, γύριζε μόνον ταϊνίες, αλλά τά μνηναία έσοδά της δέν έφταναν εκείνα τού άνδρα της. Τότε, έπειδή ακριβώς και οι δύο εργάζονταν σκληρά, απέφειγαν τά παιδιά και στό καινούργιο σπιτικό τους είχαν μια παραδολευτέρα, πού πηγαίνε εκεί δύο φορές τήν εβδομάδα. Δέν ήθελαν μόνιμο προσωπικό για τó μικρό αλλά πολυτελές διαμέρισμά τους.

Ετσι περνούσαν τά χρόνια. Άλλά μαζί μ' αυτά γινόταν και μια σπουδαία μεταβολή. Ένώ τó άστρο της Βιρτζίνια διαρκώς ανέβαινε ψηλότερα ό Μάικλ έκανε έδαφος και «εμπορική άξια». Από τó 1952 κι' έδω, μάλιστα, ή Βιρτζίνια όχι μόνο απέκτησε τόν τίτλο της μεγάλης στάρ, αλλά και ή δημοτικότητα της στήν 'Αμερική έφτασε στή ύψη εκείνα πού όνειρεύεται κάθε στάρλετ νά φτάση κάποτε. Άπό τότε μέχρι τώρα έξελιχθηκε και έγινε ή καλύτερη και πιο άποδοτική βεντέτα τών σπουντιό όπου εργάζεται, και τά μνηναία έσοδά της ξεπερνούν τις 5.000 δολλάρια άν υπολογίσουμε και τά κέρδη της από ταϊνίες πού γυρίζει για άλλα σπουντιό και από εμφάνισεις στήν τηλεόρασι.

Τό έντελώς αντίθετο συμβαίνει σήμερα με τόν άνδρα της. Τό άστρο του ως ήθοιοπó έπρεσε τόσο χαμπλά ώστε δέν γυρίζει πιά καμμία ταϊνία, ένω, παράλληλα, στήν τηλεόρασι υποσκελίσθηκε από άλλους νεώτερους. Νά ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: Για όλο τó διάστημα τού 1953 ή οικονομική 'Εφορία τού Χόλλυγουντ βεβαίωσε ως έσοδα της Βιρτζίνια 130.000 δολλάρια, ένω για τόν «δυστυχή» Μάικλ υπέλογισε τά έσοδά του μόνο σέ 9.000 δολλάρια!

Η συντριπτική αυτή οικονομική διαφορά θά ψύχραϊνε άσφαλώς τις σχέσεις κάθε άλλου ζευγαριού. Άλλά στή Μάγιε και στόν Ο' Ση δέν είχε καμμία επίδρασι.

—Έπειδή πάντα πίστευα και έξακολουθώ νά πιστεύω ότι τά πλούτη δέν

Η Βιρτζίνια και ό Μάικλ

φέρνουν ποτέ τήν ευτυχία σ' ένα ζευγάρι, λέει ή Βιρτζίνια, γι' αυτό και ή συζυγική ζωή μου με τόν Μάικλ έξακολουθεί νά είναι άπόλυτα άρμονική και ευτυχισμένη. Τίποτα δέν μάς χωρίζει και δέν δίνουμε καμμία σημασία στό γεγονός ότι σήμερα ένώ κερδίζω απ' τή δουλειά μου τά δεκαπλάσια από τόν άνδρα μου. Μία άπόδειξη τής καθ' όλα ευτυχισμένης ζωής μας είναι τó γεγονός ότι μόλις πρό μηνών άποκτήσαμε και τó πρώτο μας παιδί. Ένα χαριτωμένο άγγελούδι, πού τó λατρεύουμε και οι δύο. Ένώ ό Μάικλ είναι έπιφορτισμένος με άλλα καθήκοντα, έγώ με τήν εργασία μου κερδίζω τόσο, όσα θάφταναν για νά ζήσουν άνετα τουλάχιστον 10 άτομα!...

Ακριβώς, αυτά τά «άλλα καθήκοντα» πού δέν καθορίζει ή Τζίννυ Τζώνας — αυτό είναι τó πραγματικό όνομα της Μάγιε — προκαλούν τó κουτσομπολιό εις βάρος της. Εί, ναι γνωστό πώς στήν 'Αμερική πολλοί παντρεμένοι πλένουν πιάτα και κάνουν ένα σωρό άλλες σπιτικές δουλειές. Άλλά ό πάντα ήρεμος σύζυγος της Μάγιε τó παρακαλεί! Έπειδή τώρα τελευταία δέν έχει κανένα έπάγγελμα πιά, γιατί κανείς δέν ζητάει τήν καλλιτεχνική συνεργασία του, κάθεται στό σπιτί και ψωνίζει, μαγειρεύει, κρατάει τó σπιτί καθαρό, πλένει τά πιάτα και τά άπορρόχια, φροντίζει τó νεογέννητο παιδί τους, κρατάει επίσης τήν άλληλογραφία της πολυσύχολης γυναίκας του και, τέλος, έχει τόν νού του και στόν σταύλο τους, πού περιλαμβάνει άρκετά καθαράαιμα και άραβικά άλογα κούρσας πού με τις συχνές νίκες τους στούς ιπποδρόμους της 'Αμερικής τους άποφέρουν σημαντικά χρηματικά έπαθλα.

Όλα αυτά γίνονται από τόν σύζυγο ένώ ή σύζυγος φεύγει καθημερινώς για τά σπουντιό τó πρωί στις 8 και έπιστρέφει στις 6 τó βράδυ. Λίγο πριν φέρη στόν κόσμο τó πρώτο της παιδί, τó σμερινό, τελείωσε τó γύρισμα της μουσικοχορευτικής ταινίας «Η παλιά μου άγάπη». Έπειτα άπεσούρη για τόν τοκετό και πριν από λίγους μήνες ξαναγύρισε, όμορφη και κοψή όπως πάντα, για νά παίξει στό πρώτο της σινεμασκοπικό φίλμ με τόν τίτλο «Ριχάρδος ό Λεοντοκαρδός». Άμέσως μετά έπαιξε στό δεύτερο με τόν τίτλο «Τό άσημένιο δισκοπότηρο». Πάντως, με τήν πρωτότυπη ρύθμισι πού έδωσε στό νοικοκυριό της, φαίνεται ένθουσιασμένη και δέν παραλείπει νά πλέξη τó εγκώμιο τού καλόδοξου συζυγίου της:

—Ό Μάικλ, λέει, είναι ένας θαυμάσιος σύντροφος, σύζυγος και πατέρας. Έκτιμώ πάρα πολύ τις θυσίες του. Τόν αγαπώ τόσο πολύ, τόσο ελκικρινά, ώστε θεθαίωνα όλους όσους συζητούν για μάς ότι ποτέ δέν θά τους δώσουμε τή χαρά νά μάς δούν χωρισμένους...

Καλά και άγια τά όσα λέει ή Βιρτζίνια, παρατηρούν οι καλοθελητές, αλλά ό άνδρας της δέν άνησυχεί, δέν σκετίζεται, δέν ζηλεύει, έπί τέλους, ζέροντας πώς ή όμορφη γυναίκα του βρίσκεται κάθε μέρα σέ άνδρικές άγκαλιές στά σπουντιό:

Άλλά και γι' αυτό τó σοβαρό ζήτημα, ό πάντα φιλοσοφικός Μάικλ έχει έτοιμη τήν άπάντησι:

—Σ' ένα νοικοκυριό, λέει, σπώνοντας άδιόφορα τούς ώμους του, πάντα ό ένας απ' τούς δύο συζύγους πρέπει νά μένει στό σπιτί και ό άλλος νά κερδίζει τή ζωή και τήν ζωή. Η Τζίννυ δέν ζέρει από νοικοκυριό, ζέρει, ό

μιας, νά κερδίζει πολλά δολλάρια τήν εβδομάδα με μία και μόνη καθημερινή εμφάνισι της.

Γιατί νά πονοκεφαλιάζω, λοιπόν, για ζήτηματα έπαγγελματικά; Η γυναίκα μου δέν κάνει τίποτ' άλλο παρά νά έξασκη τó έπάγγελμα της «μοιραίας γυναίκας», κάθε μέρα από τις 9 ως τις 6 τó βράδυ.

Τις υπόλοιπες ώρες, όμως, τού είκοσιτετράωρου, είναι άποκλειστικά δική μου!...

Νομίζουμε πώς, ύστερα απ' αυτές τις δηλώσεις του, τά σκάλια περιττεύουν...

ΜΙΣΕΛ ΖΕΡΑΚ

Μία τελευταία φωτογραφία της Βιρτζίνια Μάγιε.

Ένα έπιτυχημένο σκίτσo της 'Ελίζαμπετ Ταϊλνoρ

Τά νεώτερα τών άστέρων

Συντομες ειδήσεύες

★ Ό Ζεράρ Φίλιπ έγινε τήν παραμονή των Χριστουγέννων πατέρας μιας κορούλας, στήν οποία πρόκειται νά δοθι τó όνομα Άννα-Μαρία.

★ Η Μαρία Φελίξ, πού έφτασε πρό ημερών στήν πατρίδα της, τó Μεξικό, για νά περάσει τις γιορτές μαζί με τούς δικούς της, έδωλωσε στούς δημοσιογράφους πώς ήρε — άνησυχία — νά εγκατασταθι άριστικά στήν Ερώπη.

★ Ό γιός τού ήθοιοπó Έντουαρντ Ρόμπινσον, πού κατηγορήθηκε πρό καιρού για ένοπλη άποπειρα ληστείας, άφείθη τήν περασμένη εβδομάδα έλεύθερος, λόγω άμφιβολών.

★ Οι κριτικοί της Νέας 'Υόρκης βράβευσαν ως καλύτερο ήθοιοπó τού 1954 τόν Μάρλον Μπράντο για τήν άρμπνεία τού στό φίλμ «Ό άρχων τού Ειρηνικού» και τήν Γέζζιντ Γκάρλαντ για τόν ρόλο της στό έργο «Ένα άστέρι γεννιέται».

★ Παράλληλα, τó φίλμ «Ό άρχων τού Ειρηνικού», θεωρήθηκε τó καλύτερο φίλμ της χρονιάς από τήν έπιτερίδα «Κόρυς-Βήμα της Νέας 'Υόρκης». Τό φίλμ αυτό έχει μεγάλες έλλιπες έπιτυχίες και στήν προσεχή διανομή των «Ύδαρι».

★ Ζέρετε ποιοι είναι οι 12 πιο αγαπημένοι άστέρες τού άμερικανικού κοινού; Μία πρόσφατη σφυρημομέτρησι της κοινής γνώμης άνέδειξε κατά σειράν έπιτυχίας τούς εξής ήθοιοπóς: 1) Τζιουν Άλλουσον, 2) Γκάρντ Κούπερ, 3) Τζέιν Γουάιμαν, 4) Μαίριλιν Μονρόε, 5) Έντρεϋ Χέμπαρντ, 6) Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ, 7) Τζέιμς Στιούαρτ, 8) Γουίλιαμ Χόλντεν, 9) Τζόν Γουάιν, 10) Μπίνγκ Κρόουμπ, 11) Σούζαν Χάινγουαρντ, 12) Άδα Γκάρντνερ.

★ Όπως άπροσδόκητα βρέθηκε ένας έπικίνδυνος αντίπαλος τού Μάρλον Μπράντο για τόν ρόλο τού Μπέν Χούρ. Πρόκειται για τόν Μοντγκόμερυ Κλίφτ.

★ Τό Χριστουγεννιάτικο δώρο τού Βίκ Ντάμον στή σύζυγό του Άννα-Μαρία Πιερράντζελι ήταν ένα θαυμάσιο παλτό από γαλάζιο ριζόν.

★ Ό Κάρλος Τόμφορν, πού είχε ένα φλογερό αλλά και πολύ σύντομο έίδυλλιο με τήν σκληρόκαρδη 'Υθόν ντε Κάρλο, βρήκε στή Γερμανία έργο εργάσεως τώρα μία γυναίκα πού τόν νοιώθει. Τό όνομά της είναι Άννα Ρούκερ.

★ Ό Ταμ Χάντερ αγόρασε κοντά στό Χόλλυγουντ ένα οικόπεδο και άρχισε νά χτίει ένα κομψό σπιτάκι. Προβλέπη πώς μέλλουσα νοικοκυρά εκεί μέσα θά είναι ή Λάβρυ Νέλσον.

★ Η 'Ελίζαμπετ Ταϊλνoρ ζήτησε από τόν Άγιο Βασίλη, αντί άλλου δώρου, νά της διατηρήσθ τήν έμπιστοσύνη των διευθυντών της και νά της εξασφαλίσι στό μέλλον καλούς πάλι ρόλους, πού θά αύξησουν τή δημοτικότητα της.

★ Η Ούρσουλα Τίς, πού μετά τόν γάμο της με τόν Ρόμπερτ Ταϊνλoρ, άρχισε νά είναι περιζήτητη στό Χόλλυγουντ, άναγκάστηκε νά διακόψη τήν κινηματογραφική της δραστηριότητα, έπειδή περιμένει ένα μωρό.

★ Ό Νόελ Κόουαρντ άρνήθηκε 30.000 δολλάρια, πού τού προσέφεραν για ένα μόνον νούμερο στό Λας Βέγκας.

★ Περαστική από τήν Νέα 'Υόρκη μαζί με τόν μέλλοντα σύζυγό της Πιέρ Γκλάντ, ή Όλβια ντε Χάβιλλαντ γιορτάσε έφέτος τά πιο χαρούμενα Χριστούγεννα της ζωής της στό σπιτί της άδελφής της Τζόαν Φονταίν. Οι δύο άδελφές, πού μέχρι πρό μηνών άκόμη δέν ήθελαν νά δούν ή μία τήν άλλη, συμφιλιώθηκαν.

★ Η Μαίριλιν Μονρόε γνώρισε πρό ημερών τόν Γάλλο ήθοιοπó Ζάκ Σερνάς και τόν βρήκε πολύ ένδιαφερόντα τύπο. Έπειδή τήν ίδια καλή έντύπωσι έκανε κι' ή Μονρόε στόν Ζάκ, ή Τέρρυ Μούρ προσπαθεί τώρα νά βρη ένα νέο τρυφερό φίλο.

★ Ευχάριστα νέα για τήν Σούζαν Μπλώ. Η άνάπηρ στάρ, όχι μόνο θά παίξει σ' ένα φίλμ δίπλα στή Βαρβάρα Στάνγουϊκ, αλλά και θά έξη στό φίλμ αυτό για παρατετατόν άφοσιωμένο σύζυγό της Ρίτσαρντ Λόνγκ.

★ Ό Τζέιμς Κάγκνεϋ γιορτάσε πρό ημερών με μεγαλοπρέπεια τήν 50ή επέτειο των γενεθλίων του. «Είμαι κατενθουσιασμένος, είπε στούς δημοσιογράφους, γιατί άρχίζω στήν ηλικία αυτή μια δεύτερη περίοδο τής καριέρας μου και είμαι έξ ίσου περιζήτητος όσο και τήν έποχή των άρχικών μου θριάμβων». Πράγματι ό Τζέιμς, πού βλέπαιε τελευταίως άραία και πού στήν όδον γύρισε τέσσερα φίλμ κατά τó 1954, καί πρόκειται νά γυρίση τουλάχιστον άλλα τóσα τó 1955.

★ Ό Μιλ Φέρρε, πού έφυγε άεροπορικώς από τó Παρίσι για νά περάσει τά Χριστούγεννα στή Ρώμη, κοντά στήν Έντρεϋ Χέμπαρντ αγόρασε στή γαλλική πρωτεύουσα μία ζεστή «ρόμπ ντε σάμπρ», για όσω τόν γυναίκα του, ή οποία άν και 'Ολλανδέζα κρυώνει πολύ στή Ρώμη!

★ Ό Σασά Γκιτρώ έδωλωσε ότι θ' άρχιση τόν Άπρίλιο τó γύρισμα τού φίλμ «Άν μιλούσε τó Παρίσι». Οι παραγωγοί τού έργου λένε πώς τó έργο αυτό θά είναι τó πρώτο γαλλικό φίλμ για τó οποίο θά διατεθούν πάνω από ένα διακεκομμένο γαλλικό φράγκα.

★ Συχαίροντας τόν Μωρίς Σεβαλιέ, ύστερα από μία παράστασι στήν όπερα, ό Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Κοτύ τού είπε:

—Είθε ό πιο λαοφιλής άνθρωπος της Γαλλίας!

—Μετά από σάς, κύριε Πρόεδρε! τού άπάντησε με έτοιμότητα ό Μωρίς.

★ Ό Γάλλος ήθοιοπó Ρομπέρ Λαμσύρε άφίγειται τόν άκόλουθο χαριτωμένο διάλογο πού είχε με μία μικρή άνηψούλα του:

—Είναι άληθεια, θείε, πώς ό Ντε Γκώλ έσωσε τήν Γαλλία;

—Ε... ναι...

—Όπως ή Ζάν ντ' Άρκ;

—Ε... ναι... σκεδόν.

—Μά τότε γιατί δέν τόν καίνε;

★ Ό τραγουδιστής Φίλιπ Κλαύ και ή νεαρά ήθοιοπóς Μαρία Ρικέλι, κόρη ενός 'Ισπανού συνταγματάρχη, άποφάσισαν νά παντρευτούν.

ΠΑΤ. ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Η «πρώτη θυσία»

«Η σκηνή σ' ένα κοσμικό κέντρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τριαντάρες, κομψός, συμπαθητικός, νόστιμος κι' άνθρωπος πούχει στό ύψος του τόν αέρα της ζωής.

ΕΚΕΙΝΗ: Μικρή, κουκλιστική, χαριτωμένη, σεμνοπαίσια. 'Ιδιότροπο («είδος» γυναίκας πού άρrose άσχεδόν πάντα και άσχεδόν σέ όλους, 19 χρονών.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ένας ηλικιωμένος «άκρωμος» άνθρωπος. Θά ναι 45 ως 50 χρονών.

Όταν άνοιξη ή αύλαία, ό Τρίτος με τó σούκιν του(μαίτη ντ' ότέλ) σερβίρει ένα κοκτέιλ).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είπες στό Τζιμ πώς είναι δικό μου;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μά φυσικά, κύριε Πέτρο. Άμφιβάλλετε; 'Ο Τζιμης πάντα σας περιποιείται ιδιαιτέρως. Τό ζέρω αυτό. Γιατί, άλλοιμονο, άν κάθε («κοκτέιλ») γινότανε όπως τó δικό σας!

ΕΚΕΙΝΟΣ (δοκιμάζεις): Τι θά συνέβαινε δηλαδή;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ό μπάριμαν θάπρεπε ν' αλλάξει έπάγγελμα! (Χαμογελάει). Συνήθως στό «Μαρτίνο» βάσει πολύ πάγο, έλαχιστό τζιν και άσχεδόν καθόλου βερμούτι! (Γελάει έπαγγελματικά). Σκεφθήτε τώρα πώς τó δικό σας τó «Μαρτίνο» έχει πολύ τζιν, έλαχιστό πάγο και βερμούτι Ιταλικό! («Τοιντζάνο» παρακαλώ! Βερίταμπά «Τοιντζάνο»!

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Η λές ψέμματα ή δέν είν' έν τάξει ό μπάριμαν!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Γιατί, παρακαλώ; ΕΚΕΙΝΟΣ (είρωνικά και συμπαιδικτικά μαζί): «Γιατί... πα-

ρακαλώ», στό «Μαρτίνο» δέν μπαίνει βερμούτι Ιταλικό, αλλά γαλλικό («σέκ»!)

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Τό ζέρω! 'Ηταν δυνατόν νά μνη τó ζέρω;... (Σκέφτεται σάν νά θέλη νά τού πη κάτι πολύ «έμπιστευτικό»). Άλλά οι πελάται έχουν τήν ιδέα πώς καλύτερο είναι τó «Τοιντζάνο», γι' αυτό σας τó είπα. (Χαμογελάει). Έσείς όμως ζέρετε τά πάντα! Πεπειραμένος άνθρωπος! Κι' άσφαλώς κοσμογυριμένος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λιγάκι.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Περιμένετε τήν κυρία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Περιμένω άλλη «κυρία».

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Άλλη πάλι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό είν' άναί-δεια!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μά συγχωρείτε!

«Έχετε δικιο...» 'Ηθελα νά πω πώς έχετε πολλές κοινω-νικές σχέσεις και...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Όταν προσπαθί κανείς νά διορθώση μια γκάφα τά κάνει χειρότερα! Άς τó καλύτερα!... Πάντως σέ πληροφορώ πώς ή άπομνήν κυρία θά σου κάνει άρκετή έντυπ-σι». Είναι πολύ χαριτωμένη.

Και δέν είναι... περαστική σάν τις άλλες απ' τή ζωή μου.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μακάρι! Σας τó εύχομαι. Τι κερδίζετε τόσα χρόνια τώρα πού σας σερβίρω με τó νά κάνετε παρέα με διάφορες «κυρίες»; Τό καλο-καίρι πού άρρωστασε δέν υπήρχε άνθρωπος νά σας δώ-ση ένα ποτήρι νερό, πού λέει ό λόγος...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σκεπτικιστικά): Νερό μούδιναν κι' ένέσεις μού-καναν και τó φάρμακό μου στήν ώρα μου τώπαίρνα, μπάρι-μα άλητρη... Άλλά δέν υπήρχε κανένα τρυφερό κεράκι νά χαιδέη τó καρπό μου με-

— Έλα, Κωστανή, τó φαγητό είναι έτοιμο!...

τυπο με τη γλῶσσα της στοργής...
Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Τὸ καταλαβαίνω, κύριε. (Συγκινημένα). Ἐγὼ δυστυχῶς, ἀτύχησα στὴ ζωὴ μου. Παντρεύτηκα μιὰ περίφημη γυναίκα. Μὰ ἕνα χρόνο μετὰ ἐμπλέξα με κάποια ζέση ἀρτίστα καί... τὰ κάνα θαλάσσια. Ἐξῆς μαζί της δέκα ὁλόκληρα χρόνια, ὕστερα ἐκείνη με παράτησε κι' ἐφυγε με κάποιον ταχυδακτυλουργό κι' ὅταν θέλησα νὰ γυρίσω στὴ γυναίκα μου δὲν με δέχτηκε πιά... (Βορβυκνῶ). Ἐκουμε κι' ἕνα κοριτοδάκι... Οὐτ' αὐτὸ θέλει νὰ με ζήσει!... Καὶ σχεδὸν δὲν με ζερεῖ. Μὲ βλέπει μιὰ - δυὸ φορές τὸ μῆνα ἔτσι ἀρπαχτά... *

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Α, νὰ ἡ κυρία. Ἐτοίμασε της ἕνα «τῆζιν - φῆς».

Ο ΤΡΙΤΟΣ (παγωμένη, κάτωχρη γκριμάτσα)... Ἡ κυρία πού περιμένετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί. Τί στέκεσαι σάν καζόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀρσενά; (Στὸν Τρίτο). Καλησπέρα, πατέρα. (Βγάζει τὰ γάντια της).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σιγῇ. Κυττάγματα). Φέρε... ἕνα «τῆζιν - φῆς», πατέρα!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: (Ἠλθια). Εἶνε ἡ κόρη μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ε, φυσικά. Ἀλλὰ ἐμένα εἶνε ἡ γυναίκα μου! Τὴν παντρεύτηκα πρὶν τρεῖς μέρες! Τὴν ρώπησα ἂν πρέπει νὰ καλέσωμε τὸν πατέρα της καὶ μοῦ εἶπε πὺς δὲν ἐνδιαφερόθηκε ποτὲ γι' αὐτήν. Κι' ὅτι τὴν ἔδωσε δυὸ - τρεῖς φορές τὸ χρόνο. Ὅχι τὸ μῆνα!

ΕΚΕΙΝΗ: "Ε... μὴν τὸν πειράζης τώρα. Δὲν φάνηκε ἐκείνος ἂν εἶνε... πατέρας μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ἰσα - ἴσα πού τοῦ ὀφείλω εὐγνωμοσύνη!... Κύριε πατέρα θὰ τὸ φέρῃς τὸ «τῆζιν - φῆς»;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: (Συγκινημένα). Ἀμέσως! Κι' αὐτὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὰ προσφέρω ἐγὼ! (Φεύγει).

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶνε ἡ πρώτη (θυοία) πού κάνει ὁ πατέρας γιὰ μένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ἰσως δὲ σ' ἀγαπήν περισσότερο ἀπ' ὅτι μπορούμε νὰ φανταστούμε. Ἡ ζωὴ τὸν καταδίκασε νὰ μὴ σὲ χορῆψη στὰ γονάτα του κοριτοδάκι. Τὸν στέριψε ἀπ' τὴ γλῶσσα τοῦ παιδικοῦ σου φιλοῦ. Ἀς τὸν τώρα νὰ χαρὴ τὴν εὐτυχία σου! Αὐτὸ τοῦ μένει πιά... *

ΕΚΕΙΝΗ: (Ἰγνὰ ματάκια). "Ὅταν μοῦδωσες ἐδῶ ραντεβού ἤξερα, φυσικά, πὺς θὰ τὸν συναντήσω. Ἀλλὰ λὰ δὲν σοῦ εἶπα τίποτα... γιατί λὰ δὲν ἤθελα νὰ πῶ πὺς ὁ πατέρας μου εἶνε γκαρσόνι. Σοῦχα πῆ πὺς εἶνε ὑπάλληλος... *

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς ὑπουργὸς ἢ πρέσβης γιὰ νάχη θεοὶ στὴν κοινωνία... *

Ο ΤΡΙΤΟΣ: (Σερβίρει μολὶς κρατῶντας τὰ δάκρυα)... Σὰς εὐκομαί... μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά... ἐγὼ ὁ ἀνάξιος πατέρας... κάθε εὐτυχία!... *

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σοβαρά). Εὐχαριστῶ πατέρα. Αὐριο τὸ μεσημέρι σὲ περιμένουμε στὸ σπίτι.

(Αὔλεια).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΗΣ

"Ο "Θῶν στὴν Οἴτη

Ὁ βασιλεὺς "Θῶν πού ὅπως λέμε ἦταν δεινὸς ὀρειβάτης, ἀνέθηκε μιὰ ἡμέρα στὴν κορυφὴ τῆς Οἴτης ἀπ' ὅπου θαύμαζε τὰ γύρω τοπία. Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως λέει στὸν ἀνθυπομάρκαρχο πού τὸν συνόδευε σ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ:

— Δὲ μοῦ λές κ. ἀνθυπομάρκαρχε... Ἀπὸ ποῦ σπμείο τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ ὁ Ἡρακλῆς ἔρριξε τὴν καρὰ δρὰ τὸ Λίκα;

Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ βασιλικὴ ἐρωτήσι στενωχώρησε τὸν ἄτυχο ἀνθυπομάρκαρχο πού ἔπειτα ἀπὸ λίγη σκέψη, ζύνοντας τὸ κεφάλι του μὲ ἀπορία, ἀπάντησε:

— Δὲν ξέρω νὰ σὰς πῶ καλὰ, Μεγαλειότηε!... Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ ἀνθυπομάρκαρχος πού ἦταν πρὶν ἀπὸ μὲνα στὴν περιοχὴ αὐτὴ θὰ ζερεῖ. Αὐτὸς ἔκανε χρόνια ὅτιν καταδιώξι τῆς... Ἀποτρεῖται!... *

Ἐπίμαχοι βτίχοι

ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ

Οἱ χροινίρες μας ἡμέρες πάνε, φύγανε ξανὰ καὶ μὰς ἐφυγαν μαζί τους καὶ τὰ λίγα μας... λιανὰ! Δάσασα! ὅλοι, γιὰ δυὸ μέρες, ὅσο πῆραμε δυὸ μῆνες καὶ ξοδέγαμε γιὰ... γάλλους ἀρεκετὲς ὠραίες «χῆνες»! *

Ἐστολίσουμε τὸ δέντρο, ἐγωνίσουμε δωράκια, κοπανίσουμε — γιὰ γούρι — καὶ καμπόσα ποτηράκια... *

Κι' ἀφοῦ φάγαμε ὠραία, εἶπαμ' ὅλοι ἀπὸ συμφῶνον, «καὶ εἰς ἄλλα μὲ ὑγειαν, ἤγουν ἤτοι καὶ τὸν... χρόνον»!

ΧΑΡΙΝ ΓΟΥΣΤΟΥ

Εἰς τὴν χώραν πού ἀνθίζει ἡ φαῖδρα πορτοκαλλέα κι' ὅπου χρόνια καὶ ζαμάνια θάλλει μόνον ἡ ἐλαία, μὲ σπορέλαια γεμάτα θάρσυν ἀπειρα βαπόρια, ἡ μὲ λάδι, ἂν ἀγαπᾷτε, ἀπὸ σπόρους... κι' ἀποσπῶρια! *

Ἀνεξήγητο τὸ πρᾶγμα μερικοὶ τὸ θεωροῦν, κι' οἱ θυμόσοφοι τῆς χώρας ἐπ' αὐτοῦ παρατηροῦν, πὺς γιὰ... σπορὸν θὰ τρώμε μόνον τέτοιο λάδι, (λῆται, καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ σπορὸ-ἐλαϊον κα- λῆται! *

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὰ μέτρα τὰ δραστήρια φανήκαν παῖξε γέλα τα, ἐφ' ὅσον ἀπηγόρευσαν νὰ κῶδωνται τὰ ἐλάτα καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ κατέληξε νὰ φτάσῃ στὰ Χαντεῖα, τῆς Πάργης τοῦ δολιχέλου ἡ ἐλατοφυτεία! *

Ἐκατοντάδες ἐλάτα κατέκλυσαν τὰ κέντρα καὶ οἱ τόσο προστατεύοντες τῆς χώρας μας τὰ δέν- (τρα, μλοῦν, ἀντὶ νὰ λάβουνε τὰ μέτρα τους τ' ἀνάλογα, γιὰ «Ἐβδομάδες Πράσινες» καὶ φεῖ! γιὰ... πρᾶ- (αὶν) ἄλογα».

ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Ὁ Τύπος ὅλος ἔσπευσε νὰ μὰς πληροφορήσῃ, ὁ Ντίορ πὺς ἀναγκάστηκε νὰ ὑπαναχωρήσῃ καὶ λόγο γιὰ τὸ «Ἡτα» του νὰ μὴ μὰς ξανακάνῃ, διότι ἐσηκώθηκε στὸ... πῶδι τὸ φουστάνι! *

Ἀλλὰ κι' οἱ ἄντρες σύσσωμοι καὶ μετὰ σφριγηλὸ- (τητος, ἀναφανδὸν ἐτάχθησαν ὑπὲρ τῆς καμπυλότητος, κι' ὁ Ντίορ πού μὰς ἐξόρισε μὲ τὴν γραμμὴ τῆν «Ἡτα» του, ὁριστικῶς κατέληξε στὴν ἀνευ ὄρων ἦττα του!

«ΤΟ ΓΟΡΓΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΙΝ»...

Δενάδες ἀστερόφιλοι, μὲ πίστι καὶ συνειδήσι, συγκινημένοι ἀφάνταστα, ἐμάθαν τὴν εἰδήσι, ὅτι ὁ Πέν ὁ Γκεργόρον, τὸ ἀστρον τὸ ἐπίγειον, τὴν σύζυγό του χάρισε κι' ἐπῆρε διαζύγιον! *

Εὐχέες, λοιπόν, τοῦ στείλανε οἱ τόσοι του πιστοί, καθὼς κι' ὅσες λατρεύουνε τέτοιο λαμπρὸ ἀγόρι κι' οἱ πῶ πολλοὶ τοῦ εἶπανε θερμῶς κι' ἐλληνιστί: «Πρὸς νέο διαζύγιον, Γκεργόρον... γρηγόρει!».

ΑΛΛΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Τῆς μόδας μας τῆς ἐξάλλης τὰ βίτσια τὰ ποικίλα, ἐπῆρανε στὰ χρόνια μας μεγάλη κατακόρυφα... Καὶ βλέπεις, μὲ κατάπληξι, τ' αὐτὰ πολλὰ ὀνη- (λέων, νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι μικρὸν... πολυελαίων! *

Μὰ, δυστυχῶς, δὲν πρόκειται κι' ἐδῶ νὰ σταματή- (σουν καί... καμπανίσες πρόκειται, συντόμως, ν' ἀναρτή- (σουν, πού θὰ βαρέσουν, βέβαια, στὰ πορτοφόλια διὰ καὶ συμπεριρρίνεις, σβέχνη, γιὰ ποῖον χτυπᾷ ἡ καμ- (πάντα»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Συνηθισμένες φράσεις ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ποιά εἶναι ἡ ἱστορία τους

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου, στὰ μάτια τοῦ λαοῦ ὁ βασιλεὺς ἦταν πρόσωπο ἱερὸ. Στὶς ἐπίσημες τελε- τες τὸν προσαγόρευαν «Φιλόχρι- στον» καὶ «Ἰσαπόστολον», «δεύτε- ρον Δαυὶδ» καὶ «Ἀπόστολον Παῦ- λον, τοῦ ὁποῦ ἡ πανοπλία εἶναι ὁ Χριστός». Ἡ ἀντίληψι αὐτὴ τοῦ λαοῦ γιὰ τὸν αὐτοκράτορα τὸν ὠ- φείλετο κυρίως στὴ μεγαλοπρέπεια μὲ τὴν ὁποία ἐμφανίζονταν μέσα καὶ ἐξῶ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, τριγυρισμέ- νος ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του. Ἐκτός αὐτοῦ, οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες πληροῖσαν πολὺ σπάνια τὸ λαὸ κι' ὁ- τὴν κάποιο ἀπὸ κατώτερη κοινωνία, ἡ τᾶξι ζήτησε «ἀκράσια», ἐπρε- πε νὰ περάσῃ ἀπὸ χίλιες δυὸ δια- τυπώσεις, ὅπου νὰ φτάσῃ μπρο- στὰ του. Φυσικὰ ὑπῆρξαν καὶ ἀρ- κετοὶ αὐτοκράτορες, πού εἶχαν κα- ταρρήσει ὅλες αὐτὲς τίς ἐθιμοτυπι- ες. Ὁ πρῶτος πολίτης πού ἤθελε νὰ τοὺς μιλήσῃ, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ τοὺς. Τέ- τοιοι ἀγαπητοὶ αὐτοκράτορες ἦ- ταν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας καὶ λίγο ἀργότερα ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος. Ἀντίθετα ὁ Ἰουστι- νιανὸς, ὁ Ἀναστάσιος, ὁ Λέων ὁ Α' κ. ἄ. θεωρήθηκαν ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ. Κι' αὐτὸ ἐπεῖθι ἦταν «ἀπρό- αιτο» καὶ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ. Ὁ Ἰουστινιανὸς π. χ. ὅταν ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς παρα- κλήσεις τῶν αὐλικῶν τὸν ἀποφάσι- ζε νὰ δεχθῇ κάποιον σὲ ἀκρόασι, τὸν ἔβαζε προηγουμένως νὰ φιλή- σῃ μιὰ βρεμένη ἀπὸ οὖρος «ποδε- ἄν», ὅπλα δὲν ἔναν ποδόγυρο. Μό- νον ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἐπέτρε- πε νὰ μιλήσῃ. Ἀπὸ τὸ γεγονός ὁ- σόσο αὐτὸ ἔμεινε ὡς τὰ χρόνια μας ἡ παροιμιώδης φράσι «ἦλθες βρεμένους ποδῖες», πού τὴ λέμε γιὰ κείνους πού προσπαθοῦν νὰ πε- τύχουν κάποια δουλειὰ τους καὶ δὲν τὸ κατορθώνουν. *

Ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης πολεμοῦ- σε στὴν Πελοπόννησο, εἶχε ἀνά- μεσα στὰ παλληκάρια του κι' ἕναν καλὸν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, τὸ Μιχαὴλ Φούντα, πού ἔκανε γιὰ δέκα ἄντρες, ἔξυπνος κι' ἐτρε- φηλός, δυνατός, ἐξυπνος καὶ ἔτρε- χε σάν τὸ ἀγριοκάτσικο πάνω στὰ καταράκτα. Ὅπου μάχη κι' αὐτός. Ἀλλὰ κι' ὅπου ὤλεντι, ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ὅσο ὁ Μιχαὴλς θούντας, παρ' ὅλη τὴν παλληκαρία του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του, βρέθη- κε μιὰ μέρα κυκλωμένος ἀπὸ τοὺς Ἀρβανίτες, φυσικὰ πολέμους σάν τὸν λιοντάρι, ἔφαγε ἀρκετὰ κεφάλια μὲ τὸ τρομερὸ του κατάρρι, μα σὲ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ καὶ πιάστηκε αἰχμάλωτος. Οἱ Ἀρ- βανίτες βέβαια γιόρτασαν τὸ γεγο- νός. Ὅταν ὅμως ὁ Γέρος ἔμαθε τὴν αἰχμαλωσία του, λυπήθηκε κατὰ- καρδὰ. Ἀποφάσισε σφόδρα νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ μ' ἕναν πολὺ ἐξυπνο τρόπο. Πρόσταξε μερικὰ ἀπὸ τὰ παλληκάρια του νὰ στήσουν καρ- τέρι καὶ νὰ πιάσουν κανένα «ἀζι- ματοῦχο» τοῦ ἐχθροῦ, ὅστε νὰ μπορέσουν νὰ τὸν ἀλλάξουν μὲ τὸν Φούντα. Πραγματικὰ, τὸ καρ- τέρι τοὺς στάθηκε τυχερὸ. Δυὸ μέ- ρες ἀργότερα, ἔπεσε στὰ χέρια τοὺς ὁ Κιαμλὴ ἐφένδης, πού διο- κοῦσε ὁλόκληρη σχεδὸν στρατιά. Ἀμέσως τότε ὁ Γέρος τοῦ Μωριά ζήτησε τὴν ἀνταλλάξι. Ὁ Ὁ Ἀρ- βανίτης ὅμως ἐαφνιάστηκε, γιατί δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι ἤθελε νὰ ἀνταλλάξουν τὸ «ἱερὸ» του πρό- σωπο, μ' ἕνα καλὸν ἀπὸ τοὺς φου- στωπο, μ' ἕνα καλὸν ἀπὸ τοὺς ζη- λώτους κι' ὅχι ἕναν. Τότε ὅμως ὁ Κολοκοτρώνης, τοῦ εἶπε μὲ τὸ συνηθισμένο του χαμό- γελο:

— Τὰ ράσα δὲν κάνουν τὸν παπᾶ, ἀνὰ μου! Κι' ἐγὼ τὸν Μιχαὴλ τὸν φούντα, δὲν τὸν ἀλλάζω μὲτε μὲ χίλιους σάν καὶ σένα!... *

Ἀπὸ τότε ἡ φράσι «τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ» ἔμεινε σάν πα- ροίμια καὶ τὴ λέμε σὲ πολλές καὶ διαφορὲς περιστάσεις.

— Αὐτὸ θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὸ μάθωμε. Ἀλλὰ θέλω νὰ σὰς ρωτήσω κάτι: Γνωρίζετε κάποιον κύριο ντὲ Μωρεδέρ;

— Νομίζω πὺς τὸν εἶδα στὴν Ὁρλεάν ὅταν πέρασε ἀπὸ κεῖ ὁ δούκας τῆς Γκιζης.

— Αὐτὸς εἶνε, εἶπε ὁ Παρναγιάν. Ἀν τὸν ξαναδῶτε, φροντίστε νὰ μὴν σὰς ξε- φύγῃ... *

— Ὅσο γι' αὐτὸ μπορεῖτε νὰ μείνετε ἡ- συχος. Ἀφοῦ τὸ βέλετε, θὰ τὸν στείλω στὸν ἄλλον κόσμο μὲ μιὰ καλὴ σπαθιά ἡ μὲ μιὰ σιλιέτια... *

— Ὅχι, ὅχι, εἶπε ὁ Παρναγιάν, δὲν θέ- λω νὰ τὸν σκοτώσετε. Πρέπει νὰ τὸν πιά- σω ζωντανό... Ἐκτός ἀπὸ τὸ ὅτι ἔχω νὰ τοῦ πῶ δυὸ λέξεις, ὁ ἄνθρωπος αὐτός θὰ μὰς δώσῃ ἐπίσης πολὺτιμες πληροφο- ρίες, γιὰ τὴ Βιολέττα... Πρέπει, λοιπόν, νὰ βρούμε μὲ κάθε θυσία τὸν Μωρεδέρ!

— Ἀλλὰ πὺς βρεθῆκατε στὴ Βασιλῆα, ἐνῶ ἐγὼ σὰς περιμένα στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Παύλου; ρώτησε ὁ Κάρλος.

— Στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Παύλου; εἶπε ὁ Παρναγιάν. Καὶ τί θὰ πῆγαίνα νὰ κάμω ἐκεῖ;

Ὁ νεαρὸς δούκας τὸν κύτταξε μὲ ἀπο- ρία.

— Δὲν μοῦ παραγγέλλετε ὅτι θὰ μὲ πε- ριμένετε ἐκεῖ μαζί με τὸν πρίγκηπα Φαρ- νέζε, τὸν πατέρα τῆς Βιολέττας καὶ αὐτὸν τὸν μυστηριώδη ἄγνωστο, τὸν Κλαῦδιο; ρώ- τησε.

— Ἐγὼ; εἶπε ὁ Παρναγιάν. Μὲ ποῖον σὰς τὸ παρήγγειλα;

— Μὲ τὴ βαρὼνι ντ' Ὀμπινιέ, πού ἦρθε νὰ μὲ βρῇ ἐκ μέρους σας... *

— Γιὰ πέστε μου τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους, παρακάλεσε ὁ Παρναγιάν.

Ὁ Κάρλος τοῦ ἀφηγήθηκε ὅλα τὰ γε- γονότα πού ξέρουν ὁ ἀγνωστός μας ἀπὸ τὴν ἐπισκεψὴ τῆς γυναίκας, πού εἶχε ἐμφα- νισθῇ ὡς βαρὼνι ντ' Ὀμπινιέ ὡς τὴν δρα- ματικὴ σκηνὴ πού ξετυλίχθηκε μέσα στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Παύλου.

— Κατάλαβα, εἶπε ὁ Παρναγιάν. Καὶ τώρα εἶνε ἡ σειρά μου νὰ σὰς πῶ μερικὰ πράγματα πού δὲν ξέρετε. Τὸ πρῶτο εἶνε ὅτι δὲν σὰς ὤρισα καμμιά συνάντησι, γιὰ τὸν ἀπλῶστα λόγῳ ὅτι δὲν ξαναεἶδα τὸν πρίγκηπα Φαρνέζε, οὔτε τὸν Κλαῦδιο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τοὺς συναντήσαμε μαζί στὴ μονὴ τῆς Μονμάρτης. Κι' ἐκτός ἀπ' αὐτὸ, στήκαμε, μὲ ἔπιασαν στὸ Πανδοχεῖο τῆς μάγισσας.

— Μ' ἐξαπάτησαν λοιπόν! εἶπε ὁ Κά- ρλος.

— Τὸ δεύτερο εἶνε, συνέχισε ὁ Παρνα- γιάν, ὅτι ἡ γυναίκα πού παρουσιάστηκε μπροστὰ σας ντυμένη σάν ἄνδρας δὲν μπο- ρεῖ νὰ ἦταν ἡ βαρὼνι ντ' Ὀμπινιέ. Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος γι' αὐτό.

— Καὶ ποῖα, λοιπόν, ἦταν;

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἀπάντησε ὁ ἱππό- της, ἦταν ἡ Φαῦστα. Αὐτὸ τὸν δόγμα δὲν σὰς λέει τίποτε... Κάμετε, ὅμως, ὑπομονή... Δὲν θ' ἀργήσετε νὰ τὴν γνωρίσετε... Φυλά-

Ἱστορικό καὶ δραματικό μυθιστόρημα ὑπὸ Μιχαὴλ Ζεβασὸ

Ἡ ἘΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΤΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Παρναγιάν κατορθώνει νὰ νικήσῃ τὸν Μπουσί-Λεκκέρ, τὸν κλειδώνει μέσα στὸ κελλί, ἐλευθερώνει ὅλους τοὺς φυλα- κισμένους στὴ Βασιλῆα κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕναν δραματικὸ ἄγωνα μὲ τὴ φρουρά, φεύγει μαζί με τὸν Κάρλο τῆς Ἀγκου- λέμης. Ὁ διοικητὴς τῆς Βασιλῆας τρέ- χει στὸν δούκα τῆς Γκιζης καὶ τοῦ ἀφη- γεῖται τὸ πάθημά του. Ὁ τελευταῖος, τρελ- λὸς ἀπὸ ὀργή, ἀποφασίζει νὰ ἐπικυρῇ τὸν Παρναγιάν σάν νὰ ἦταν ληστής. Στὸ μεταξύ, ὁ ἱππότης καὶ ὁ νεαρὸς δούκας πηγαίνουν στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Μπαρέ. Ἐ- κεί ἀλλάζουν ρούχα, παίρνουν μαζί τους χρήματα καὶ κατόπιν φεύγουν.

— Αὐτὸ θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὸ μάθωμε. Ἀλλὰ θέλω νὰ σὰς ρωτήσω κάτι: Γνωρίζετε κάποιον κύριο ντὲ Μωρεδέρ;

— Νομίζω πὺς τὸν εἶδα στὴν Ὁρλεάν ὅταν πέρασε ἀπὸ κεῖ ὁ δούκας τῆς Γκιζης.

— Αὐτὸς εἶνε, εἶπε ὁ Παρναγιάν. Ἀν τὸν ξαναδῶτε, φροντίστε νὰ μὴν σὰς ξε- φύγῃ... *

— Ὅσο γι' αὐτὸ μπορεῖτε νὰ μείνετε ἡ- συχος. Ἀφοῦ τὸ βέλετε, θὰ τὸν στείλω στὸν ἄλλον κόσμο μὲ μιὰ καλὴ σπαθιά ἡ μὲ μιὰ σιλιέτια... *

— Ὅχι, ὅχι, εἶπε ὁ Παρναγιάν, δὲν θέ- λω νὰ τὸν σκοτώσετε. Πρέπει νὰ τὸν πιά- σω ζωντανό... Ἐκτός ἀπὸ τὸ ὅτι ἔχω νὰ τοῦ πῶ δυὸ λέξεις, ὁ ἄνθρωπος αὐτός θὰ μὰς δώσῃ ἐπίσης πολὺτιμες πληροφο- ρίες, γιὰ τὴ Βιολέττα... Πρέπει, λοιπόν, νὰ βρούμε μὲ κάθε θυσία τὸν Μωρεδέρ!

— Ἀλλὰ πὺς βρεθῆκατε στὴ Βασιλῆα, ἐνῶ ἐγὼ σὰς περιμένα στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Παύλου; ρώτησε ὁ Κάρλος.

— Στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Παύλου; εἶπε ὁ Παρναγιάν. Καὶ τί θὰ πῆγαίνα νὰ κάμω ἐκεῖ;

Ὁ νεαρὸς δούκας τὸν κύτταξε μὲ ἀπο- ρία.

— Δὲν μοῦ παραγγέλλετε ὅτι θὰ μὲ πε- ριμένετε ἐκεῖ μαζί με τὸν πρίγκηπα Φαρ- νέζε, τὸν πατέρα τῆς Βιολέττας καὶ αὐτὸν τὸν μυστηριώδη ἄγνωστο, τὸν Κλαῦδιο; ρώ- τησε.

— Ἐγὼ; εἶπε ὁ Παρναγιάν. Μὲ ποῖον σὰς τὸ παρήγγειλα;

— Μὲ τὴ βαρὼνι ντ' Ὀμπινιέ, πού ἦρθε νὰ μὲ βρῇ ἐκ μέρους σας... *

— Γιὰ πέστε μου τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους, παρακάλεσε ὁ Παρναγιάν.

Ὁ Κάρλος τοῦ ἀφηγήθηκε ὅλα τὰ γε- γονότα πού ξέρουν ὁ ἀγνωστός μας ἀπὸ τὴν ἐπισκεψὴ τῆς γυναίκας, πού εἶχε ἐμφα- νισθῇ ὡς βαρὼνι ντ' Ὀμπινιέ ὡς τὴν δρα- ματικὴ σκηνὴ πού ξετυλίχθηκε μέσα στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Παύλου.

— Κατάλαβα, εἶπε ὁ Παρναγιάν. Καὶ τώρα εἶνε ἡ σειρά μου νὰ σὰς πῶ μερικὰ πράγματα πού δὲν ξέρετε. Τὸ πρῶτο εἶνε ὅτι δὲν σὰς ὤρισα καμμιά συνάντησι, γιὰ τὸν ἀπλῶστα λόγῳ ὅτι δὲν ξαναεἶδα τὸν πρίγκηπα Φαρνέζε, οὔτε τὸν Κλαῦδιο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τοὺς συναντήσαμε μαζί στὴ μονὴ τῆς Μονμάρτης. Κι' ἐκτός ἀπ' αὐτὸ, στήκαμε, μὲ ἔπιασαν στὸ Πανδοχεῖο τῆς μάγισσας.

— Μ' ἐξαπάτησαν λοιπόν! εἶπε ὁ Κά- ρλος.

— Τὸ δεύτερο εἶνε, συνέχισε ὁ Παρνα- γιάν, ὅτι ἡ γυναίκα πού παρουσιάστηκε μπροστὰ σας ντυμένη σάν ἄνδρας δὲν μπο- ρεῖ νὰ ἦταν ἡ βαρὼνι ντ' Ὀμπινιέ. Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος γι' αὐτό.

— Καὶ ποῖα, λοιπόν, ἦταν;

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἀπάντησε ὁ ἱππό- της, ἦταν ἡ Φαῦστα. Αὐτὸ τὸν δόγμα δὲν σὰς λέει τίποτε... Κάμετε, ὅμως, ὑπομονή... Δὲν θ' ἀργήσετε νὰ τὴν γνωρίσετε... Φυλά-

χῆτε ἀπ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, αὐθέντα! Ἡ ἀπαγωγή τῆς Βιολέττας κι' ὅλα ὅσα ἐγι- ναν κατόπιν εἶνε ἔργο τῆς Φαῦστας... Γιὰ νὰ κάμωμε τὰ σχέδια τῆς ν' ἀποτύχουν πρέ- πει νὰ πιάσωμε τὸν Μωρεδέρ.

— Φίλε μου

ναίκες, που περίμεναν ν' ακούσουν τί θα έλεγε.

Οι δημόσιοι κήρυκες λένε συνήθως πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, είπε ο Παρνταγιάν μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη. «Ας ακούσουμε, λοιπόν, τί καινούργιο έχει να μάς πη αυτός εδώ...»

Ο κήρυκας είχε ξεδιπλώσει τώρα ένα χαρτί και, βλέποντας, ότι είχε γύρω του ένα αξιόλογο ακροατήριο, άρχισε να διαβάει:

«Εγώ, ο Γκυγιώμ Γκυγιώμ, ώρτισμένος κήρυξ της πόλεως των Παρισίων, κατά διαταγήν του αιδέντου μου δούκα, που κυβερνά αυτή την πόλη λόγω απουσίας της Αυτού Μεγαλειότητας του βασιλέως, κάνω γνωστή την κατωτέρω διαταγή που έχει την υπογραφή και τη σφραγίδα του προρρηθέντος δούκα. Όλοι όσοι θα την ακούσουν, επιτάσσονται να την επαναλάβουν και σε όσους δεν είναι παρόντες:

«Ο Ιππότης ντε Παρνταγιάν, πρώην κόμης του Μαρζανιού, κηρύσσεται επίορκος, προδοτής και εχθρός της Εκκλησίας και της Γενικής Καθολικής Ενώσεως.

Κάθε πολίτης, λαϊκός ή εκκλησιαστικός, εντέλλεται να συλλάβη τον Ιππότη ντε Παρνταγιάν και να τον παραδώσει στη νόμιμη εξουσία».

Ακολουθούσε μια λεπτομερής περιγραφή της σωματικής διαπλάσεως και των χαρακτηριστικών του Παρνταγιάν.

Η προκήρυξη τελειώνει ως εξής:

«Γνωστοποιούμεν, εξ άλλου, και υποσχόμεθα ότι:

«Σ' οποιοδήποτε συλλαβή ζωντανών τόν ρηθέντα Ιππότη ντε Παρνταγιάν, η σ' όποιον παρουσιάσει το κεφάλι του, θα καταβληθί τὸ ποσὸν τῶν πέντε χιλιάδων χρυσῶν δουκάτων».

Ο κήρυκας σάλπισε άλλη μια φορά, γιά να δείξη, ότι είχε τελειώσει.

Ο Παρνταγιάν κι' ο Κάρολος μπήκαν τότε στο πανδοχείο.

Οι πελάτες που βρίσκονταν εκεί, είχαν ακούσει την προκήρυξη και δεν συζητούσαν παρά μόνον γι' αυτήν.

Πέντε χιλιάδες χρυσά δουκάτα!

Η άμοιβή φαινόταν σ' όλους πολύ δολαστική.

Ο Παρνταγιάν διέσχισε άτάραχος την αίθουσα και διευθύνθηκε σ' ένα μικρό δωμάτιο, από όπου θυμόταν ότι είχε περάσει το βράδυ που έφυγε τρέχοντας από το μέγαρο της Φαύστας.

Ο Κάρολος τον ακολουθούσε σκυφτός.

«Έτρεμε στη σκέψη ότι κάποιος από τους

πελάτες του πανδοχείου μπορούσε ν' αναγνωρίσει τον Παρνταγιάν.

Κάθισαν σ' ένα τραπέζι κι' ο Ιππότης είπε στη γυναίκα που παρουσιάστηκε γιά να τους σερβίρη:

— Φέρτε μας ό,τι καλύτερο έχετε να φάμε. Η προκήρυξη του δούκα της Γκιζης μου άνοιξε την όρεξη.

«Επειτα από δέκα λεπτά, η γυναίκα αυτή τους σερβίρισε όμελέτα, χέλι, ψητό κρέας και τυρί μαζί με έλεκτο κρασί της Σωμύρ.

Ο Παρνταγιάν άρχισε να τρώη με μεγάλη βουλιμία. Και κάθε τόσο έλεγε στον Κάρολο:

— Φάτε, λοιπόν! Τί ύψος είναι αυτό που έχετε;

Ο νεαρός δούκας, όμως, μόλις άγγιζε τα φαγητά που βρίσκονταν μπροστά του. Η ιδιοκτήτρια του πανδοχείου, μία μεγαλύτερη κοκκινομάλλα που δάπρεπε να ήταν πολύ όμορφη στα νεατά της, απόθεσε έπειτα από λίγο ένα μεγάλο βάζο στο τραπέζι λέγοντας:

— Είναι ροδάκινα βρασμένα με κρασί, ζάχαρη και κανέλλα. Δοκιμάστε τα και θα μου πητε αν σας αρέσουν...

Ο Παρνταγιάν άδειασε το μισό βάζο στο πιάτο του κι' αφού έφαγε δυο - τρεις κουταλιές, φώναξε ένθουσιασμένος:

— Είναι υπέροχο!

— Εγώ επινόησα αυτό το γλυκό, είπε η ιδιοκτήτρια του πανδοχείου με περηφάνεια.

— Και πώς σας λένε; ρώτησε ο Παρνταγιάν.

— Ρουσότ, του άπάντησε. Στις διαταγές σας...

— Όραό όνομα, είπε ο Παρνταγιάν. Κυρία Ρουσότ, το πανδοχείο σας είναι το πρώτο του Παρισιού.

Τη στιγμή εκείνη, ένας νεαρός μοναχός μπήκε στη μικρή αίθουσα και κάθισε σ' ένα γειτονικό τραπέζι. Τα ώχρα μάτια του στηλώθηκαν γιά μια στιγμή πάνω στον Ιππότη κι' άμέσως ανατρίχισε.

Ο Παρνταγιάν δεν φάνηκε πώς τον είχε προσέξει και συνέχισε τη συνομιλία του με την ξενοδόχο.

— Κυρία Ρουσότ, είπε, θα μείνω στο πανδοχείο σας και δεν θα το κουνήσω από δω όσα υπάρχουν χρήματα στη ζώνη μου.

Ο Κάρολος της Άγκουλέμης κύτταξε με άπορία το σύντροφό του.

Η Ρουσότ είχε άπομακρυνθί στο μεταξύ γιά να σερβίρη το μοναχό. «Επειτα ξαναγύρισε κοντά στον Ιππότη.

Τη στιγμή εκείνη, ο Παρνταγιάν έλεγε στο νεαρό δούκα:

— Διάβολο! Θάλεγε κανείς πώς έχετε κάποιο έγκλημα στη συνείδησή σας! Το πρόσωπό σας δεν θα ήταν περισσότερο λυπημένο, ούτε αν ήσαστε αυτός ο Παρνταγιάν που το κεφάλι του επικηρύχθηκε γιά πέντε χιλιάδες χρυσά δουκάτα... Μα την πίστι μου, το ποσόν αυτό δεν είναι μικρό... Θα ήθελα πολύ να ήξερα αυτόν τον Παρνταγιάν...

Το πρόσωπο της Ρουσότ έγινε, ξαφνικά, σοβαρό.

— Εγώ τον ξέρω, είπε σιγά.

Ο Κάρολος της Άγκουλέμης αναπήδησε από το κάθισμά του. «Άλλ' ο Παρνταγιάν τον χτύπησε με το πόδι του κάτω από το τραπέζι.

— Ά!... Ά! Έκαμε.

— Σας λέω πώς τον ξέρω, ξαναείπε η Ρουσότ.

Ο Παρνταγιάν γύρισε προς το μέρος της.

— Μπορείτε να μου τόν περιγράψετε; της είπε. Θάθελα πολύ να κερδίσω αυτές τις πέντε χιλιάδες δουκάτα...

Ο νεαρός μοναχός, χωρίς να κινηθί από τη θέση του, είπε εκείνη τη στιγμή κυττάζοντας τον Παρνταγιάν:

— Στοιχηματίζω εκατό σκούδα πώς κι' έσεις επίσης τον ξέρετε.

Η μουσική πόρτα

Ο Παρνταγιάν έριξε μια λοξή ματιά στο ξίφος του που βρισκόταν στο πλευρό του. Το βλέμμα του στηρίχτηκε κατόπιν στον άγνωστο που είχε πη αυτά τα λόγια.

— Τον ξέρετε και σεις λοιπόν; ρώτησε.

— Ναί, άπάντησε ο άγνωστος. Τον ξέρω.

— Άλλά κι' εγώ τον ξέρω, άκούστηκε εκείνη τη στιγμή μια λεπτή φωνή.

Μία γυναίκα που στεκόταν ως τότε κοντά στην πόρτα προχώρησε μέσα στο δωμάτιο και πήγε κοντά στη Ρουσότ.

Ο Παρνταγιάν ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Όλος ο κόσμος τον ξέρει λοιπόν; είπε.

— Δεν είναι αλήθεια πώς τον ξέρουμε, Πακέτ; ρώτησε η Ρουσότ τη νεοφερμένη.

— Και βέβαια τον ξέρουμε, άπάντησε αυτή.

— Πρέπει τότε να μου τόν περιγράψετε, είπε ο Παρνταγιάν.

— Αν είναι γιά να κερδίσετε τις πέντε χιλιάδες δουκάτα, μην υπολογίζετε σε μένα, άπάντησε η Ρουσότ κουνώντας προς τα πίσω το κεφάλι της.

— Ούτε σε μένα, πρόσθεσε η Πακέτ.

Ο Παρνταγιάν τις κύτταξε με άπορία. «Έλάτε να καθίσετε εδώ κοντά μου, τους είπε. Και, πρώτα-πρώτα, θα πρέπει να ξέρετε πώς δεν έχω καμμία επιθυμία να κερδίσω αυτές τις πέντε χιλιάδες δουκάτα... Δεν μου χρειάζονται, άλλωστε... Και να γιά να σας το αποδείξω...

Έβγαλε από τη ζώνη του είκοσι δουκάτα και τα χώρισε σε δυο σειρές.

— Δέκα γιά τη μία και δέκα γιά την άλλη, πρόσθεσε.

Οι δυο γυναίκες άνοιξαν διάπλατα τα μάτια τους.

— Πάρτε τα, λοιπόν, συνέχισε ο Ιππότης. Θάθελα, όμως, να μου άφηγηθήτε πώς έτυχε να γνωρίσετε τον Ιππότη ντε Παρνταγιάν.

Οι δυο γυναίκες άλληλοκυττάθηκαν, έσπρωξαν ή μία την άλλη με τους άγκώνες τους κι' έπειτα από μικρό δισταγμό, πήραν τους δυο σωρούς.

— Άφού ή ύψηλότης σας τὸ επιθυμεί, είπε η Ρουσότ, δεν θα την δυσαρστήσω με. Με τη συμφωνία, όμως, ότι δεν θα σας περιγράψω τον Ιππότη...

— Είναι περιττό συμφώνησε ο Ιππότης.

— Δεν προσέξτε, λοιπόν, συνέχισε η Ρουσότ, πώς αυτό το πανδοχείο έχει την έπιγραφή «Τὸ σιδερένιο πατήρι»... Στο μέρος αυτό βρισκόταν άλλοτε ένα πατήρι όπου έβγαζαν κρασί... Άπό δω, λοιπόν, ξεκίνησε ή έπίθεσι γιά την άπελευθέρωσι του Παρνταγιάν. Έκείνοι που πήραν μέρος σ' αυτήν έβαλαν τα κοφίνια με

τά σταφύλια πάνω στα κεφάλια τους κι' έτσι μπόρεσαν να πλησιάσουν στη φυλακή του Τέμπλου χωρίς να τους υποπτευθούν οι φρουροί... Η ιστορία που θα σας άφηγηθώ έγινε τις τελευταίες ήμέρες του Αύγουστου του 1572.

Τα μάτια του Παρνταγιάν έλαμψαν γιά μια στιγμή. «Άλλ' άμέσως έπειτα τὸ πρόσωπό του ξαναπήρε τη συνήθισμένη του έκφρασι.

— Την εποχή εκείνη γνωρίζαμε μία γυναίκα που λεγόταν Κατώ, εξακολούθησε ή Ρουσότ. Την άγαπούσαμε σαν αδελφή μας γιάτι ήταν καλή και πονετική. Όσο γιά τὸ θάρρος της θα μπορούσε να παραβηή ακόμη και με άντρα... Η Κατώ ήταν πολύ όμορφη, αλλά δεν είχε βρη την ευτυχία από τη ζωή της... Κι' ήταν πιο δυστυχισμένη από τη στιγμή που άρχισε ν' άγαπάη τον Ιππότη ντε Παρνταγιάν. Ποτέ γυναίκα δεν άγάπησε με τόσο θερμή έναν άντρα. Κι' ωστόσο, ή Κατώ δεν του είχε πη ποτέ τίποτε. Μα ήταν πρόθυμη να σκοτωθί σε κάθε στιγμή γιά τὸ χατήρι του. Όπως κι' έγινε...

— Πας; ρώτησε ο Παρνταγιάν. Σκοτώθηκε;

— Ναί, άπάντησε ή Ρουσότ. Ο Ιππότης ντε Παρνταγιάν κι' ο πατέρας του βρίσκονταν τότε στη φυλακή του Τέμπλου... Τους είχαν καταδικάσει να πεθάνουν με τραγικό τρόπο... Όπως άκουσα, τους είχαν βάσει μέσα σε δυο στενόμακρα κλουδιά. Σε μία ώριμένη στιγμή, τα κάγκελα αυτών των κλουδιών θα προσήγγιζαν τὸ ένα με τὸ άλλο και θα τους έλυωναν... Η Κατώ τὸν τώμασε, λοιπόν, ξεσήκωσε όλους τους ανθρώπους τὸν λαού, άνδρες και γυναίκες, από τη μία άκρη τὸν Παρισιού ως την άλλη... Οι άνθρωποι αυτοί έκαμαν μία τρομερή έπίθεσι εναντίον τὸν Τέμπλου και έλευθερώσαν τον Παρνταγιάν και τὸν πατέρα του... Άλλ' ή δυστυχισμένη Κατώ βρήκε τὸ θάνατο σ' αυτή την έπίθεσι...

Ο Ιππότης είχε κλείσει τα μάτια του. Ξαναόυσε μέσα στο μυαλό του τις δραματικές φάσεις αυτής της έπίθεσεως...

Ξανάνοιξε σε λίγο τα μάτια του και γύρισε προς τὸ μέρος τὸν νέου με τα μαύρα.

— Θέλετε να κερδίσετε πέντε χιλιάδες χρυσά δουκάτα; τὸν ρώτησε.

Ο άγνωστος σηκώθηκε από τη θέση του, πήγε στο τραπέζι τὸν Παρνταγιάν και κάθισε πλάι του.

— Όχι, κύριε, άπάντησε. Θα προτιμούσα να κόψω τη γλώσσα μου με τὰ

δόντια μου παρά να σας προδώσω... Με καταλαβαίνετε, κύριε ντε Παρνταγιάν;

Οι δυο γυναίκες, άκούοντας αυτό τὸ όνομα, ξεφώνισαν τρομαγμένες.

Η Πακέτ έτρεξε να κλείσι την πόρτα. «Επειτα ξαναγύρισε κοντά στο τραπέζι.

— Τὸ είχα καταλάβει από την πρώτη στιγμή, είπε σιγά. Και σύ Ρουσότ;

— Εγώ σκεφτόμουν πώς τὸ έμοιαζε. Μα δεν ήμουν βέβαιη... Έχουν περάσει, βλέπεις, τόσα χρόνια από τότε... Γι' αυτό τὸν μίλησα γιά την Κατώ και την έπίθεσι εναντίον τὸν Τέμπλου... Είδες πόσο συγκινήθηκε;

Ενώ οι δυο γυναίκες συζητούσαν σιγά, ο Παρνταγιάν είχε γυρίσει προς τὸ μέρος τὸν νεαρό μοναχό.

— Ποιὸς είσαστε, κύριε; τὸν ρώτησε.

— Κυττάξτε αυτές τις γυναίκες, άπάντησε ο μοναχός. Είναι φτωχές... Γιά ποιὸ λόγο, όμως, θα προτιμούσαν να πεθάνουν παρά να προδώσουν τὸν Παρνταγιάν;

— Γιάτι οι άνθρωποι τὸν λαού άγαπούν τὸν Παρνταγιάν, είπε ή Πακέτ.

— Γιάτι πολλές φορές τὸ ξίφος του έσωσε κάποιον δυστυχισμένο, που οί τοξότες τὸν πήγαιναν στη φυλακή, συμπλήρωσε ή Ρουσότ. Ω, κύριε Ιππότη, αν ξέρατε πόσο είμαι ευτυχισμένη που σας ξαναβλέπω!... Πρέπει να ξέρετε πώς πήρα κι' εγώ μέρος στην έπίθεσι εναντίον τὸν Τέμπλου...

«Εκλαιγε από τη συγκίνησή της. Δεν ήταν μικρότερη ή συγκίνησι της Πακέτ.

Ο Παρνταγιάν πήρε τα χέρια τους, τὰ έσμιξε και τὰ έφερε στα χείλη του.

— Είναι ή σειρά μου τώρα να μιλήσω, είπε ο νεαρός μοναχός. Δεν θα σας προδώσω, Ιππότη ντε Παρνταγιάν, γιάτι, μία μέρα, πάει πολὺς καιρός από τότε, μία μέρα σφαγής και δλέθρου, συναντήσατε μέσα στο νεκροταφείο τὸν Άθών ένα παιδάκι που ζητούσε τὸν τάφο της μητέρας του. Μ' έδω που σας κυνηγούσαν γιά να σας σκοτώσουν, σταματήσατε κοντά σ' αυτό τὸ παιδάκι, τὸ παρηγορήσατε και, πιάνοντας τὸ από τὸ χέρι, τὸ πήγατε στον τάφο της μητέρας του. Τὸ παιδάκι αυτό συγκινήθηκε τόσο πολὺ, που ώρκίστηκε να μην σας ξεχάσει... Κύριε Ιππότη, λέγομαι Ζάκ Κλεμάν και είμαι αυτό τὸ παιδάκι που συναντήσατε άλλοτε στο νεκροταφείο τὸν Άθών...

Ο Ζάκ Κλεμάν σηκώθηκε άμέσως και, γυρίζοντας στις δυο γυναίκες, τους έκαμε

κάποιο μυστηριώδες σημάδι με τὰ χέρια του.

«Επειτα είπε:

— Χαίρετε, Ιππότη ντε Παρνταγιάν. Ακολουθήσατε τὸ πετρωμένο σας που είναι δόλαμπρο. Εγώ ακολουθώ τὸ δικό μου που είναι τρομακτικό... Έμπρός, καλές μου γυναίκες, άνοίξτε μου τη μουσική πόρτα.

Οι δυο γυναίκες είχαν ιδη τὸ σημάδι που τὸν ξέκαμε. Σηκώθηκαν άμέσως και βγήκαν από μία πόρτα που βρισκόταν στο βάθος τὸν δωματίου, ακολουθούμενες από τὸν Ζάκ Κλεμάν.

Ο Παρνταγιάν έσκυψε τότε και είπε σιγά στον Κάρολο της Άγκουλέμης:

— Η μουσική πόρτα!... Αυτή θα μās άδηγήσει κοντά στον Φαρνέζε και τὸν Κλαυδίο... και ίσως και κοντά στη Βιολέττα επίσης...

Ο άγγελος

Οι δυο γυναίκες είχαν άδηγήσει, στο μεταξύ, τὸν Ζάκ Κλεμάν μέσα σε μία εύρύχωρη αίθουσα που στολιζόταν από βαρεία και πολυτελή έπιπλα.

Αυτή την αίθουσα ο Ζάκ Κλεμάν την άναγνώρισε άμέσως. Εκεί μέσα είχε γνωρίσει τη γοητευτική εκείνη γυναίκα με τὰ δόξανθα μαλλιά και τὸ άγγελικό πρόσωπο, που ή άνάμνησή της δεν τὸν άφηγε να ησυχάσει...

Ήταν ή δεύτερη φορά που πήγαινε στο «Σιδερένιο Πατήρι». Την πρώτη τὸν είχαν παρασύρει σε όργιο. Αυτή τη φορά ήταν σταλμένος από τη δουλκισσα τὸν Μονπανσιέ, που τὸν είχε πη ότι θάπαιρνε εκεί τις τελευταίες διαταγές γιά τη μεγάλη πόρτα που σχεδίαζε.

Όταν βρέθηκε στην αίθουσα τὸν όργιο, ξανακάμε τὸ μυστηριώδες σημάδι όπως και πρωτότερα.

— Αυτό είναι όλο; ρώτησε ή Ρουσότ.

Ο μοναχός σηκώσε τότε τὸ δεξί του χέρι και σχημάτισε με τὸ δαίκτη ένα είδος πενταγώνου.

— Αυτό σημαίνει ότι έχετε τὸ δικαίωμα να προχωρήσετε πιὸ πολὺ, είπε ή Ρουσότ.

Κι' άμέσως σηκώσε ένα τάπητα που σκέπαζε τὸν τοίχο τὸν βάθους. Μία πόρτα βρισκόταν εκεί.

— Άπό κει θα μπήτε, είπε ή Ρουσότ.

Οι δυο γυναίκες έφυγαν άμέσως.

Ο Ζάκ Κλεμάν χτύπησε τότε συνθηματικά.

«Επειτα από μία στιγμή, ή πόρτα άνοιξε.

Ο Ζάκ Κλεμάν πέρασε τὸ κατώφλι.

Βρισκόταν τώρα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο με λιγοστά έπιπλα. Στο βάθος, μία γυναίκα, ντυμένη όλόλευκα, καθόταν σε μία πολυθρόνα. Τὸν έκαμε άμέσως νεύμα να πλησιάσει.

— Είσαστε ο Ζάκ Κλεμάν; τὸν ρώτησε όταν πήγε κοντά.

— Μαάλιστα, κυρία, άπάντησε ο μοναχός.

— Και ξέρετε ποιά είμαι εγώ;

— Υποθέτω πώς είσατε ή πριγκίπισσα Φαύστα...

— Είμαι αυτή που είπατε.

— Ο αιδεσιμώτατος Μπουργκόναν, ο ήγούμενος της μονής τὸν Βενεδικτίνων, μου είπε ότι μπορώ να έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη σε σας.

— Μιλήστε χωρίς φόβο, τὸν είπε ή Φαύστα.

— Νά, λοιπόν, τί μ' έφερε σε σας, συνέχισε ο Ζάκ Κλεμάν... Κατέστρωσα ένα τρομερό σχέδιο μέσα στο μυαλό μου... Αυτό τὸ σχέδιο θα τὸ εκτελέσω κι' αν άκόμα πρόκειται να πάω στην κόλασι... Ζήτησα, ωστόσο, από τὸν αιδεσιμώτατο Μπουργκόναν μία προκαταβολική άφεσι άμαρτιών. Άλλά μου άπάντησε πώς αυτή την άφεσι μόνον ένα πρόσωπο στον κόσμο μπορούσε να μου τὴν δώσει.

— Και ποιὸ είναι αυτό τὸ πρόσωπο; ρώτησε ή Φαύστα.

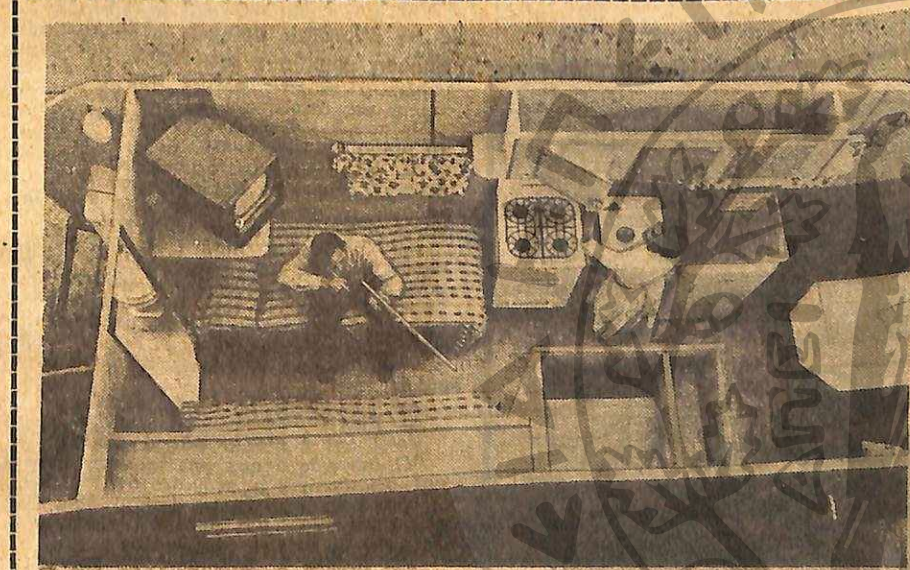
— Δεν τὸ ξέρω, άπάντησε ο μοναχός.

«Άλλ' ο αιδεσιμώτατος ήγούμενος μου είπε

Η ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΤΗΣ

Ο Βίκτωρ Μοϋρ είναι ένας ήθοποιός που έχει παίξει πάνω από διακοσίους δευτερεύοντες ρόλους. Σήμερα ο Βίκτωρ Μοϋρ θεωρείται από τους θαυμαστάς της Μαίριλυν Μονρόε, ο πιο τυχερός ήθοποιός της κινηματογραφώπολης, γιάτι στο τελευταίο της φιλμ υποδύεται τὸν ρόλο ενός υδραυλικού και μπορεί έτσι να πλησιάσει την γήινα την ώρα που παίζει τὸ μανόλι της. Ο Βίκτωρ βοηθάει σε μία στιγμή τη Μαίριλυν να βγάλει τὸ δάχτυλο τὸν ποδίου της από τὸ στόμιο της βρύσης, μέσα στο οποίο τὸ σφηνώσε παίζοντας.

ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΑ ΤΡΟΧΟΣ ΠΙΤΑ

Γράφαμε και σε προηγούμενο τεύχος μας γιά τὰ εκατομμύρια τὸν Άμερικανό, που ζουν μέσα σε τροχόσπιτα γιά να μπορουν εύκολα να μετακινούνται και να εγκαθίστανται στα μέρη, όπου ζητούνται υπάλληλοι ή εργάτικά χέρια. Σε τὴν φωτογραφία μας τὸ εσωτερικό ενός από τὰ μοντέρνα αυτά τροχόσπιτα. Συγκεντρώνουν όπως βλέπετε όλα τὰ κομφορτα δυο κρεβάτια, μπάνιο, ηλεκτρική κουζίνα, ψυγείο, ακόμα και δέκτη τηλεόρασεως.

«...δτι μπορείτε να μ' οδηγήσετε σ' αυτό το πρόσωπο...»

— Μιλήστε, λοιπόν, μοναχέ, είπε η Φαύστα. Βρισκόσαστε μπροστά σ' εκείνην που μπορεί ν' ακούση την εξομολόγησί σας και να σάς δώση την προκαταβολική άφεσι αμαρτιών που ζητάτε.

Ο Ζάκ Κλεμάν, από τη νύχτα που είχε περάσει στην εκκλησία των Ιακωβίνων, βρισκόταν σ' εμια περίεργη κατάσταση. Κάθε φορά που το τρομερό δολοφονικό σχέδιό του ξαναγύριζε στο μυαλό του, είχε την εντύπωση πως άκουγε γύρω του φωνές κι ήταν στιγμές που νόμιζε πως έβλεπε αγγέλους ολόγυρά του...

Η απάντησι της Φαύστας δεν του έκαμψε, λοιπόν, καμμία έκπληξι.

Την κύτταξε πιδ προσεχτικά. Πρωτομπαίνοντας στο δωμάτιο, την είχε φαντασθή για γυναίκα. 'Αλλ' ήταν πραγματικά γυναίκα;... "Η μήπως βρισκόταν μπροστά σ' ε κάποιο υπερκόσμιον δν που είχε κατεβή από τον ουρανό;... Τά μάτια του σταμάτησαν, ξαφνικά, πάνω στο δεξι χέρι της Φαύστας... Διέκρινε τότε στο μεσαίο δακτύλο το δακτυλίδι που μόνον οι άρχηγοί της καθολικής εκκλησίας φορούσαν.

Με μιά αδόκητη κίνησι, ο Ζάκ Κλεμάν γονάτισε άμέσως.

— Ποιά είσαστε; τραύλισε. 'Ο Κύριος σάς έστειλε σ' εμένα;... Είσαστε μήπως ένας από τους αγγέλους του, όπως... εκείνη;

Η Φαύστα έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή. "Επειτα απάντησε:

— Κάνετε λάθος, μοναχέ. Δεν είμαι άγγελος. Είμαι, όμως, εκείνη στην όποιαν ο Θεός έμπιστεύθηκε τη μεγάλη αποστολή να ξεριζώση τις αϊρέσεις και να ξαναφέρει την αληθινή πίστι στον κόσμο... "Ηρθε εδώ για να ζητήσης άφεσι αμαρτιών. Μάθε, λοιπόν, πως μόνον αυτό εδώ το χέρι μπορεί να σου την δώση... Καί για να μη σου μείνη καμμία αμφιβολία...

Έφερε άμέσως το χέρι στή ζώνη της, έβγαλε το εγχειρίδιο που κρεμόταν εκεί και το πέταξε στά πόδια του μοναχού.

— Είναι όμοιο μ' αυτό που έχετε; τον ρώτησε.

— Ναί, απάντησε ο Ζάκ Κλεμάν. Είναι όμοιο μ' αυτό που μου έδωσε ο άγγελος... Καταλαβαίνω τώρα πως βρισκόσαστε σ' επικοινωνία μαζί του...

Τη στιγμή εκείνη, το σκοτάδι απλώθηκε, ξαφνικά μέσα στην αίθουσα.

Ο Ζαν Κλεμάν δεν έβλεπε πιά ούτε την Φαύστα, ούτε τίποτα άλλο. Κι' αίσθάνθηκε πάλι τον ίδιο ιερό τρόπο που τον είχε κυριεύσει μέσα στην εκκλησία των Ιακωβίνων.

— 'Αλλά, ξαφνικά, ένα γαλακτερό φως απλώθηκε μέσα στο δωμάτιο. Καί μέσα σ' αυτό το φως ξαναείδε τον άγγελο, που, όπως και την πρώτη φορά, είχε τά χαρακτηριστικά της δούκισσας του Μονπανσιέ.

Ο μοναχός άπλωσε τά χέρια του... Ο άγγελος, βαδίζοντας αργά, πήγε κοντά του. Καί, σκύδοντας πάνω του, του είπε:

— Σήμερα, Ζάκ Κλεμάν, θα μάθης από ποιους δρόμους θα φτάσης στην άθανασία, την ουράνια δόξα και τη γήινη ευδαιμονία. 'Η άπεσταλήμενη του Θεού θα σου το πη... "Ακουσε την...

Ο άγγελος υποχώρησε άμέσως κι' έπειτα από μιά στιγμή χάθηκε από τά μάτια του.

Την ίδια στιγμή, το δωμάτιο ξαναπήρε τη συνηθισμένη όψη του. Μόνον η Φαύστα βρισκόταν μπροστά του. "Η σκέψι ότι όλα αυτά ήταν αποτέλεσμα μιάς έξυπνης σκηνοθεσίας δεν πέρασε καθόλου από το μυαλό του Ζάκ Κλεμάν.

— Πέστε μου, παρακάλεσε, ενώ σκούπιζε τον κρύο ιδρώτα που έτρεχε από τό μέτωπό του, δεν είδατε τίποτα μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, την ώρα που έσβυσε τό φως;

— Συνέλθετε, μοναχέ, απάντησε η Φαύστα. Το φως δεν έσβυσε ούτε στιγμή.

Τά μάτια του Ζάκ Κλεμάν πετάχτηκαν από τις κόγχες τους.

— Πώς; είπε. Το δωμάτιο αυτό δεν βυθίστηκε για μιά στιγμή μέσα στο σκοτάδι;

— Καθόλου...

— Καί δεν είδατε μιά αερένια όπτασία εκεί... κοντά στον τάπητα;

— Δεν είδα κανένα άλλον έκτός από σάς, απάντησε η Φαύστα.

— 'Ο Θεός ας με λυπηθή! ψιθύρισε ο Ζάκ Κλεμάν. Μου φαίνεται πως τό λογικό μου θα σαλέψη.

— 'Ο Θεός δεν θα αφήση τό λογικό σας να σαλέψη, αν αφιερώσετε τον έαυτό σας στην υπηρεσία του, απάντησε η Φαύστα.

— Τί πρέπει, λοιπόν, να κάμω; ρώτησε ο νεαρός μοναχός. Τό ξέρετε;

— Ξέρω, απάντησε η Φαύστα, ότι ο άγγελος σας έδωσε ένα εγχειρίδιο όμοιο με κείνο που πήρα κι' εγώ από τά χέρια του και που σας έδειξε πρωτότερα. Μ' αυτό τό εγχειρίδιο πρέπει να χτυπήσετε τον 'Ερρίκο 3ο.

— 'Επιτρέπεται, λοιπόν, να σκοτώση κανείς ένα βασιλιά; ρώτησε ο μοναχός.

— Δεν χρειέ αμφιβολία, αφού αυτός ο βασιλιάς είναι έχθρος της πίστώς και εγκληματίας.

— Καί θα μου δοθή άφεσις αμαρτιών;

— 'Απ' αυτή τη στιγμή, απάντησε η Φαύστα.

Καί, σηκώνοντας τό δεξι της χέρι, έπρόφερε τά καθιερωμένα λόγια, που ο Ζάκ Κλεμάν τ' άκουσε με αληθινή κατανύξι.

— Ποιές είναι οι όδηγίες σας; ρώτησε έπειτα. Σκεφθήτε πως είμαι μόνος μου και αδύνατος. Πώς θα μπόρεσω, λοιπόν, να φθάσω ως τον 'Ερρίκο 3ο;

— Μεθαύριο, απάντησε η Φαύστα, θα φύγη για την Σάρτρ η μεγάλη επιτροπή που θα μεταφέρη στον 'Ερρίκο 3ο τά παράπονα της πόλεως των Παρισίων. Θα φύγετε και σεις μαζί... Μην ξεχνάτε, ότι στά χέρια σας βρισκονται τά πεπρωμένα της εκκλησίας... Είσαστε ο εκτελεστής των διαταγών του Θεού!

— Καί τί θα κάμω όταν φτάσω στην Σάρτρ;

— Θα είμαι εκεί και θα σάς οδηγήσω... έκτός αν ο ίδιος ο άγγελος θελήση να σας χρησιμοεύση ως όδηγός, απάντησε η Φαύστα.

— 'Ο άγγελος; ρώτησε ο Ζάκ Κλεμάν, ανατριχιάζοντας. Θα τον ξαναϊδώ, λοιπόν;

— Νομίζω πως θα τον ίδητε, αν όχι με την αιθέρια μορφή του, τουλάχιστον με τη γήινη.

Αυτή τη φορά, ο Ζάκ Κλεμάν κύτταξε δύσπιστα τη συνομιλήτριά του.

— Πώς; είπε. Ξέρετε, λοιπόν, τη γήινη μορφή που έχει ο άγγελος;

— Όπως την ξέρετε και σεις, απάντησε η Φαύστα, χωρίς να χάση την ψυχραιμία της. 'Ο άγγελος έμφανίστηκε πολλές φορές στό παρελθόν και σ' εμένα...

— Ό φορές σάς έδωσαν, ότι πιθανόν να ιδήτε τον άγγελο με τη γήινη μορφή του, αυτό σημαίνει, ότι ή δούκισσα του Μονπανσιέ θα βρίσκεται επίσης στή Σάρτρ.

Τό ωχρο πρόσωπο του μοναχού έγινε, ξαφνικά, κατακόκκινο. Κατέβασε τό κεφάλι του και ψιθύρισε μιά μοναδική λέξι:

— Μαρία!

— Ένα θριαμβευτικό χαμόγελο μισάνοιξε τά χείλη της Φαύστας.

— Ακούστε με, είπε έπειτα από μερικές στιγμές σιωπής. "Όσο πρέπει ναχετε έμπιστοσύνη στην αιθέρια μορφή του άγγελου, τόσο πρέπει να δυσπιστήτε στή γήινη.

— Να δυσπιστώ στή Μαρία; ψιθύρισε ο μοναχός.

— Μήπως δεν προσπάθησε να σάς παρσούρη στην αμαρτία;... Θυμηθήτε την αίθουσα που περάσατε για να φτάσετε εδώ!... Θυμηθήτε με ποιο τρόπο σας έκαμαν να μπητε μέσα στό πανδοχείο...

— 'Ω! Τά ξέρετε, λοιπόν, όλα! είπε ο μοναχός, με έκπληξι και θαυμασμό.

— Θυμηθήτε, συνέχισε η Φαύστα, ότι, από τη μοiraία εκείνη νύχτα, μιά φωτιά κυλάει μέσα στίς φλέδες σας κι' ότι τά χείλη σας αποζητούν πάντα τό καφερό φίλι, που ή Μαρία άπόθεσε πάνω σ' αυτά τη μοiraία εκείνη νύχτα...

— 'Ω, κυρία, είπε ο μοναχός, πως μπορείτε να ξέρετε τό τί αίσθάνομαι, αφού δεν τολμάω να τό όμολογήσω ούτε στον ίδιο τον έαυτό μου;... Λυπηθήτε με!

— Έστω, απάντησε η Φαύστα με τρυφερότητα. "Ας μην μιλάμε για τό παρελθόν, αλλ' ας σκεφθούμε τό μέλλον. Σας προειδοποίησα για τους κινδύνους που διατρέχετε. "Αν, λοιπόν, βρεθήτε μπροστά στή δούκισσα του Μονπανσιέ...

— Τί πρέπει να κάμω; τραύλισε ο μοναχός.

— Φυλαχθήτε απ' αυτήν, γιατί...

— Γιατί;

— Γιατί ή Μαρία σας αγαπάει!

— 'Ο μοναχός άφησε μιά τρομερή κραυγή και σωριάστηκε μπρούμυτα στό πάτωμα.

Στή θέσι αυτή έμεινε άρκετή ώρα. Στό διάστημα αυτό, μιά μοναδική σκέψι στριφογύριζε μέσα στο μυαλό του:

— 'Η Μαρία μ' αγαπάει!... Να φυλαχτώ απ' αυτήν;... Ποτέ! Κι' αν ακόμη ήξερα πως θα μ' ώδηγούσε στην κόλασι, δεν θα διάταζα να κάμω, ό,τι μου πη!

— Όταν άνασκήωθηκε, ή Φαύστα είχε έξαφανιστή. 'Ο Ζάκ Κλεμάν είδε μπροστά του μιά νεαρή γυναίκα που του χαμογέλουσε. 'Η γυναίκα αυτή τον ώδήγησε στην πόρτα, από όπου ξαναγύρισε στό «Σιδερένιο πατητήρι».

— 'Ο μοναχός βγήκε σ' ε λίγο από τό πανδοχείο κι' έπομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Τέσσερες σύμμαχοι

Η Φαύστα, φεύγοντας από τό δωμάτιο όπου είχε άφισει τον Ζάκ Κλεμάν, μπήκε σ' ένα άλλο γειτονικό.

Μιά γυναίκα την περίμενε εκεί. Φορούσε έναν λευκό μεταξωτό χιτώνα με μεγάλες πτυχές κι' είχε ένα χρυσό διάδημα στο κεφάλι.

— "Αν ο Ζάκ Κλεμάν βρισκόταν εκεί, θ' άναγνώριζε άμέσως τον άγγελο. Γιατί αυτή ή γυναίκα δεν ήταν άλλη από τη δούκισσα του Μονπανσιέ.

Η Φαύστα της έπιασε τά χέρια, τη φίλησε στό μέτωπο και της είπε:

— Είσαστε πραγματικά ο άγγελος της χαράς και της αγάπης μέσα στην τρομερή μάχη που ξετυλίγεται γύρω μας...

— Πιστεύει σ' αλήθεια πως είμαι άγγελος; ρώτησε με περιελαστικό ύφος ή δούκισσα του Μονπανσιέ.

— Ξέσπασε ταυτόχρονα σ' ένα κρυστάλλινο γέλιο και πρόσθεσε:

— Δυστυχισμένη Ζάκ!

Η Φαύστα την κύτταξε με παγερό ύφος.

— Μ' όλο που τό ιερόσυλο πνεύμα σας δεν μπορεί να τό καταλάβη, είσαστε, ώστόσο, ο άγγελος της σωτηρίας και της άπολυτρώσεως, είπε της Μαρία. 'Αλλ' είναι καιρός να σάς άφαιρέθι αυτός ο ρόλος.

— Αδύνατη όπως είσαστε, δεν θα μπόρεσετε να τον κρατήσετε στό ύψος που πρέπει. Στή Σάρτρ, δεν θα έμφανισθήτε στον Ζάκ σαν άγγελος, αλλά σαν ή αγαπημένη του Μαρία...

— Μου φαίνεται πως αυτός ο ρόλος μου ταιριάζει καλύτερα, είπε, όχι χωρίς κάποια άναίδεια, ή δούκισσα.

— 'Ο Ζαν Κλεμάν θ' άκολουθήση εκείνους που θα πάνε στή Σάρτρ.

— Θα βρισκόμαι τότε στό πλευρό του, είπε ή δούκισσα. Είμαι άποφασισμένη να κάμω τό δρόμο πεζή... για έξιλασμό των άμαρτημάτων μου... παρελθόντων και μελλόντων...

— Είναι περιττό τότε να σάς εξηγήσω τί πρέπει να κάμετε, παρατήρησε η Φαύστα.

Η δούκισσα του Μονπανσιέ έφυγε έπειτα από μερικές στιγμές.

Η Φαύστα ξαναγύρισε τότε στό δωμάτιο που συγκοινωνούσε με τό «Σιδερένιο πατητήρι».

Στό δωμάτιο αυτό της άρεσε να πηγαίνει όταν ήθελε να μείνη μόνη.

— Νομίζω πως καλά τά κατάφερα, ψιθύρισε σ' ε κάποια στιγμή. 'Ο 'Ερρίκος 3ος θα πεθάνη!... Τίποτε πιά δεν μπορεί να τον σώση!

— Έπειτα από λίγο, μιά από τις ακόλουθους της, ή Μύρτις, μπήκε σ' αυτό τό δωμάτιο και της είπε σιγα μερικές λέξεις. Τό πρόσωπο της Φαύστας έδειξε κάποια έκπληξι. "Υστερα είπε:

— 'Οδήγησέ τον εδώ.

Η Μύρτις έφυγε και ξαναγύρισε έπειτα από μερικές στιγμές, μαζί μ' έναν άνδρα, που υποκλίθηκε μπροστά στή Φαύστα, χωρίς να πη λέξι.

Η Φαύστα περίμενε να φύγη ή Μύρτις. Έπειτα είπε, με τόνο έλαφρά ειρωνικό:

— Πώς! 'Ο άνθρωπος που βλέπω μπροστά μου, είναι ο κύριος ντε Μωρεβέρ, ή μήπως κάνω λάθος; 'Ο ταμίας μου δεν σας έμέτρησε, λοιπόν, τις εκατό χιλιάδες λίβρες, όπως είχαμε συμφωνήσει;

— Μου τις έμέτρησε, κυρία.

— Πώς γίνεται τότε να βρισκόσαστε εδώ κι' όχι στή μονή της Μονμάρτρης;

— Θα σας εξηγήσω, κυρία, απάντησε ο Μωρεβέρ. 'Ο δούκας της Γκίζης μου άπαγόρευσε να πάω κοντά στή Βιολέττα...

— 'Ω, τη δυστυχισμένη! είπε ή Φαύστα. Κι' εγώ ήθελα να την άφισω να ζήση!

— Κυρία, συνέχισε ο Μωρεβέρ, παρά την άπαγόρευσι του δούκα, θα είχα πάει τώρα στή μονή της Μονμάρτρης, θα είχα πάρει από κεί τη Βιολέττα, που, στό κάτω κάτω, είναι γυναίκα μου και θα είχα φύγει από τό Παρίσι...

— Νομίζω πως αυτό είχαμε συμφωνήσει, είπε ή Φαύστα.

— 'Ακριβώς. 'Αλλά συνέβη κάτι που ματαίωσε τά σχέδιά μου... 'Ο Ιππότης ντε Παρνταγιάν έδραπέτευσε από τη Βαστίλλα.

Καί της άφηγήθηκε τά γεγονότα, που ξέρουν οι άναγνώστες μας.

Η Φαύστα δεν έδειξε την παραμικρή ταραχή. Θάλεγε πως αυτή ή δραπέτευσι την άφηνε όλοένα αδιάφορη. Κι' ώστόσο, ή αδιαφορία της ήταν έπιφανειακή μόνον.

— Φτωχέ μου Μωρεβέρ! είπε με υποκριτική συμπόνοια. Τί θα γίνεται τώρα;

— 'Ο Μωρεβέρ άναστέναξε.

— Πρέπει να στηριχτώ στον Γκίζη, απάντησε. Είμαστε τέσσερες τώρα που μιλούμε τον Παρνταγιάν. 'Ο δούκας, ο Μπυσσι-Λεκλέρ, ο Μαινβίλ κι' εγώ... Τον φιδόμαστε και τον μισούμε... Για να καταπολεμήσουμε τον κοινό έχθρό, έπρεπε να ενώθουμε. Κι' αυτό έκάμαμε. Νά γιατί δεν μπορώ να χασομερήσω στή μονή της Μονμάρτρης. 'Ο δούκας στήγει για τη Σάρτρ.

— Αυτά είναι σωστά, είπε ή Φαύστα, με την ίδια αδιαφορία. 'Αλλά τί έκάματε ως τώρα για να ξαναβρήτε τον δραπετή;

— 'Ο δούκας επεκρήρυξε τό κεφάλι του άντι πέντε χιλιάδων χρυσών δουκάτων.

Η Φαύστα έμεινε μερικές στιγμές συλλογισμένη. Έπειτα είπε:

— Νομίζω πως έχετε δίκιο. Ξαναγύριστε, λοιπόν, κοντά στον δούκα. "Όσο για τά σχέδιά μας, θα ξαναμιλήσουμε γι' αυτά, όταν θα έχετε εξοντώσει τον έχθρό σας.

— Ο Μωρεβέρ υποκλίθηκε και διευδύνθηκε προς την πόρτα από όπου είχε μπη.

— 'Αλλ' ή Φαύστα τον σταμάτησε.

— Όχι, του είπε. Περάστε από δώ...

Καί του έδειξε την πόρτα που έδγαине στό «Σιδερένιο πατητήρι».

Η Φαύστα είχε πάρει αυτή την προφύλαξι, γιατί δεν ήθελε να βλέπουν την ήμερα κόσμο να μπαينوδγαίνει στό μέγαρό της.

Ο Παρνταγιάν άπειλεί

— 'Ο Μωρεβέρ άγνοούσε, ότι τό μέγαρο της Φαύστας συγκοινωνούσε με τό πανδοχείο. Δεν έδειξε, ώστόσο, έκπληξι και πρόχώρησε προς την έξοδο.

Τη στιγμή εκείνη, ή Πακέτ ξαναγύριζε στό δωμάτιο, όπου βρισκόταν ο Παρνταγιάν με τον δούκα της 'Αγκουλέμης, φέρνοντας μιά νταμιζάνα με κρασί της Βουργουνδίας. Βλέποντας αυτό τον άγνωστο, είχε την πρόνοια να κλειστή την πόρτα και κοινοστοπήκε για να τον ρωτήση τί ζητούσε.

— 'Αλλ' ο Μωρεβέρ δεν της απάντησε κι' έπειτα από μερικές στιγμές, βγήκε από τό πανδοχείο.

— 'Η Πακέτ ξαναγύρισε τότε στό δωμάτιο.

— Πόσο φοβήθηκα! είπε, άποθέτοντας

την νταμιζάνα πάνω στό τραπέζι. Είδα έναν άνθρωπο που έψαχνε μέσα στό πανδοχείο... Είμαι βέβαιη πως ζητούσε σάς, κύριε Ιππότεα...

— Αφησέ τον να ψάχνη, καλή μου Πακέτ, απάντησε ο Παρνταγιάν, άνασκήωνοντας τους ώμους.

Γέμισε κατόπιν τό κύπελλό του με κρασί και τό άδειασε με όλοφανερη ευχαρίστησι.

— "Αν κατάλαβα καλά όσα μου είπατε, συνέχισε έπειτα από μιά στιγμή, δεν είσαστε ιδιοκτήτριες του πανδοχείου, αλλ' υπηρέτριες αυτής της μυστηριώδους γυναίκας... Ποιός ξέρει αν δεν κατασκοπεύετε τους πελάτες για λογαριασμό της;

— Δεν είμαστε ούτε υπηρέτριες, ούτε κατασκοπεύουμε για λογαριασμό της, διαμαρτυρήθηκε ή Πακέτ. 'Αλλά να τί έγινε: Δυό μέρες από τότε που άνοιξαμε τό πανδοχείο, μιά έπισκέφτηκε ένας πολύ ώραιός άντρας, που θα ήταν αληθινά υπέροχος, αν τό πρόσωπό του δεν είχε τη σφραγίδα μιάς θανάσιμης λύπης. Δεν είναι αλήθεια, Ρουσσό;

— 'Αλήθεια είναι, απάντησε ή Ρουσσότ.

— 'Ο καρδινάλιος Φαρνέζε έχει ένα πρόσωπο πολύ λυπημένο.

— 'Ο καρδινάλιος Φαρνέζε! είπε ο Καρόλος της 'Αγκουλέμης.

— Αυτό ήταν τό όνομά του, όπως άναθεμα κατόπιν, συνέχισε ή Πακέτ. 'Ο άνθρωπος αυτός, λοιπόν, προθυμοποιήθηκε να μάς βοηθήση και μάς πλήρωσε όκτακόσιες λίβρες, όσα ήταν τά έξοδα της έγκαταστάσεως. 'Αλλά δεν περιορίστηκε σ' αυτό μόνον. Μάς υποσχέθηκε επίσης, ότι θα μάς εξασφάλιζε ένα έτησιο εισόδημα από έξακόσια σκούδα στην καθεμιά, αν του νοικιάζαμε για άπεριόριστο χρόνο μιά αίθουσα που βρισκόταν στό βάθος του πανδοχείου κι' αν του έπιτρέπαμε ν' άνοίξη εκεί μιά πόρτα, που θα την έκανε να συγκοινωνή με τό γειτονικό σπιτί. Δεχθήκαμε, φυσικά...

Με τον καιρό, ο άνθρωπος αυτός μάς είπε, ότι ένεργούσε για λογαριασμό της γυναίκας, που ήταν ιδιοκτήτρια του γειτονικού σπιτιού... Τό δωμάτιο αυτό έπιπλώθηκε με μεγάλη πολυτέλεια... Μέσα σ' αυτό έγιναν πολλές φορές άπερίγραπτα όργια.

— Άλλοτε πάλι είδαμε ανθρώπους να μπαίνουν σ' αυτό και να χάνονται από τότε...

— Όταν τά καταλάβαμε όλα αυτά, μετανοήσαμε, αλλ' ήταν πια άργά... Καί, τό κάτω-κάτω, τί ζητάτε από μάς; Νά άνηγομε μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο τους άνθρώπους που μάς κάνουν ένα ώρισμένο σημάδι.

— Όμοιο μ' αυτό που σάς έκαμε πριν από λίγο αυτός ο νεαρός μοναχός;

— 'Ακριβώς. Δεν ξέρουμε τί γίνεται στό γειτονικό σπιτί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ημερομηνία μας

ΤΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΤΙΜΟΛΕΩΝ : ορθόδοξος... γεροντοπαλλήκαρο. ΒΑΣΙΛΗΣ : έρασιτέχνης προενητής. ΚΛΑΙΡΗ - ΙΩΑΝΝΑ - ΛΙΤΣΑ - ΠΟΠΗ : δεινές ανταγωνίστριες του... Πρακτορείου Ρώμης.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Σ' ένα μπάρ).
ΒΑΣΙΛΗΣ: Τά χρόνια περνάνε, Τιμόλεων.
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Όποτε επιμένεις να κουκουλωθώ.
ΒΑΣΙΛΗΣ: Και θα επιμένω μέχρι που να σε πείσω. Γιατί πρέπει να παντρευτείς. Ο άνθρωπος δεν επλάστηκε για να ζή μόνος του.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Μά δεν είμαι μόνος μου. Έχω μία πρώτη τάξεως καμαριέρα. Ήσυχη, σοδαρή και μυαλωμένη γυναίκα.
ΒΑΣΙΛΗΣ: Μά μπορεί να παραβληθί μια καμαριέρα, όσο σοδαρή και μυαλωμένη κι' αν είναι, με μία γλυκεριά, τρυφερή και άφωτισμένη γυναίκα.
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Και που να βρεθί τέτοιος θησαυρός;
ΒΑΣΙΛΗΣ: Αμ' έννοια σου και σου τον βρήκα εγώ!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Σοδαρά;
ΒΑΣΙΛΗΣ: Σοδαράτατα! Πρόκειται για μία εξαιρετική κοπέλλα. Νοικοκυροπούλα, με τα ούλα της. Και νόστιμη και συμπαθητική και γλυκομιλητή. Θα την γνωρίσης και θα μου πής εμπράδο, Βασίλη!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Για στα- σου! Πολλή φόρα πήρες. Ακόμη δεν μιλήσαμε οι δύο μας και θα την γνωρίσω διά- λας;
ΒΑΣΙΛΗΣ: Έ, μά το γοργόν και χάριν έχει.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Πρώτα - πρώτα θέλω να ζητήσω πληροφορίες από διάφορες πη- γές.
ΒΑΣΙΛΗΣ: Και δεν ζη- τας; Όπου και να ρωτήσης, θα σου πούν, ότι τέτοια κο- πέλλα δεν βρίσκεται εύ- κολα.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Πώς τη λένε;
ΒΑΣΙΛΗΣ: Σοφία Του- λούμπα. Και κάθεται Μετσό- βου 112.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Όρα! Θα ρωτήσω και σε λίγες μέρες θα σου απαντήσω.
ΒΑΣΙΛΗΣ: Σε βεβαιώ- νω πως δεν θα με ξαφνιάση καθόλου η απάντησή σου, που την ξέρω εκ των προτέρων. Γι' αυτό, σου εύχομαι προ- καταβολικώς καλά στέφανα!

ΣΚΗΝΗ 2η
(Στο σπίτι της Κλαίρης).
ΚΛΑΙΡΗ: Ακούστε, κύ- ριε Τιμόλεων. Έπειδή σας θεωρώ καλό μου φίλο κι' έ- πειδή συμπάθω και την καυ- μένη τη Σοφία Τουλούμπα, θα σας μιλήσω με απόλυτη ειλικρίνεια.
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Αυτό άκρι- βώς θέλω κι' εγώ.

ΚΛΑΙΡΗ: Λοιπόν, ή Σο- φία είναι πραγματικά μία εξαιρετική κυρία.
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Κυρία; Ό- χι, δεσποινίς.
ΚΛΑΙΡΗ: Μά, τέλος πάντων, σε ώρισιμένα ζητή- ματα, πρέπει να δείχνετε κατανόηση. Πάει ποτέ τριάν- τα οκτώ χρονών γυναίκα και δεσποινίς;
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Τριάντα ο- κτώ; Όχι είκοσι εννέα;
ΚΛΑΙΡΗ: Σύμφωνα με την άποψη της ίδιας της Σο- φίας, είκοσι εννέα — παρά κάτι μάλιστα. Άλλα εδω ύ- πάρχουν λεηλασίες! Υπάρ- χουν δημοτολόγια! Υπάρ- χουν, στο κάτω-κάτω, μα- μές που ζούνε ακόμα και που δεν μπορούν να λένε ψέματα. Αυτό, βέβαια, δεν μειώνει την αξία της Σο- φίας, που πράγματι είναι μία δυσκέρητ μεγαλοκο- πέλλα!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Κατάλαβα, κατάλαβα! (Σηκώνεται).
Χαίρετε, δεσποινίς Κλαίρη, και σας εύχριστώ θερμώς για τις πολύτιμες πληροφο- ρίες σας!

ΣΚΗΝΗ 3η
(Σ' ένα κοσμικό ζαχαρο- πλαστείο).
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Όποτε είναι φίλη σας ή δεσποινίς Σοφία Τουλούμπα;
ΙΩΑΝΝΑ: Πολύ φίλη μας! Πάρα πολύ φίλη μας!
ΛΙΤΣΑ: Σχεδόν αδελφή μας!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Περίεργο!
ΙΩΑΝΝΑ: Γιατί;
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Γιατί έχετε μια σημαντική διαφορά ήλι- κίας.
ΛΙΤΣΑ: Και που βρέθη- κε αυτή η διαφορά;
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Μά ή Σοφία είναι τριάντα οκτώ ετών!

ΙΩΑΝΝΑ: Τριάντα οκτώ ή Σοφία; Ας γελάσω! Και ποιος έξυπνος σας το είπε;
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Η Κλαίρη.
ΛΙΤΣΑ: Α, μά έτσι έ- δηγείται το πράμα. Η κυ- ρία Κλαίρη τις βγάξει όλες γρηές, για να μείνι μοναδι- κή νέα του λόγου της.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Ίσως...
ΙΩΑΝΝΑ: Όχι είσως! Ας τοιάξιστον, ξέρουμε πάρα πολύ καλά τα χρόνια της Σοφίας, γιατί είμαστε συμ- μαθήτριες. Σας βεβαιώνου- με, λοιπόν, πως η Σοφία εί- ναι μόλις είκοσι έξη ετών.
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Είκοσι έξη;
ΛΙΤΣΑ: Μάλιστα! Είκο- σι έξη! Όσο δηλαδή κι' έ- μεις.

ΙΩΑΝΝΑ: Και για να εί- μαστε δίκαιοι, κύριε Τιμο- λέων, κορίτσια σαν την Σο- φία, σπανίζουν στη σημερινή εποχή. Σαν κοπέλλα, βέ- βαια, έκανε κι' αυτή τα δι- κά της...

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Δηλαδή; Ποιά δικά της;
ΙΩΑΝΝΑ: Νά... Το 1949 έμπλεξε μ' ένα γιατρό.
ΛΙΤΣΑ: Λάθος κάνεις. Το 1949 ήταν ο αρχιτέκτων. Ο γιατρός προηγήθηκε κα- τά δύο χρόνια.

ΙΩΑΝΝΑ: Δεν επιμένω. Πάντως, εκείνο που ξέρω κα- λά, είναι ότι το 1951 αρ- ραβωνιάστηκε με κάποιο δι- κηγόρο. Άλλα ο αρραβών διελύθη σ' έξη μήνες.
ΛΙΤΣΑ: Δηλαδή το «δι- ελύθη» είναι τρόπος του λέ- γειν. Άπλουστάτα, ο δικη- γόρος την έδιωξε, γιατί την έπιασε στην Πάρνηθα μ' ένα βιολίστα.

ΙΩΑΝΝΑ: Καλέ, δεν τα θυμάσαι καλά. Στο Λουτρά- κι την τσάκωσε μ' ένα ποδο- σφαιρίστη.
ΛΙΤΣΑ: Έσύ δεν θα τα θυμάσαι καλά. Ο ποδο- σφαιρίστης ξεφύτρωσε το 1952, όταν χάλασε ο αρρα- βώνας της με τον έμπορο.

ΙΩΑΝΝΑ: Ού, τί σημα- σία έχουν αυτά; Α! κύριε Τιμόλεων, να το ξέρετε! Όχι δηλαδή πως είναι φίλη μας ή Σοφία, αλλά προκει- ται για ένα κορίτσι σπάνιο, για ένα κορίτσι...

ΤΙΜΟΛΕΩΝ (σηκώνε- ται): Περιττόν! Περιττόν! Κατετοπίσθην. Σας χαιρετώ και μένω υπόχρεως για τις ανεκτίμητες πληροφο- ρίες σας!

ΣΚΗΝΗ 4η
(Στο σπίτι της Πόπης).
ΠΟΠΗ: Τον κακό της τον καιρό της Ιωάννας και τον ψυχρό της το φλόρο της Λί- τσας! Που θα τολμήσουν να συκοφαντήσουν την Σοφία.
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Όποτε όλ' αυτά ήταν συκοφαντίες;
ΠΟΠΗ: Βεβαίωτατα! Και μακάρι να είχαν όλες οι κο- πέλλες την ήθικη της Σο- φίας. Άλλα είναι τα κου- σούρια της.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Δηλαδή;
ΠΟΠΗ: Έ! νά!... Εί- ναι νευρική, γλωσσού, καυ- γατζού, γκρινιάρια, τεμπέλα, φαγού, ανοικοκύρευτη, κου- τσομπόλα, ψυροφαντασμένη, αμόρφωτη, άστοιχείωτη, ά- ναιδής, άγενής, κακεντρε- χής, τρελλοκαμπέρω...

ΤΙΜΟΛΕΩΝ (την διακό- πτει): Άρκεί! Άρκεί! Μιλ μερσι για το λαμπρό δελτίο πληροφοριών!

ΣΚΗΝΗ 5η
(Στο μπάρ).
ΒΑΣΙΛΗΣ: Λοιπόν; Τι αποφάσισες;
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Νά σου πώ, Βασίλη. Οι φίλες της λένε τόσο φοβερά, τόσο ανήκου- στα πράματα για την υπο- ψηφία γυναίκα μου, ώστε...
ΒΑΣΙΛΗΣ: Όποτε;
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Όά... την πάρω! Γιατί κατάλαβα, ότι για να της σούρουν τόσα, θα πη πως η Σοφία είναι γεμάτη προτερήματα.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Μπράβο, Τι- μόλεων! Είσαι σοφός!
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Πώς είναι δυνατόν να είμαι σοφός, αφού θα... παντρευτώ;... (Αυλαία).

Γ. ΓΙΑΝΝΑ...

Η ΤΖΕΝΝ ΡΑΣ ΣΕΛ ΚΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ «Η»

Ο διάσημος Γάλλος ράφτης Κριστιάν Ντιόρ θέλησε να ντύσει με την περιφη- μη νέα του γραμμή Η (αφρέσκο φασο- λακι) κι' αυτήν ακόμα την Τζένη Ρά- σελ που βρίσκεται τις ημέρες αυτές στο Παρίσι. Το αποτέλεσμα ήταν αυτό που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Η δέ Τζένη, αφού έριξε μία ματιά στον καθρέφτη είπε: «Το φόρεμα είναι πολύ όμορφο, αλλά δεν αναγνωρίζω τον έαυ-τό μου!» Πρέπει δέ να παραδεχθίτε πως δεν είχε καθόλου άδικο!

Η ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΛΟΛΟΜΠΡΙΓΚΙΤΑΣ

Η Νίδες Ζένια δεν σκέφθηκε ποτέ να παίξει στο θέατρο ή στο κινηματογράφο, παρά το γεγονός ότι έμοιαζε καταπλη- κτικά με την Τζένα Λολομπριγκίτα. Πρό- ημερών όμως ανακάλυψε την ομοιότητα αυτή ένας θεατρικός επιχειρηματίας που την έπιασε να εγκαταλείπει την Τράπεζα στην οποία εργαζόταν και να τον άκο- λουθήσει στη Ρώμη. Με την πρώτη της εμφάνισι στην επιθεώρηση «Τρελλό θέα- μα» κατέπληξε τους πάντας που πιστεύ- αν πως είχαν μπροστά τους την ίδια την Τζένα Λολομπριγκίτα. Η Νίδες Ζέ- νια γεννήθηκε στο Λουίνο στις 11 'Ιου- λίου 1936.

Πολλές φορές, στις ...οικονομικής φύσε- ως όνειροπολήσεις μου, λαχάρησα να είχα δεκάρες όσα χειροκροτήματα έχει εισπράξει ο Πέτρος ο ξεχωριστός αυτός ήθοποιός του μουσι- κού θεάτρου.

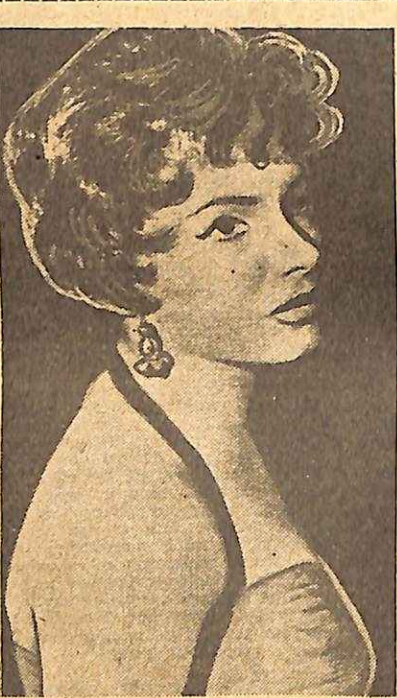
Προσπάθησα να κατατάξω σε μία ύ- ποτυπώδη χρονολο- γική τις αναριθμητες μεγάλες επιτυχίες του Κυριακού και καλίστηκα! Και περιορίζομαι ν' άνα- φέρω μερικές, σκόρπια κι' ανακατωτά, όπως έρχονται στη μνήμη μου.

Και πρώτα-πρώτα το θρυλικό «Βαγ- γελάκι».

Άπό τον καιρό που με γέννησε ή μάνα μου και αφού μ' απόκοψε κι' ή παραμάνα μου, ήμουν μικρό, παχουλό, νοστιμούλινο...

Έτσι άρχιζε συνοδεία όρχηστρας την έμμετρη και μελωδική αυτόβιογρα- φία του και «αυτομυχανάλυσι» του το πολύκροτο «Βαγγελάκι». Και κατέλη- γε στην πασίγνωστη έπώδό του, που έπειθε θέσιν μιάς «πικράς όμολογίας» και που συνάντησε εκ μέρους όλων των άνδρών πολλή «κατανόησι»:

«Η γυναίκα πώς με συγκινεί, με λυώνει, με πονεί... Μά κι' αν ποτέ καμιά μελέα θα μου γινή, της δίνω το πανί, φοβάω για γυνή, μωρ' άδερφέ μου!».

Η ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΛΟΛΟΜΠΡΙΓΚΙΤΑΣ

Η Νίδες Ζένια δεν σκέφθηκε ποτέ να παίξει στο θέατρο ή στο κινηματογράφο, παρά το γεγονός ότι έμοιαζε καταπλη- κτικά με την Τζένα Λολομπριγκίτα. Πρό- ημερών όμως ανακάλυψε την ομοιότητα αυτή ένας θεατρικός επιχειρηματίας που την έπιασε να εγκαταλείπει την Τράπεζα στην οποία εργαζόταν και να τον άκο- λουθήσει στη Ρώμη. Με την πρώτη της εμφάνισι στην επιθεώρηση «Τρελλό θέα- μα» κατέπληξε τους πάντας που πιστεύ- αν πως είχαν μπροστά τους την ίδια την Τζένα Λολομπριγκίτα. Η Νίδες Ζέ- νια γεννήθηκε στο Λουίνο στις 11 'Ιου- λίου 1936.

Η ΤΖΕΝΝ ΡΑΣ ΣΕΛ ΚΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ «Η»

Ο διάσημος Γάλλος ράφτης Κριστιάν Ντιόρ θέλησε να ντύσει με την περιφη- μη νέα του γραμμή Η (αφρέσκο φασο- λακι) κι' αυτήν ακόμα την Τζένη Ρά- σελ που βρίσκεται τις ημέρες αυτές στο Παρίσι. Το αποτέλεσμα ήταν αυτό που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Η δέ Τζένη, αφού έριξε μία ματιά στον καθρέφτη είπε: «Το φόρεμα είναι πολύ όμορφο, αλλά δεν αναγνωρίζω τον έαυ-τό μου!» Πρέπει δέ να παραδεχθίτε πως δεν είχε καθόλου άδικο!

«Ρούμπα, χορός και όχι άρλούμπα, μανάκι μου. Ρούμπα, κι' άπάνω μου άκούμπα, μανάκι μου. Νά, μωρέ, χορός για μάς, σβύνει κι' ό καρσιλαμάς...».

Ημερομηνία

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ο ΣΠΗΚΕΡ: Και τώ- ρα θ' ακούσετε την έκπομπή: «Ο Πε- τράν θυμάται»...

Ο Πετράν και τ' άλογα

...Άς δυναμώσουμε, λοι- πόν, την έντασι του ραδι- οφώνου μας, για να μη μάς διαφυγή ούτε μία λέξι από τις τόσο ενδιαφέρουσες αναμνήσεις ενός από τους πιο συμ- παθητικούς και φημισμένους «γκαγκαραίους», του έξευγε- νισμένου παλιού «γαβριά» του Μεταξουργείου, του άξέχα- στου για τους συγχρόνους του «Πετράν», του μικρού φω- χού σπουργίτη, που, όμως, είχε τόσο δυνατές φτερούγες, ώσε κατάφερε με λίγα φτεροκοπήματα να ξεπεράση τα στενά, τ' άσφυκτικά όρια της ταπεινής και γραφικής 'Αθη- ναϊκής γειτονιάς και να καταστήσει μέσα σ' ελάχιστο διάστη- μα πανελληνίως γνω- στο το πραγματικό του όνομα: Πέτρος Κυριακός.

Πολλές φορές, στις ...οικονομικής φύσε- ως όνειροπολήσεις μου, λαχάρησα να είχα δεκάρες όσα χειροκροτήματα έχει εισπράξει ο Πέτρος ο ξεχωριστός αυτός ήθοποιός του μουσι- κού θεάτρου.

Προσπάθησα να κατατάξω σε μία ύ- ποτυπώδη χρονολο- γική τις αναριθμητες μεγάλες επιτυχίες του Κυριακού και καλίστηκα! Και περιορίζομαι ν' άνα- φέρω μερικές, σκόρπια κι' ανακατωτά, όπως έρχονται στη μνήμη μου.

Και πρώτα-πρώτα το θρυλικό «Βαγ- γελάκι».

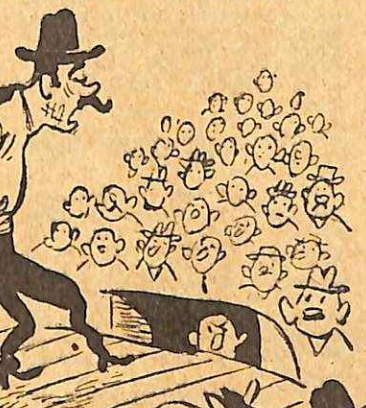
Άπό τον καιρό που με γέννησε ή μάνα μου και αφού μ' απόκοψε κι' ή παραμάνα μου, ήμουν μικρό, παχουλό, νοστιμούλινο...

Έτσι άρχιζε συνοδεία όρχηστρας την έμμετρη και μελωδική αυτόβιογρα- φία του και «αυτομυχανάλυσι» του το πολύκροτο «Βαγγελάκι». Και κατέλη- γε στην πασίγνωστη έπώδό του, που έπειθε θέσιν μιάς «πικράς όμολογίας» και που συνάντησε εκ μέρους όλων των άνδρών πολλή «κατανόησι»:

«Η γυναίκα πώς με συγκινεί, με λυώνει, με πονεί... Μά κι' αν ποτέ καμιά μελέα θα μου γινή, της δίνω το πανί, φοβάω για γυνή, μωρ' άδερφέ μου!».

Κι' έπειτα ή «Παλιά Στρατόνα», το «Κτηματολόγιο» ή «Αλώπεκας», ή «Διαθήκη του μάγκα» κι' εκείνη ή περίφη- μη μάγκικη ρούμπα του Γιαννίδη με τους χαριτωμένους στίχους του Γιαννουκάκη:

«Ρούμπα, χορός και όχι άρλούμπα, μανάκι μου. Ρούμπα, κι' άπάνω μου άκούμπα, μανάκι μου. Νά, μωρέ, χορός για μάς, σβύνει κι' ό καρσιλαμάς...».

Το κυριώτερο από τα ελαττώματά του είναι ή αθεράπευτη «αλόγοφι- λια» του...

«Ψοφάω για γυνή, μωρ' άδερφέ μου!».

Το κυριώτερο από τα ελαττώματά του είναι ή αθεράπευτη «αλόγοφι- λια» του...

Κι' ενώ του ανήκει ακόμα το μέλλον, έχει άφοσιωθή στο παρελθόν. Και «ό Πετράν θυμάται»... Κι' έχει τόσα να θυμηθί... Μά δεν πρέπει να τον αφήσουμε να του δημιουργηθί ή ψεύτικη εντύπωσι ότι έχει εξασφαλίσει το μονοπώλιο των αναμνήσεων.

Μπορεί «ό Πετράν να θυμάται». Άλλά κι' οι άλλοι θυ- μούνται τον Πετράν. Τόν θυμούνται οι θεατρόφιλοι με θαυμασμό, οι συνάδελ- φοί του με καλωσύνη, οι φίλοι του μ' αγάπη και... τ' άλο- να μ' ευγνωμοσύνη!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ριώτερο από τα όποια είναι ή χρονία και αθεράπευτη «α- λογοφιλία» του.

Κοντολογίς ό Κυριακός είναι μανιώδης «ίπποδρομιάκι- ας». Άπό τους πιο παλιούς και τους πιο έκλεκτους... τροφοδότας των «δρομώνων ίππων». Κι' ή χαρά του δεν περιγράφεται, όταν ανακαλύπτει «όμοιοπαθείς» μέσα στον έπαγγελματικό κύκλο του.

—Καλорρίζικος, αγόρι! μου εύχήθηκε όταν με πρωτο- είδε στον 'Ιππόδρομο.

Και μ' ανέλαβε υπό την προστασία του. Άλλο που δεν ήθελα εγώ ό άδαής να προσκολληθώ σ' ένα τόσο πεπει- ραμένο παίκτη. Γιατί δεν υπάρχει άμφιβολία ότι ό Κυρια- κός έχει μεγάλη πείρα στα ίπποδρομιακά. Κι' ακριβώς έπειδή είναι πολύ πεπειραμένος,... χάνει διαρκώς!

—Τι να κάνουμε, αγόρι; με παρηγόρησε... αυτόπαρηγο- ρούμενος. Άλογα είναι! Νά τα βάλουμε μαζί τους; Θά μάς ταινίσουνε!

Τελευταίως για ένα μικρό διάστημα «τό είχε κόψει» για λόγους «άνωτέρους της θελήσεώς του», που δεν είναι άσχε- τοι με τό... υπουργείο Οικονομικών.

Άλλά επανήλθε δριμύτερος!

Και ξαναπήρε την τακτική του θέσι στις κερκίδες του 'Ιπποδρόμου, ποντάροντας ήρωικά στα «σίγουρά» του και αντιμετωπίζοντας στωικά την «υποτροπή» της «άρ- ρώστειας» του.

Ευτυχώς ότι ή συνεχής «γκίνια» του δεν έπη- ρεάζει τό πηγαίο χιούμορ του, ούτε άμβλύει την όξυτάτη σατιρική αυτοκριτική του και κατά συνε- πεια δεν διστάζει να σου όμολογήσει έμπιστευ- τικώς:

—Άστα, αγόρι! Τό... ίπποδρομιακό μου καρκινώμα έγινε σαν καρότο! Κι' όσο μπού όίχνει, τόσο με- γαλώνει κι' ή ζημιά!

Και κατηγορεί προς τό «πάντοκ» για να διασταυρώση τις «υπερδέβαιες» πληροφορίες του ή για να «σφραγισθί» κάποια «κομπίνια».

Τόν βλέπει κανείς γεμάτο ζωντάνια και κέφι, με τό γνώριμο χαμόγελο του που θαρρείς πως έχει σφραγίσει ανεξίτηλα τα χείλια του. Και δεν μπορεί να πιστέ- ψη ότι πέρασαν τα χρόνια κι' ότι σήμε- ρα ό «Πετράν» είναι παλαιμάχος συνταξι- ούχος.

—Άλογα είναι! Νά τα βάλουμε μαζί τους...

Κι' ενώ του ανήκει ακόμα το μέλλον, έχει άφοσιωθή στο παρελθόν. Και «ό Πετράν θυμάται»... Κι' έχει τόσα να θυμηθί... Μά δεν πρέπει να τον αφήσουμε να του δημιουργηθί ή ψεύτικη εντύπωσι ότι έχει εξασφαλίσει το μονοπώλιο των αναμνήσεων.

Μπορεί «ό Πετράν να θυμάται». Άλλά κι' οι άλλοι θυ- μούνται τον Πετράν. Τόν θυμούνται οι θεατρόφιλοι με θαυμασμό, οι συνάδελ- φοί του με καλωσύνη, οι φίλοι του μ' αγάπη και... τ' άλο- να μ' ευγνωμοσύνη!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

31

Μια καρδιοπαθής πρέπει να παντρεύεται;

Οι κίνδυνοι της έγκυμοσύνης και του τοκετού

Επιτρέπεται η έγκυμοσύνη σε μια καρδιοπαθή; Η έγκυμοσύνη δεν έχει άμεση επίδραση στην καρδιά. Το πολύ-πολύ μπορεί να επιφέρει μια αναπνευστική δυσχέρεια (λαχάνιασμα) ή μια ελαφρή υπέρταση όταν το παιδί είναι πολύ μεγάλο ή όταν πρόκειται για διδυμα ή όταν οι συνθήκες της ζωής της έγκυου δεν της επιτρέπουν να αναπαύεται επαρκώς, ιδίως κατά τους δύο τελευταίους μήνες. Όταν, όμως, η έγκυος είναι από πριν καρδιοπαθής, η έγκυμοσύνη μπορεί να αφυπνίσει την πάθησή της και να την επιδεινώσει.

Οι στατιστικές του ματευτηρίου της πόλεως της Νέας Υόρκης, δείχνουν ότι, στα 91 % των περιπτώσεων, οι καρδιοπαθείς των γυναικών οφείλονται σε όξεις ρευματισμούς των άκρων. Σε μια καρδιοπαθή γυναίκα, η έγκυμοσύνη μπορεί να προκαλέσει, λοιπόν, μια καινούργια κρίση όξινων ρευματισμών των άκρων. Η κρίση αυτή εκδηλώνεται με πάλμους, ταχυκαρδία, συμφορητικά φαινόμενα των βρόγχων, πρηξίματα στις κνήμες, υπέρταση, λευκωματούρια κλπ. Ακόμη σοβαρότερο σύμπτωμα είναι η δύσπνοια που χαρακτηρίζεται από ένα γενικό πρήξιμο στο όλο το σώμα, από κυνώσεις των χειλέων, από αρρυθμία της καρδιάς, από συμφορητικά φαινόμενα του ήπατος, από ελάττωσι των ούρων κλπ. και που μπορεί να οδηγήσει στο θάνατο.

Αλλά δυσάρεστα συμπτώματα που προκαλεί η έγκυμοσύνη στην καρδιοπαθή γυναίκα, είναι οι συχνόι έμετοι, η μεγάλη απίσχνασις κατά τους πρώτους μήνες, φαινόμενα εκλαμψίας, η αύξηση της ούριας μέσα στο αίμα, κλπ.

Η καρδιοπαθής μπορεί να προκαλέσει, εξ άλλου, πρόωρο τοκετό (κατά τον 6ο ή τον 7ο μήνα) ή αποκόλληση του πλακούντος με αιμορραγία (αποβολή). Αυτή η αιμορραγία δεν είναι άσθονη στην αρχή. Αλλά συνεχίζεται με τρόπο εξαιρετικά επίμονο και μπορεί να απειλήσει τη ζωή της έγκυου, ιδίως κατά την τελευταία περίοδο της κυοφορίας. Οι αιμορραγίες αυτές μπορούν να παρουσασθούν και κατά τη διάρκεια του τοκετού, ιδίως όταν υπάρχει αδράνεια της μήτρας ή όταν ο πλακώδης έχει αποκολληθεί από την κανονική του θέση κι έχει προσκολληθεί σε άλλο σημείο της μήτρας.

Είναι αυτόντο, ότι αυτές οι αιμορραγίες, εκτός από τη ζωή της μητέρας, απειλούν επίσης και τη ζωή του εμβρύου. Γι' αυτό το παιδάκι που έρχεται στον κόσμο, σε παρόμοιες περιπτώσεις, είναι συνήθως καχεκτικό και αδύνατο και η διατήρησή του στη ζωή απαιτεί εξαιρετικές φροντίδες. (Οι θάνατοι αυτών των παιδιών κατά τους πρώτους μήνες, είναι αρκετά συχνόι).

Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, δεν παρατηρείται κανένα σοβαρό σύμπτωμα κατά τη διάρκεια της κυοφορίας. Οι δυσάρεστες συνέπειες της καρδιακής παθήσεως της μητέρας, εμφανίζονται κατά τον τοκετό ή έπειτα απ' αυτόν. Μία απ' αυτές, είναι η καρδιακή έμβολη, που μπορεί να προκαλέσει το θάνατο της ασθενούς μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα.

Η επίδρασις των παθήσεων της καρδιάς στην έγκυμοσύνη εξαρτάται και από το είδος των.

Η σοβαρότερη από τις καρδιοπαθείς, είναι η στένωσις της μιτροειδούς, που μπορεί να προκαλέσει οξεία πνευμονική οίδημα, έμβολη ή αποκόλληση του πλακούντος με αιμορραγικά φαινόμενα.

Η απλή ανεπάρκεια της μιτροειδούς, όπως και οι παθήσεις της αορτής, δεν διαταράσσουν σοβαρά τη ζωή της έγκυου, ούτε δυσχεραίνουν τον τοκετό.

Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, αντενδύνονται ο γάμος σε μια καρδιοπαθή νέα;

Κατ' αρχήν ναί, απαντούν οι επιστήμονες, εφ' όσον η νέα παρουσιάζει μια σοβαρή πάθηση της μιτροειδούς, που προκαλέσει κρίσεις κατά το παρελθόν.

Αλλά κι' αν αυτή η νέα παντρευθεί, η έγκυμοσύνη αντενδύνεται, εφ' όσον η πάθησις βρίσκεται εν εξέλει, όπως συμβαίνει π. χ. στους όξεις ρευματισμούς των άκρων. Όταν, όμως, η καρδιακή βλάβη δεν είναι κληρονομική ή όταν δεν είναι βέβαιο, ότι πρόκειται για όξεις ρευματισμούς των άκρων, η έγκυμοσύνη δεν αποκλείεται. Αλλά θα χρειασθεί τότε μεγάλη προσοχή και συνεχής ιατρική παρακολούθησις, για να προληφθούν εγκαίρως τα δυσάρεστα ένδεχόμενα.

Η έγκυος πρέπει, προ πάντος, να αποφεύγει τους κόπους και τις συγκινήσεις. Πρέπει επίσης να μην εκτίθεται στις απώτοιμες μεταβολές της θερμοκρασίας, που μπορούν να προκαλέσουν συμφορητικά φαινόμενα των βρόγχων ή των πνευμόνων (τα φαινόμενα αυτά μπορούν να έχουν άμεση επίδρασις στην καρδιά).

Πολλοί επιστήμονες συνιστούν στις έγκυες γυναίκες που βρίσκονται σ' αυτή την κατάσταση, δίαιτα μάλλον φυτική και φτωχή σε αλάτι. Επίσης περιορισμό στο ελάχιστο του νερού και γενικά των ροφημάτων, για να μην αυξάνεται ο όγκος του κυκλοφορούντος αίματος.

Αν κατά την διάρκεια της έγκυμοσύνης παρουσιασθεί κρίσις όξινων ρευματισμών των άκρων, ενδύνεται η χρήσις σαλικυλικού όξος και κορτιζόνης. Μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν τα αντιβιοτικά για την καταπολέμησι των μικροβιακών μολύνσεων (οι καρδιοπαθείς είναι εξαιρετικά ευαίσθητοι σ' αυτές).

Μετά τον τοκετό, δεν αποκλείεται ο θλασμός του βρέφους, εφ' όσον η γενική κατάσταση της μητέρας είναι καλή.

Πότε άρρωσταίνουν τα παιδιά

Η ηλικία στην οποία προσβάλλονται συνήθως τα παιδιά από λοιμώδεις ασθένειες — λισά, ερυθρά, ανεμοβλογιά και κοκκύτη — είναι σ' α 5 χρόνια τους. Το σπινί όμως κι' η γρίπη τα προσβάλλουν με τον ίδιο ρυθμό (1-2 φορές το χρόνο) απ' όπου γεννηθούν ως όπου γίνουν 12 ετών. Τα αποτελέσματα αυτά προέρχονται από στατιστικές παρατηρήσεις που έγιναν στην Αμερική επί 12 χρόνων και πάνω σε εκατοντάδες παιδιά.

Φάρμακο για τη μυασθένεια

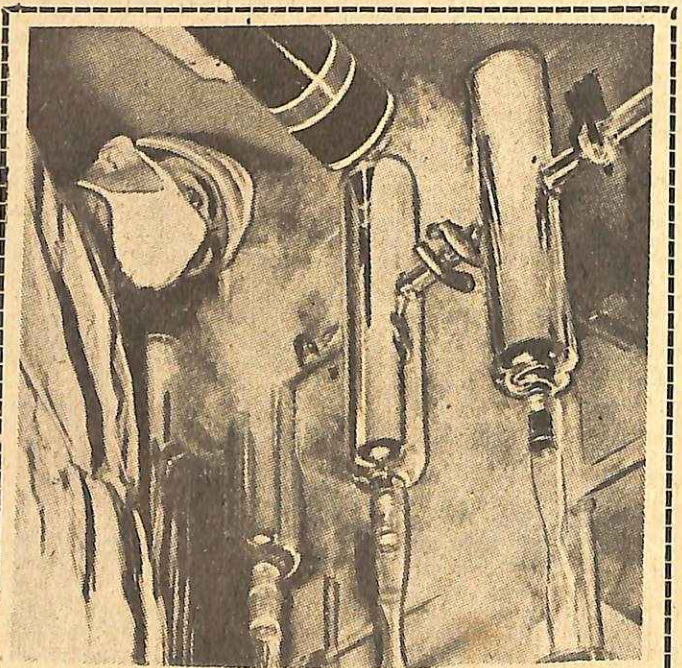
Ένα νέο φάρμακο, το «μυστινόν», χορηγήθηκε, σε κάποιο νοσοκομείο της Ν. Υόρκης, σ' έναν άρρωστο που έπαυσε από «μυασθένεια», τη μυαπρωδία αυτή άρρωσται που εξασθενεί τους μύς. Ο άνθρωπος αυτός, ηλικίας 46 ετών, νοσηλεύονταν από 2 χρόνια και είχε υποβληθεί σε κάθε γνωστή θεραπεία. Ωστόσο, η κατάστασή του χειροτέρευε συνεχώς, να ιδρώ, να μιλήσει, να περπατήσει, να καταπιεί, να μασήσει, να κοιμηθεί. Κυριολεκτικά, λοιπόν, μετά τη χορήγησι του φαρμάκου, έτρωγε κανονικά και περπατούσε χωρίς βοήθεια. Αργότερα, ξαναπέκτησε τον έλεγχο των μυών του και την όμιλιν του.

Το ίδιο φάρμακο δοκιμάσθηκε και σ' άλλους πάσχοντες, με αναλογία επιτυχιών 95%.

Ως τώρα, υπήρχε μονάχα η «νεοστιμίνη» κατά της μυασθένειας. Είχε όμως περιορισμένη ενέργεια, κάποτε δε χειρότερη την κατάστασι του άρρώστου, προκαλώντας του διάρροια και «κράμπες».

Οι βιταμίνες δηλητηριάζουν

Δεν πρέπει να δίνουν οι γονείς βιταμίνες στα παιδιά τους, χωρίς την υπέδειξι και την παρακολούθησι του γιατρού. Γιατί, σε υπερ-

Η χειρουργική προοδεύει

Στην Αμερική ιδρύθηκε τελευταία μια νέα Τράπεζα, σκοπός της οποίας είναι να συγκεντρώει από νεκρούς τμήματα οργάνων αρτηριών και άλλων αιμοφόρων αγγείων και να τα διατηρεί για την έν καιρό μεταμόσχευσί τους, σε άρρώστους. Στη σύγχρονη χειρουργική επιστήμη, η Τράπεζα δίνει τη δυνατότητα να επεμβαθεί και να αντικαταστήσει άρρωσταμένα αγγεία, προλαμβάνοντας έτσι καρδιακές ή κυκλοφοριακές παθήσεις, που προέρχονται απ' αυτά.

Ανωτέρω, ένας επιστήμων της Τράπεζας, μπροστά στο πολύλογο μηχανήμα, που αποστειρώνει τα τεμάχια των οργάνων, για να τα διατηρήσει κατόπιν μέσα σε αμυώδες κενό αέρος.

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΩΝ ΤΡΟΦΩΝ ΜΑΣ

Η επίδρασις της στο στομάχι μας

Η πείρα μας λέει και τα επιστημονικά πειράματα που έγιναν ως σήμερα, έχουν αποδείξει, ότι, όσο προχωρούμε σε ηλικία, εξασθενίζει η ευαισθησία του βλεννογόνου που καλύπτει την κοιλότητα του στομάχου στις μεταβολές της θερμοκρασίας, είτε προς τα πάνω, είτε προς τα κάτω.

Τα βρέφη π. χ. είναι εξαιρετικά ευαίσθητα. Δεν ανέχονται τροφές που η θερμοκρασία τους ξεπερνάει τους 40 βαθμούς, ή είναι κατώτερη από 20.

Σιγά-σιγά, όμως, ο βλεννογόνος του στομάχου «σκληρύνεται», συνθίζεται, δηλαδή, σε θερμοκρασίες πολύ ανώτερες ή πολύ κατώτερες.

Ένας άνδρας 25 ή 30 ετών π. χ. ανέχεται χωρίς δυσκολία τροφές που έχουν θερμοκρασία 70 βαθμών. Η άντοχη των γυναικών είναι κάπως μεγαλύτερη.

Οι γέροι ξεπερνούν και αυτό το όριο. Θέλουν όλα τους τα φαγητά πολύ ζεστά.

Έχει παρατηρηθεί επίσης, ότι είναι πολύ μεγάλη η άντοχη στις υψηλές θερμοκρασίες των ανθρώπων που πάσχουν από ασθένειες του στομάχου. Δεν τους ευχαριστούν παρά μόνον οι τροφές που έχουν θερμοκρασία 50-70 βαθμών. Μερικοί, μάλιστα, ανέχονται φαγητά, που έχουν θερμοκρασία 75, 80 ή 85 βαθμών.

Όλες οι τροφές, όμως, δεν μας είναι ευχάριστες στην ίδια θερμοκρασία. Οι πατάτες π. χ., όταν έχουν θερμοκρασία 40 βαθμών, μας φαίνονται τελείως κρύες. Την ίδια εντύπωσι μας κάνει ένα ρόφημα όταν η θερμοκρασία του κυμαίνεται γύρω στους 15 βαθμούς. Τη σούπα μας, όμως, την θέλουμε να έχει θερμοκρασία 60-75 βαθμών. Τα τηγανιτά τα ανεχόμεθα στη θερμοκρασία των 80 βαθμών. Ο καφές μας, εξ άλλου, μας φαίνεται κρύος όταν η θερμοκρασία του είναι κάτω από τους 75 βαθμούς.

Σε καμιά περίπτωση το στομάχι μας δεν ευχαριστείται στις τροφές, που είναι τελείως κρύες. Εξαιρείς αποτελούν μόνο οι κρέμες, τα γλυκίσματα, τα παγωτά, κλπ.

Αν περάσουμε στην αντίθετη κλίμακα, θα ιδούμε, ότι το στομάχι μας δεν ανέχεται τροφές που έχουν θερμοκρασία κάτω από τους 6 βαθμούς υπό το μηδέν. Δεν πρόκειται, άλλωστε, για τροφές. Τα παγωτά π. χ. έχουν συνήθως θερμοκρασία 4-6 βαθμών υπό το μηδέν. Όταν την ξεπεράσουμε, το στομάχι μας «παγώνει» και αρχίζει να μας πονάει. Αυτό συμβαίνει, γιατί η έκκρισις του γαστρικού υγρού δεν γίνεται πια κανονικά. Βλάπτουν οι πολύ θερμές ή οι πολύ ψυχρές τροφές;

Οι επιστήμονες μας λένε, ότι οι πολύ ζεστές τροφές είναι μία από τις κυριώτερες αιτίες της χρόνιας γαστρίτιδος, που βασανίζει πολλούς ανθρώπους σ' όλη τους τη ζωή. Τα τοιχώματα του

στομάχου ξεβιβίζονται και ο έρεθισμός αυτός, όταν καταστή χρόνιος, είναι δυνατόν να προκαλέσει το σχηματισμό έλκους, ακόμη και καρκίνου.

Ο χρόνιος αυτός έρεθισμός κάνει τους ανθρώπους που υποφέρουν από το στομάχι τους να προτιμούν τα ζεστά φαγητά. Στην επαφή τους, αισθάνονται μια προσωρινή ανακούφισι, ενώ ένα ψυχρό φαγητό, τους κάνει να πονούν. Αλλά η ανακούφισις είναι στιγμιαία. Γιατί το ζεστό φαγητό εντείνει τον έρεθισμό. Δημιουργείται, μ' απλούστερα λόγια, ένας φαύλος κύκλος, από τον οποίον μας είναι αδύνατον να ξεφύγουμε.

Δεν είναι λιγώτερο καταστροφικές οι ψυχρές τροφές. Το στομάχι μας, που έχει μια ώριστη θερμοκρασία, διαθέτει ένα μέρος απ' αυτήν για να τις θερμάνει. Οι συσταλτικές κινήσεις του άτονου τότε και, σιγά-σιγά, πέφτει σε αδράνεια. Έτσι η λειτουργία της πέψεως δεν γίνεται πια κανονικά.

Ακόμη πιο καταστροφική είναι η ανάμιξις φαγητών και ποτών, που έχουν διαφορετική θερμοκρασία το καθένα.

Φαντασθήτε, π. χ., ένα γεύμα που αποτελείται από μια σούπα θερμοκρασίας 60 - 75 βαθμών, από τηγανιτό ψάρι θερμοκρασίας 80 βαθμών, από παγωμένο κρασί θερμοκρασίας 3 - 6 βαθμών, από τηγανιτές πατάτες 70 - 80 βαθμών και που θερμαίνεται με ένα παγωτό 6 βαθμών υπό το μηδέν και με έναν καφέ 75 βαθμών έπάνω από το μηδέν! Πρέπει, σ' αλήθεια, το στομάχι μας να είναι πολύ γερό για να αντέξει σε τόσο μεγάλες διαφορές θερμοκρασίας (από 6 βαθμούς υπό το μηδέν έως τους 80 βαθμούς υπέρ το μηδέν).

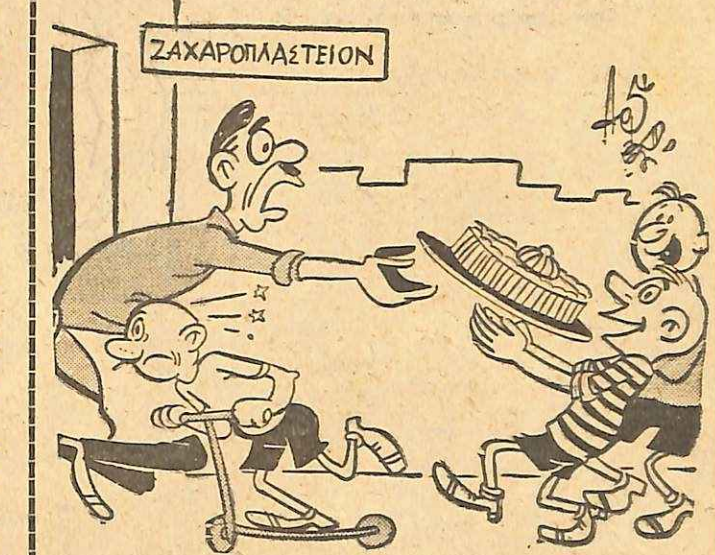
Κι' όμως, τα γεύματά μας δεν διαφέρουν από κείνο που αναφέραμε.

Μεταχειριζόμεσθε το στομάχι μας, παρατηρεί ο δόκιμος Βανάντ, σαν να ήταν ένας σάκος από νεκρό δέρμα. Το στομάχι μας, όμως, αποτελείται από ζωντανούς ιστούς, που έχουν ανάγκη από ώρισμένο περιβάλλον για να εκπληρώσουν την αποστολή τους. Αλλά εμείς δεν κάνουμε τίποτε άλλο από το να αντιστρατεύομεθα τους νόμους της φύσεως. Τι το εκπληκτικό, λοιπόν, αν οι ασθένειες του στομάχου έχουν πολλαπλασιασθεί σε τόσο βαθμό στις ημέρες μας; Εμείς οι ίδιοι καταστρέφουμε με τα χέρια μας το κυριώτερο όργανο της πέψεως...

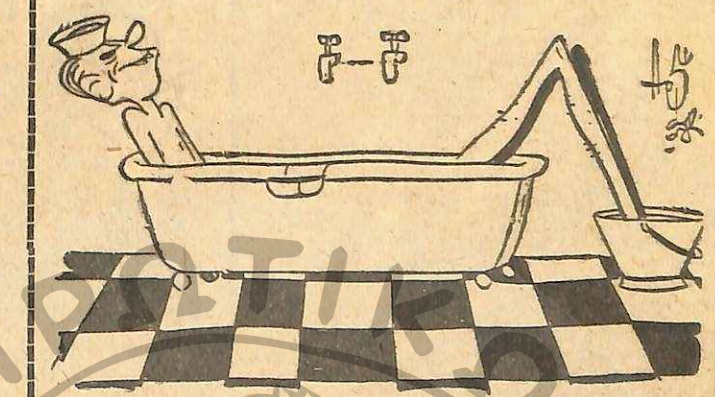
Τα επινεφρίδια και ο καρκίνος

Η χειρουργική αφαίρεσις των επινεφριδίων απέδειξε αποτελεσματική σε περιπτώσεις καρκίνου του στήθους και του τελευταίου σταδίου βρογχίτιδος. Επί 16 περιπτώσεως εξέλειψε, η αφαίρεσις των επινεφριδίων επέφερε άρσεις της εξέλιξεως του καρκίνου σ' α 7 από τους 9 εξασθενήσαντες και σε άλλους 9 εξασθενήσαντες τα δυσάρεστα συμπτώματα. Επί 6 ασθενών από καρκίνου του προστάτου, εξ άλλου, η ίδια χειρουργική είχε ως αποτέλεσμα το σταμάτημα της εξέλιξεως σε 2 περιπτώσεις και σε άλλες 4 περιπτώσεις επέφερε σημαντικές καλύτερήσεις.

Τελιωτοθεραπεία

Συνδυασμένη επιχείρησι...

Αμερικάνικο μπάνιο... (Του 'Αρχέλαου)

Μεγάλα μπικρόμυτρα οι άρχαιοι, ο Βάγγο! Κόττα κολώνα και νακό!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Χαίμωα

‘Αφέλεια!...

Πάνω στον κρατήρα του σβυσμένου ή-
φαιστίου.

Ο οδηγός εξηγεί στους περιηγητές:

— Αυτό το ήφαιστίο είναι σβυσμένο.

Μπορεί όμως κάθε στιγμή να ξαναβη.

Και μία κυρία σπεύδει άμέσως να συ-
στήσει στον άντρα της:

— Πέταξε γρήγορα το τσιγάρο σου μα-
κρυνά, Γιάννη!...

— Έγώ δεν επιτρέπω ποτέ να φιλούν ξέ-
νοι άνθρωποι την κορούλα μου.

— Έχετε απόλυτο δίκιο. Μακάρι να
μπορούσα να κάνω κι’ εγώ το ίδιο...

— Και γιατί δεν μπορείτε;

— Γιατί η δική μου κόρη... είναι 18
χρονών!

Ο διαβάτης στο ζιτανό:

— Λυπούμαι, καλέ μου άνθρωπε, έχω
όμως ως αρχή να μη δίνω ποτέ ελεημοσύνη
στο δρόμο.

— Τότε λοιπόν, δώστε μου το μπλιέτο
σας, και θα δώ τότε θα μπορέσω να σας
έπισκεφθώ στο σπίτι σας...

Στο φαρμακείο. Ο πελάτης ρωτάει το
φαρμακοποιό:

— Είσατε βέβαιος πως ένα μπουκάλι
μόνο απ’ αυτό το φάρμακο σταματάει το
βήχα;

— Έτσι τουλάχιστον υποθέτω, γιατί κα-
νείς δεν ήρθε ποτέ να μου ζητήσει και δεύ-
τερο...

Με συγχωρείς. Καίτη, που δεν ήρθε
να σ’ επισκεφθώ τις ημέρες που ήσουν αρ-
ρωστή. Έμαθα από τις εφημερίδες ότι πή-
γαινες καλλίτερα.

— Απ’ τις εφημερίδες!

— Βέβαια! Δεν είδα κανένα νεκρώσιμο
μέ τ’ όνομά σου!...

Ο γιατρός εξετάζει ένα γνωστό του πε-
λάτη, που υποφέρει από τα μάτια.

— Τα μάτια σου, του λέει, είναι κόκκινα
απ’ το πολύ κρασί που πίνεις. Σε συμβου-
λεύω μάλιστα να το κόψεις, γιατί υπάρχει
κίνδυνος να χάσης έντελώς το φως σου...

Κι’ ο μπεκρής:

— Νά σου πω, γιατρέ μου. Το κρασί είναι
η ζωή μου... Προκειμένου λοιπόν να χα-
θώ όλο το σπίτι, δεν είναι προτιμώτερο να
γκρεμιστούνε μόνο τα παράθυρα;...

Μια κυρία που έχει στο σπίτι της πέντε-
έξη γάτες, ρωτάει μία επαρχιώτισσα υπη-
ρέτρια, που πρόκειται να προσλάβει:

— Κορίτσι μου, ξέρεις να πλένης;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ξέρεις να μαγειρεύεις;

— Μάλιστα, κυρία.

— Σ’ αρέσουν οι γάτες;

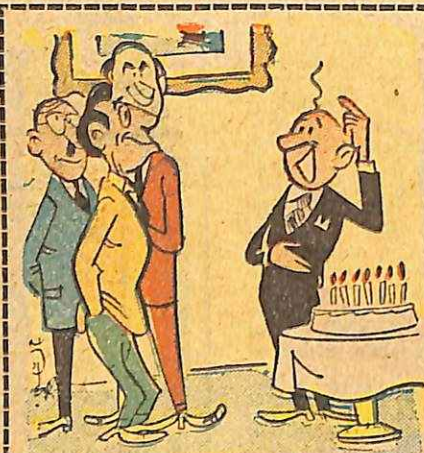
— Νά σας πω, κυρία... Έγώ τρώω
απ’ όλα!...

Ένας πλούσιος ηλικιωμένος κύριος, μ’
θεόκουφο αγόρασε ένα πολύ καλό άκου-
στικό. Σε λίγες μέρες πέρασε από το μα-
γαζί που το πήρε για να τους πη πόσο ίκα-
νοποιημένος έμεινε από το μηχανήμα αυτό.

— Ακούω π’ πάντα τους λέει. Ακόμη
και τι κάνουν στο διπλανό δωμάτιο.

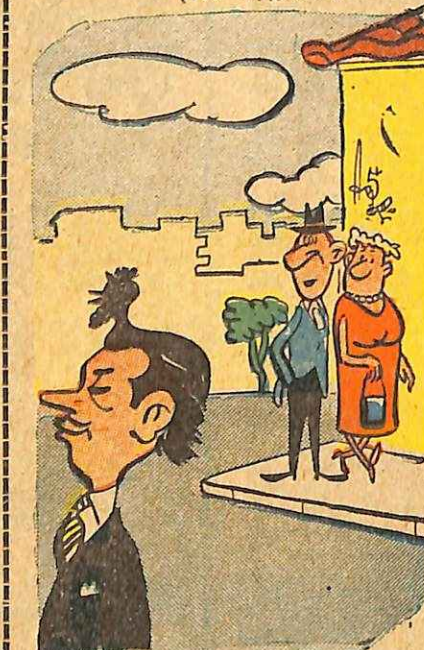
— Οί δικόι σας ώρισμένωι θα εύχαρι-
στήθηκαν!

— Δεν τους είπα τίποτε για το άκου-
στικό! Άλλαξα όμως τέσσερις φορές τη
διαθήκη μου!

— Περάστε, παιδιά... Γιορ-
τάζω τ’... οκτάχρονα τής τρι-
χας μου!...

(Του ‘Αρχέλαου)

— Μπαβό...νοκκοράκι!
(Του ‘Αρχέλαου)

— ‘Αυόλα το ποντινάκι!... Τους
πάει τ’ σοκολατάκια!
(Του ‘Αρχέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιά τις γυναίκες

ΚΑΛΩΝΗ

Το κανονικό βάρος

Γιά ν’ είναι άρμονικά ισορροπημένο ένα σώ-
μα, πρέπει να υπάρχει ώριμη σχέση μεταξύ
βάρους και αναστήματος. Αυτό όμως δεν ση-
μαίνει πως πρέπει να προσαρμόζεσθε απόλυ-
τα στους αριθμούς που αναφέρουν οι σχετικοί
πίνακες. Δεν παίζει καθόλου ρόλο, αν έχετε
3-4 κιλά παραπάνω ή παρακάτω απ’ το «κα-
νονικό».

Άλλωστε, το ζήτημα του κανονικού βάρους
είναι πολύ σχετικό. Από δυο γυναίκες του
ίδιου βάρους κι’ αναστήματος, η μία μπορεί
να φαίνεται παχουλιά κι’ η άλλη πιο αδύνατη.
Αυτό οφείλεται στη διαφορετική κατανομή των
σαρκών, στη διαφορά του μήκους των μελών
και του πάχους των δατύων, κλπ.

Καλύτερα λοιπόν απ’ τους σταθερούς κα-
νόνες και αριθμούς, θα σας πη’ ο καθρέφτης
σας αν πρέπει να παχύνετε ή ν’ αδυνατίσετε.
Σημειώτεον ότι είναι πολύ πιο εύκολο να χά-
σετε μερικά κιλά, δυο ή τρία, παρά να τ’
κερδίσετε. Άρκει συνήθως, γι’ αυτό η έξης
άπλη και λογική διαίτα επί μιά βδομάδα, δι-
χως υπερβολές και χωρίς βλάβη της υ-
γείας σας:

Το πρωί, πίνετε ένα φλυτζάνι καφέ, μ’ ελά-
χιστη ή καθόλου ζάχαρη, και τρώτε ένα-δυο
φρούτα. Στις 11, πίνετε ένα ποτήρι νερό, στο
οποίο έχετε στύψει μισό λεμόνι. Το μεσημέρι,
πράσινα λαχανικά, ωμά και βρασμένα, και μιά
μπριζόλα στη σχάρα. Στις 5, ένα φρούτο κι’
ένα ποτήρι νερό. Το βράδυ, λαχανικά πάλι και
ψάρι ψητό ή κρέας. Στις 10, ένα-δυο ποτή-
ρια νερό. Μην τρώτε διόλου ψωμί και μην πι-
νετε τίποτα στο φαγητό σας. Πίνετε όμως α-
φθονο νερό ανάμεσα στα γεύματά σας, γιατί
διατηρείται έτσι η όμορφη κι’ η δροσιά της
επιδερμίδος.

Γιά τη μυρωδιά του τσιγάρου

Γιά να φύγει απ’ το στόμα σας η τόσο επί-
μονη μυρωδιά του τσιγάρου, διαλύσετε 12
γραμμάρια χλωράσβεστο (βρωμούσα) σε 60
γραμ. νερό απεσταγμένο. Φιλτράρετε και
προσθέτετε 60 γραμ. οινόπνευμα 56 βαθμών
και 1 δέκατο του γραμμαρίου γαρυφαλόα-
δο. (Καλύτερα να σας ετοιμάσει ο φαρμακο-
ποιός σας αυτή τη διάλυση). Ρίχνετε μιά κου-
ταλιά του καφέ απ’ το υγρό αυτό σ’ ένα πο-
τήρι νερό και ξεπλένετε άφθονα το στόμα σας.

Τ’ μαυρισμένα μπρούτζινα αντι- κειμένα

Αν θέλετε να ξαναδώσετε καινούργια όψη
σ’ τα μπρούτζινα αντικείμενα, μαυρισμένα, βου-
τήχτε τα σε διάλυση 5 γραμμάρων οξάλικο
όξος και 3 γραμμάρων θειικού όξος (Βι-
τριολίου) σε 100 γραμμάρια νερό. Ύστερα τα
τριβετε ελαφρά μ’ ένα πανί, βρεγμένο σ’ αυ-
τή τη διάλυση και πασπαλισμένο με μιά απ’ τις
σκόνες που χρησιμοποιούνται γιά το γυάλισμα
των μετάλλων.

Μελάνι από παλιές ταινίες

Οι παλιές κι’ άχρηστες πιά ταινίες των γρα-
φομηχανών περιέχουν αρκετό μελάνι άριστης
ποιότητας. Γιά να το χρησιμοποιήσετε, βουτά-
τε τις ταινίες σε λίγο χλιαρό νερό και τις ά-
φινετε αρκετή ώρα. Ύστερα, φιλτράρετε από
ένα λεπτό πανί κι’ εξατμίζετε λιγάκι το υ-
γρό στη φωτιά, γιά να γίνει πυκνότερο και πιε
σκόρρο.

Γιά τ’ κολλαρισμένα ρούχα

Πολλές φορές, όταν σιδερώνετε κολλαρισμέ-
να ρούχα, κολλάει πάνω τους το σίδερο. Γιά
να τ’ αποφύγετε, προσθέτετε λίγη στύψη στην
κόλλα σας, πριν κρυώσει, κι’ ανακατέψετε καλά.

Πάστα - φλώρα

Τα υλικά της νόστιμης αυτής πάστας είναι:

75	δράμια ζάχαρη
100	» βούτυρο
200	» αλεύρι
2	αυγά.

Ασπρίζετε το βούτυρο με τη ζάχαρη. Ρί-
χνετε ένα-ένα τ’ αυγά, εξακολουθώντας το
δουλέμα. Τελευταία προσθέτετε τ’ αλεύρι. Α-
φού ριζέτε τ’ αλεύρι, δεν πρέπει να δουλέψετε
πολύ τη ζύμη. Όταν ετοιμαστή, τη βάζετε σ’
ένα ταψί. Χαρίζετε όμως τις βάζετε σταυρωτά
πλάθετε σε λουρίδες και τις βάζετε σταυρωτά
πάνω απ’ την υπόλοιπη ζύμη, αφού πρώτα ά-
λειψετε όλη την επιφάνεια της με μαρμελάδα
ή με βούτυρο γλυκό. Αν όπισσο ψήνετε στο
σπίτι τα γλυκά σας, προτιμώτερο τότε να βά-
λετε τη μαρμελάδα ανάμεσα στις λουρίδες ά-
φου μισοψηθή πρώτα το γλυκό, γιά να μη
στεγνώσει πολύ η μαρμελάδα.

Ζιών Έρρικσον
Έλίζαμπεθ Τσάνδερ
Βικτόριο Γιάόμαν

Ο ξανθός πρίγκιπας

ΠΟΥ ΞΕΤΡΕΛΛΑΙΝΕΙ ΤΙΣ ΙΣΠΑΝΙΔΕΣ

Δόν Χουάν Κάρλος ο επίσημος μνηστήρας του ισπανικού θρόνου

Σ Ε λίγες ημέρες — στις 5 Ιανουαρίου, συγκεκριμένα — ο νεαρός πρίγκιπας Δόν Χουάν Κάρλος, γέννησης του τελευταίου βασιλέως της Ισπανίας Αλφόνσου 13ου και γιους του μνηστήρα του ισπανικού θρόνου Δόν Χουάν, κλείνει τα 17 χρόνια του.

Στην ηλικία του, άλλοι νέοι σκέπτονται πώς η ζωή τώρα μόλις αρχίζει, περιμένοντας τους με όλες τις έντονες χαρές και τις απολαύσεις της. Αλλά, για τον Δόν Χουάν Κάρλος, η επέτειος αυτή έχει ένα μελαγχολικό χαρακτήρα. Σημάνει το τέρμα των ημερών της ξενισίας, των κυνγητικών εκδρομών, των θαλασσιών ταξιδιών στη Μεσόγειο, του φλέγματος της θυμωμένης κοπέλλας της διεθνούς αριστοκρατίας.

Από τώρα ως το 1961, δηλαδή έξι επτά ολόκληρα χρόνια, ο Δόν Χουάν Κάρλος θα πρέπει να εγκαταλείψει κάθε διασκέδαση, για να αφιερωθεί στην μελέτη και να προετοιμαστεί για την ανάρρηση του στο θρόνο της Ισπανίας, που περιμένει να τον δεχτεί.

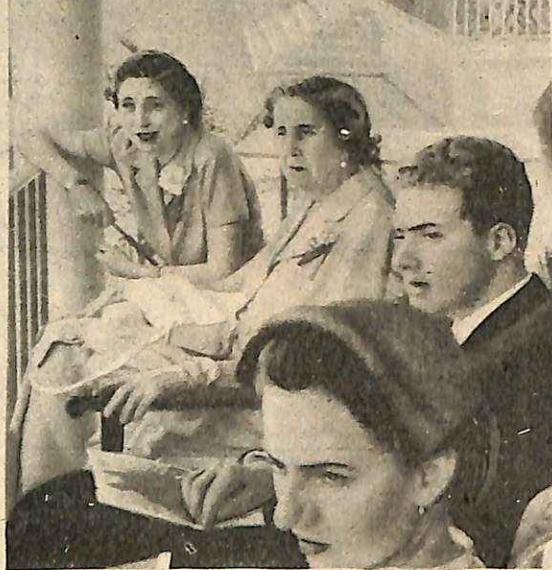
Ξανθός, ώριος — υπερβολικά, μάλλον, ώριος, μ' έναν αέρα νωχελίας στα λεπτά χαρακτηριστικά του — απόρτομα, έξυπνος, καλλιεργημένος και, μαζί με όλα τ' άλλα, καθαρόαιμος Βουρβόνος, δηλαδή μέλος μιας από τις δύο αρχαιότερες δυναστείες της Ευρώπης, ο νεαρός πρίγκιπας θα έλεγε ότι προοδύνα για να εξελιχθεί σ' έναν από τους μεγαλύτερους... διεθνείς γόντες, αν δεν του έμελλε να είναι ένας αυριανός μονάρχης!

Οι κοπέλλες της Ισπανίας, από τις ασύτρητα αναθρεμμένες κόρες της θύλουσας τάξεως, ως τις απλοϊκές τρελλαιμένες μαζί του. Όχι μόνο γιατί είναι ώριος, αλλά ακόμη περισσότερο, γιατί είναι... ξανθός, πράγμα που τον κάνει να αποτελεί ένα σπάνιο φαινόμενο για την χώρα του.

Στο «Κλάμπ ντέλ Κάμπο», την υπερ-αριστοκρατική λέσχη της Μαδρίτης, που ο Δόν Χουάν έγινε μέλος της πριν από λίγο καιρό, οι μελαχροινές («σενωρίτες»), με τα εθένια μαλλιά και τα κόκκινα μάτια, καρφώνουν απάνω του ένα βλέμμα γεμάτο κατάμαυρα, κάθε φορά που θα τον δουν να εμφανίζεται. Ξέρουν, επιθυμία, κάθε φορά που θα τον δουν να εμφανίζεται, ξέρουν, όμως, πως η καρδιά του ξανθού πρίγκιπας δεν προορίζεται για τις συμπαινώσεις τους.

Από τώρα, μολονότι είναι πολύ νέος ακόμα και θεωρείται βέβαια πως ο θρόνος δεν θα τον αφήσει να παντρευτεί, πριν κλείσει τον κύκλο των ανωτέρων σπουδών του, οι μητέρες όλων των συνομηλίκων του πρίγκιπων, των ευρωπαϊκών οίκων έχουν αρχίσει να τον εποφθαλμιούν. Γιατί ελάχιστα είναι σήμερα οι γαλαξιαίοι υποψήφιοι γαμπροί και άναμσοί τους, μετρημένοι στα δάχτυλα εκείνοι, που πρόκειται μία μέρα να ανέβουν στο θρόνο.

Όταν γεννήθηκε, ωστόσο, ο Δόν Χουάν Κάρλος — το 1938 — τίποτε δεν προμάντευε πως θα γινόταν κάποτε βασιλιάς. Η οικογένειά του ήταν εξόριστη, σκροπισμένη στις τέσσερις άκρες της Ευρώπης. Η χώρα του αλληλοσπαρασσόταν από τον εμφύλιο πόλεμο, που ήταν άδολη ακόμη η έκδοσή του. Από τους τέσσερις γιους του παππού του — του πρώην βασιλιά Αλ-

Με την συντροφιά κυριών και δεσποινίδων της ισπανικής αριστοκρατίας, ο Δόν Χουάν Κάρλος παρακολουθεί, στο «Κλάμπ ντέλ Κάμπο» της Μαδρίτης, μια συνάντηση τένις.

δικαιώματα του θρόνου στον δεκαεφτάχρονο Δόν Χουάν Κάρλος και να προσθέσει, επί πλέον, τον όρο, ότι ο πρίγκιπας των Αστουριών δεν θα αποκτούσε στην πράξη τα θεωρητικά αυτά δικαιώματα, παρά μόνον όταν θα έκλεινε τα τριάντα χρόνια του.

Έτσι, προς το παρόν, ο Δόν Χουάν Κάρλος έπαινε να είναι εξόριστος — αντίθετα με τον πατέρα του, στον οποίο εξακολουθεί να είναι απαγορευμένο να επιστρέψει στην χώρα του — αλλά η στέψη του δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί, παρά μόλις τον Ιανουάριο του 1968.

Στο μεταξύ, ο Ισπανός πρίγκιπας θα προετοιμάζεται, όπως είπαμε, για τα υψηλά καθήκοντα που τον περιμένουν, ακολουθώντας έναν επταετή κύκλο σπουδών, που αρχίζει από την καθαρά θεωρητική μόρφωση και καταλήγει στις επισκέψεις στα εργοστάσια και στα λατομεία!

Αρχικά, ο πατέρας του είχε το σχέδιο να τον στείλει στη ναυτική ακαδημία του Πόρτομαουθ — όπου σπούδασε και ο ίδιος — και στο πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Το σχέδιο, όμως, αυτό προσέκρουσε στις αντιρρήσεις του στρατηγού θρόνου, που δεν ήθελε να σπουδάσει στην Αγγλία ο επιδοξος βασιλιάς, τόσο λόγω... του Γιβραλτάρ όσο και επειδή οι αντιλήψεις και οι συνήθειες της βρετανικής αλής είναι αντίθετες προς τις καθολικές παραδόσεις της Ισπανίας.

Ο θρόνος απέρριψε επίσης και την συμβιβαστική πρόταση να σπουδάσει ο Δόν Χουάν Κάρλος σε βελγικό πανεπιστήμιο, όπως συνέβησαν όλοι οι Ισπανοί πρίγκιπες από τον καιρό που η Ισπανία κατείχε τις Κάτω Χώρες.

Τελικά, ο Δόν Χουάν αναγκάστηκε να υποχωρήσει και να δεχτεί για τον γιο του να σπουδάσει, ένος στην στρατιωτική ακαδημία της Σαραγόσας κι' αφ' ετέρου στο πανεπιστήμιο της Μαδρίτης, σύμφωνα με την επιθυμία, που είχε εκφράσει ο Καουντίλιο.

Στο ασύτρητο Ισπανικό περιβάλλον, ο νεαρός Δόν Χουάν Κάρλος δεν πρόκειται να έχει πια τις ελευθερίες και τις ανέσεις, που απολάμβανε στο εξωτερικό. Θ' αναγκαστεί να νοσταλγηση πικρά τον καιρό, που, σε μία κυνγητική εκδρομή στην Σκωτία, σκότωσε την πρώτη του αγριόπαπια και ο μαρκήσιος ντε Μαντανέγκο του έδωσε με το αίμα της... την μύτη του για γούρι, καθώς και το περασμένο καλοκαίρι, που, με την συντροφιά των ωραιότερων πριγκιπισσών της Ευρώπης, έκανε τον γύρο των γραφικών ελληνικών νησιών με το λευκό «Αγαμέμνονα».

Όλα αυτά — ακόμη και οι κοσμικές συγκεντρώσεις στις βράντες του «Κλάμπ ντέλ Κάμπο» της Μαδρίτης — άνηκουν στο παρελθόν για τον Δόν Χουάν Κάρλος. Αρχίζει τώρα μία περίοδος εξαντλητικής δουλειάς, που η ανταμοιβή της θα είναι μία μεγαλειώδης στέψη, με το περιλαμπρό πρωτόκολλο της καθολικής Ισπανικής αλής, και, από εκεί και πέρα, η καθημερινή άσκηση του κουραστικώτατου — ιδίως σήμερα — βασιλικού επαγγέλματος!

Ο Δόν Χουάν Κάρλος, (δεξιά), εξεταζόμενος από επιτροπή καθηγητών του πανεπιστημίου της Μαδρίτης.

φόνσου, που ζούσε ακόμη — ο πατέρας του, ο Δόν Χουάν, ήταν ο τρίτος σε σειρά διαδοχής.

Από την εποχή, όμως, εκείνη, πολλά πράγματα άλλαξαν, που φέρανε τον Δόν Χουάν Κάρλος στα σκαλοπάτια του θρόνου. Στην Ισπανία, ηττήθηκαν οι δημοκρατικοί και επικράτησε ο στρατηγός θρόνος, που, χωρίς να ξαναφέρει τους Βουρβόνους στο θρόνο τους, τους επέστρεψε ωστόσο την ακίνητη περιουσία τους, που την είχε κατάσχει η δημοκρατία, και ξανάκανε την Ισπανία βασιλείο (έτσι και για την ώρα, χωρίς βασιλέα). Στο μεταξύ, πέθανε ο Αλφόνσος 13ος και πέθαναν επίσης από λευχαιμία, οι δυο από τους τέσσερις γιους του, ενώ ο πρωτότοκος, ο Δόν Χαϊν — κωφάλαλος, άλλωστε, εκ γενετής — έχασε κάθε δικαίωμα στο θρόνο, όταν παντρεύτηκε, σε δεύτερο γάμο, μία Γερμανίδα τραγουδίστρια της όπερρας.

Έτσι, ο Δόν Χουάν έγινε επίσημος μνηστήρας του ισπανικού θρόνου, ονομαζόμενος, σήμερα Χουάν ο 3ος από τους Ισπανούς μοναρχικούς, και ο μεγαλύτερος από τους γιους του, ο Δόν Χουάν Κάρλος, πήρε τον τίτλο του πρίγκιπα των Αστουριών, που απονέμεται πάντα στον διάδοχο του ισπανικού θρόνου.

Η τύχη όμως, του νεαρού πρίγκιπα (αν μπορεί να ονομασθεί τύχη, το να γίνει κανείς βασιλιάς στη σημερινή εποχή!) δεν σταματάει εδώ. Ο στρατηγός θρόνος, έχοντας, από τη μία μεριά, υποσχεθεί στο λαό του την επαναφορά της μοναρχίας, και επιθυμώντας, από την άλλη, να παρατείνει όσο το δυνατόν το σημερινό καθεστώς, βρήκε την ιδανική μέση λύση — που τον ικανοποιούσε και από την πλευρά, ότι για τον Δόν Χουάν αίσθανε πάντα ζωηρή αντίπαθεια — με το να μεταφέρει τα δικαιώματα του θρόνου στον δεκαεφτάχρονο Δόν Χουάν Κάρλος, και να προσθέσει, επί πλέον, τον όρο, ότι ο πρίγκιπας των Αστουριών δεν θα αποκτούσε στην πράξη τα θεωρητικά αυτά δικαιώματα, παρά μόνον όταν θα έκλεινε τα τριάντα χρόνια του.

Κορίτσια ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Μία τραγική άπανωγή

Η ηρωίδα αυτής της ιστορίας μας είναι μία όμορφη βοσκοπούλα. Από την όμορφη των καταπράσινων κάμπων και των βουνών, βρέθηκε κλεισμένη μέσα σ' ένα δωμάτιο με σίδηρα στο παράθυρό του!... Όλη τη μέρα — χρόνια τώρα — όταν την πιάσει η κρίση της, αρχίζει να μοιρολογάει. Κλαίει τον αγαπημένο της, που της τον σκότωσαν οι δικοί της μπροστά στα μάτια της!

Τίποτα δεν μπόρεσε να την κάνει να συνέλθει από τότε. Καμιά θεραπεία, καμιά επιστημονική μέθοδος.

Η πάθησής της είναι πια χρόνια. Και να πώς άκριτος έχει το ψυχοβιογραφικό δελτίο της:

Τη λένε Ζαχάρω και τη φέραν από τους πρόποδες του Όλυμπου. Εκεί ήταν το καταπράσινο χωριό της. Κι' εκεί είχε το κορμί της ο πατέρας της, κι' όλο τους το σόι. Μέσα σ' ένα μαντρί, λοιπόν, μεγάλωσε η Ζαχάρω. Τα μάγουλά της κοκκίνισαν στον καθαρό αέρα του βουνού. Κι' η σαν στην προίικισε με μία σπάνια όμορφιά.

Μα ο πατέρας της έκανε το σφάλμα να πάρει μπιστικό του τον Θανάση Κ., έναν καμπισί, για να τον βοηθήσει στη στάνη. Ήταν ένα λεβεντόπαιδο του θεσσαλικού κάμπου. Ο Θανάσης ήταν χειροδύναμος, δουλευτής, και πάντα πρόσχαρος. Ήταν κι όμορφος. Έτσι χτύπησε με συγκίνηση η καρδιά της Ζαχάρως από την πρώτη μέρα που τον αντίκρισε. Δεν έλεγε να ξεκολληθεί από τη στάνη και να κατεβεί στο χωριό. Όσοσο, κανείς δεν είχε πάρει είδηση το αίσθημά της.

Η Ζαχάρω, όπως ήταν αμόρφωτη, δεν άργησε να τα ταιριάξει με τον μπιστικό.

Ο Θανάσης ήταν λογικός και τίμιος. Ήξερε ποιά ήταν η θέσι του στην οικογένειά της. Μα εκείνη, τυφλωμένη από την αγάπη της, δεν παραδεχόταν κανένα εμπόδιο. Ο Θανάσης ωστόσο δεν τολμούσε να τη ζητήσει από τον πατέρα της. Ήξερε από προτήτερα ποιά θα ήταν η απάντησή του. Κι' έτσι έμεινε σύμφωνος με την Ζαχάρω, ότι ο μόνος τρόπος για να παντρευτούν, ήταν να κλεφτούν. Θα κατέβαιναν στο χωριό του κι' εκεί θα κατέφευγαν να στεφανωθούν.

Για να πετύχει η άπαυγή, κατέστρωσαν ένα ολόκληρο σχέδιο. Ένας μικρός εξάδελφός της, θα τους εύρισκε ένα άλογο και θα τους περιμένε σ' ένα μονοπάτι του λόγγου, δυο χιλιόμετρα πέρα από τη στάνη. Η Ζαχάρω εκείνο το βράδυ θα έφευγε άργυ από το μαντρί, για να πάει στο σπίτι της. Μα δεν θα πήγαινε... Μέχρι να μάθουν τι συνέβη και να την αναζητήσουν, εκείνοι θα είχαν πάει πολύ μακριά... Μέρους και μέρος οι δυο ερωτευμένοι δεν μιλούσαν παρά μόνο για το σχέδιό τους.

Και κάθε τόσο συζητούσαν και με το μικρό εξάδελφό της πώς να πάρη κρυφά τ' άλογο και πού να τους περιμένει.

Την ώριστη νύχτα, η Ζαχάρω πήρε κρυφά ό,τι δικό της είχε κουβαλήσει από το σπίτι στη στάνη κι' έφυγε. Σε λίγη απόσταση, βρήκε τον αγαπημένο της να την περιμένει μ' αγωνία. Όσοσο αυτός ήταν σκεπτικός. Κάτι τον βασάνιζε. Τού είχε κάνει έντυπωσι ο γέρο-τσέλιγκας, που όλο τ' απόγευμα δεν ξεκολλούσε από πάνω του τα μάτια του. Νόμιζε ότι παρακολουθούσε κάθε κίνησή του. Είχε δη επίσης τους δυο θείους της Ζαχάρως, που ήσαν στη στάνη και μιλούσαν σιγά με τον τσελιγκα. Όσοσο κανείς τους δεν μπορούσε να φαντασθεί τι είχε συμβεί...

Όταν, λοιπόν, συναντήθηκαν οι δυο νέοι άρχισαν να τρέχουν, δίχως να πάρουν ανάσα, προς το σημείο, όπου θα τους περιέμενε ο νεαρός εξάδελφός της Ζαχάρως με τ' άλογο. Έτρεξαν πολύ. Τέλος, έφτασαν στο συμφωνημένο μέρος. Μα είδαν κατάπληκτοι, ότι εκεί δεν υπήρχε κανείς! Και, πριν να προλάβουν να συνέλθουν, είδαν έντρομοι τον τσελιγκα και τους αδελφούς του να ξεπετάγονται από τους ψηλούς θάμνους, όπου ήταν κρυμμένοι. Τότε κατάλαβαν τι είχε συμβεί! Ο νεαρός εξάδελφός της Ζαχάρως, την τελευταία στιγμή, φοβήθηκε να τους βοηθήσει και προτίμησε να ομολογήσει στους συγγενείς του την άπαυγή. Κι' εκείνοι, ώπλισμένοι, είχαν κρυφτεί στο λόγγο και τους περίμεναν. Δεν υπήρχε άλλο μέσο σωτηρίας παρά η φυγή. Το σκοτάδι θα τους βοηθούσε να ξεγλιστρήσουν. Μα οι δίκτες τους είχαν μαζί τα σκυλιά τους...

Το κυνηγό αυτό κράτησε πάνω από τρεις ώρες! Ο λόγγος είχε αναστατωθεί από τις τουφεκιές και τα γαυγίσματα των σκυλιών. Κι' άσφα, μία σφαίρα, που ριχτηκε στην τύχη, βρήκε τον αγαπημένο της Ζαχάρως στην καρδιά και τον άφησε στον τόπο. Ο Θανάσης πέθανε μέσα στην αγκαλιά της!...

Η Ζαχάρω δεν ήξερε πια τι να κάνει... Να γυρίσει στο χωριό; Φανταζόταν ποιά θα ήταν η τιμωρία της. Κι' έπειτα πώς θα άφηνε έτσι νεκρό τον αγαπημένο της να τον σπαράζουν τ' αγρίμια... Κι' έμεινε εκεί, σφιγγοντας στην αγκαλιά της το νεκρό. Έκλαιγε δη νύχτα και τον μοιρολογούσε...

Το πρωί την βρήκαν: εκεί, να γελάει και να τραγουδάει. Είχε χάσει τα λογικά της.

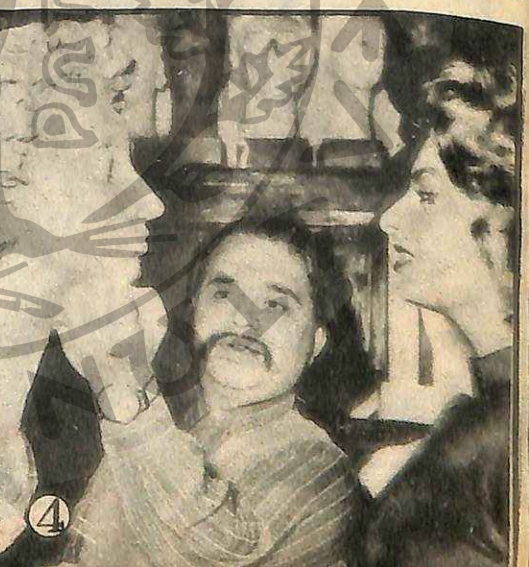
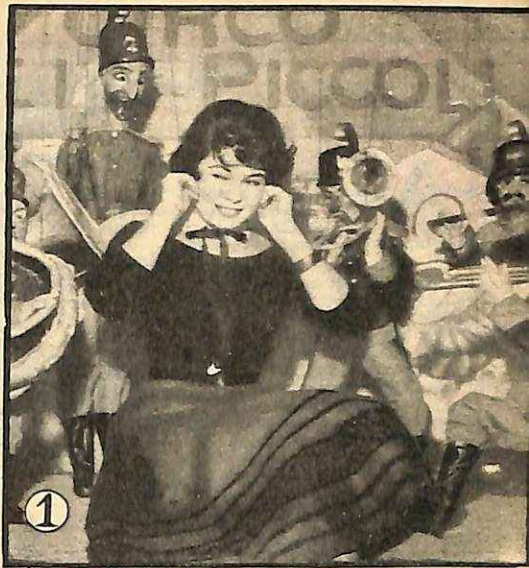
Την έφεραν αργότερα στην Αθήνα για να τη γιατρέψουν. Μα δεν βρέθηκε τρόπος. Και τώρα ακόμη, η Ζαχάρω εξακολουθεί να λέει τα μοιρολόγια της...

1 Η χαριτωμένη Πίνα Μπότιν είναι σήμερα η «Αίλι» της Αγγλίας. Η Πίνα είναι το μοναδικό ζωντανό πρόσωπο μιας επιβιωσέως, που παρουσιάζει επ' ευκαιρία των εορτών το θέατρο των μικρών του Λονδίνου. Στο έργο αυτό η καλλιτέχνης έχει για παρτενέρ μαριονέτες, που την συνοδεύουν σ' όλα της τα νούμερα με θαυμαστή χάρη. Η τηλεόρασις ενδιαφέρθηκε άμεσα για το θέαμα αυτό κι' έτσι η Πίνα έγινε μέσα σε λίγες μέρες πασίγνωστη.

2 Ο Νικόλας Σατίνι είναι ο ιδιοκτήτης ενός μπαρ του Μιλάνου, που κέρδισε προ καιρού στις κούρσες 244 εκατομμύρια λιρέτες. Το ποσό αυτό είναι το μεγαλύτερο, που κερδήθηκε ποτέ από παίκτη του ιπποδρόμου. Στη φωτογραφία μας ο κ. Σατίνι και η κόρη του εξετάζουν το πλούσιο ταχυδρομείο, που φτάνει καθημερινώς στο σπίτι τους. Οι περισσότεροι από τους επιστολογράφους ζητούν να τους αποκαλύψουν το «μυστικό» του συνδυασμού, που του επέτρεψε να επιτύχει το μεγάλο αυτό κέρδος.

3 Στη Ρώμη, ο μεγαλύτερος φιλόanthropos της εποχής μας Μάριο Τιρομπάσι έχει πια σχέδια απέναντος. Ο κ. Τιρομπάσι πια γνωστός ως ο άνθρωπος με τον «σκασμό», πούλησε όλα τα κτήματά του και αγόραζε με τα χρήματά του έξι διαφορετικά είδη πρώτης ανάγκης, που μοίραζε τη νύχτα σε άπορους οικογενείς. Πρό ημερών ο Πάπας δώρησε στον κ. Τιρομπάσι μια μικρή κούρσα για να τον ευκολύνει στο θεαρεστό έργο του.

4 Στη Ρώμη, ο Βούλγαρος ζωγράφος Πέτ. κώφ που έχει κατασκευάσει μέχρι σήμερα τις προτομές των περιφημότερων προσωπικοτήτων της εποχής μας ανέλαβε τώρα να φτιάξει και ένα μπουστό της νέας στας Σοφίας Λάρεν. Αυτό σημαίνει πως η Σοφία, που θεωρείται σήμερα η πιο επικρινόμενη αντίπαλος της Τζίννας Λολομπριγκίτα, κατέκτησε τη δόξα.

-Α ΠΩΣΕ, παλληκάρι μου, μην δνερνέυσαι τούς Έρωτές σου. "Ε-
 χουμε φουρτούνα και πρέπει νάχης τὰ μάτια σου δεκατέσσερα,
 και τὸ μυαλό σου στὸ τιμόνι!... Εἶπε ὁ καπετάν Βαρνάς.
 — Ένοιωσα σου, καπετάνιε, κι' όταν κινδυνεύει ἡ ζωὴ, δὲν
 συλλογίζεται κανεὶς τέτοια πράγματα, ἀπάντησε ὁ Παρα-
 σκευᾶς μὲ σιγουριά.

Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ καλύτερος τιμονιέρης και δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ
 παρασυρθεῖ σὲ δνερνοπλήγματα. Κι' ὅμως τὰ λόγια τοῦ καπετάνιου τοῦ
 ἔφεραν στὸ νοῦ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τὴ Σμαράγδα. Πῶς τὴν ἀγα-
 ποῦσε και πόσο λαχτα-
 ροῦσε νὰ τὴ δῇ! Ἐνα
 χρόνο ἔλειπε ἀπὸ κον-
 τὰς και νόμιζε πῶς
 ἀκόμη χτέες τὴν κρατοῦ-
 σε στὴν ἀγκαλιά του.
 Ἐνοιῶθε ἀκόμη, τὸ γλυ-
 κὸ φιλὶ τῆς στὰ χεῖλη
 του και τὴ μυρωμένη ἀ-
 νάσα τῆς στὰ ρουθούνια
 του. Στ' αὐτιά του ἀν-
 τηχοῦσε ἀκόμη τὸ κλά-
 μα τῆς, τὴν ὥρα ποὺ
 χωρίζοντουσαν, και τὰ
 λόγια ποὺ τοῦλεγε: «Μὴν ἀργήσης, Παρασκευᾶ, γιατί
 θὰ πεθάνω!»

Ἀκόμη τριγυρνᾶνε μέσ' στὴ σκέψι του, τὰ γλυκὰ τῆς
 μάτια, ποὺ ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας. Τὰ βλέπει
 παντοῦ, τὰ βλέπει και στ' ἀστεράκια, ποὺ τρεποδύνουν
 στὸ σκοτεινὸ θόλο τ' οὐρανοῦ, και τοῦ φαίνονται, ὡς
 ματάκια κλαμένα, ποὺ ἀνοιγοκλείνουν και τοῦ στέλνουν
 τὸ ὕγρὸ τους ἀχνόγελο, ποὺ τὸν ἀγγίζει στὴν καρδιά,
 ἔτσι ἀπαράλλαχτα, ὅπως τάχε δῇ τὴν τελευταία στιγμὴ.
 Ὁ Παρασκευᾶς πέρασε τὸ χερί του πάνω ἀπὸ μέ-
 τωπό του, ἔχωσε τὰ δάχτυλά του στὰ σγουρὰ μαλλιά
 μαλλιά του και τὰ τράβηξε πρὸς τὰ πίσω, ὡς ν' ἀρ-
 κοῦσε αὐτὴ ἡ χειρονομία γιὰ νὰ καθάρισι τὸ μυαλό του
 ἀπὸ τὴ σκέψι τῆς...

Ἐπειτα, κάρφωσε τὸ βλέμμα του κατ' ἐοθεῖαν μπρός,
 προσπαθώντας νὰ διακρίνῃ στὸ σκοτάδι. Ἡ φουσκοθα-
 λασσιά ὅλο και δυνάμωνε και τὸ βουητό τῆς ἦταν ἀ-
 γριο, ἀπειλητικὸ. Ἐνα κύμα τὸν χτύπησε τόσο δυνατὰ,
 ποὺ γιὰ μιὰ στιγμή κλονίστηκε. Γιὰ πρώτη φορά, μέσα
 στὰ δεκάετη χρόνια, ποὺ δούλευε στὸ καράβι τοῦ κα-
 πετάν Βαρνά, φοβήθηκε μὴ λιπομυχήσῃ μπροστὰ στὸν
 ὕπουλο ἔχθρο, ποὺ ὅλο μοῦγκριζε και γιγάντωνε. Ἐ-
 σφιξε τὰ δόντια του, και τὰ χέρια του γίνανε ἀτσα-
 λένια, κι' ἔσφιξαν τὸ τιμόνι.

Ἀπὸ τὸ χερί σταθερὸ πάνω στὸ τιμόνι, κρατᾶς τὴ
 ζωὴ ὅλου τοῦ πληρώματος. Αὐτὸ νὰ μὴ τὸ ἔχνης, πο-
 τέ σου, Παρασκευᾶ, τοῦ εἶχε πῇ ὁ καπετάνιος, τότε
 ποὺ γιὰ πρώτη φορά τοῦ ἐμπιστευότανε τὸ τιμόνι τοῦ
 καραβιοῦ. Κι' ἐκεῖνος ποτέ του δὲν τὸ ἔχνης αὐτὸ
 στὶς κρίσιμες στιγμὲς.

Πίσω του ἀκούγε ποδοβολητὰ και διαταγές. Οἱ ναῦ-
 τες, τρέχανε πάνω κάτω, ὅπου τοὺς ἔστειλε ἡ βροντερὴ
 φωνὴ τοῦ καπετάνιου.

Ἄν' ὁ Παρασκευᾶς γύριζε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι
 του, θὰ διέκρινε, στ' ἀχνὰ φῶτα τοῦ πλοίου, τὸν τρόμο

Τὸ μπουρίνι

Τὸ μπουρίνι

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν ἔφευγε
 πιά ἀπὸ τὴ σκέψι του...

ζωγραφισμένο στὰ μουσκεμένα πρόσωπα τῶν συντρόφων του.

Οἱ προβολεῖς τοῦ καραβιοῦ ἔσκιαν μὲ τίς τέσσερις φωτεινὲς δέ-
 σμες τοὺς τὸ σκοτεινὸ πέλαγος και ὁ Παρασκευᾶς εἶδε νὰ ὀρθώνονται
 μπροστὰ του βουνὰ τὰ κύματα. Πολὺ ἀγριεμένη ἦταν ἀπόψε ἡ θά-
 λασσα!

— Βόθθα μας, ἄγιε μου Μικόλαϊ μουρμούρισε και τράβηξε ἀπὸ
 τὸν κόρφο του τὸ εἰκονισματάκι τ' Ἀῆ Νικόλα, ποὺ τοῦχε κρεμάσει
 στὸ λαιμό του, μὲ τὴν ἀσημένια ἀλυσίδα, ἡ Σμαράγδα γιὰ φυλαχτό.

Τὸ φίλησε και τὸ κρέμα-
 σε στὸ τιμόνι. Ἐπειτα στή-
 λωσε πάλι τὰ μάτια του
 στὶς κατευθύνσεις ποὺ ἔπαιρ-
 ναν οἱ φωτεινὲς δέσμες τῶν
 προβολέων.

Ὅπως γύριζε ὁ Παρα-
 σκευᾶς τὸ τιμόνι, πότε δε-
 ξιά, πότε ἀριστερὰ τὸ φυ-
 λαχτὸ χτυποῦσε πάνω στὰ
 χέρια του. Αὐτὸ τὸ ἀγγι-
 γμα τοῦ φαίνονταν ὡς νὰ χά-
 δι ἀπὸ τὸ ἀπαλὸ χεράκι
 τῆς Σμαράγδας, ποὺ ἔα-
 νάρθε πάλι στὸ νοῦ του.
 Κι' ἐνοιῶσε μιὰ γλυκεῖα
 ἀνατριχίλα σ' ὅλο του τὸ
 κορμί.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ἡ Σμαράγδα τώρα δὲν
 ἔφευγε πιά ἀπὸ τὴ σκέψι
 του. Τὴν ἐνοιῶσε νὰ κυ-
 λήσῃ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Γιατί κάνεις ἔτσι, χρυσέ μου; Ἀ-
 πὸ τὸν καιρὸ, ποὺ μοῦ πῆρες και γού-
 να, δὲν μοῦ ἀγόρασες οὐτ' ἓνα φό-
 ρημα!...

ας πολλά μέλη αναγκάστηκαν να μετακινούν στη Σαρδηνία. Αργότερα — λίγο μετά το 1778, όταν οι Γάλλοι αγόρασαν την Κορσική — η θέση των Μανιατών κατέστη τραγική. Ο ενχώριος πληθυσμός έκαψε τα σπίτια τους και τους έδιωξε από την Παομία. Οι μαρτυρικοί Έλληνες μετανάστες εγκαταστάθηκαν τότε σ' ένα άλλο σημείο της Κορσικής, όπου έκτισαν την κωμόπολη Καρμέζε (Καρυαί), η οποία ακμάζει και σήμερα. Στο Καρμέζε — και στο γειτονικό Ζάλογιο — έφτασαν κατά τα κατόπιν χρόνια και άλλοι Έλληνες από τη Χίο, την Πάρο, την Κω, τη Ψαρά, την Κρήτη, τα Κύθηρα, την Κέρκυρα, κι' έτσι η κωμόπολις παρουσίαζε μια σπουδαία ανθοία μέχρι των αρχών της ελληνικής επανάστασης.

Οι Μανιατές εκράτησαν όσο ήταν δυνατόν τον έθνισμό τους και τη γλώσσα τους, ύστερα όμως από μια νέα σειρά διωγμών άρχισαν να παρακμάζουν. Με τον καιρό έχασαν και τη γλώσσα τους, σήμερα δε σώζονται μόνον ίσως της ελληνικής καταγωγής τους. Οι γεροντώτεροι μιλούν μια παρεμφερμένη ελληνική, κι' απαγγέλλουν Μανιατικά μοιρολόγια που σώθηκαν από γενεά σε γενεά.

Κατά τα τέλη του 19ου αιώνα πολλοί από τους κατοίκους του Καρμέζε μετανάστευσαν στο Σίντι Μερουάν του Άλγερι, όπου και δημιούργησαν μια μικρή, αλλά ανθοούσα παροικία. Πολλών από τους απογόνους αυτών των Μανιατών τα νόματα είναι ακόμη ελληνικά — μερικοί Στεφανόπουλοι διαπρέπουν και σήμερα στα Γράμματα και στις Επιστήμες στη Γαλλία — αλλά ελάχιστα είναι εκείνοι που ξέρουν λίγες ελληνικές λέξεις. Κατά μια άποψη της Δουκίσσης Ντ' Αμπραντέ, την οποία υποστήριξαν και πολλοί άλλοι από τους Μανιατές της Κορσικής προήχοτο και ο Ναπολέων Βοναπάρτης.

Μεγάλη ελληνική μεταναστευτική κίνηση σημειώθηκε κατά διαφόρους περιόδους και στην Ιταλία. Αν αφίσουμε την αρχαιότητα — όπου είχαν κυριολεκτικές εξελληνισθεί η Σικελία και η νότιος Ιταλία — διαπιστώνουμε τεράστια μεταναστευτικά ρεύματα στον μεσαίωνα. Κατά την περίοδο 1416-1458, χιλιάδες Έλληνες της Ηπείρου και της Αλβανίας, εγκατεστάθηκαν στην Καλαβρία και τη Σικελία. Άλλο μεταναστευτικό ρεύμα σημειώθηκε την ίδια εποχή από το Βυζάντιο προς τη βόρειο Ιταλία (Βενετία, Φλωρεντία, Πίζα, Γένοβα κτλ.).

Οι ηπειρωτικές καταγωγές Έλλήνων της νοτίου Ιταλίας έκτισαν 80 περίπου χωριά, των οποίων ο πληθυσμός έφθανε περίπου τέλος του 1500 τους 200.000 περίπου. Επί πολλά χρόνια διατηρούσαν την ορθόδοξη θρησκεία, αργότερα όμως με τις πιέσεις και τους διωγμούς αναγκάστηκαν να προσχωρήσουν στην ουνία, ή να γίνουν καθολικοί. Παρά ταύτα καταρρώσαν να διατηρήσουν τη γλώσσα τους και τα έθιμά τους επί αιώνες ολόκληρους. Ακόμα και σήμερα μπορεί να συναντηθούν κανείς στην περιοχή του Λέτσε απογόνους των παλαιών αυτών μεταναστών, που μιλούν μια παρεμφερμένη ελληνική διάλεκτο και αναφέρουν με υπερφάνεια την καταγωγή τους. Τέτοιους (ελληνολάτρεις) μπορεί να συναντήσουν κανείς στα χωριά — της περιοχής του Λέτσε — Γκαλιάνι, Φατζιάνο, Μαρτινιάνο, Μοντεπαράνο, Ρόκα Φορτζάτα, Άγιος Γεώργιος, Άγιος Μάρτινος, Στανιάνο, Καλνέρα, Λολίνο κ. ά. Έκανα μιιά συνάντηση επίσκεψι στα χωριά αυτά το 1925 και διαπίστωσα με συγκίνηση την επιμονή των κατοίκων τους να υπενθυμίζουν την ελληνική καταγωγή τους και να εκδηλώνουν την υπερφάνειά τους γι' αυτό. Πολλοί νέοι μου απήγγειλαν ποιήματά τους, γραμμένα στην ιδιότητα και όχι πολύ ευκολονόητη ελληνική τους, και άλλοι μου έδειξαν παλαιά εικονίσματα και επιτάφια που τα είχαν φέρει από την Ηπειρο και την Αλβανία οι μακρυνοί πρόγονοί τους και που αυτοί τα διατηρούσαν με βαθύτη ευλάβεια.

Μιά άλλη ενδιαφέρουσα ομαδική ελληνική μετανάστευση έγινε το 1671 από Μανιατές πάλι, οι οποίοι εγκαταστάθηκαν στην Τσοκάνη και ειδικότερα στα χωριά Χασάλακι και Βιθόνα της Βολτάρρας. Οι περισσότεροι όμως αποδεκατώθηκαν ύστερα από μερικά χρόνια από το ανθυγιεινό κλίμα και κυρίως από την έλαιοδία. Κατά τα τέλη του 17ου αιώνα εγκατέλειψαν την ορθόδοξη και προσχώρησαν στην ουνία κι' έτσι συγχωνεύθηκαν με τον εγχώριο πληθυσμό.

Σήμερα ελάχιστα είναι εκείνοι που έχουν επίγνωση της καταγωγής τους, ή που διατηρούν τα παλαιά κοινωνικά και οικονομικά έθιμα, όπως συμβαίνει με τους Μανιατές της Κορσικής.

Μετά το 1470 όμως, το ενχώριο στοιχείο άρχισε να εξοντωτικό πόλεμο έναντι των Έλλήνων, κυρίως λόγω της υποστήριξης των Γενουτινών εκ μέρους των τελευταίων.

Ο πόλεμος αυτός ώδηγησε βαθμιαία σε παρακμή της παροικίας, της οποίας

ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ Η ΜΟΡΦΩΣΙ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ;

«Μην παραμελήτε τη μόρφωσή σας, συμβουλευτεί τις νέες ο διάσημος Άγγλος ψυχολόγος και από τους εγκυρότερους μελετητές των προβλημάτων της σύγχρονης κοινωνικής ζωής, δόκτωρ Άλλαν Κένεθ. Είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να κάμετε έναν καλό γάμο και να ζήσετε ευτυχισμένη».

«Αλλ' είναι, άρα γε, τόσο απαραίτητη η μόρφωσι στη γυναίκα; Οί παλιοί έλεγαν: «Η γυναίκα πρέπει, πριν απ' όλα να είναι καλή νοικοκυρά. Τα άλλα έρχονται κατόπιν. Η μεγάλη μόρφωσι, άλλωστε, κάνει περισσότερο κακό παρά καλό στη γυναίκα».

Οι σύγχρονες νέες, αντίθετα, σκέφτονται περίπου ως εξής: «Πρέπει να ξέρουμε τόσα πράγματα, όσα χρειαζόμαστε για να φανόμαστε πως ξέρουμε πολλά. Γιατί, βέβαια, δεν είναι ανάγκη να σπάσουμε το κεφάλι μας και να βιβλιά. Το κυριότερο είναι να μπορούμε να σπαθούμε μέσα σ' ένα περιβάλλον μορφωμένων ανθρώπων, χωρίς να φανόμαστε πως ύστερούμε. Μιά γυναίκα, άλλωστε, δεν είναι ανάγκη να ξέρη. Αρκεί να κάνει πως ξέρει και πως καταλαβαίνει τα πάντα. Όσο γι' αυτό, η φύσι μας έχει προικίσει με την απαραίτητη εξυπνάδα για να τα καταφέρουμε περίφημα».

Η πρώτη αντίληψη δεν στέκει πιά στην εποχή μας. Όχι γιατί η νοικοκυρωσύνη δεν είναι απαραίτητη στη γυναίκα. Αυτό κανείς δεν θα τολμούσε να το υποστηρίξει. Μόνη της, όμως, δεν αρκεί. Ούτε μπορεί να θεωρηθεί σαν η συνισταμένη των άρεών που πρέπει να έχει μια γυναίκα. Κανείς δεν πιστεύει, έξ άλλου, πως η μόρφωσι κάνει περισσότερο κακό, παρά καλό, στη γυναίκα.

Αλλ' αν η πρώτη αντίληψη δεν στέκει, η δεύτερη είναι αληθινά καταστρεπτική. Ο σύγχρονος νέος φαίνεται πως παρασυρμένος από τις κρίσεις τους σχετικά με τη μόρφωσι από τον τρόπο που αντιμετωπίζουν τα ζητήματα της ομορφιάς τους. Ελάχιστες είναι εκείνες που καταφεύγουν σε επισημοποιημένα μέσα, για να αναζωογονήσουν μα τους και να ζωρέψουν το βλέμμα. Ατέλειες του προσώπου τους. Οι άλλες, φτιασίδι, που αποτελούν ένα ξεγέλασμα, τα έδωσαν και η γοητευτική άπατη, όπως Ρεμπού. Κρύβουν πρόσκαιρα τις ατέλειές μας, αλλ' ούτε τις διορθώνουν, ούτε καλυπτεύουν, λοιπόν, πως, προκειμένου και γι' τη μόρφωσι, αρκεί το ξεγέλασμα. Αρμόρφωμένες, χωρίς, όμως, να χρειάζεται να είναι.

Άλλοί μόνον, ποιά από σάς δεν ξέρει τί γίνεται μ' ένα φτιασίδι σε ώριμες περιπτώσεις; Π. χ. όταν βρεθείτε σε μιιά εξαιρετικά θερμή ατμόσφαιρα ή, αντίθετα, σ' ένα υγρό περιβάλλον; Το έμορφο γοητευτικό πρόσωπό σας μεταβάλλεται τότε σε μιιά αξιοθρήνητη καρικατούρα.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Το ίδιο ακριβώς θα συμβή και με το φτιασίδι της επίπλαστης μορφώσεως, στην πρώτη περιστάσι που θα βρεθεί μέσα σ' ένα «μη εύνοικό» περιβάλλον. Θα κινδυνεύετε τότε να φαίητε πιο άμορφωτη από ό,τι πραγματικά είσαστε.

Η εποχή μας έχει αναμφισβήτητα πολλά, πάμπολλα, έλαττώματα. Αλλ' έχει θεοποιήσει τη μόρφωσι. Αυτό είναι μιιά αλήθεια, που δεν σάς επιτρέπεται να παραγνωρίζετε. Οι σημερινοί νέοι ίδιως, φλέγονται από την επιθυμία να μορφωθούν. Στα παλαιά παραμύθια, οι σοφοί βασιλγάδες, έπαιριαν τσολπανοπούλες. Μά σήμερα είναι πολύ άμφιβολο αν ένας νέος με μέτρια μόρφωσι θα μπορούσε να ζήσει σωτα και μερικές έβδομάδες κοντά σε μιιά νέα, που δεν έχει άλλη άρετη εκτός από την πρωτόγονη αφέλεια και την άωωτητά της.

Η μόρφωσι, άλλωστε, θα όμορφην και τη δική σας ζωή και θα σάς επιτρέψη να καταλάβετε καλύτερα τα διάφορα προβλήματα της ζωής. Θα δώση φτερά στη φαντασία σας, θα πλαισιώση την ελπίδα σας και θα σάς χρησιμεύση σαν σίγουρο στήριγμα σ' όλες τις δύσκολες στιγμές. Θα συνηθίσει στην καλύτερη διαμόρφωσι της προσωπικότητός σας και θα σάς προφυλάξη από αναρίθμητες πλάνες και παραεκτροπές, που θα μπορούσαν να σάς κάνουν δυστυχισμένη. Θα σάς προσέβη ακόμα ένα καινούργιο βέλγητρο, ενώ, από τ' άλλο μέρος, θα κάμη τους άλλους να σάς συγχωρήσουν πολλές ατέλειες. «Αν είσαστε όμορφη, η όμορφη σας θα λάμψη πιο πολύ όταν πλαισιώνεται από μιιά καλή και γερή μόρφωσι και η ζωή θα σάς ανοίξη όλους τους δρόμους που οδηγούσι στην κοινωνική επιτυχία και στην ευτυχία. Αν, αντίθετα, η φύσι συγγενεύηκε απέναντί σας, η μόρφωσι θ' αναπληρώση το κενό και θα σάς εφοδιάση με τα απαραίτητα όπλα για ν' ανοίξετε το δρόμο σας και να προχωρήσετε με σταθερό βήμα σ' αυτόν».

Η μόρφωσι θα σάς επιτρέψη, έξ άλλου, να διαλέξετε με μεγαλύτερη προσοχή το σύτροφο της ζωής σας και να συνεργασήτε αποτελεσματικά μαζί του, για να δημιουργήσετε την κοινή ευτυχία σας. Υπάρχει μιιά άνοητη πρόληψι που υποστηρίζει, ότι η μόρφωσι σκοτώνει το αίσθημα. Τίποτε δεν είναι λιγώτερο σωστό απ' αυτό. Το αντίθετο ακριβώς συμβαίνει. Η μόρφωσι εξιδανικεύει το αίσθημα κι' η ιστορία των παλαιότερων εποχών, όπως και της δικής μας, έχει να μάς παρουσιάση ατέλειες του προσώπου τους. Οι άλλες, φτιασίδι, που αποτελούν ένα ξεγέλασμα, τα έδωσαν και η γοητευτική άπατη, όπως Ρεμπού. Κρύβουν πρόσκαιρα τις ατέλειές μας, αλλ' ούτε τις διορθώνουν, ούτε καλυπτεύουν, λοιπόν, πως, προκειμένου και γι' τη μόρφωσι, αρκεί το ξεγέλασμα. Αρμόρφωμένες, χωρίς, όμως, να χρειάζεται να είναι.

Άλλοι μόνον, ποιά από σάς δεν ξέρει τί γίνεται μ' ένα φτιασίδι σε ώριμες περιπτώσεις; Π. χ. όταν βρεθείτε σε μιιά εξαιρετικά θερμή ατμόσφαιρα ή, αντίθετα, σ' ένα υγρό περιβάλλον; Το έμορφο γοητευτικό πρόσωπό σας μεταβάλλεται τότε σε μιιά αξιοθρήνητη καρικατούρα.

Η μόρφωσι, τέλος, είναι ένα πολύτιμο όπλο στα χέρια σας. Αύξανετε μ' αυτήν τις πιθανότητες να επιτύχετε στη ζωή και να καταλάβετε μιιά αξιοζήλευτη θέση. Μην παραμελήτε, λοιπόν, τη μόρφωσι σας. Οι άνδρες βυσιάζουν πολλά χρόνια από τη ζωή τους για να μορφωθούν. Κάμετε και σεις το ίδιο. Δεν θα μετανιώσετε ποτέ γι' αυτό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το ταλέντο στη γυναίκα

Η περιουσία της Γερμανίδας Μπάρμπαρα Κίλιαν, εγκατεστημένης, εδώ και είκοσιπέντε χρόνια, στη Νέα Υόρκη, ύπολογίζεται σήμερα στο σέσατο ποσόν των 3 εκατομμυρίων δολларίων!...

Αρκετά συχνά, οι άνθρωποι που πλουτίζουν στην Αμερική, αποκτούν την περιουσία τους κατά έναν, λιγώτερο ή περισσότερο, μυστηριοποιητικό τρόπο και ξεκινώντας σχεδόν από το τίποτα. Η ιστορία, όμως, της Μπάρμπαρα Κίλιαν ανήκει στα πιο χτυπητά παραδείγματα, γιατί κάθε Γερμανίδα νοικοκυρά θα μπορούσε να έχει αποκτήσει αυτά τα 3 εκατομμύρια, δολларια, φτάνει ναχε την δική της τύχη — αλλά και την δική της, όπως θα δοίμε, άτυχία!

Η Μπάρμπαρα πλούτισε στην Αμερική, φτιάχνοντας για τους Αμερικανούς ελασέρ κραύου, την εθνική σαλάτα των Γερμανών, που συνδυείει απαραίτητα κάθε σχεδόν φαγητό. Στη Γερμανία — όπως επίσης στην Αλσατία και στη Λωρραίνη, όπου το «ζαουερκράουτ» ονομάζεται γαλλικά «σουκρουτ» — το λάχανο δεν τρώγεται ούτε άωό, ούτε βραστό. Αλλά, με μιιά σοφή και περίπλοκη διαδικασία — που οι νεαρές Γερμανίδες την μαθαίνουν από την μητέρα τους, χωρίς να την διαβάσουν σε κανένα οδηγό μαγειρικής — μένει στην άλμη για να «ψηθή» είκοσι μέρες, ώπου να αποκτήσει μιιά απαράμιλλη, όπως βεβαιώνουν όσοι το έδοκιμασαν, νοστιμάδα.

Μοίρα, λοιπόν, της Μπάρμπαρα Κίλιαν ήταν να διαδώση στην υπερλαντική δημοκρατία την εθνική αυτή γερμανική σαλάτα — και να δρέψη τους πλουσιοπάροχους καρπούς.

Αλλά, για να συμβή αυτό, χρειάστηκε να μεσολαβήσουν αρκετές συμπτώσεις, οι περισσότερες αληθινά τραγικές...

Ο Μικαέλ και η Μπάρμπαρα Κίλιαν — ένα ζευγάρι χωρικών από τα περίχωρα της Στουτγάρδης — δεν θα είχαν πάρει ποτέ την απόφασι να μεταναστεύσουν στην Αμερική, αν την χρονιά εκείνη, το 1928, δεν είχαν χάσει, το ένα ύστερα από το άλλο, και τα δύο παιδιά τους.

Η ζωή, όμως, στην πατρίδα τους — όπου το κάθε τι γύρω τους τους έθιμζε τα δυο παιδιά που πεθάνανε — έγινε ανυπόφορη για τον Μικαέλ και τη Μπάρμπαρα έπειτα από αυτό το δραματικό γεγονός. Το καλύτερο — συλλογιστήκαν — ήταν να φύγουν, να φύγουν όσο πιο μακριά ήταν δυνατόν, εκεί που τίποτε δεν θα τους έβρισκε με τα περασμένα. Στην Αμερική, όπου οι άνθρωποι ξαναρχίζουν την ζωή τους από το μηδέν...

Πούλησαν το σπίτι τους, το χωράφι τους, τα ζώα τους, τα έπιπλα τους και, με τα λίγα χρήματα που μαζέψανε, κατέφεραν να έξοικονομήσουν τα ελπιζόμενα για τη Νέα Υόρκη και να κρατήσουν πέρα, τις πρώτες έβδομάδες, ώπου να βρουν δουλειά, της μακονής αυτής χώρας. Αλλά η μοίρα δεν είχε εξουλήσει τα σκληρά παιχνίδια της μαζί τους. Ένώ το πλοίο βρισκόταν στα ανοίχτα του ώκεανού, ο Μικαέλ έπεσε ξαφνικά άρρωστος με υψηλό πυρετό. Χαρτοπαιξες τέσσερις δολларιακές μέρες. Ο γιατρός του καρδιού έκανε ό,τι μπορούσε για να τον σώση. Την τελευταία μέρα, διαπίστωσε πως οι προσπάθειές του θα έμεναν άσκοπες και έσπριξε, χωρίς να πη λείει, το χέρι της Μπάρμπαρα, για να της δώση να καταλάβη πως δεν είχε τίποτα να ελπίζει.

Λίγες ώρες αργότερα, πριν προλάβη να απελευθερωθεί η γη που όνειρεύταν, ο Μικαέλ Κίλιαν έσβησε ήρεμα. Για την Μπάρμπαρα, το καινούργιο αυτό πλάνημα, μέσα στ' τόσο σύντομο διάστημα, ήταν πάρα πολύ σκληρό, αλλά δεν κατέφερε να την λυγίση. «Οι λιγώτεροι φανταζόταν, ήταν πως, το ποσό ποσάμα που θα έκανε φτάνοντας στη Νέα Υόρκη, θα ήταν να θάψη τον άντρα της στο νεκροταφείο αυτής της άγνωστης μεγαλοπόλεως... Γύρισε, ώστόσο από την πατεινή κηδεία του, για την οποία έδωσε το μεγαλύτερο μέρος από το μικρό κεφάλαιο που της έμενε, με την απόφασι να μην αφήση τον έαυτό της να χαθή».

Είχε άρχεισει πιά να δοκιμάζη το φοβερό μαρτύριο της πείνας, όταν κατέφερε να βοηθί μιιά θεσι σ' ένα ρεστوران. Η δουλειά της — την είχαν πάσει για βοηθό στην κουζίνα — της έεσαφάλλε ίσα-ίσα την συντηρήσι της. Αλλά η εργατικότητα, η υπακοή και η νοικοκυρωσύνη της έκαναν, ώστε να κερδίση γρήγορα την εμπιστοσύνη και την συμπάθεια των άμεσών της και να της συστήσουν, σε λίγες έβδομάδες, τον μισθό. Η τύχη της, όμως, άνοιξε τελείως άπροσδόκητα, όταν, ένα μεσημέρι, ο άρχισ έγγειρος δ' αμπες αναστατωμένος στην κουζίνα και, κρατώντας στην άγκυα του μερικά κηφάλα λάχανο, τα πέταξε μπροστά στην Μπάρμπαρα, λέγοντας της:

«Ο προκομένος, ο προμθευτής τώρα μόλις μάς τάφερε! Έτοιμάσε τα γρήγορα, γιατί βιαζόμαστε!»

Κι' ο άρχισάγγελος ξαναβγήκε από την κουζίνα, τόσο όαμνητα, όσο είχε μνη. Η Μπάρμπαρα κύτταξε άναποφάσιστη το μεγάλο ρολόι του τούνου κι' έπειτα κύτταξε τα λάχανα, που ήταν στοιβαγμένα μπροστά της. Χωρίς να ξέρη πως οι Αμερικανοί δεν συνηθίζουν — ή, μάλλον, δεν συνηθίζουν ως τότε —

Από την ημέρα της επιτυχίας της, η Μπάρμπαρα ανέλαβε το πλήρες βέτο στα λάχανα!...

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ» του «Ζαουερκράουτ»

Η Γερμανίδα Μπάρμπαρα Κίλιαν που έγινε εκατομμυριούχος μαθαίνοντας στους Αμερικανούς πως έπρεπε να τρώνε το λάχανο!...

να τρώνε το λάχανο παρά μόνο βραστό, σκέφτηκε πως ήταν πολύ άγρια πιά για να τρώση και άποφάσισε να το κάνει ώμο σαλάτα. Τα γκαρσόνια το σεβρίσανε στα πιάτα και το πήγανε στους πελάτες, ρίχνοντας μιιά φιλόπονη ματιά στο περίεργο αυτό έδος, που δεν το είχαν ξαναδεί, αλλά χωρίς να ένδιαφερθούν να εξετάσουν τίποτα περισσότερο. Δεν είχε περάσει, όμως, παρά λίγη ώρα, όταν ο άρχισάγγελος, με το πρόσωπο ξαναμμένο από τον θυμό και άρρωδισμένος με δυσκολία τα λόγια του, χύμηξε στην κουζίνα, κουνώντας άπειλητικά προς την Μπάρμπαρα ένα πιάτο γεμάτο ώμο λάχανο σαλάτα!

Τι πράγμα είναι αυτό που έφτιαξες; μούγκρισε!

Αλλά δεν πρόφτασε να υποδείξη στην άναυδη Γερμανίδα πως το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να τα μαζέψη και να φύγη, γιατί, την ίδια ακριβώς στιγμή, παραματώπησε μιιά έξ ίσου όρμητική είσοδο, αλλά με διαδέχτες τελείως διαφορετικές, ο ιδιοκτήτης του ρεστوران.

Αυτό είναι σωστό αρστογούρμα! Οι πελάτες έχουν ξετρελαθή, φωνάζει, με το στόμα μπουκωμένο άκριμα από την άγνωστη στην υπερλαντική δημοκρατία... άμειροσία που είχε γευθή!

Από την ημέρα εκείνη, η Μπάρμπαρα ανέλαβε το πλήρες βέτο... στα λάχανα! Καί, μετά την διαπίστωσι πως το ώμο λάχανο είχε ξετρελαθή την πελατεία του ρεστوران, άποφάσισε να προσφέρει, ως δεύτερη έκπληξη, το άσυγκριτα νοστιμώτερο «ζαουερκράουτ».

Το αποτέλεσμα της έμπνεύσεώς της ήταν καί, που και γι' ίδια η Μπάρμπαρα δεν είχε τολμήσει να το φαντασθή. Οι πελάτες έμειναν τόσο γοητευμένοι από το περίεργο αυτό λάχανο με την εθνική ονομασία, που δυσκολευνόταν να την προφέρουν, ώστε οι παραγγελίες άρχισαν να πέφτουν βροχή στην κουζίνα!

Σ' έ λίγο, το «ζαουερκράουτ» είχε γίνει θούλος σε όλόκληρη τη Νέα Υόρκη. Τ' άλλα ρεστوران, για να ανταπεξέλθουν στον... άσέμνο ανταγωνισμό, που είχε άρχισι να τους άσπαρη την πελατεία, έκαναν κι' αυτά παραγγελίες «ζαουερκράουτ» στην Μπάρμπαρα.

Σ' ένα χρόνο μέσα, η Μπάρμπαρα είχε άναλλάξ τον έφοδισμό με «ζαουερκράουτ» ολόκληρης της άμερικανικής μεγαλοπόλεως. Μετά κέρδη της, άρόρασε ένα έργοστάσιο κοσμερτών για την άποκλειστική συσκευασία της εθνικής γερμανικής σαλάτας. Σήμερα, δεν άποχαι ούτε ένα ανθρώπινο όςτις «Ηνωμένες Πολιτείες, που στην βιβρίνια του να μην φιγουράρουν οι καπετές κοσμερτές με την έμφοκα υποστήριξη της Μπάρμπαρα Κίλιαν και την έπιγροφή «ζαουερκράουτ».

Η άσημη Γερμανίδα, που έφτασε χήρα και άπένταρη στη Νέα Υόρκη, έγινε πούλυτονη και πασίγνωστη. Και η πραγματική έρωνη της τύχης είναι πως δεν άν νιώσαν ίσως ποτέ, αν δεν της είχε συμβή να χάση τον άντρα της και τα δυο παιδιά της!...

Τὸ μυστικὸ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ὅταν ἡ Ἰντα γύρισε σπίτι της, κρατώντας τὴ μεγάλη βαλίτσα της κ' ἕνα μανητάκι μεταξὺ μουσκεμένο ἀπ' τὰ δάκρυα, τὸν πρῶτο ἀνθρώπο που συνάντησε, ἦταν ὁ Πιέρ. Φορούσε τὸ ποικιλοχρῶμα καὶ βρισκόταν στὸ περιδρόμο. Ὁ Πιέρ ἦταν τοῦ μισοῦ του καὶ βρισκόταν στὸ περιδρόμο. Ὁ Πιέρ ἦταν τοῦ σπιτιοῦ, ἕνας πραγματικός, ἐλλεικρηνὴς φίλος. Γι' αὐτὸ τάχασε σὺν εἶδε τὴν Ἰντα νὰ ξαναγαυρίζῃ στὸ πατρικὸ σπίτι, ὥστερ' ἀπὸ αἰνῶνα μῆνα γάμου.

— Ἀγαπητὴ μου Ἰντα, τί συνέβη; τὴ ρώτησε.

— Τελεῖωσε! εἶπε ἡ νέα κλαίοντας, ὅλα τέλειωσαν, θεῖε Πιέρ.

— Ο Πιέρ της πήρε τη βαλίτσα και την οδήγησε στο σαλόνι. Κάθισαν εκεί, συλλογισμένοι.
— Πού είναι η μαμά κι' ο μπαμπάς; ρώτησε η Ίντα.
— Ο μπαμπάς σου είν' έξω και η μαμά σου στο κομμωτήριο. Έλα, πές μου τα όλα. Τι έγινε;
— Δε θέλω πιά να ξαναγυρίσω τόν άντρα μου. Ο Ένας δεν καταλαβαίνει τόν άλλο, δε συμφωνούμε, κι' έκανα ένα μεγάλο σφάλμα που τόν παντρεύτηκα. Καλύτερα νάχα παντρευτώ τόν Ροντόλφ, τόν Ρενέ. Ήταν καλύτεροι απ' τόν Φρανσουά.

— Όλοι τους είναι το ίδιο.
— Τά βράδια θέλει να κάθεται σπίτι και, κάθε Κυριακή, να πηγαίνει έκδρομη. Έγώ συχαίνομαι τις έκδρομές!...
— Δράϊα, Ίντα. Θά σου πώ τώρα μιάν ιστορία...
— Διάλεξες τήν ώρα, θείε Πιέρ. Ο γάμος μου πάει κατά διαβόλου και σύ θέλεις να μου πεις παραμυθία;...
— Ναι, όταν τήν άκούσης, είμαι βέβαιος πώς θ' αλλάξης γνώμη.
Τά μάτια του Πιέρ είχαν κάτι τὸ φωτεινό, κάτι σάν χαμόγελο ἢ σάν δάκρυ... *

— «Ήταν μία φορά — άρχισε να λήη στην Ίντα — δυό νέοι, που άπ' τὰ μικρά τους χρόνια είχαν μεγαλώσει μαζί. Άς τους ονομάσουμε Λίλιαν και Μάξ. Με τον καιρό, αγαπήθηκαν πολύ και τ' όνειρό τους ήταν μία μέρα νά παντρευτούν. Έπειτα, αργότερα, ο Μάξ πήγε στρατιώτης. Τής έγραφε ταχτικά και η Λίλιαν του άπαντούσε συχνά. Έπειτα όμως άρχισε ν' αραιώνει τὰ γράμματά της. Κάποτε, ο νέος έθανατίστηκε απ' τὸ στρατιωτικό του. ΟΙ δύο νέοι είχαν πάλι νά φάει μαζί. Κι ὁ Μάξ σκεφτόταν με τί τρόπο θάβλεπε στη Λίλιαν. Ραδωνιστή έπίσημος. Μά, ξαφικά, η Λίλιαν τού είπε:

— Μάε, πρέπει κάτι να σου πω...
 — Σ' άκούω, Λίλιαν...
 — Λοιπόν, όσοι καιρό ήσουν στρατιώτης, γνώρισα
 ένα νέο. Άρραβωνιάστηκα μαζί του και θα παντρευτούμε.
 Άπλοστο, έ;
 — Φυσικά, φέλλισα ό το Μάε. "Ημουν βέβαιος γι'
 αυτό. Τών άγάπας, ψέμματα; Είσαα ευτυχισμένη.
 — Πάρα πολύ ευτυχισμένη. Δύριο, θα σου τον συ-
 στήσω, έλθω να τον γνωρίσεις και σύ και να γίνετε δυο
 καλά φίλοι.
 — Άνταν ή Λίλιαν, άλήθεια. Κι' όμως, ό

—Τί ἀφ'ἧς πού ἦταν ἡ Λίλιαν;
Σάρλ, ὁ ἀραβιστικὸς τῆς, ἄρσεν πολύ στὸ Μὰξ. Τὸ
φθινόπωρο ἔνινε ὁ γάμος τους κι' ὁ Μὰξ τοὺς ἐστειλε
ἕνα ὄμοιο δῶρο καὶ λουλούδια. Οἱ νεόνυμφοι ἐφυγαν γιὰ
τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος. Ἀλλοίμονο, δὲν πέρασαν ἔξω μὴ-
νὲς ἀπ' τὸ γόμο τους καὶ τὸ ἐμβύλλιο τους, καὶ ἡ Λίλιαν
ἐθανάτωσε. Ἐνα πρωτὶ, ὁ Μὰξ τὴ συνάντησε στὸ δρόμο.
—Λίλιαν, τῆς εἶπε, γύρισε; Κι' ὁ Σάρλ, ὁ ἀντρας
σου, τί γίνεται; —

σου, τί γίνεται;

- » Είμαι μόνη εδώ, τουό άπάντησε.
- » Μόνη; Έλα, να πάρουμε κάτι σ' ένα μπάρ και να μου διηγηθείς πώς τὰ περνάς.
- » Όταν κάθισαν στο μπάρ, η Αίλιαν είπε στο Μάξ:
- » Ό Σόαλ δέ μ' αγαπάει.
- » Πώς τὸ συμπεραίνεις αυτό;
- » Νά, ὅλη τὴν ἡμέρα, δέ σκέφτεται παρὰ τὴ δουλειά του.
- » Μά μου φαίνεται πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ σωστό.
- » Ναι, δέ λέω, δὲν παραπονιέμαι γι' αὐτό. Άλλο

τὰ βράδια, σὰν εἶμαστε ἐλεύθεροι νὰ πᾶμε κάπου, ὁ Σὰρλ θυμάται τ' αὐτοκίνητό του. Παίρνει μέρος σ' ὅλες τὶς κούρσες τῶν αὐτοκινήτων μὲ τὸν κίνδυνο νὰ σκοτωθῇ, δίχως ν' ἀρχεται ποτὲ πρῶτος. Ἔρχεται πάντα δεύτερος!

— Τί μ' ενδιαφέρει; — Δέν θά ξαναγυρίσω πιά κοντά του. — Άν ήσουν εσύ...

» Πιστεύε με, Λίλιαν, ὅλοι οἱ ἄντρες μοιάζουν.
 » Ὅχι, ἐσύ δὲ θὰ μ' ἀφηνες μόνη, γιὰ νὰ τρέχης
 δεξιά κι' ἀριστερά.

«Έγώ; σκέφτηκε ὁ Μάξ. Ἐγὼ σὲ λατρεύω», μὰ δὲν τόλμησε νὰ τὸ πῇ. Βλέποντας ὅμως τὴ Λίλιαν νὰ κλαίη, δὲν κρατήθηκε: τὴν ἔσφιξε πᾶνω του δυνατό, καὶ τὴ φιλοῦσε στὰ μάγουλά. Ἀπὸ τὸν ἄνδρα, 50-2

— «Έπρεπε νὰ τὸ καταλάβω ἡ ἀνόητη, εἶπε ἡ Λιλιαν. Γύρεψα ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία, ἐνῶ τὴν εἶχα κοντά μου. Θὰ με συχωρέσεις ποτὲ γι' αὐτό, Μάξ; Ὑπάρχει ἔτσι ὁρθωσις;

» Ήταν μέρες γοητείας που πέρασαν μαζί. Αυτή τὸν

ἀγαπούσε κι' εκείνος θα θυσιάσε ακόμα και τη ζωή του γι' αυτή, γιατί τη λάτρευε με πάθος. 'Αλλά, όπου και να πήγαιναν οι δυο έρωτευμένοι, πάντα η Λίλιαν ξανα-

— Έδω γνώρισα τὸ Σάβλ, τοῦ εἶπε ἕνα βράδυ σὲ κάποιον ρεστωρὰν μὲ ὀρχήστρα.

»— Τὸν ἀγαπᾷς πάντα, Ψέμματα;
»— Μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω. Θέλω νὰ ζήσω μαζί σου.
»— Ἐὰν ἀγάπησε ἡ Αἰ. τὸν Α. ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

» Ένα απόγευμα, η Λίλιαν άρρωσε στο ραντεβού της. Μά θ Μάξ δέ φάνηκε καθόλου. Πέρασε δυό ώρες πείσματος, η Λίλιαν. Κι όταν φάνηκε ο Μάξ, τής είπε:

— Δὲν ξέρω πὼς πέρασε ἡ ὥρα. Ἐπαίξα πόκερ καὶ ξεχάστηκα. Συγνώρε με. *Ολοὶ οἱ ἄντρες μοιάζουμε. Φαντάζομαι, πρόσθεσε, πὼς θὰ γυρίσεις κοντά του.

»Κι' έφυγε πραγματικά την άλλη μέρα. Είχε δικαιολογήσει την απουσία της στον άντρα της τις μέρες προόφασι-

...πώς είχε πάει να δει τους δικούς της. Κι' άρχισε από τότε για τη Λίλιαν ένας καινούργιος αγώνας: Να καταλάβει τον άποστο της με άδυσχεστές προσπάθειες.

λάση τον απρα της, να ενδιαφερθῇ γιὰ ὅ,τι ἐνδιαφερό-
ταν κι' ὁ ἴδιος. Δὲν ἦταν εὐκολο. Μά, σιγά-σιγά, ἡ Λί-
λιαν τὰ κατάφερε. Καί, μιὰ μέρα, ἔγινε μητέρα. Ἐπειτα,
ἦρθαν ἄλλα παιδιά. Καί, ὅσοι ἦσαν ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές

ήσαν άλλα παιδιά. Καί τὰ χρόνια κυλούσαν τώρα πιδ
εὐτυχισμένα. Ἡ Λίλιαν εἶχε ἀνακαλύψει τὸ μυστικὸ τῆς
οἰκογενειακῆς εὐτυχίας.

— Έσχασα να σου πω, πρόσθεσε ο θεός Πιέρ, πώς
ο Μάξ είχε πη ψέμματα όκεινο τ' απόγεμα, στη Λίλιαν,
πώς έπαιζε χαρτιά. Τό είπε έπίπτηδες, ώστε ν' αναγκάσει

— Καὶ τί ἀπόγινε οὐ Μάξ; ῥώτησε ἡ "Ιντα.
Τίποτα, ἀπάντησε ἀναστενάζοντας οὐ βίαιος Πίκο.

— Ἐξῆσε μόνος του, με τὸ χαμένο του ὄνειρο. Ἐμείνει ὁ καλὸς οἰκογενειακὸς φίλος.

— Ακουσε, θειε, εφτε η "λυτα, αμα γυρισουν ο μπα-
μπας και η μαμα, δεν ειν' αναγκη να τους πουμε γιατι
γυρισα σπιτι...

— Φυσικά, δὲν θὰ τοὺς ποῦμε τίποτα. Ἀπλούστατα, θὰ τοὺς πῶ πὺς ἦρθες νὰ τοὺς σῶς, καὶ τοὺς φιλήσης καὶ πὺς αὐριο θὰ γυρίσης κοντὰ στὸν ἄνθρωπο σου.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀργότερα, ἔπρωγαν ὅλοι μαζί: ἡ Ἰντα, ὁ μπαμπάς, ἡ μητέρα, ὁ θεῖος Πιέρ. Ἐξάσκη, ἔν' αὐτοκίνητο στοιβάσει μπροστά τους. Τὴν ἔβλεπε.

εν αυτοκίνητο σταμάτησε μπρός στον κήπο. Τα μάτια της Ίλτας έλαμψαν από χαρά. Παράτησε το πιάτο της κι άρχισε να τρέχει προς τον άντρα της, που έκλεινε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Φρανσουά, φώναξε από μακριά, αγαπημένε μου
Φρανσουά...

— Άγαπιούνται τόσο πολύ, πού δὲν μποροῦν νὰ χω-

...ρίσουν ούτε μία μέρα, σχολίασε ο οικογενειακός φίλος, ο Πιέρ, χαμογελώντας.

ΜΑΡΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

— Ἰντά, λατρεία μου! τῆς εἶ-
πε ὁ ὄρανσουά, ἀγκαλιάζοντάς
την.

Τὸ πνευμονικὸν ἀπόστημα

Ο ΠΡΩΤΟΣ, ὁ καρκίνος, ἔστι καὶ τὸ ἀπόστημα τῶν πνευμόνων, ἴσως ἀλλοτε σκετικὰ ἀπὸ τὸν πνεύμονα, ὅμως γίνεται ὁλοένα πρὸς συνήθειαν. Βέβαια, μὴ ἐξήγησι τοῦ φαινομένου ἀποτελεῖ ἡ τελειοποίησι τῶν διαγνωστικῶν μέσων, (ἀκτινογραφία, τομογραφία), πού ἀποκαλύπτουν ἀσφαλέστερα αὐτὴ τὴν πάθησιν. Ὡστόσο, εἶναι γεγονός πως παρουσιάζει μὴ σημαντικὴ καὶ ἀπόλυτη αὐξήσις ὁ ἀριθμὸς τῶν περιπτώσεων πνευμονικοῦ ἀποστήματος — αὐξήσις πού δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ μὲ ἱκανοποιητικὸ τρόπον, ὥπως ἀκριβὲς συμβαίνει καὶ γιὰ τὸν καρκίνον. Τὴν ἀποδοῖσιν πολλοὶ στὴς σύγχρονες συνθήκας ζωῆς, τὴς σκόνες, τοὺς καπνοὺς, τὰ τοξικά ἀέρια, ἢ καὶ σ' ὅριστες ἐπιδημίας γρίπης, ὅλες ὅμως αὐτὲς οἱ θεωρίαι δὲν ἔχουν ἀποδειχθῇ.

Τὸ πνευμονικὸ ἀπόστημα εἶναι συγγενὴς πρὸς αὐτὴν τὴν κοιλότητα, πού δημιουργήθηκε στὸν ἴσθμὸν τοῦ πνεύμονος ἀπὸ κάποια ὀξεία φλόγιση. Προκαλεῖται εἴτε ἀπὸ κοινὰ μικρόβια (πνευμονοκόκκους, στρεπτοκόκκους, σταφυλοκόκκους), εἴτε ἀπὸ ἀναερόβια, πού δημιουργοῦν ἀλλοθινὰς τοπικὰς ἐστίας γαγγραινῆς. Κάποτε, τὸ ἀπόστημα σχηματίζεται ἀπὸ ἀμοιβάδας.

Εἶναι συχνὸ στὸν ἐνήλικον, ἰδίως δὲ στὸν ἀνδρᾶ, καὶ ὁσπινώτερον στὰ παιδιὰ, στὰ ὁποῖα ἄλλωστε ἔχει λιγώτερον σοβαρὴ μορφή.

Ἄλλοτε τὰ μικρόβια φτάνουν κατ' ἐυθείαν στὸν πνεύμονα ἀπὸ τὸ ρινοφάρυγγον, ἢ τὰ μεταφέρει τὸ αἷμα. Ἄλλοτε πάλι, τὸ ἀπόστημα ἐπακολουθεῖ μετὰ μίαν πνευμονικὴν συμφόρησιν, εἴτε ἀποτελεῖ ἐπιπλοκὴ σπληνίτιδος ἢ ἐγκυρῆσεως τῶν ἀμυγδαλῶν. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ δημιουργηθῇ ἀπὸ μίαν διευρύνσιν τῶν βρόγχων, ἢ ἐπειτα ἀπὸ ἓνα ἀμοιβαδοειδὲς ἀπόστημα τοῦ ἡπατος πού μεταδίδεται στὴν βάσιν τοῦ δεξιῦ πνεύμονος.

Τὸ πνευμονικὸ ἀπόστημα μπορεῖ νὰ διεισδύσῃ ἀπὸ ἓνα κορυθὶ ὡς ἓνα πορτοκάλι, σχηματίζεται δὲ πάντοτε στὸν κατώτερον λοβὸ τοῦ ἐνὸς πνεύμονος. Μπορεῖ:

1) Ν' ἀνοίξῃ μόνον τοῦ, ν' ἀδειάσῃ μέσα ἀπὸ ἓνα βρόγχον κ' ἀπὸ τὸ στόμα καὶ νὰ θεραπευθῇ τότε ταχύτατα. Αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ στὰ παιδιὰ.

2) Νὰ γίνῃ χρόνιον, ὥπως συμβαίνει δὲν ἡ θεραπεία εἶναι καθυστερημένη ἢ ἀνεπαρκής. Δημιουργεῖται τότε μίαν διαχυτὴ πνευμονικὴ διαπύσησις, κ' ὁλόκληρος ὁ προσβεβλημένος λοβὸς σκληρύνεται, διατηρῶντας στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κοιλότητος μὲ πῦον. Συγχρόνως, μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ καὶ πυώδης πλευρίτις.

Στὴν ἀρχή, τὰ συμπτώματα τοῦ ἀποστήματος δύνουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς κοινῆς πνευμονικῆς συμφόρεως. Ἡ μακρὰ ὁμως διάρκειά του, ὁ πυρετὸς πού ἀνεδοκατεβαίνει ἀπὸ τὸμα, κ' ἡ συνεχὴς ἐπιδεινώσις τῆς γενικῆς καταστάσεως γεννοῦν στὸν γιατρό τὴν ὑπόνοιαν τοῦ ἀποστήματος. Τὴν ἐπιβεβαιώνει δὲ 1) ἡ ἀκτινογραφία, πού παριστάνει μίαν σκιά ἀόριστον καὶ σὺν κρεμασμένην μέσα στὸν πνεύμονα, καὶ 2) ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος, πού παρουσιάζει αὐξημένα τὰ λευκά αἰμοσφαίρια, ἰδίως δὲ τὰ πολυπύρρνα (τὸ σημεῖον ὅμως αὐτὸ ὑπάρχει καὶ σὲ κάθε περιπτώσιν διαπύσεως, ἀμυγδαλίτιδος, ὀξείας σκληροειδίτιδος, δοθιήνων κλπ.).

Μετὰ 10-20 μέρες, τὸ πῦον τοῦ ἀποστήματος μπορεῖ νὰ βγῇ ὅλο μαζί ἀπὸ τὸ στόμα. Συγχρόνως ὑπάρχει βήχας, δύσπνοια καὶ μικρὴ αἰμόπτυσις. Ἄν δὲν ἀδειάσῃ ἔτσι τελείως τὸ ἀπόστημα, μπορεῖ νὰ ἐπακολουθήσουν πολλὰς ἀποβολὰς πύου, ὁσπινώδης ἢ ὀσμώδης, ἐνῷ ἡ θερμοκρασία κυμαίνεται ἀπὸ 37,5 ἕως 40 βαθμοῦς. Στὴν ἀκτινοσκοπία μπορεῖ νὰ νομισθῇ στὴν ἀρχὴ ὁ γιατρός πως πρόκειται γιὰ πλευρίτιδα. Γενικά, σὲ περιπτώσεις ἀμφιβολίας, δίνει τὴ θετικὴ ἀπάντησιν ἡ τομογραφία.

Ἄν ἡ θεραπεία ἀρχίσῃ ἐγκαίρως, γίνῃ συστηματικὰ καὶ παραταθῇ ἀρκετὰ, ἀρκεῖ στὴς περισσότερες περιπτώσεις γιὰ νὰ λειψῇ τελείως τὸ ἀπόστημα σὲ 1-2 μῆνες.

Ὅταν τὸ ἀπόστημα προῆλθῃ ἀπὸ ἀμοιβάδας, χρησιμοποιοῦνται ἐναντίον τοῦ μ' ἐπιτυχία τὰ εἰδικὰ ἀντιαμοιβαδικὰ φάρμακα. Στὴς ἄλλες περιπτώσεις, χορηγοῦνται ἀντιβιοτικά, προπάρωντες δὲ μίαν μορφή πενικιλίνης (βρογχοκίλλιν), πού ἐμποι-

τίζει κατὰ πρότίμησιν τὸν πνευμονικὸν ἱστόν. Μπορεῖ ὥστόσο νὰ πρόκειται γιὰ μικρόβια ἀνεκτικὰ στὴν πενικιλίνην, καὶ τότε χρησιμοποιεῖται ἐναντίον τοῦ ἐνὸς συνδυασμὸς διαφόρων ἀντιβιοτικῶν. Πάντως, οἱ δόσεις τοῦς πρέπει νὰ εἶναι ἰσχυρές: 5.000.000 μονάδες πενικιλίνης τὸ λιγώτερον, 1 γραμμάριον στρεπτομυκίνης, 3 γραμμάρια χρυσομυκίνης, κλπ.

Ἡ θεραπεία συνεχίζεται ὥσπου νὰ μὴ διακρίνῃται πιά ἀλλοιώσεις τοῦ πνεύμονος μετὰ τὴν ἀκτινογραφία. Μόνον τότε μπορεῖ νὰ εἰσάγῃ βέλτοι οἱ θεραπευτικὲς ὁρίσεις τὸ ἀπόστημα.

Οἱ παραπάνω γενικὲς μέθοδοι ἀρκούν συνήθως γιὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Μόνον σ' ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις χρειάζεται νὰ γίνον τοπικὲς ἐνστάσεις τῶν φαρμάκων μέσα στὸν πνεύμονα, μετὰ τὴ βοήθεια ἐνὸς εὐλύγιστου καθετήρος πού εἰσάγεται ἀπὸ τὸν ἀντιστοίχον βρόχον καὶ φθάνει ὡς τὴν κοιλότητα τοῦ ἀποστήματος.

Σ' αὐτὰς τὴς περιπτώσεις ἐπιβάλλεται συγχρόνως νὰ μὲν ὁ ἀρρώστος ἐπὶ πολλὰς ὥρες μετὰ τὸ κεφάλι του χαμηλὰ καὶ τὸν κορμὸν σὲ τέτοια θέση, ὥστε νὰ μὴ ῥιπὴ τὸ πῦον νὰ κυλᾷ εὐκόλως ἀπὸ τὸ ἀπόστημα μέσα στὸν βρόχον, γιὰ ν' ἀποβληθῇ κατόπιν ἀπὸ τὸ στόμα.

Σπάνια ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ καταφύγῃ ὁ γιατρός σὲ χειρουργικὴν ἐπέμβασι: ὅταν δὲν ἔχῃ συμπληρωθῇ τὸ ἀδίασμα τοῦ ἀποστήματος μέσα σὲ 2 μῆνες τακτικῆς θεραπείας (πρᾶγμα πού ἐξακριβώνεται ἀκτινοσκοπικῶς), ἢ ὅταν καθυστερήσῃ πολὺ ἡ θεραπεία κ' ἔχει σχηματισθῇ πιά γύρω ἀπὸ τὴν ἐστία τῆς μόλυνσεως ἓνα νέκρως περίβλημα, πού δὲν ἐπιτρέπει στὰ ἀντιβιοτικά νὰ φθάσουν ὡς αὐτὴν. Σ' αὐτὰς τὴς περιπτώσεις χρειάζεται ἐγχείρησις, ἔστω κ' ἂν ἔχῃ λειψῇ ὁ πυρετὸς κ' ἔχῃ βελτιωθῇ ἡ γενικὴ κατάσταση.

Ἄν ἀφίσουμε νὰ περάσῃ πολλὰς καὶ πόδας, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς σκληρύνσεως, πού ἀναφέραμε πρὸς πάντας, καὶ τότε δὲν ἀπομένει πιά ἄλλη ἐλπίδα θεραπείας ἀπὸ τὴν λοβεκτομὴν (χειρουργικὴ ἀφαίρεσις ὁλοκλήρου τοῦ λοβοῦ τοῦ πνεύμονος). Ἐφόσον ὁμως δὲν ὑπάρχει ἀκόμη αὐτὴ ἡ πυώδης σκληρύνσις, ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ σκετικὰ ἀπλή καὶ συνίσταται στὴ διάνοι-

ξι τοῦ ἀποστήματος ἢ στὴν ἀφαίρεσί του.

Πνευμονία καὶ πνευμονικὴ συμφόρησις

Ὡς τὰ 1935, κάθε πρωτοετής φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς ἤξερε πως ἡ πνευμονία ἀρχίζει ἀπὸ τὸμα καὶ πως τοὺς νέους διαρκῶς κατ' ἀρχὴν 9 ἡμέρες καὶ κατέληγε σχεδὸν πάντα στὴν θεραπεία. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιον καὶ τοὺς ἡλικιωμένους. Γι' αὐτὸ, ἔλεγαν τότε διὰ τὴν πνευμονία ἀποτελεῖ τὸ φυσικὸ τέλος τῶν γέρων. Ἡ μορφή της γίνονταν ἐκτάκτως σοβαρὴ στὸν ἀλκοολικόν.

Οἱ σουλφαμιδές πρῶτα, καὶ κατόπιν ἡ

πενικιλίνην ἀλλάξαν εὐτυχῶς τὰ δεδομένα αὐτὰ καὶ συντόμεψαν τὴν ἐξέλιξιν μίαν ἀρρώστειας, πού ἀντιστεκόταν σ' ὅλα τὰ παλαιὰ θεραπευτικὰ μέσα: ζεστὰ ἀφεψήματα, βεντούζες κοφτές, κλπ. Ἐλάττωσαν δὲ τὸ σοβαρὸν χαρακτῆρα της, ἀκόμη καὶ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀλκοολικοὺς.

Ποῖα ἴσταν ἄλλοτε ἡ τυπικὴ πορεία μίαν πνευμονίας:

Ὁ ἀρρώστος ἐνοιθε συνήθως ἀπότομα ἓνα ἐντονὸν πόνον στὸ θώρακα, σὺν μαχαίρι, καὶ ρίγη δύναται πού τὸν ἀνάγκαν νὰ κρεβατωθῇ. Ὁ πυρετὸς ἀνέβαινε ταχύτατα, τοὺς 40 βαθμοῦς καὶ διέτηρετο σ' αὐτὸ τὸ ὕψος κατὰ τὴς 8-10 ἐπόμενες ἡμέρες.

Ὁ βήχας, συχνὸς καὶ ὀδυνηρὸς, προκαλοῦσε μίαν ἀπόκρημψιν πικρῇ, σὺν γόμῃ, πού κολλοῦσε στὰ τοιχώματα τοῦ πτυέλοδοχείου κ' ἔχει στὴν ἀρχὴ τὸ χρῶμα τῆς σκουριάς, ὕστερα δὲ ἀπὸ μερικὰς μέρες ἐμοιάζε μετὰ τὸ ζουμὶ τοῦ δαμάσκηνου.

Ἡ κλινικὴ ἐξέτασις ἀποκάλυπτε εὐκόλως τὴν ὑπαρξιν μίαν μεγάλης καὶ πυκνῆς συμφορητικῆς ἐστίας, πού εἶχε σχῆμα

Στὴν πνευμονία ἡ καρδιὰ κουράζεται καὶ μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ ἐπιπλοκὰς ἐπιπλοκὰς.

Τὸν Πνευμονόν

Πνευμονία καὶ πνευμονικὴ συμφόρησις

τρίγωνου, μετὰ τὴν κορυφὴν τοῦ στραμένη πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ πνεύμονος καὶ τὴν βάσιν τοῦ σχεδὸν παράλληλῃ πρὸς τὴν ἀσπλῆν.

Τὴν ἐννιάτην ἡμέραν, ἡ γενικὴ κατάσταση τοῦ ἀρρώστου γίνονταν πιά ἀληθινὰ ἀνυπομονήσιμη.

Ὅλα τὰ συμπτώματα χειροτέρευαν. Ἦταν ἡ «κρίσις» τῆς ἐννιάτης ἡμέρας, πού, ἐνῷ εἶχε χαρακτῆρα ἀνυπομονήσιμης, προσηγγελλε σχεδὸν πάντα τὴν θανάτην.

Πράγματι, μέσα στὴς ἐπόμενες λίγες ὥρες, ἐφεπτε ὁ πυρετὸς. Τὰ οὖρα, λίγα καὶ θολὰ ὡς τότε, γίνονταν ἀφθονὰ καὶ διαυγῆ.

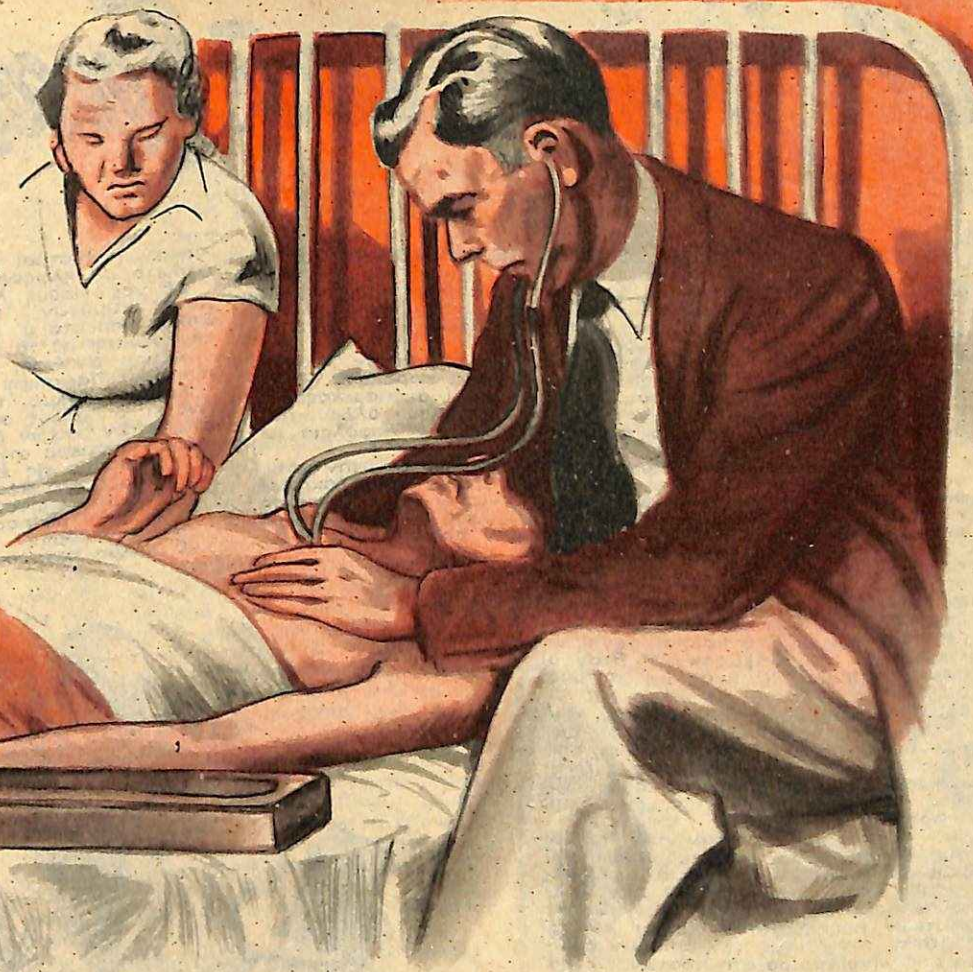
Κ' ὁ ἀρρώστος ἐνοιθε ἀπότομα πως εἶχε κυριολεκτικὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

Ὅπως εἶπαμε ἤδη, ἡ παλαιὰ θεραπευτικὴ ἴσταν ἀνίσχυρη νὰ μεταβάλῃ αὐτὴ τὴν εἰκόνα. Ὁ ρόλος της συνίστατο μόνον στὴν τόνωσιν τῆς καρδίας, γιὰ τὴν ἔλεγε ἓνα συνήθειον τότε ἱατρικὸν ῥητόν, «ἡ ἀσθένεια βρίσκεται στὸν πνεύμονον, ἀλλ' ὁ κίνδυνος βρίσκεται στὴν καρδίαν».

Αἰτία τῆς πνευμονίας εἶναι ἓνα γνωστὸτατο μικρόβιον, ὁ πνευμονοκόκκος. Συναντᾷται συχνὰ στὸν ρινοφάρυγγον ὅλων τῶν ὡρίων ἀτόμων, δίχως νὰ τοὺς ἐνοχλῇ κανονικὰ.

Ἐνα συνάχι ὁμως ἀρκεῖ γιὰ ν' αὐξήσῃ τὴν ἐνοχλητικότητά του. Ἄν λοιπὸν συγχρόνως τύχῃ νὰ εἶναι ἐξαντλημένος ὁ ὁργανισμὸς, ἀπὸ κούρασις ἢ ἀπὸ ἄλλαν ἀσθένειαν, ὁ πνευμονοκόκκος ἐπιφέρει τὴν εὐκαιρίαν γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ αἷμα, ἀπὸ τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς μύτης.

Τὸν κακὸν προσπαθοῦν τότε οἱ νεφροὶ

κλπ.), ἡ πνευμονία θεραπεύεται σήμερον μετὰ τὰ ἀντιβιοτικά, ἰδίως δὲ μετὰ μίαν μορφήν πενικιλίνης πού ἐμπνέει ἐκλεκτικὰ τὸν πνεύμονον. Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀρρώστειας συντομεύεται ἔτσι κ' ὁ πυρετὸς πέφτει γρήγορα, σπάνια χρειάζεται νὰ γίνῃ ἡ τόσο συνήθειον ἄλλοτε ἀφαίμαξις.

Τέλος, οἱ ἐπιπλοκὰς ἔχουν περιορισθῇ στὸ ἐλάχιστον.

Ἐκτός ἀπὸ τὴς κοινῆς πνευμονίας, πού ἀφελόνται στὸν πνευμονοκόκκον, ὑπάρχουν κ' ἄλλες, πού εἶναι σκετικὰς καὶνοῦριες, ἢ τοὐλάχιστον ἔχουν μελετηθῇ μόνο κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Αὐτὲς προκαλοῦνται ἀπὸ ἓνα εἶδος ἰοῦ (τῆς γρίπης, τῆς ὀρθοϊούσεως κλπ.). Παρουσιάζουν δὲ διότροπην καὶ πολυμορφὴν ἐξέλιξιν, καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζονται «ἀτυπιοὶ πνευμονίαι». Ὁ πυρετὸς τοῦς εἶναι συχνὰ μικρότερος καὶ τὰ συμπτώματα λιγώτερον ἐντονα. Κάποτε μάλιστα, δὲν προκαλοῦν κανένα κλινικὸν σύμπτωμα, κ' ἡ ὑπαρξὶς τοῦς διαπιστώνεται μόνον μετὰ τὴν ἀκτινοσκοπία πού ἀποκαλύπτει μίαν συμφορητικὴν ἐστία κοντὰ στὸ δεξιὸ μέρος τῆς καρδίας.

Εὐτυχῶς, οἱ πνευμονίαι αὐτὲς ὑποχωροῦν τις περισσότερες φορές, δίχως ἐπιπλοκὰς, μετὰ τὴν χρῆσιν χρυσομυκίνης ἢ κλωρομυκίνης.

Πρέπει νὰ πούμε λίγες λέξεις καὶ γιὰ τὴς πνευμονικῆς συμφόρεως, πού προκαλοῦνται συνήθως ἀπὸ πνευμονοκόκκον — κάποτε ὁμως κ' ἀπὸ ἄλλα μικρόβια, π. χ. ἀπὸ στρεπτοκόκκον. Μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἐκφυλισμένης πνευμονίας. Ἐχουν συμπτώματα πρὸς ἴσην. Κ' ὁμως παρουσιάζουν σοβαρότερον χαρακτῆρα. Γιὰ τὴν ὁσπινώδη μίαν ὀξείαν πνευμονία θεραπεύεται σχεδὸν πάντοτε σὲ λίγες μέρες, μίαν πνευμονικὴν συμφόρησιν μπορεῖ νὰ τραβῇ πολὺν καιρὸν, ἰδίως σὲ ἡλικιωμένους καὶ σὲ κούρασμένους ὁργανισμούς.

Συχνὰ, δὲ, ἡ πνευμονικὴ συμφόρησις ἔχει ὡς ἐπιπλοκὰς ἑνὸς ἢ ὅσων πλευρίτιδος, πού τὴν κάνουν πρὸς ἐπιμονὴν καὶ γεννοῦν τὴν ὑπόνοιαν φυματικῆς προελεύσεως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ διάταξις τῶν βρόγχων καὶ τὸ ἀδίαμα τῶν παιδιῶν.

1) Α: Διαχυτὴ σκιά ἐνὸς ἀρχομένου ἀποστήματος. Β: Σχηματισμένη κοιλότης ἀποστήματος, μετὰ τὸ ὕγρον πού περιέχει. 2) Ἀκτινογραφία ἀποστήματος τοῦ κατὰ λοβὸν τοῦ δεξιῦ πνεύμονος. Α: Πύλη. Β: Σπονδυλικὴ στήλη. Γ: Ἄνω λοβός. Δ: Μεσαῖος λοβός. Ε: Κάτω λοβός. 3) Πρωτογενὲς ἀπόστημα, πού σχηματίσθηκε ταχύτατα στὸν πνεύμονα ἐνὸς παιδιοῦ. 4) Ἀμοιβαδοειδὲς ἀπόστημα τοῦ ἡπατος, πού μεταδόθηκε στὴν βάσιν τοῦ δεξιῦ πνεύμονος. Α: Πνευμονικὸ ἀπόστημα. Β: Ἐξίδρωμα μέσα στὸν ὑπεζωκόν. Γ: Ἀπόστημα τοῦ ἡπατος.

Ο θρόνος του Σικάνου

Σκότωνε τα θύματά του με κλωροφόρμιο

ΣΤΙΣ 15 Σεπτεμβρίου του 1894, μία ανώνυμη επιστολή έφτασε στα γραφεία της «Προνοίας» που ήταν μία από τις μεγαλύτερες ασφαλιστικές εταιρείες του Σικάνου. Η επιστολή αυτή έλεγε τα εξής:

«Πληρώσατε μία ασφάλεια ζωής για κάποιον θάνατο Πέρρου, που πέθανε τελευταία από καρδιακή παράλυση. Άλλα πρέπει να ζερετε πως αυτός ο Πέρρου είναι ανυπαρκτός. Το πτώμα που εξέτασε ο γιατρός σας ήταν κάποιου άλλου, που δολοφονήθηκε από εκείνον που εισέπραξε την ασφάλεια με το υπέρογο ποσό».

Οι διευθύνοντες την εταιρεία κατέφυγαν άμέσως στην αστυνομία, που διέταξε να γίνει έκτακτη του πτώματος. Έξακριβώθηκε τότε ότι πρόκειται για κάποιον Βενιαμίν Πίτζελ, από τη φιλαδέλφεια κι' ότι ο θάνατός του ωφείλετο σε άσφυξία με κλωροφόρμιο. Άλλα ποιος είχε κάμει την ασφάλεια;

Το σχετικό συμβόλαιο είχε υπογράψει στο γραφείο ενός επαγγελματία δικηγόρου, που έκανε επίσης τον ασφαλιστή. Ο δικηγόρος αυτός θυμήθηκε ότι είχαν παρουσιάσει μία μέρα μπροστά του δύο άνθρωποι μέσης ηλικίας που του δήλωσαν ότι ήταν οι αδελφοί Πέρρου. Ο ένας απ' αυτούς, ο θάνατος, ζήτησε να κάμει μία ασφάλεια ζωής υπέρ του αδελφού του. Ο δικηγόρος τους περιέγραψε όσο καλύτερα μπορούσε. Η περιγραφή που έδωσε για τον έναν απ' αυτούς αντιστοιχούσε στα χαρακτηριστικά του Πίτζελ. Αυτός ήταν, λοιπόν, ο... ένας Πέρρου. Ο άλλος όμως;

Οι αστυνομικοί έψαξαν στα αρχεία τους, σπριζόμενοι στην περιγραφή του δικηγόρου και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο άλλος Πέρρου δεν μπορούσε παρά να ήταν κάποιος γνωστός απάτεων που λεγόταν Χένρυ Χόλμς. Αυτών τον Χόλμς τον έπιασαν έπειτα από λίγον καιρό στη Βοστώνη. Στην αρχή, αρνήθηκε τα πάντα. Παραδέχτηκε κατόπιν πως ήταν (ο άλλος Πέρρου) αρνήθηκε όμως, ότι είχε σκοτώσει τον Πίτζελ. Άλλα, έπεσε σε αναρίθμητες αντιφάσεις και αναγκάστηκε, στο τέλος, να ομολογήσει την αλήθεια.

Τα πράγματα είχαν γίνει, λοιπόν, ως εξής:

Ο Χένρυ Χόλμς κι' ο Βενιαμίν Πίτζελ ήταν... όμοιοι κι' είχαν γνωριστεί πριν από δυο χρόνια στη φυλακή. Εκεί κατέστρωσαν ένα έξυπνο σχέδιο, που το έβαλαν σ' εφαρμογή μόλις ξαναβρήκαν την ελευθερία τους. Παρουσιάστηκαν, λοιπόν, στο δικηγόρο που είπαμε ως αδελφοί Πέρρου κι' ο ένας απ' αυτούς έκοψε μία ασφάλεια ζωής.

Έπρεπε τώρα να βρούν... ένα νεκρό Πέρρου. Γι' αυτό, όμως, σπριζόνταν στην τύχη. Στο Σικάγο πέθαναν κάθε μέρα τόσοι άνθρωποι, που δεν είχαν συγγενείς, ούτε φίλους. Ε- ούτε κανένα που να τους ζήτη. Ένας τέτοιος άγνωστος, που να είχε πεθάνει από φυσικό θάνατο, τους χρειαζόταν. Θα τον παρουσιάζαν κατόπιν σαν Πέρρου και θα τοπώναν την ασφάλεια.

Άλλα, μ' όλες τις έρευνές τους, δεν κατάφεραν να βρούν τον άνθρωπο που ζητούσαν. Ο Χόλμς σκέφτηκε τότε πως θα μπορούσε να κάμει κάτι καλύτερο. Σκότωσε τον Πίτζελ, τον παρουσίασε σαν Πέρρου, τσέπωσε την ασφάλεια κι' εξαφανίστηκε, βέβαιος ότι δεν θα τον ανακάλυπταν ποτέ.

Ο Πίτζελ, όμως, ήταν έγγαμος κι' είχε τρία παιδιά. Άλλα, ούτε η γυναίκα του ούτε τα παιδιά του βρέθηκαν ποτέ. Όταν οι αστυνομικοί ρώτησαν τον Χόλμς γι' αυτά, τους απάντησε:

—Οτι ήξερα για τον Πίτζελ σάς το είπα. Δεν ξέρω τίποτε για τη γυναίκα και τα παιδιά του.

Οι αστυνομικοί συνέχισαν, στο μεταξύ, τις έρευνές τους μέσα στο σπίτι του Χόλμς. Μία μέρα, λοιπόν, ανακάλυψαν μία μυστική κατακλιτή. Όταν την άνοιξαν, αντίκρουσαν στο βάθος μιας κρύπτης το πτώμα της συζύγου του Πίτζελ σε κατάσταση αποσυνθέσεως. Μέσα στην ίδια κρύπτη, βρέθηκαν επίσης τρεις σκελετοί, δύο ανδρών και μιας γυναίκας, καθώς και ένα σωρό ενδύματα, υποδήματα, τσάντες και άλλα αντικείμενα.

Οι αστυνομικοί σκέφτηκαν τότε να ψάξουν και μέσα στον κήπο. Το πρώτο μακάριο εύρημά τους ήταν τα τρία παιδιά του Πίτζελ μαζί με τα παιχνίδια τους. Ο δολοφόνος τα είχε τυλίξει σε δυο μεγάλες κουβέρτες και τα είχε θάψει σ' ένα

λάκκο. Η εξέτασή τους απέδειξε ότι ο θάνατός τους ωφείλετο σε κλωροφόρμιο.

Σε γειτονικούς λάκκους βρέθηκαν κι' άλλα υπολείμματα πτωμάτων. Όταν οι αστυνομικοί ωδήγησαν τον Χόλμς μπροστά σ' αυτά τα μακάβρια εύρηματα, έκρουσε το πρόσωπο με τα χέρια του κι' άρχισε να φωνάζει:

—Είναι αλήθεια, είναι αλήθεια! Σκότωσα 27 ανθρώπους!... Πάρτε με από δω!

Αυτός ο Χόλμς ήταν ένας πρόδρομος του Λαντρί. Όπως κι' ο Γάλλος συνάδελφός του, εργαζόταν με το σύστημα των μικρών αγγελιών. Τα θύματά του τα εύρισκε κυρίως ανάμεσα στις κήρες που είχαν κάποια περιουσία. Ο κακούργος τις εξαπατούσε με το πρόσχημα του γάμου, έβαζε στο χέρι το κομπόδεμά τους κι' έπειτα τις σκότωνε με κλωροφόρμιο. Έτσι σκότωσε και τον Πίτζελ.

Όταν τον ρώτησαν γιατί σκότωσε τον Πίτζελ, είπε:

—Γιατί φοβόμουν μήπως με σκότωνε αυτός.

Ο Χόλμς καταδικάστηκε σε θάνατο και πέθανε πάνω

Οι αστυνομικοί σκέφτηκαν τότε να ψάξουν και μέσα στον κήπο.

στην άγκυνη το πρωί της 7ης Μαΐου του 1896.

Ός την τελευταία στιγμή έθεβαινε πως δεν είχε σκοτώσει τα τρία παιδιά του Πίτζελ. Τη στιγμή που ο δήμιος του περνούσε τη θλιβεία στο λαιμό, φώναξε:

—Είμαι ένας κακούργος! Άλλα τα τρία παιδιά δεν τα σκότωσα εγώ... Δεν θα είχα ποτέ το θάρρος να τα σκοτώσω. Έλεγε την αλήθεια; Άγνωστον.

Υπήρχε κι' ένα άλλο σκοτεινό σημείο σ' αυτή την υπόθεση. Ποιος είχε στείλει την ανώνυμη επιστολή; Κάποιος ασφαλώς που ήξερε αρκετά, αν όχι πολλά.

Οι έρευνες συνεχίστηκαν και μετά τον απαγκονησμό του Χόλμς. Άλλα το σημείο αυτό δεν διαλευκάνθηκε ποτέ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

στο σπίτι σας

Ένα ηλεκτρικό σίδερο στην κοιλιά!...

Η άπροσεξία, ή αφηρημάδα και περισσότερο ή άγνοια του φοβερού κινδύνου, είναι η άφορη των περισσότερων ηλεκτροπληγιών. Στις εκατό περιπτώσεις, στα εκατό θανατηφόρα δυστυχήματα, ελάχιστα είναι εκείνα που δεν προέρχονται από κακή γνώση του ηλεκτρικού ρεύματος. Ο κ. Κουρίνος, ένας από τους πιο καλά καταρτισμένους ηλεκτρολόγους και ασυρματιστές μας, μάς ανέφερε μερικές αφάνταστα δραματικές περιπτώσεις.

Οι νοικοκυρές, όταν μεταχειρίζονται ηλεκτρικά σκεύη και μηχανές, πρέπει να έχουν απόλυτα συγκεντρωμένη σ' αυτή την ασχολία την προσοχή τους. Κάθε φορά που θέλουν να χρησιμοποιήσουν ένα σίδερο, μία ηλεκτρική σόμπα, ή ν' ανάψουν ένα ηλεκτρικό μάτι, δεν πρέπει να ξεχνούν π' έ, ότι σε κάθε στιγμή παίζουν με τον θάνατο. Όσο τελεία κι' αν είναι μία συσκευή, κάποτε χαλάει. Και δεν μπορεί ποτέ μία νοικοκυρά μόνη της να αντιληφθεί τη βλάβη που παρουσιάζει. Έσπασε ένα συρματάκι, έφθαρσε ένα καλώδιο, κόπηκε μία γείωση... Αυτά δεν μπορεί ένας μη ειδικός να τα αντιληφθεί. Γι' αυτό, πάντα μπροστά στην κουζίνα, εκεί που σιδερώνετε, εκεί που χρησιμοποιείτε μία ηλεκτρική συσκευή, να υπάρχει, όπως τονίσαμε, ένα στεγνό σανίδι. Άμα πατάτε σ' αυτό, είσαστε πάντοτε ασφαλείς. Πόσο στοιχίζει ένα μικρό σανίδι; Τίποτα!... Όστόσο ελάχιστοι το χρησιμοποιούν. Το θεωρούν μπελά, μεγάλο βάσανο που υπερβύεται στα πόδια τους!... Κι' ωστόσο είναι η πραγματική σανίδα σωτηρίας!...

Ο κ. Κουρίνος μάς αφηγήθηκε φοβερές περιπτώσεις αφηρημάδας και άπροσεξίας γυναικών:

Η σύζυγος ενός πυροσβέστου είχε εξοικειωθεί με το ηλεκτρικό σίδερο. Ο άνδρας της, καλός νοικοκύρης, είχε πάντα το νου του στα ηλεκτρικά σκεύη του σπιτιού. Μά, σιγά-σιγά, με το πέρασμα του καιρού, τόσο αυτός, όσο κι' η γυναίκα του, άρχισαν ν' αδιαφορούν. Δεν ήταν δα και σπουδαία δουλειά να βάλει το φως στην πρίζα, να ζεσταθεί το σίδερο και να σιδερώσει!... Άπλο πράγμα, εύκολο και τόσο πρακτικό!...

Μά ήρθε κάποια μέρα, που το σίδερο πάλησε. Άρχισε να παρουσιάζει διάφορες ανωμαλίες. Πότε άλλαζαν το κορδόνι, πότε το έσπαιναν στον ηλεκτρολόγο, πότε το χρησιμοποιούσαν με έφθαρμένο καλώδιο. Δεν χάθηκε ο κόσμος, για μία στιγμή, που θα σιδερώσε κανείς κάτι!...

Όστόσο είχε τι συνέβη κάποτε. Ο πυροσβέστης είχε παντρευτεί από εδώ κι' ένα χρόνο. Η ευτυχία του ανθρώπινου έπρόκειτο, μέσα σε λίγες μέρες, να δολοφρευθεί με την απόκτηση ενός παιδιού. Κι' ο πυ-

ροσβέστης πρόσεχε σαν τα μάτια του τη γυναίκα του. Είχε κόψει τα πάντα για να μπορέσει με τον μισθό που έπαιρνε, να έχει η γυναίκα του την πρόσθετη τροφή που χρειαζόταν και, σιγά-σιγά, να ετοιμάσουν και τα ρούχα του παιδιού.

Κι' αυτά ακριβώς τα ρούχα είχε δαλθή να σιδερώσει η γυναίκα του πυροσβέστη εκείνη τη μέρα. Ο άνδρας της είχε υπηρεσία. Γύρισε λοιπόν το μεσημέρι στο σπίτι του και χτύπησε την πόρτα. Περίμενε, μα κανείς δεν του άνοιξε. Σκέφθηκε μία στιγμή μήπως, ξαφνικά, είχε έρθει η ευτυχισμένη στιγμή κι' η γυναίκα του είχε μεταφερθεί στην κλινική δίχως να προλάβουν να τον ειδοποιήσουν. Χαρούμενος ρώτησε τις γειτονίσσες. Μά τον ξεβαίωσαν ότι δεν είχαν αντιληφθεί τίποτα. Το πρωί είχαν δη μάλιστα την γυναίκα του να ψωνίζει.

Χτύπησε πάλι ο πυροσβέστης την πόρτα. Μά πάλι δεν πήρε καμιά απάντηση. Τότε όμως ανέληφθη μία βαρεία μυρωδιά κομμένου κρέατος. «Θα έκαψε το φαγητό, σκέφθηκε, κι' όπως είναι άφοσιωμένη να το σιδερώσει δεν ακούει τους χτύπους στην πόρτα...». Και ξαναχτύπησε ζωρότερα. Μά ούτε και τώρα παρουσιάστηκε η γυναίκα του. Άνισηχος πιά, χωρίς να μπορέσει να βάλει με το μυαλό του τι είχε συμβεί, έσπασε την πόρτα και μπήκε γρήγορα μέσα στο σπίτι. Την ίδια στιγμή όμως τον ζάλισε ο καπνός, που έδινε από το διπλανό δωμάτιο. Κάτι καιγόταν από ώρες μέσα στο σπίτι!...

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε σ' εκείνο το δωμάτιο και το έβλεπε που αντίκρουσε ήταν απερίγραπτα τρομακτικό. Εκεί, κοντά στο τραπέζι, ξαπλωμένη ανάσκελα στο πάτωμα, βρισκόταν η γυναίκα του νεκρή. Κι' απάνω στην κοιλιά της έκαινε ακόμη το ηλεκτρικό σίδερο!... Είχε κάψει τα ρούχα, είχε κάψει τις σάρκες και είχε προχωρήσει βαθιά.

Η γυναίκα του είχε πάθει ηλεκτροπληξία, είχε πέσει κατά γης και είχε παρασυρσει το σίδερο, που είχε πέσει πάνω στην κοιλιά της, χωρίς το φως ν' αποσπασθεί από την πρίζα. Και το σίδερο αυτό εξακολούθησε να θερμαίνεται! Έτσι κάηκε η γυναίκα του πυροσβέστη και το παιδί που περίμεναν νάρη στον κόσμο!

Μά η περίπτωση αυτή δεν είναι μοναδική.

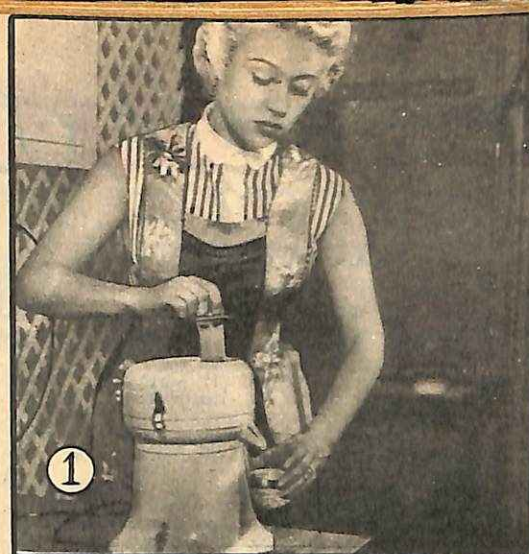
Θ. Δ.

1 Η ήσποιος του κινηματογράφου Μαρτίν Καρόλ, όπως διαβεβαιώνει τουλάχιστον ο σύζυγός της, ο γνωστός σκηνοθέτης Κριστιάν Ζάκ, είναι πρότυπον συζύγου και νοικοκυράς. Ση φωτογραφία μας ή ώραία Μαρτίν φτιάχνει μ' ένα ειδικό ηλεκτρικό μηχανήμα, μία πορτοκαλάδα για τον σύζυγό της.

2 Κοντά στην πόλη Λουτιάνο του Βελγίου, η ταχεία αμαρτωσία Βουζελλάν — Κολωνίας συγκρούθηκε πρό ημερών με μία άλλη, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 21 και να τραυματισθούν 81 επιβάτες, μεταξύ των οποίων και τρία μέλη της εθνικής γερμανικής ποδοσφαιρικής ομάδας, που γύριζε απ' το Λονδίνο. Ση φωτογραφία μας, ο νεαρός βασιλεύς του Βελγίου Μπαντουέν, που επισκέφθηκε όλους τους τραυματίες, εύχεται περαστικά σ' ένα από τους τραυματισμένους Γερμανούς ποδοσφαιριστές.

3 Ο Γερμανός στρατηγός Βάλτερ Ντόρν-μπεργκερ και ο συνεργάτης του Κράφτ Έρικ, που διέφυγε κατά τον πόλεμο με γερμανικά εργαστήρια έρευνών για πυραύλους, έφτιαξαν για λογαριασμό της αμερικανικής αεροπορίας την εικονιζόμενη διπλή ατμητική ρουκέτα. Ο πύραυλος αυτός ξεκινάει σαν ένα σύνολο από το έδαφος με ώραία ταχύτητα 1600 χιλιομέτρα. Μολονότι δε είναι ραδιοκατευθυνόμενος, έχει κι' έναν πιλότο. Λίγο πριν φτάσει στο στόχο, ο πιλότος εξαπολύει έναντιον του το μπροστινό μέρος του πυραύλου, που έχει ατομική γέμισι και γυρίζει κατόπιν στη βάση του.

4 Ένας Παρισινός όμπρελλάς επιτόνησε για τις γυναίκες που διψούν για ακαιοτομίες μία όμπρελλα, της οποίας η λαβή είναι ένα πραγματικό φλάουτο, με το οποίο θα μπορούσαν να προσελκύουν ή να απομακρύνουν, αν θέλουν, τους άντρες. Ση φωτογραφία μας το παρισινό μανικέν Ντανιέλ παίζει με τη λαβή της όμπρελλας του ένα σκοπό για τους επισκέπτες μιας έκθεσης μόδας, συνοδευόμενη από μία πραγματική βιρτουόζα του βιολιού.

Ο χτίστης Ζερόμ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ώραία Δελφίνη Ντέ Σαμπράν, η μαρκησία Ντέ Κωστέν, καθόταν πολύ συλλογισμένη, εκείνο το βράδυ, στο κομψό μπουντουάρ της. Ήταν χλωμή και ανήσυχη. Η πιστή της καμαριέρα ήταν κοντά της. Προσπαθούσε να την ισαρηγορήσει, λέγοντάς της:

- Θάρρος, κυρία, κι' όλα θα πάνε καλά.
- Φοβάμαι, Λουίζα, δεν ξέρω, έχω ένα κακό προαίσθημα.
- Μη φοβάστε. Τώρα πιά είν' όλα ετοιμα. Το διαβατήριό σας τ'έχετε. Νά δ'είτε, με το πλαστό διαβατήριό, σαν Βελγίδα, θα περάσετε γρήγορα τα σύνορα και σε δύο μέρες θα βρισκόσαστε στο Βερολίνο...
- Ήταν βράδυ και στο Παρίσι δολοκλήρο επικρατούσε μια παράξενη ησυχία. Η Δελφίνη συλλογιζόταν με πόνο ψυχής τα γεγονότα της επαναστάσεως. Μόλις εδώ και μια εβδομάδα, ο Ροδεσπιέρος είχε στείλει τόν άντρα της στη λαμπή. "Αν δεν κατάφερνε να τόν σκάσει, σίγουρα θα την έπιαναν κι' αυτή, θα τή δικάζαν, και τότε..."
- "Εξάφια, ανατρίχιασε. Ακούστηκε να χτυπούν στην πόρτα της.
- Λουίζα, ψιθύρισε κατατρομαγμένη. Με κατ'άγγελαν. Έρχονται να με συλλάβουν! Δίχως να χάσει καιρό, μάζεψε όλα τα χαρτιά και τα γράμματα που είχε μπροστά της και μη βρισκοντας που να τα κρύψει μέσα στην ταραχή της, τα πέταξε κάτω απ' τόν καναπέ και τα σκέπασε μ' ένα φορέμα της!
- Οι προαισθήσεις της δεν την έχουν απατήσει. "Εξή αντρες θλαστροί στέκονται τώρα μπροστά της.
- Σε κατ'άγγελαν, πολιτίσας, της λέει ένας απ' αυτούς. "Ετοιμαζόσαστε να φύγεις!..."
- Αυτό είν' αλήθεια! τού απαντάει απαλά.
- Όλοι τους ψάχνουν τόν σπύτι για να βρούν ενοχοποιητικά έγγραφα. Η Δελφίνη και η Λουίζα τρέμουν, άλλ' εδύτως αυτοί τ' αναστατώνουν όλα, τα κυττάζουν όλα, κτὸς απ' τόν καναπέ.
- Έμπρός! λέει ένας στη Δελφίνη, σέ συλλαμβάνουμε. Θα σ'ε πάμε στη φυλακή τῶν Κάριμ...
- Η φυλακή τῶν Κάριμ έχει μία θλιερή φήμη. Εκεί, τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1792, οἱ επαναστάτες έσφαξαν όλους τούς φυλακισμένους. Τὰ κελλιά της φυλακῆς εἶναι στενά, υγρά, καὶ μόλις φωτίζονται.
- Μέσα σ' αὐτή τὴν κόλασι λοιπὸν κλείνουν τὴν ώραία Δελφίνη. Εκεί θὰ μείνι αρκετοὺς μῆνες μέσα σὴν ἀγωνία, τὴν ἀδεσπονητὰ γιὰ τὴν τύχη ποὺ τὴν περιμένει.
- Ἐτοὶ περνοῦσαν οἱ μέρες τῆς δυστυχισμένης, ὅταν ἕνα πρωί, ἡ Λουίζα ἔτρεξε σὴν φυλακή. Ήταν ἡ μόνι ποὺ εἶχε ἀδεια νὰ τὴ βλέπει καὶ νὰ τῆς πηγαίνει ρούχα καὶ φαγητό.
- Κυρία, τῆς εἶπε σιγὰ τὴ ἀφοσιωμένη καμαριέρα τῆς, ἦρθαν χθές σὸ σπύτι καὶ βοήκαν τὰ χαρτιά ποὺ εἶχατε κάτω απ' τόν καναπέ...

— "Ἐπρεπε νὰ τὰ εἶχες κἀπει...
— Δὲν μοῦ τὸ εἶπες, κυρία.
— "Αἱ Λουίζα, ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβης μόνη σου! Θεέ μου! ὦρα εἶμαι χαμένη.
— Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ώραία μαρκησία ἀνακρινόταν γιὰ πρώτη φορὰ. Βρισκόταν σὲ μιὰ χαμηλὴ αἰθούσα, ποὺ μόλις φωτίζονταν. Ἐξω ἔβρεχε. Ἀπέναντί της καθόταν ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς. Ήταν ἕνας τσαγγάλης, κακομοῦτσος καὶ καμπούρης. Λεγόταν Κόρτ. Ήταν ἀκόμη κι' ἄλλοι τρεῖς λαϊκοὶ δικαστές. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, ἦταν κάποιος Ζερόμ, χτίστης ψηλός, σωματώδης, με τραχεῖς τρόπους. Εἶχε ὥραιο πρόσωπο καὶ γλυκά, ὀνειροπόλα γαλανά μάτια.

— Ἐπειτα, ἀπ' τίς πρώτες τυπικὲς ἐρωτήσεις ὁ Κόρτ εἶπε σὴν κατηγορουμένη, δείχνοντάς της τὰ ἔγγραφα ποὺ εἶχαν βρεθῇ σὸ σπύτι της, κάτ'ω απ' τόν καναπέ.

- Τὶ σημαίνουν αὐτά;
- Αὐτὰ εἶναι γράμματα ἰδιωτικὰ ποὺ δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν, ἀπάντησε ἀήσυχα ἡ Δελφίνη.
- Χά! χά! γέλασε ὁ Κόρτ. Αὐτὰ τὰ γράμματα σὰς ἐνοχοποιῶν, κυρία μαρκησία! καὶ τὰ γράμματα, πρὸ πάντων κττάζε. Εἶδε τὰ γαλανά του μάτια, ποὺ μαρτυροῦσαν ὅλη τὴ φλόγα τῆς καρδιάς του, καὶ μὴν μπορώντας πιά ν' ἀντέξει, ἔπεσε σὴν ἀγκαλιά του. Φιλήθηκαν με πάθος.
- Ζερόμ, τοῦ φώναξε ἡ Δελφίνη ὅταν αὐτὸς ἔφευγε, πρόσχε τὴ ζωὴ σου!...
- Μη φοβάσαι, ἀγάπη μου, τῆς ψιθύρισε.

— Ὁ Ζερόμ, παίζοντας τὰ ὅλα γιὰ ὅλα, εἶχε ὀρκιστῇ νὰ τὴ σώσει. Λόγω τῆς θέσεώς του, εἶχε τὴν ἐλευθερία νὰ μπαίνει νῆσαι σ' ὅλα τὰ γραφεῖα, πρὸ πάντων κττάζε. Εἶδε τὰ γαλανά του μάτια, ποὺ μαρτυροῦσαν ὅλη τὴ φλόγα τῆς καρδιάς του, καὶ μὴν μπορώντας πιά ν' ἀντέξει, ἔπεσε σὴν ἀγκαλιά του. Φιλήθηκαν με πάθος.

— Ὁ Ζερόμ, παίζοντας τὰ ὅλα γιὰ ὅλα, εἶχε ὀρκιστῇ νὰ τὴ σώσει. Λόγω τῆς θέσεώς του, εἶχε τὴν ἐλευθερία νὰ μπαίνει νῆσαι σ' ὅλα τὰ γραφεῖα, πρὸ πάντων κττάζε. Εἶδε τὰ γαλανά του μάτια, ποὺ μαρτυροῦσαν ὅλη τὴ φλόγα τῆς καρδιάς του, καὶ μὴν μπορώντας πιά ν' ἀντέξει, ἔπεσε σὴν ἀγκαλιά του. Φιλήθηκαν με πάθος.

— Ὁ Ζερόμ, παίζοντας τὰ ὅλα γιὰ ὅλα, εἶχε ὀρκιστῇ νὰ τὴ σώσει. Λόγω τῆς θέσεώς του, εἶχε τὴν ἐλευθερία νὰ μπαίνει νῆσαι σ' ὅλα τὰ γραφεῖα, πρὸ πάντων κττάζε. Εἶδε τὰ γαλανά του μάτια, ποὺ μαρτυροῦσαν ὅλη τὴ φλόγα τῆς καρδιάς του, καὶ μὴν μπορώντας πιά ν' ἀντέξει, ἔπεσε σὴν ἀγκαλιά του. Φιλήθηκαν με πάθος.

— Ὁ Ζερόμ, παίζοντας τὰ ὅλα γιὰ ὅλα, εἶχε ὀρκιστῇ νὰ τὴ σώσει. Λόγω τῆς θέσεώς του, εἶχε τὴν ἐλευθερία νὰ μπαίνει νῆσαι σ' ὅλα τὰ γραφεῖα, πρὸ πάντων κττάζε. Εἶδε τὰ γαλανά του μάτια, ποὺ μαρτυροῦσαν ὅλη τὴ φλόγα τῆς καρδιάς του, καὶ μὴν μπορώντας πιά ν' ἀντέξει, ἔπεσε σὴν ἀγκαλιά του. Φιλήθηκαν με πάθος.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

τοῦ Ὀντεκέρ, τοῦ ἀθώου, γιὰτὶ καταλαβαίνει πολὺ καλὰ πὼς θὰ βάλῃ τότε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Σ' αὐτὸ ὀφείλονται οἱ προσπάθειές του νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπόδρασί του, καὶ μάλιστα νὰ τὸν ἐξοντώσῃ, ὥστε νὰ λήξῃ ὀριστικὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι...

- Ὁ Κολλιδὲ δολοφόνησε τὸ Μπωπρεώλ;... ἴσως... Μὰ γιὰτί;
- Ἄν τὴξέρα, διάβολε, θὰ τελειώνανε ὅλα... Μὰ ἔνοια σὰς, θὰ τὸ μάθουμε...
- Καί, ἐπειδὴ ὁ Ντεμάρ ἔκανε μιὰ κίνησι ἀμφιβολίας, ὁ διοικητῆς τῆς Ἀσφαλείας τοῦ εἶπε:
- Νά εἴσατε ἀπόλυτα βέβαιος, κύριε. Ξέρω καλὰ τὸ Λουαζὼ καὶ τὸ Σωμόν. Ἐφ'ὅσον ἀνέλαβαν νὰ βροῦν τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου, θὰ πῶς τὸ θεωροῦν, δύσκολο ἔστω, ἀλλὰ δυνατό πάντως. Σίγουρα θὰ πετύχουν!
- Τὸ εὐχομαι κι' ἐγώ.
- Ὁ διοικητῆς στράφηκε στοὺς δύο πράκτορές του καὶ τοὺς εἶπε:
- Θὰ βοηθῇ τὸν Κολλιδέ;
- Μάλιστα, κύριε διοικητά.
- Ἐχετε καμμιά σχετικὴ πληροφορία;
- Μερικὲς πληροφορίες ποὺ πήραμε ἀπ' τὸν κ. ντε Μπωπρεώλ.
- Καὶ ποὺ ἀφοροῦν τὸν Κολλιδέ;
- Φυσικά.
- Ποιὲς εἶν' αὐτὲς οἱ πληροφορίες;
- Τίποτα τὸ θετικό... Ὁ κ. ντε Μπωπρεώλ μὰς ἐξήγησε ὅτι ἀγνοεῖ τελείως τὴ διεύθυνσι τοῦ Κολλιδέ. Πρὸ κρυβέται αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει. Γιατί; Εἶναι ἀγνωστο. Ἡ ζωὴ του εἶν' ἕνα μυστήριο!
- Πὼς λοιπὸν ἐπικοινωνήσε μαζί του ὁ κ. ντε Μπωπρεώλ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Νέα Καληδονία;
- Τοῦ ἔγραψε σ' ἕνα σπύτι τοῦ βουλεβάρτου Ντέ Κουρσέλ.
- Νά λοιπὸν! Αὐτὴ εἶναι μιὰ διεύθυνσι.
- Μὰ ὁ Κολλιδέ δὲν μένει πιά ἐκεῖ...

27ον — Ὑπομονή! Ὑπομονή! τοῦ σύστησε ὁ Σωμόν.

Κι' ὁ Λουαζὼ συνέχισε:

- Ὁ κ. ντε Μπωπρεώλ εἶναι τελείως ἀμέτοχος σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀποδείξεις εἰς βάρος τοῦ Ὀντεκέρ. Τὸν ἀποκλείω λοιπὸν. Καὶ μὰς μένει ὁ ἄλλος, ὁ πρῶν ὑπάλληλος τοῦ πατέρα του, αὐτὸς ὁ Κολλιδέ, ποὺ εἶχε ποῖε μαζί του σὴν Νέα Καληδονία γιὰ νὰ βοηθήσῃ σὴν ἀπόδρασί τοῦ Ὀντεκέρ — γιὰτί ὁ κ. ντε Μπωπρεώλ δὲν μὰς ἐκρυψε τίποτα.
- Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία πὼς αὐτὸς ὁ Κολλιδέ εἶναι ὁ μόνος ἐνοχος. Γεννάται τώρα τὸ ἐρώτημα: Γιατί μισοῦσε τόσο πολὺ τὸν Ὀντεκέρ; Καὶ ποῖς συμφέρον εἶχε νὰ τὸν ξεκάνῃ;
- Ὁ Λουαζὼ κττάζε διαδοχικὰ τὸν προϋστάμενο του καὶ τὸ Ζὰν Ντεμάρ.
- Προσπαθῆσαμε νὰ βροῦμε τὴν ἀπάντησι, εἶπε θλιμμένα ὁ διοικητῆς. Ἄν τὴ βρίσκαμε, δὲν θάτανε πιά ἀναγκαῖα ἡ ἐπέμβασί σας καὶ δὲν θὰ χρειαζότανε ν' ἀποταθῶ σὲ σὰς.
- Δὲν θὰ μετανοιώσετε γι' αὐτό, κύριε, νὰ εἴσατε βέβαιος, δήλωσε ὁ διοικητῆς.
- Ἐμεῖς πραγματοποιήσαμε ἕνα μεγάλο βῆμα, εἶπε ὁ Λουαζὼ. Πεισθήκαμε πὼς ὁ Κολλιδέ θέλησε νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν Ὀντεκέρ. Γιὰ ποῖο λόγο; Θὰ τὸ μάθουμε, κύριε, νάσατε βέβαιος. Γιὰ τὴν ὥρα, σπληνίζομαστε μόνο σὲ ὑποθέσεις. Ἀς υποθέσουμε, λοιπὸν, πὼς δὲν δολοφόνησε ὁ Ὀντεκέρ τὸν ντε Μπωπρεώλ. Ὁ ἴδιος τὸ ἀρνήθηκε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ τὸ ἀρνήται. Ἐνὶ δε ὅλες τὶς ἠθικὲς ἐνδείξεις με τὸ μέρος του.
- Εἶναι ἀθῶος! τόνισε ὁ Ντεμάρ.
- Δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Ποιὸς εἶναι, λοιπὸν, ὁ ἐνοχος; Ἀς υποθέσουμε πὼς εἶναι ὁ Κολλιδέ... Ὅλα ἐξηγοῦνται τότε! Ἐνὶ κάθε λόγο νὰ φοβάται τὴν ἐπιστροφή

—Τὶ μὰς ἐνδιαφέρει αὐτὴ ἡ ἱστορία; παρατήρησε ὁ Ζὰν Ντεμάρ.

— Ἐρχεστε νὰ μοῦ ἀναγγεῖλετε πὼς πρόκειται νὰ δικαστῶ καὶ νὰ ἐκτελεστῶ; εἶπε ἡ Δελφίνη σὸν Ζερόμ.

δεν μπορούσε να τους προσφέρει καμμία ευ-
δειξη.

Επέστρεψαν λοιπόν τη φωτογραφία
στους αστυνομικούς.

— Δεν θα ενδιαφερόμαστε γι' αυτή τη
λεπτομέρεια, συνέχισε ο Λουαζώ, και θα έ-
πιστρέψαμε απλά στη φωτογραφία στον κ.
ντε Μπωπρεώλ, αν μερικές λέξεις του δεν
κινούσαν την περιέργειά μας. Πραγματικά,
μὰς εξήγησε πώς είχε βρῆ ὁ ἴδιος αὐτὴ τὴ
φωτογραφία μέσα στους φακέλους τῶν
χαρτιῶν πού κρατοῦσε ὁ Κολλιῆς στὰ γρα-
φεῖα τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἦταν λοιπὸν πιθανόν,
πιθανώτατο, ὅτι ἡ φωτογραφία τοῦ ἀ-
νῆκε. Βεβαιώθηκε δὲ γι' αὐτό, ὅταν ὁ κ.
Ζεράρ μὰς εἶπε πὼς τοῦ φαίνονταν εἰς ἀνα-
γνωρίσει τὸ γράμμο τοῦ Κολλιῆ.

— Ἰσως νᾶναι κόρη τοῦ αὐτῆς ἡ γυναί-
κα. Γιατὶ φαίνεται μόλις 20 χρονῶν.

— Χμ! Ἄν ἦταν κόρη τοῦ, γιατί θά-
γραφε ἀπὸ πίσω αὐτὲς τίς λέξεις, πού φαί-
νονται μᾶλλον σὰν ἐπικλησὶ ἐρωτευμένου;

— Τί μὰς ἐνδιαφέρει αὐτὴ ἡ ἱστορία;
παράτηρε ὁ Ζαν Ντεμάρ.

— Δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦμε τίποτα!
Τὸ εἶπε κι' ὁ κύριος διοικητὴς, πρὶν ἀπὸ
λίγο... Γίνεται δὲ πῶς ἐνδιαφερόμεθα ἡ ὑ-
πόθεσι, ἐφόσον εἶναι στὴ μέση μιὰ γυναί-
κα... Θὰ κρίνετε ἀλλοῦστε καὶ μόνος αὐτῆς.

— Ζέρτε ποῖα εἶναι ἡ γυναίκα σας;

— Ὁχι ἐντελῶς... Ἀκούστε ὁμως!

Οἱ δύο συνάδελφοι ἀντίλασαν πάλι μιὰ
ματιὰ κι' ἓνα κλείσιμο τοῦ ματιοῦ. Μὰ, αὐ-
τὴ τὴ φορὰ, ὁ διοικητὴς τὸ πρόσεξε καὶ
χαμογέλασε.

Ἦταν φανερό πὼς οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ ἤξε-
ραν περισσότερα ἀπ' ὅσα λέγανε. Μὰ φα-
νέρονται σιγὰ - σιγὰ τὰ χαρτιά τους, γιὰ
νὰ προκαλέσουν περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον
καὶ τὴν ἐκτίμησι τοῦ διοικητοῦ τους.

— Δὲν ξέραμε κι' ἐμεῖς περισσότερα
πράγματα ἀπὸ σᾶς, ὅταν ὁ κ. ντε Μπω-
πρεώλ μὰς εἰδείξε αὐτὸ τὸ πορτραῖτο, εἶπε
ὁ Λουαζώ. Ἦταν ἀρκετὴ ὥρα πού κουβεν-
τιάσαμε οἱ τέσσερες, ὅταν ξαφνικὰ χτύπη-
σε κάποιος τὴν πόρτα. Ὁ κ. Ζεράρ κατὰ-
λαβε πὼς ἦταν ἡ μητέρα τοῦ κι' ἔτρεξε ν'
ἀνοίξει.

Ἦ καὶ Ντεμάρ μπῆκε στὸ δωμάτιο ὅπου
βρισκόμαστε. Ἐνῶ ὁ γυῖος τῆς τῆς ἐξηγοῦ-
σε μὲ λίγα λόγια ὅ,τι εἶχε συμβῆ, ἔπεσε ἡ
ματιὰ τῆς στὴ φωτογραφία πού εἶχε ἀφί-
σει ὁ κ. Ζεράρ πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ. Τὴ
στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς, ἔρχε νὰ τὴν κυττά-
ζουμε, ὁ Σωμόν κι' ἐγώ.

— Ναι, πρόσθεσε ὁ Σωμόν, τὴν κυττά-
ζαμε, καὶ τὴν εἶδαμε ν' ἀλλάξει ξαφνικὰ, νὰ
γίνεται ἀγνωρίστη. Θάλετε κανεῖς πὼς ἡ
φωτογραφία αὐτὴ τῆς ἔφερνε πένθιμες ἀνα-

μνήσεις — τόσος πόνος καὶ ἀγωνία καθρε-
φτίστηκε στὸ πρόσωπό της!

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ σάπασαν γιὰ λίγο.

— Ὑστερα; ρώτησε ὁ διοικητὴς.

— Ὑστερα, ἡ κ. Ντεμάρ πλησίασε στὸ
γραφεῖο, σὰν νὰ τὴν τραβοῦσε ἀκατανίκη-
τα αὐτὸ πού ἐβλεπε. Ἐσκυψε πάνω ἀπ' τὴ
φωτογραφία ἐκείνη, τὴν πῆρε, τὴν κυττάζε
ἀπὸ κοντὰ κι' ὕστερα τὴν πέταξε, λέγον-
τας, μὲ σφιγμένα δόντια: «Αὐτή!»

— Τὴν ἤξερε λοιπὸν ἡ γυναίκα μου;

— Ἔτσι φαίνεται, κύριε... «Μπορεῖς νὰ
μὰς πῆς, μητέρα, ποῖα εἶν' αὐτὴ ἡ γυναί-
κα;» τὴ ρώτησε ὁ γυῖος τῆς. Ἐκείνη δίστα-
σε πολὺ. Δὲν ἤθελε νὰ ξεκολλήσῃ τὴ ματιὰ
τῆς ἀπ' τὴ φωτογραφία. Μὰ ὁ κ. Ζεράρ ἐ-
πέμεινε. Τότε ἡ μητέρα τοῦ εἶπε: «Τί γυ-
ρεῖς στὰ χέρια σας αὐτὴ ἡ φωτογραφία;
Γιατὶ τὴν κυττάζετε ἔτσι;» Ὁ γυῖος τῆς
τῆς ἐξήγησε.

«Ὅταν τελείωσε, τοῦ εἶπε ἐκείνη: «Ὁ-
στε λοιπὸν μπορεῖ νὰ σᾶς εἶναι χρήσιμο νὰ
μάθετε ποῖα εἶν' αὐτὴ ἡ γυναίκα, πὼς τὴ
λένε καὶ ποῖο ρόλο ἔπαιξε στὴ ζωὴ μου, δι-
χως νὰ τὸ θέλῃ, βέβαια.»

— Μὰς ἐνδιαφέρει πάρα πολὺ αὐτό, ὁ
κ. ντε Μπωπρεώλ.

— Θάθελα νὰ μὴ ξανασκεφθῶ αὐτὰ τὰ
πράγματα... νὰ μὴν ξανασκολλίσω τὰ πε-
ρασμένα...

— Μητέρα!... ἐπέμεινε ὁ κ. Ζεράρ.

«Κι' ἡ κ. Ντεμάρ ἀποφάσισε ἐπιτέλους
νὰ μιλήσῃ:

«Ἦταν καιρὸς πολὺς πού μὲ παραμε-
λοῦσε ὁ πατέρας σου. Τὸ ξέρεις, Ζεράρ. Τὸ
εἶχες ἀντιληφθῇ καὶ σὺ, μ' ὅλο πού ἤσουν
μικρὸ παιδί... Δὲν τὸν ἐβλεπα πὰρὰ πο-
λὺ σπάνια, πού καὶ πού... Ἦξερα πόσο
ἀσχημα πῆγαν οἱ δουλειές του καὶ πρό-
βλεπα πὼς θὰ καταλήγανε στὴν τελειὰ κα-
ταστροφή.

— Ποῖος σὲ πληροφοροῦσε τόσο καλὰ,
μητέρα; ρώτησε ὁ κ. Ζεράρ.

— Ὁ Κολλιῆς.

— Τοῦ τὸ εἶχες ζητήσει ἐσύ;

— Δὲν ξέρω, δὲν θυμάμαι. Ἰσως...

Πάντως, μὲ κρατοῦσε συνεχῶς ἐνήμερη. Δὲν
προσπαθοῦσε κὰν νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἄν-
τρα μου. Μοῦ τὰ ἀνακοίνωνε ὅλα, τὰ λάθη
του, τὶς πὺλ ἐνοχες πράξεις του, τὸ κάθε
τι... Ὁμιολογῶ πὼς ἡ συμπεριφορὰ τοῦ
αὐτῆς μ' ἔκανε ἐπανειλημμένως νὰ ἐκπλαγῶ
λίγακι. Δὲν εἰδείνε ἀφοσίωση, ἀλλὰ μίσος
μᾶλλον... Ὑστερα ὁμως ἔδωσα τὴν ἐξήγη-
σι πὼς περιφρονοῦσε τὸν προεστῆμένον τοῦ
κι' εἰδείνε ἀφοσίωση σὲ μιὰ γυναίκα ἐγκα-
ταλειμμένη, πού τὴν ἀπειλοῦσε μιὰ φοβε-
ρὴ καταστροφή.

— Πιθανόν! Πιθανόν!

— Φτάνει τώρα καὶ στὴ φωτογραφία,
ἐφόσον αὐτὴ μονάχα φαίνεται νὰ σᾶς ἐν-
διαφέρει τώρα. Τὸ πρῶτὴ τῆς ἡμέρας τοῦ
φόνου, ὁ Κολλιῆς θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν
ἐξήγησι γιατί ἀπουσίαζε τόσο συχνὰ ὁ ἄν-
τρας μου. Ἐβγαλε λοιπὸν ἀπ' τὸ πορτοφό-
λι τοῦ καὶ μοῦδειξε μιὰ φωτογραφία, ὅμοια
μ' αὐτὴν πού βρίσκεται τώρα πάνω στὸ
γραφεῖο.

— Καὶ ποῖα σᾶς εἶπε πὼς ἦταν;

— Μοῦ εἶπε πὼς ἦταν... ἡ φιλενάδα
τοῦ ἀντρας μου!

— Πὼς τὴ λέγανε; Δὲν μπορεῖ, βέβαια,
νὰ μὰς κατατοπίσῃ μονάχα τὸ μικρὸ τῆς
ὄνομα.

— Μοῦ εἶπε τὸ ψευδώνυμό της, μὲ τὸ ὁ-
ποῖο τὴν ἤξεραν στοὺς κύκλους τῆς.

— Ποῖο εἶναι, κυρία; Τὸ θυμόσατε;

— Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα χαμογέλασε
θλιμμένα κι' ἀπάντησε:

— Πὼς μποροῦσα νὰ τὸ ξεχάσω; Ξε-
χνίτατε ποτέ, ἔστω κι' ἡ παραμικρὴ λεπτο-
μέρεια ἀπ' ὅ,τι συμβαίνει σὲ τέτοιες κρίσι-
μες ἡμέρες;... Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν γνω-
στὴ ὡς Μαρινέτ.

— Ὁ κ. ντε Μπωπρεώλ φάνηκε νὰ ψάχνῃ
στὴ μνήμη τοῦ. Τὸ ἴδιο κάναμε ὁ Σωμόν
κι' ἐγώ: Βάζαμε ὅλα μας τὰ δυνατά, γιὰ
νὰ θυμηθοῦμε ἓνα τέτοιο ὄνομα... Τοῦ κά-
κου ὁμως! Κανεῖς ἀπ' τοὺς τρεῖς μὰς δὲν
ἤξερε αὐτὴ τὴ Μαρινέτ.

— Δὲν εἶχε πιά νὰ μὰς πῇ τίποτ' ἄλλο ἡ
κ. Ντεμάρ. Κι' ἐμεῖς δὲν εἰχαμε νὰ τὴ ρω-
τήσουμε τίποτα. Ἐφυγε λοιπὸν, ἀφίοντος
μὰς σ' ἀμνηστία...

Ὁ Λουαζώ σταμάτησε τὴν ἀφήγησί του.

Ὁ διοικητὴς κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε πιά
τίποτε νὰ προσθέτῃ.

— Μιὰ λεπτομέρεια ἀκόμη, τοῦ εἶπε.
Μπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ ὁ κ. Ζεράρ ντε Μπω-
πρεώλ ὅτι τὸ ὄνομα «Μαρία» ἔχει γραφῇ
στὸ πίσω μέρος τῆς φωτογραφίας αὐτῆς
ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Κολλιῆ;

— Μάλιστα. Τὸ βεβαιώνει. Ὡστόσο, ἐ-
γὼ φρονῶ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ στηρίξῃ κα-
νεῖς τίποτε πάνω σ' αὐτὸ τὸ στοιχείο, πρὶν
πεισθῇ ἀπόλυτα πὼς δὲν κάνει λάθος...

Θὰ χάναμε ὁδὸν τὸν καιρὸ μὰς, ἂν τυχὸν
γελοῦμαστε...

— Μὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατο...
Θὰ δώσω αὐτὴ τὴ φωτογραφία εἰς τοὺς ἰκα-
νοὺς γραφολόγους, καθὼς καὶ τὸ σημείωμα
ἐκείνο, τὸ γραμμένο μὲ μολύβι, πού σᾶς ἔ-
δωσε ἓνα παιδί τὸ λιμάνι τῆς Χαύρας...

— Μὰ ὁ γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ ση-
μειώματος εἶναι παραποιημένος.

— Οἱ γραφολόγοι εἶναι ἐμπειροὶ καὶ δὲν
μπορεῖ νὰ γελαστοῦνε.

Ὁ διοικητὴς στράφηκε ὕστερα στὸ Ζαν
Ντεμάρ καὶ πρόσθεσε:

— Ὅπως βλέπετε, κύριε, ἀκολουθοῦμε
ἓνα καινούργιο δρόμο, πού τὸν ἀννῶσε,
τὸν παραμέλησε ἴσως ἡ πρώτη ἔρευνα.

— Θὰ βρῆτε αὐτὴ τὴ γυναίκα;

Ὁ διοικητὴς χαμογέλασε μὲ σημασία κι'
ἀπάντησε, δείχνοντας τοὺς ἀνθρώπους του:

— Ρωτήστε αὐτοὺς καλλίτερα...

— Ἀσφαλῶς, κύριε Ντεμάρ, θὰ βροῦμε
τὴ γυναίκα, καθὼς καὶ τὸν Κολλιῆ! δῆλω-
σε ὁ Λουαζώ. Γιὰ τὸν Κολλιῆ, πιστεύω
πὼς θ' ἀργήσουμε κάπως... Γιὰ τὴν γυναί-
κα ὁμως δὲν θὰ μὰς χρειαστοῦνε περισσό-
τερες ἀπὸ μερικές ἡμέρες.

— Πὼς ἔχετε αὐτὴ τὴν πεποίθησι;

Ὁ Λουαζώ ἀναστήκωσε τοὺς ὤμους τοῦ
κι' ἐξήγησε στὸ Ντεμάρ:

— Ὅταν μιὰ γυναίκα εἶναι τόσο ὁμορ-
φη, δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ κρύβεται...

— Ἀπεναντίας μάλιστα!... καὶ προπάντων
ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ πεταλούδιτσα τοῦ
ἡμικίσμου!

— Δὲν θάμαστε τόσο κατηγόρηματικοί,
ἂν ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ ἀσκημοῦρα,
πρόσθεσε κι' ὁ Σωμόν.

— ἔχετε νὰ τοὺς κάνετε καμμιὰ ἄλλη
ἐρώτησι; εἶπε ὁ διοικητὴς στὸ δικηγόρο.

— Ὁχι, καμμιὰ.

— Θὰ μέινετε στὸ Παρίσι, ἢ θὰ γυρίσε-
τε στὸ Ἐξπλί;

— Πρέπει νὰ ξαναφύγω γιὰ τὴ Νορμαν-
δία. Ἡ κατάσταση τῆς υγείας τῆς γυναί-
κας μου δὲν ἐπιτρέπει νὰ λείψω πολὺ ἀπὸ
κοντὰ τῆς.

— Πολὺ καλὰ. Ἄν ἔχω λοιπὸν νὰ σᾶς

ἀνακοινώσω τίποτε ἐπείγον, θὰ σᾶς τὸ τη-
λεγραφίσω.

— Μπορεῖ ὥστόσο νὰ πάμε σὲ κανένα
ἄλλο μέρος, στὰ νότια, ὅταν κρυώσῃ πολὺ
ὁ καιρὸς.

— Θὰ μὲ κρατήσετε ἐνήμερο.

— Κι' ὁ Ὑντεκέρ; Τί θὰ γίνη;

— Ὁ Ὑντεκέρ ἔμεινε στὴ φέρμα τοῦ Μο-
ρελλέ, ὡς ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ζάκ, ἀπάντησε ὁ
Λουαζώ.

Ὁ διοικητὴς κούνησε τὸ κεφάλι τοῦ.

— Δὲν εἶναι καθόλου κανονικὸ αὐτὸ πού
κάνουμε, κ. Ντεμάρ, εἶπε. Ὡστόσο... ἐγὼ
μπορῶ νὰ ὀχυρωθῶ πίσω ἀπ' τὴν πεποίθη-
σι πού ἔχω τώρα γιὰ τὴν ἀβωότητα τοῦ
Ὑντεκέρ. Καλλίτερα ὁμως νὰ μὴ μάθῃ κα-
νεῖς ἄλλος πού κρύβεται ὁ δροπέτης. Εἶναι
συμφέρον γιὰ ὅλους μὰς... Κι' ἂς περι-
μώσουμε τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων. Μοῦ
φαίνεται πὼς ὁ προστατευόμενός σας δὲν
ἔχει ἀνάγκη νὰ κρύβεται γιὰ πολὺν καιρὸ
ἀκόμα!

Ὁ Ζαν Ντεμάρ τὸν εὐχαρίστησε μὲ διά-
χυσι.

— Τί καλὰ πού ἔκανα νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ
σᾶς! εἶπε.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς βρήκατε ἓναν
ἄνθρωπο μὲ κατανόησι.

Ὁ Λουαζώ πλησίασε καὶ ρώτησε τὸν
προεστῆμένον τοῦ:

— ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε καμμιὰ εἰδικὴ
διαταγή;

— Ὁχι. Νὰ φυλάγεσθε μονάχα ἀπ' τίς
γκάφες καὶ νὰ προχωρῆτε μὲ ἀσφάλεια. Ἀλ-
λοῦ, θὰ μὰς ριχτοῦνε ὅλες οἱ ἐφημερίδες!
Καταλάβετε;

— Μάλιστα, κύριε διοικητὰ.

— Ἐμπρός λοιπὸν, παιδιά μου! Ἀρχί-
στε τὴ δουλειά!

Θ'.

Ἰσως εἶχαν καυχήσῃ κάπως ὁ Λουαζώ
κι' ὁ Σωμόν, ὅταν, μπροστὰ στὸ Ντεμάρ
καὶ στὸ διοικητὴ τους, ἐξεδηλώσαν τόσο
μεγάλῃ ἐμπιστοσύνῃ στὸ ἀποτέλεσμα τῶν
ἐρευνῶν τους.

Πραγματικά, στοὺς δύο ἐπόμενους ἡμέ-
ρες, φέρανεν ἄνω - κάτω τὸ Παρίσι.

Δὲν δυσκολεύθηκαν, βέβαια, νὰ ξανα-
βροῦν τὰ ἴχνη τῆς Μαρινέτ. Ἡ φωτογραφία
πού εἶχαν στὰ χέρια τους, μὲ τ' ὄνομα τοῦ
φωτογράφου στὸ πίσω μέρος τῆς, ἀποτε-
λοῦσε μιὰ σοβαρὴ ἐνδειξι.

Μὰ ὅταν, σιγὰ - σιγὰ καὶ ὑπομονητικὰ
— μὲ πολλὴ προσοχή, ὅπως τοὺς εἶχε συ-
στήσει ὁ διοικητὴς τους — ἔτασαν ὡς τὸ
σπίτι τῆς Μαρινέτ, στὴ λεωφόρο Φρίν-
τλαντ, ἐκεῖ δηλαδὴ πού εἶχαν δῆ νὰ μπαί-
νῃ μιὰ μέρα ὁ Κολλιῆς τρέμοντας καὶ μὲ τὸ
κεφάλι σκυφτό, τὸ βρῆκαν ἀδειανό. Ἡ Μα-
ρινέτ δὲν κατοικοῦσε πιά ἐκεῖ, ἀπὸ πολὺν
καιρὸ.

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ καινούργιου ἐνόκου
στὶς ἐρωτήσεις τους, δὲν τοὺς διαφώτισαν.

Ἐβγαλε ἀπ' αὐτὲς μονάχα τὸ συμπέρα-
σμα ὅτι ἡ Μαρινέτ θάχε φύγει ἀπ' τὸ Πα-
ρίσι, κι' ἀπ' τὴ Γαλλία ἀκόμα.

Μὰ πού εἶχε πάει; Κανεῖς δὲν ἤξερε...

Βεβαιώθηκαν, μ' αὐτὴ τὴν ἔρευνα, πὼς
ἡ Μαρινέτ ὑπῆρξε φιλενάδα τοῦ ντε Μπω-
πρεώλ ἐπὶ ἓνα χρόνον περίπου καὶ πὼς ἦταν
ἀκόμη ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ φόνου τοῦ.

Τίποτε παραπάνω ὁμως. Ἀπὸ πού ἔρχο-
ταν ἡ Μαρινέτ; Ποῖα ἦταν; Ποῖο ἦταν τὸ
παρελθὸν κι' οἱ σχέσεις τῆς; Μυστήριο!

Ὁ κόσμος ἤξερε μονάχα πὼς περνοῦσε
ζωὴ πολυτελῆ, ἀλλὰ κι' ἀποτραβηγμένη.

Ἡ Μαρινέτ δὲν ἔκανε καθόλου νὰ μιλάνε
γι' αὐτὴν. Πίστευαν δὲ ὅλοι πὼς ἦταν μιὰ
παραστρατημένη, πού δὲν ζήτοῦσε παρὰ νὰ
ξαναγυρίσῃ στὸν ἴσιο δρόμο.

Πού κρυβότανε τώρα; Τί εἶχε γίνη;

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ συναντοῦσαν γύρω
τους πυκνὸ σκοτάδι. Κι' ὥστόσο, διψοῦσαν
νὰ μάθουν...

Εἶχαν τὸ προαίσθημα πὼς ἡ Μαρινέτ
κρατοῦσε τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου. Δίχως
αὐτὴν, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν τίποτε.

Τὸν ἴδιο καιρὸ, εἶχαν ψάξει τοῦ κακοῦ
γιὰ τὸν Κολλιῆ.

Στὸ βουλευτήριο Ντεκουρσέλ δὲν ὑπῆρχε
κανένα γράμμα γι' αὐτόν. Δὲν πῆραν καμ-
μιὰ πληροφορία ἱκανὴ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ.

Ἡ θύραρὸς τοὺς εἶχε πῇ μονάχα πὼς ὁ
παλιρὸς ἐκείνος νοίκιαρος τῆς ἦταν ἐξαιρε-
τὸς ἀνθρώπος, πὼς περνοῦσε ζωὴ κανονικὴ
σὰν ρολοῖ, δὲν ξανακοιμότανε ποτέ, ζοῦσε

μόνος καὶ δὲν ἔδλεπε κανένα.

Τὸ χειμῶνα πῆγαινε κάθε Κυριακὴ στὴν
ἐξοχὴ, καὶ τὸ καλοκαίρι συχνότερα. Ποτέ
ὁμως δὲν ἔλειπε ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ, τίς
ὥρες τῆς ἐργασίας.

Σὲ ποῖα ἐξοχὴ πῆγαινε; Αὐτό, δὲν τόχε
πῇ ποτέ σὲ κανένα.

Ἀλλ' ὡστε ἦταν πάντα λιγομίλητος — ἀ-
κόμα καὶ μὲ τοὺς πολλοὺς συναδέλφους
τοῦ στὸ γραφεῖο, πού τοὺς βρῆκαν καὶ τοὺς
ρώτησαν οἱ δύο ἀστυνομικοὶ.

— Πρέπει νάχε κάποια μυστικὴ θλίψι...
ἴσως οἰκογενειακὰ βάσανα! εἶπε ἓνας ἀπ'
αὐτοὺς.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ρώτησαν ἂν ἦταν παν-
τρεμένος. Μὰ κανεῖς δὲν ἤξερε νὰ τοὺς πλη-
ροφορήσῃ.

Εἶχε κανένα δεσμό; Κι' αὐτὸ ἦταν ἄ-
γνωστο σὲ ὅλους!

Μὰ ἡ φαντασία τοῦ Λουαζώ καὶ τοῦ Σω-
μόν δὲν κοιμότανε.

Ἐφόσον ὁ Κολλιῆς ἀπουσίαζε ἔτσι συ-
χνά, κάποτε ἀπ' τὸ Σάββατο ὡς τὴ Δευτέ-
ρα κι' ἄλλοτε πάλι ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ ἐ-
πόμενο πρῶτ, πηγαίνοντας στὴν ἐξοχὴ, δὲν
ἔπρεπε ν' ἀπέχη πολὺ ἡ ἐξοχὴ αὐτὴ ἀπ' τὸ
Παρίσι.

Ἰσως λοιπὸν νὰ κρυβότανε τώρα ἐκεῖ ὁ
Κολλιῆς. Ἦταν πολὺ πιθανόν.

Μὰ πού βρισκότανε τὸ ἐξοχικὸ ἐκεῖνο
σπίτι του; Σὲ ποῖα γωνία τῶν προαστείων
ἢ τῶν περιχώρων;

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ φρόντισαν νὰ σταλῇ
ἡ περιγραφή τοῦ Κολλιῆ ἀ' ὅλες τίς ἀсту-
νομικὲς ὑπηρεσίες, σὲ μεγάλῃ ἀκτίνῃ γύ-
ρω ἀπ' τὸ Παρίσι. Μὰ κι' αὐτὴ ἡ προσπά-
θειά τους δὲν ὠφέλησε σὲ τίποτα. Δὲν πῆ-
ραν ἀπὸ πούθεν ἀληθοφειές.

Ὁ Λουαζώ πῆγαινε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κα-
κό του. Λίγο ἀκόμα καὶ θ' ἀρχίζε νὰ μα-
λώνη μὲ τὸν ἥμερο πάντα συνάδελφό του.

— Θὰ πῆτε κανεῖς πὼς εἶναι ἀνύ-
παρκτος αὐτὸς ὁ Κολλιῆς! ἔλεγε κάποτε.
Παρουσιάζεται σὰν φάντασμα σ' ὅλη αὐτὴ
τὴν ἱστορία, ἀσύλληπτος, ἀόρατος. Ὅλοι
μιλᾶνε γι' αὐτόν, ἀσχοιοῦνται μαζί του,
τὸν φοβοῦνται, τὸν μισοῦνε, καὶ κανεῖς δὲν
τὸν βλέπει... Ἄ, ἐγὼ βαρέθηκα πιά!

Ὁ Σωμόν τοῦ ἀπαντοῦσε τότε σοβαρά:

— Βαρέθηκες, εἶπες; Κι' ἐγὼ τί ἔκανα;
Μὰ δὲν βγαίνει τίποτα μὲ τὸ νὰ βαρεθῶ-
με... Μὲ τί μούτρα θὰ παρουσιαστοῦμε
στὸ διοικητὴ... Θὰ μὰς τὰ ψάλλῃ ἀπ' τὴν
καλή!...

Οι Έσκιμωοι συζητούν να δανείσουν τις γυναίκες τους ο ένας στον άλλο...

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΧΕΙ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ

Ένας γύρος σ' όλο τον κόσμο

Έχωμε συνηθίσει να πιστεύουμε ότι οι συνηθισμένες και οι θεσμοί μας, που συνδέονται όπωσδήποτε με το νόμο, έχουν υπαγορευθεί από βαθύτερα ένστικτα κι' ανταποκρίνονται απόλυτα στις επιταγές της φύσης. Κι' όμως έρχεται να διαψεύσει αυτή την αντίληψή μας η πραγματικότητα, οι περιπτώσεις δηλαδή διαφόρων φυλών που εφαρμόζουν έντελως διαφορετικές αρχές από τις δικές μας, μολονότι βρίσκονται ασφαλώς πλησιέστερα στη φύση από τους πολιτισμένους ανθρώπους.

Έχωμε τη γνώμη π. χ. ότι η έντονη ζήλεια κι' η επιθυμία της κυριαρχίας που υπάρχει στους άντρες, αποκλείει το νάχη μια γυναίκα περισσότερους νομίμους συζύγους από ένα. Όσοσο, στις νήσους Μαρκκίας της Πολυνησίας, οι περισσότερες γυναίκες εφαρμόζουν το σύστημα της πολυανδρίας. Καθεμία δηλαδή απ' αυτές παντρεύεται με πολλούς άντρες μαζί. Άλλα και στην περιοχή Τόντα των νοτίων Ινδιών όλοι οι άδελφοι μοιράζονται συχνά την ίδια γυναίκα, σαν κοινό κτήμα τους.

Τό αντίθετο καθεστώς, δηλαδή η τελευτία, είναι αρκετά γνωστό, ώστε να μη χρειάζεται να σχοληθούμε περισσότερο μ' αυτό. Αν έχη καταργηθεί στην Τουρκία, διατηρείται όμως σ' άλλους μουσουλμανικούς λαούς, καθώς και στους Ιθαγενείς της Βορείου και Νοτίου Αμερικής, στην Αφρική, στην Ασία και στην Ωκεανία.

Περιεργότατα είναι τα έθιμα της φυλής των Νανιάρ του Μαλαμπάρ. Όλα τα κορίτσια μιας οικογένειας, μικρά ακόμη, παντρεύονται έπισημως και την ίδια μέρα με τον ίδιο άντρα. Δεν γίνονται όμως ποτέ συζυγοί του στην πραγματικότητα. Γιατί, μετά 3 ημέρες, παίρνουν διαζύγιο, κι' ο σύζυγος φεύγει, φορτωμένος δώρα, για να μην άναμικθί ποτέ πια στη ζωή τους.

Αργότερα, όταν μεγαλώσουν αυτές οι κοπέλλες, συνάπτουν έρωτικές σχέσεις με όσους άντρες θέλουν, απ' τη φυλή τους. Όλοι αυτοί όμως δεν γίνονται ποτέ έπισημοί σύζυγοι τους, γιατί ο ίδιος νόμος απαγορεύει σε μια γυναίκα να παντρευτεί νομίμως περισσότερα από μια φορά στη ζωή της. Δεν έχουν επίσης καμμία οικονομική υποχρέωση απέναντι στις προσωρινές συντροφισσές τους.

Αρχηγός της οικογένειας είναι ο μεγαλύτερος άδελφός της γυναί-

κας. Όσο δέ για τα παιδιά που θάρθουν στον κόσμο, νόμιμος πατέρας τους θεωρείται... εκείνος τον οποίο παντρεύτηκε η μητέρα όταν ήταν ακόμη κοριτσάκι, ο άπών σύζυγος!

Δεν σταματάει όμως εδώ η περιεργή αυτή ιστορία. Οι γυναίκες των Νανιάρ μπορούν να χαρίζουν συγχρόνως τα θέληντρά τους και στους νεωτέρους γιους των γειτόνικων Βραχμάνων Ναμπουτίρι. Κατά τους νόμους αυτών των Βραχμάνων, για να διατηρηθεί άθικτη η οικογενειακή περιουσία, μόνον οι πρωτότοκοι γιοι έχουν δικαίωμα να παντρευτούν και ν' αποκτήσουν παιδιά. Στους μικρότερους άδελφούς τους απαγορεύεται ο γάμος. Αυτοί, λοιπόν, σχετίζονται με τις γυναίκες Νανιάρ. Κι' έτσι έχουμε θεσμούς μιάς υποχρεωτικά ζωντοκρησίας με ένα αναγκαστικά άνηπαντρο!

Ενώ έμεις λογαριάζουμε μόνο την καταγωγή του παιδιού απ' τον πατέρα, κι' αυτό θεωρούμε ως φυσικό, στη φυλή των Ζούνι δεν λαμβάνεται υπ' όψη παρά η καταγωγή απ' τη μητέρα. Προς αυτή μόνο την κατεύθυνση σχηματίζεται το γενεαλογικό δένδρο, γιατί ίσχυει η αρχή — και όχι άδικα λόγεται — ότι η βιολογική συνέχεια του παιδιού με τη μητέρα του είναι μεγαλύτερη παρά με τον πατέρα του.

Και στις νήσους Τρόμπριαντ της Μελανησίας, όμως, το άνοιξι δεν υποκαθίει τον πραγματικό πατέρα του, αλλά τον άδελφό της μητέρας του. Γιατί οι Ιθαγενείς αυτοί πιστεύουν, ότι δεν υπάρχει βιολογική πατρότης κι' ότι μόνον ο άδελφός της μητέρας έχει συγγένεια εξ αίματος με το παιδί (κι' αυτό έπειδή η μητέρα κι' ο άδελφός της καταγονται απ' την ίδια μητέρα). Όσο για τον πατέρα, δεν είναι παρά ο σύζυγος της μητέρας, έντελως άσχετος προς το παιδί.

Για τον ίδιο λόγο, ο σύζυγος δεν έχει καμμία οικονομική υποχρέωση απέναντι της γυναίκας του και των παιδιών του. Προστάτης όλων αυτών θεωρείται ο άδελφός της μητέρας.

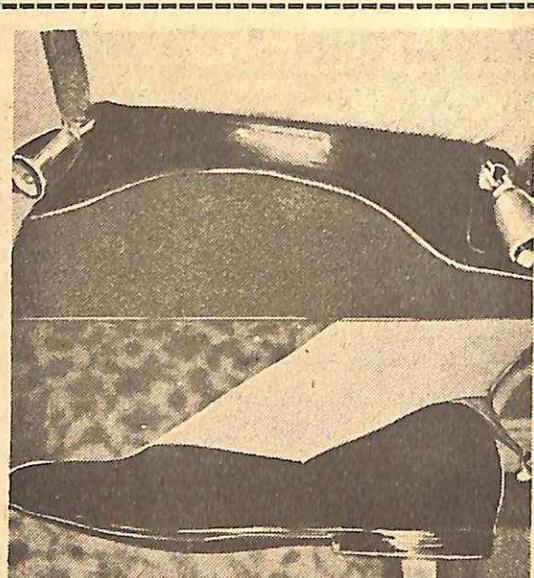
Θεωρούμε φυσική, εξ άλλου, την έπιβολή της πατρικής εξουσίας στο παιδί. Άλλα, στους Ιθαγενείς των νήσων Άνταμάν, του κόλπου της Βενγκάλης, κάθε παιδί υιοθετείται διαδοχικά απ' όλους σχεδόν τους άντρες της φυλής, που γίνονται έτσι για ένα διάστημα θετοί πατέρες του. Και στη νήσο Σαμόα, όπου ζουν πολλές οικογένειες μαζί σε μια κατοικία, τα παιδιά υποκαθίζουν στο γενικό αρχηγό αυτής της συμβίωσης, κι' όχι στον πραγματικό πατέρα τους.

Για μας, ο γάμος υποτίθεται πως αποτελεί ένα δεσμό ισόθιο. Στο θιθέτ όμως, στην Άθιουανία, καθώς και σε ώριμα μέρη της Περίαιας και της Αραβίας, γίνονται γάμοι ώριμμένης χρονικής διάρκειας. Η διάρκεια τους αυτή μπορεί νάβαι ενός μηνός, ή και μιάς ημέρας μόνον. Πάντως, όμως, τα παιδιά που θάρθουν στον κόσμο, είναι νόμιμα κι' έχουν δικαιώματα κληρονομίας απ' τον πατέρα τους.

Θά έζέρετε ίσως, ότι οι Έσκιμωοί συνηθίζουν να δανείζουν τις γυναίκες τους ο ένας στον άλλον. Και θά το θεωρήτε ένδειξη κοινωνικημοσύνης και έλευθερίας ήθων. Η αλήθεια όμως είναι διαφορετική. Στη βάση δηλαδή αυτής της συνηθείας βρίσκεται ο οικονομικός παράγων.

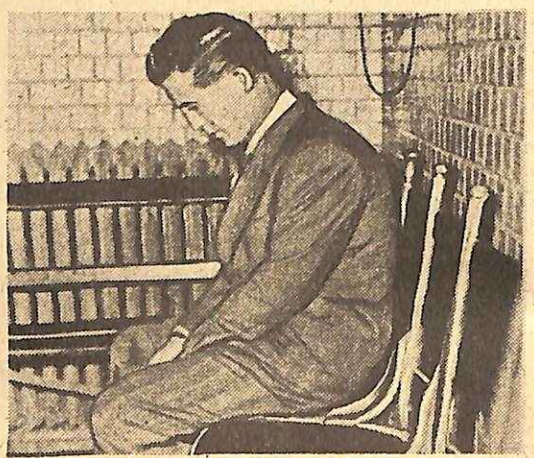
Πράγματι, ο Έσκιμωός παντρεύεται, γιατί έχει άπόλυτη ανάγκη από μια γυναίκα για να του διορθώνη τις μπότες του και τα ρούχα του, όταν πηγαίνει σε μακρινά κυνήγια. Θεωρείται, λοιπόν, φυσικό, αν κάποιος θέλει να πάει στο κυνήγι, συμπέσει δέ νάβαι η γυναίκα του άνικανη να τον συνοδεύει — λόγω άρρώστειας, έγκυμοσύνης, κλπ. — να του δανείσει κάποιος άλλος τη δική του.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Έσκιμωός δεν μένει πάντα άπόλυτος κύριος κι' εξουσιαστής της γυναίκας του. Αντιθέτως, πιστεύει πως μπορεί να τη διαθέσει όπως θέλει, και γι' αυτό την δέννει, τόσο αν πλησιάζει άλλον άντρα χωρίς την άδεία του, όσο κι' αν άρνηθεί ν' ακολουθήσει εκείνον που αυτός της υποδεικνύει!

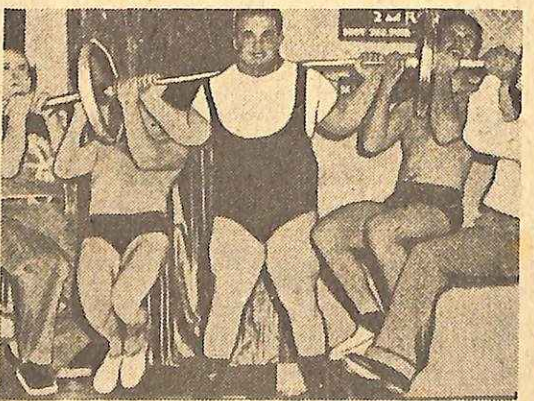
ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα κουδουνάκια είναι έφ' ότερος πολύ της μόδας. Οι κομψές κυρίες που δεν θέλουν στο μέλλον να περνούν άπαρτήρητες, θα κρεμούν μερικά κουδουνάκια στη ζώνη ή στο πίσω μέρος των υποδημάτων τους!...

30 ΦΟΡΕΣ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ

Ο Δαυίδ Άλμείντα, ένας Αμερικανός που καταδικάστηκε σε θάνατο, γιατί έσκότωσε έναν αστυφύλακα, γλύτωσε τελικά. Η ποινή του μετριάστηκε, πρό ημερών, σε ισόθια δεσμά. Τριάντα φορές ως τώρα ο Άλμείντα κουρεύτηκε, εξωμολογήθηκε και προετοιμάστηκε για να εκτελεσθή στην ηλεκτρική καρέκλα και τις τριάντα όμως φορές τον έσωζε, την τελευταία στιγμή, ο δικηγόρος του, έπιτυγχάνοντας άναβολή της εκτέλεσής. Όσοπο στο τέλος τον έσωσε όριστικά.

Ο ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ

Ο Πάλ Άντερσον θεωρείται ο πιο δυνατός άνθρωπος της εποχής μας. Στην πόλη Άτλάντα, όπου έφτασε πρό ημερών, χρειάστηκαν τέσσερες χειροδύναμοι άθροφόροι για να σηκώσουν τον μεγαλύτερο άλτήρα του. Στο τέλος ο Άντερσον κάνοντας μιά έπίδειξη της δυνάμεώς του, τον σηκωσε μόνος του και διάταξε κατόπι και τους τέσσερες μεταφορείς να κρεμαστούν από τον άλτήρα του. Τον τεράστιο δέ αυτό βάρος δεν έλύγισε, όπως βλέπετε, τον Άντερσον!...

Μην προσπαθήτε ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ

Άλλ' έμμεταλλευθήτε τὰ προσόντα σας

Οι περισσότερες γυναίκες — και ένα μεγάλο μέρος των ανδρών, είναι ή αλήθεια — θεωρούν το πάχος σαν ένα από τα χειρότερα μειονεκτήματα και προσπαθούν να άπαλλαγούν από αυτό με κάθε θυσία. Για να το πετύχουν αυτό, δεν διστάζουν να υποβληθούν σε κάθε είδους δίαιτα, κάνουν γυμναστική και ξοδεύουν ένα μεγάλο μέρος από τις δυνάμεις τους, που είναι τόσο απαραίτητες στον όργανισμό για την καλή του λειτουργία.

Όλα αυτά, φυσικά, γίνονται, γιατί, όπως είπαμε, θεωρούν το πάχος ως ελάττωμα, σαν κάτι που κάνει τους άλλους να τις άποφεύγουν, να μην τις προσέχουν και να μην τις αγαπούν. Η αλήθεια είναι, ότι αρκετές γυναίκες πετυχαίνουν να άδυνατίσουν, αλλά οι περισσότερες δεν κερδίζουν τίποτ' άλλο από τις στενοχώριες, που τους προκαλεί ο συνεχής άγώνας τους με το πάχος.

Τον τελευταίο καιρό, όμως, διατυπώθηκε μιά νέα θεωρία πάνω στο θέμα αυτό, που έχει ήδη άποκτήσει πολλούς άπαύλους.

Πολλοί γιατροί δηλαδή — και ιδιαίτερα ψυχολόγοι — συμβουλεύουν τις γυναίκες να μην καταβάλλουν υπεράθροπτες προσπάθειες για να άδυνατίσουν, όταν βλέπουν, ότι δεν το κατορθώνουν εύκολα.

Μην προσπαθήτε να άδυνατίσετε, είναι το σύνθημα των ψυχολόγων αυτών. Φροντίστε καλύτερα να καλλιεργήσετε τα προσόντα που όπωσδήποτε έχετε, να δημιουργήσετε μιά έντελώς δική σας προσωπικότητα και να κάνετε τους άλλους να σας αγαπούν, όχι γιατί είσατε λεπτοκαμωμένη, αλλά γιατί βρίσκουν σε σας κάτι που πραγματικά αξίζει!

Υπάρχουν, φυσικά, περιπτώσεις, όπου το πάχος είναι έπιζήμιο στην υγεία του ανθρώπου.

Όπως επίσης υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι, που, με λίγες προσπάθειες και χωρίς να κάνουν κακό στην υγεία τους, μπορούν να χάσουν αρκετά κιλά και να γίνουν «έμφανισμοί». Στις περιπτώσεις αυτές θά ήταν άνόητο — και έπιζήμιο ίσως — για τους ανθρώπους αυτούς, να μην φροντίζουν να άδυνατίσουν.

Αυτό, όμως, δεν σημαίνει, ότι οι άλλοι, που δεν μπορούν να άδυνατίσουν, πρέπει να υποφέρουν. Έκείνο που χρειάζεται πρώτα-πρώτα στους ανθρώπους αυτούς — ειδικά μάλιστα στις γυναίκες — είναι να υποβάλουν στον έαυτό τους την έντύπωση, ότι το πάχος δεν τους έμπο- δίζει να ζήσουν κανονικά τη ζωή τους, να άδιαφορήσουν γι' αυτή και να πάψουν να πολεμούν με τον έαυτό τους.

Αντί δηλαδή το πάχος να είναι μειονέκτημα, μπορεί κάλλιστα να γίνει πλεονέκτημα. Η φύσι, άλλωστε, φτιάχνει τον κάθε άνθρωπο, σύμφωνα με τη δική της μέτρα και είναι άνόητο να τὰ βάση κανείς μάζ της.

Για να το κατορθώσετε και σεις αυτό το πράγμα, αν δεν

έχετε τη διάθεση ή τη δυνατότητα να άδυνατίσετε, θά πρέπει να αλλάξετε τον τρόπο που σκέπτεσθε και να αντιμετώπισετε τη ζωή — με διαφορετικό πνεύμα.

Το πρώτο βήμα είναι να άποφύγετε τη «νεύρωση» του πάχους, όπως λένε οι ψυχολόγοι την προσπάθεια των ανθρώπων να καταπολεμήσουν το πάχος τους. Με την δικαιολογία, ότι είσατε παχεία, άποφεύγετε ως τώρα να έμφανίζετε τακτικά σε θέατρα, συγκεντρώσεις, χορούς και έπισκέψεις. Καί, όταν πηγαίνατε, είχατε πάντα το φόβο, ότι οι άλλοι σας άπέφευγαν και γελοούσαν πίσω από την πλάτη σας.

Αν, λοιπόν, άδιαφορήσετε για το πάχος σας και για την έντύπωση που προκαλεί στους άλλους — χωρίς αυτό να σημαίνει, ότι πρέπει να παραμελήσετε τὸν έαυτό σας — έχετε πολλά να κερδίσετε.

Συνηθίστε έπίσης να ένδιαφέρεστε πραγματικά για τα ζητήματα και τα προβλήματα που άπασχολούν τους άλλους, και που δεν έχουν σχέση μάζ σας. Όταν σκέπτεσθε και άσασ, πασχολήσθε με πράγματα έξω από τον έαυτό σας, δεν σας μένει καιρός να σκεφθώτε τη μειονεκτητική θέσι σας. Έκτος από αυτό, όμως, διαπιστώνετε, ότι και οι άλλοι άνθρωποι έχουν τα «μειονεκτήματά» τους, για τα όποια ντρέπονται και κείνοι, όπως έσείς ντρέπεστε για το πάχος σας. Δείτε τους, λοιπόν, φίλια και καλωσύνη και κείνοι θά σας συμπαθήσουν, έστω και μόνο γιατί τους δείχνετε συμπάθεια.

Αυτό, φυσικά, δεν σημαίνει, ότι πρέπει να άμελήσετε την έσωτερική σας έμφάνισι. Αντίθετα, πρέπει να δώσετε μεγαλύτερη προσοχή σ' αυτήν. Το πάχος σας δεν είναι το μόνο που έχετε να έπιδείξετε. Μπορεί, βέβαια, να είσατε παχεία — πράγμα που δεν σας κάνει άπρηγμα — αλλά ασφαλώς έχετε κάτι άλλο που θά κάνει τους άνδρες να σας προσέχουν γι' αυτό: γλυκά μάτια, ως πούμε, όμορφα πόδια, πλούσια μαλλιά, κλπ.

Στο χέρι σας, λοιπόν, είναι να τονίσετε αυτά τα όμορφα σημεία σας και να κάνετε τους άλλους να προσέχουν αυτά και όχι το πάχος σας. Κάτι που σας κάνει να θέλετε να άδυνατίσετε, είναι και το ότι πιστεύετε, ότι δεν θά μπορέσετε εύκολα να άπαλλάξετε από το πάχος. Πάρτε το λοιπόν άπόφασι και μην το σκέπτεσθε. Σιγά-σιγά, μπορεί σκέπτεσθε και οι άλλοι να μην το σκέπτονται και οι μὴν το προσέχουν.

Είναι σχεδόν βέβαιο, τέλος, ότι, όσο κι' αν δεν το καταλαβαίνετε, έχετε μέσα σας κρυμμένο κάποιο ταλέντο. Το ταλέντο αυτό μπορεί να είναι ή ικανότητα να τραγουδάτε, να ζωγραφίζετε, να μιλάτε όμορφα, να διοργανώνετε μιά συγκοινοτομία, να διευθύνετε μιά τροφοία. Αντί, λοιπόν, να το κρύβετε, φανερώστε το και στους άλλους ανθρώπους τριγύρω σας. Έτσι εξασφαλίζετε άκομη πιά εύκολα το θαυμασμό και τη συμπάθεια των άλλων — αισθήματα δηλαδή που δεν βρίσκονται και πολύ μακριά από την άγάπη, τον έρωτα και την άφοσίωση.

Το «ώροσκοπίό» μου

Λυπάμαι, αλλά όλίγον με ένδιαφέρουν οι δικές σας άποψεις για τα «ώροσκοπία» και τα παρόμοια «μπαλάντ» των άστρολόγων, στα όποια ένώ πιστεύω με όλες τις δυνάμεις όλων των κυττάρων του μορφωμένου και σοφού έγκεφάλου μου.

Γι' αυτό είμαι τακτικός λαθρανανώντης έφημερίδων, που διαθέτουν τέτοια μαγικά και προφητικά μαραφέτια, που τα τιμώ πάντα με την εύνοιά μου και την προτίμησή μου. Διότι, πρώτα-πρώτα, πιά πριν άκόμα ή από τις έιδήσεις για την αύρη των μισθών, διαδίδω με τη δέουσα προσοχή το «ώροσκοπίό» μου, που ποτέ με άπογοτεύει, ποτέ με γεμίζει έλπίδες, ποτέ μου τονώνει το πεσμένο ήθικό μου, ποτέ με κουρελάζει ψυχικά και τράβα κορδέλλας.

Και μέχρι να περάσουν είκοσι τέσσερες ώρες και να κυκλοφορήσουν οι αύριανές έφημερίδες, μέσα στο μυαλό μου στριφογυρίζουν έπιμονα, σαν κοινούπια γύρω από κοιμόμενο, τα προφητικά λόγια του «ώροσκοπίου» μου.

Θα πραγματοποιήθ ένδιαφέρουσα συνάντησι, ως πούμε. Και πράγματι! Καθώς στρίβω μιά γωνία, σκουνοφυλάω έπάνω στο ράφι μου, που τον ξεχωρών οισά-οισά έπιτρέποντάς του να με βρίζη δυνατά ή να με τραβάει δυνατά από το πέτο.

Άλλά και πόσες άλλες προφητείες του «ώροσκοπίου» μου δεν βγήκαν αληθινές! Τις άπιπαρέρκαμ, όμως, για να φτάσω στην τελευταία, που είναι και ή πιο ένδιαφέρουσα.

Πριν από μερικές μέρες, που λέτε, το «ώροσκοπίό» μου με διαβεβαίωσε κατηγορηματικά: «Πρόσωπο του περιβάλλοντος περιμένει από σας μιά έκ-

δήλωση συμπάθειας».

Βρέ, τί μου λές; Και τόσο καιρό ούτε να σκεφτώ, ούτε να καταλάβω τέτοιο πράμα. Άλλά ποιά να είναι τάχα αυτό το παραπνοημένο πρόσωπο του περιβάλλοντός μου που περιμένει να του έκδηλώσω τη συμπάθειά μου;

— Έδώ σε θέλω, κάθουρα, να περπάτη στα κάρθωνα! μολόγησα φιλοσοφικά.

Κι' έπιθυμώντας ν' άνακαλύψω άμέσως το ζητούμενο, παράταξα νοερά ένώπιόν μου όλα τα πρόσωπα του περιβάλλοντός μου.

Τους έβαλα «έφ' ένός ζυγού», που λένε κι' οι γυναισται, κι' άρχισα να τους έπιθεώω.

Ο μπάρμπας μου ο Θανάσης ή θεία μου ή Κλεονίκη, ή άλλη θεία μου ή Μαρτίνη, ο έξάδελφός μου ο Ισιώδης, ή γυναίκα του, ο προσητάμενός μου ο Κ. Τζουπουτζούρης, ο άγαπητοί συνάδελφοί μου Κ. Κ. Χάλας και Συρόμπος, ή δακτυλογράφος του γραφείου μας, ο κλητήρας, ο καφετζής, ο κουλουρτζής...

Τζάμπα μέχρι δώ ή έπιθεώρησι. Γιατί κανένα από τα πάρα πάνω πρόσωπα δεν έδειχνε να νοιώθ η λεγομένη σκορδοκαία για τη «συμπάθεια» μου.

Ας προχωρήσουμε λοιπόν. Η έκουμπάρα μου ή Μέλπω, ή άδελφή της ή παντρεμένη, ή άδελφή της ή άνυπανη, ή άδελφή της ή χωρισμένη, ή άδελφή της ή χήρα...

Βρέ, δεν θές ή χήρα!... Έχει γούστο!... Άλλά μπά! Δεν φαντάζομαι! Έξ άλλου, όπως έχω μάθει, τώρα τελευταία ντραβερίζεται μ' ένα τραυδαγέρη.

Όστε πάμε πάρα κάτω.

Ο ένας περιπετής της γειτονιάς μου που του χρωστάω κανένα έκατονταπεννιάρη από ταγέρα, σοκολάτες, πέτρες γι' άναπήρες και ζυσαφάκια. Ο άλλος περιπετής που δεν του χρωστάω τίποτα, γιατί δεν δέχτηκε ποτέ να μ' άνοίξη πίστωσι. Ο γυνικός Έθνας. Η ταμίας του Έθνα. Η σπιτο-

Ένας διακριτικός διλλητής!... (Του Άρχέλου)

νοικοκυρά μου. 'Η κόρη της σπιτονοικοκυράς...

Όσα και το βρήκαμε! 'Ασφαλώς αυτό το «πρόσωπο» εννοεί το «ώροσκοπικό» μου! Καλέ, τί σου είναι ο κόσμος, τέλως πάντων! Ποτέ δεν θα μπορούσε να μου περάσει ή ιδέα ότι η κόρη της σπιτονοικοκυράς μου θα περιμενε πως και πως την εκδήλωση της συμπαθείας μου. Κι' ούτε θα παίρνα ποτέ μυρωδιά, αν δεν υπήρχε το μαγικό «ώροσκοπικό» -και θεός σχωρέσ' την ψυχούλα αυτού που το σκαρφίστηκε.

Παράτσα κάθε άλλη δουλειά και γύρισα άρον-άρον στο σπίτι μου, με αντικειμενικό σκοπό να εκδηλώσω με τον πιο παραστατικό τρόπο την συμπάθειά μου σ' αυτό το δυστυχισμένο και παραπονεμένο πλάσμα που, τόσο την λατάρουσε.

Τη βρήκα να υψαλίζει τα πόμολα της εξώπορτας. 'Αμέσως κόλλησα στα χείλια μου το πιο γλυκό και πιο προστατευτικό μου χαμόγελο και τη χαιρέτησα ενθάρσια:

— Καλημέρα, καμάρι της γειτονιάς μας!

Φαίνεται, όμως, ότι δεν έβλεπε πολύ ευχαριστημένη από την εκδήλωσή της συμπάθειάς μου, γιατί μου πέταξε μία σκέτη και μάλλον απότομη «καλημέρα».

Κατάλαβα ότι έπρεπε να επανέλθω δριμύτερος. 'Ετσι και έπραξα. Και ξαναπερνώντας πλάι της, της είπα:

— Γεια σου, στολίδι της 'Αθήνας!

Αυτή τη φορά μου έριξε ένα παράξενο βλέμμα κι' απέφυγε να μου απαντήσει. Ούτε συζητήσει πως ή κοπέλα ήθελε πιο έντονη εκδήλωση.

Διπλώρισα λοιπόν για τρίτη φορά κι' αμόλυσσα την κουβεντούλα μου:

— Τι λέει το μπουμπουκι της 'Ελλάδος;

— Άντε, στο καλό σου, άνθρωπέ μου, και δεν έχω τα κέρατα σου, μου φώναξε.

— Είσαι βέβαιη, σιγανοπαδιά μου; τη ρώτησα.

Μου πέταξε την παταθούρα που καθάριζε τα πόμολα, αλλά εύτυχως με πήρε εύφραστα. Διατήρησα την ψυχραιμία μου και συνέχισα την εκδήλωσή μου:

— Άδικα χολοσκας, αν νομίζεις ότι τόσο καιρό δεν σε πρόσεχα. Μόνο που σε πρόσεχα στα κρυφά και στα μπουγκά. 'Αλλά από δω και κάτω θα σε προσέχω στα φανερά και στα φωνητά. 'Αλλο που δε θέλεις δηλαδή, σουσουραδίτσα!

— Άρχισε να χλωμιάζει και να τρέμει. Κι' άπ'αυτή στην ταράχη της, άρπαξε το γατάκι της που έκρινε τη στιγμή στριφονύριζε γουργουρίζοντας ανάμεσα στα πόδια της και μου το πέταξε κατακέφαλα.

Το καμένο το γατάκι! Παρ'όλο που δεν συμπάθω γενικώς τα αλουργαίδια, το περιμάζεψα και βαλθήκα να το συνεφέρω με τα χείλια μου.

Γύρισε και με κύταξε γεμάτο τρυφερότητα κι' ευγνωμοσύνη. Κι' αυτόματως φωτίστηκε το σκοτισμένο μυαλό μου κι' έλυσα το μυστήριο.

Το «ώροσκοπικό» μου δεν έννοουσε την κόρη της σπιτονοικοκυράς μου, αλλά το γατάκι της. Μαάλιστα, και να λείψουνε, πασκαλιώ, τα ειρωνικά μειδίσματα. Γιατί δεν μπορούμε να αξιολογήσουμε από το «ώροσκοπικό» να μας εξηγήσει και τη λεπτομέρεια ότι το «πρόσωπο» του «περιβάλλοντος» μου δεν νταραβερίζονταν με δύο, αλλά με τέσσερα πόδια!...

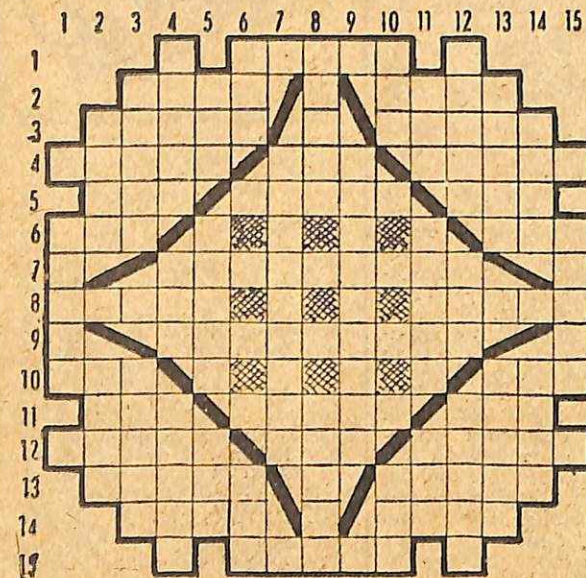
Γ. ΓΙΑΝ.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΖΑ - ΠΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
Γυναικόλογος - Μαιευτή. Δίπλα
6-12 & 6-7 & 6-8 και 6-9 συνεχώς.
Καθ. Τριανφύρα 113 - Τηλ. 613-610

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

"Ανω - κάτω σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σας δώσουμε τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων, που θα το συμπληρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις όχι με τη σειρά που έχουν μέσα στο σταυρόλεξο, αλλά κατ'

αλφαριθμητική σειρά. Για να σας διευκολύνουμε κάπως σας λέμε πως η λέξις ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ θα τοποθετηθεί στο 7 καθέτως.

ΑΗΡ - ΑΙΞ - ΑΛΚΗ - ΑΜΗΝ - ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ - ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ - ΑΡΧΗ.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ - ΒΙΑ.

ΔΑΣ - ΔΕΣΜΑ - ΔΙΔΩ - ΔΥΤΗΣ.

ΕΡΓΟΝ - ΕΡΩΣ - ΕΣΘΗΡ - ΕΩΣ.

ΗΡΑΙΑ.

ΘΕΜΙΣ.

ΙΡΑΚ.

ΚΑΝΕΝ - ΚΡΕΜΑ - ΚΩΝΟΣ - ΚΩΣ.

ΛΕΠΡΑ - ΛΗΡ - ΛΥΚΟΣ.

ΝΕΑ (2 φορές) - ΝΕΡΩΝ - ΝΙΓΗΡ - ΝΟΝ.

ΝΟΝΑ.

ΞΕΝΟΣ - ΞΕΝΩΝ.

ΟΙΤΗΣ - ΟΧΡΙΣ.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ - ΠΕΝΝΑ - ΠΟΑ - ΠΟΛΙΣ.

ΡΑΣ - ΡΑΣΟΝ - ΡΑΦ - ΡΕΞ.

ΣΑΛΟΣ - ΣΑΝ - ΣΑΡΡΑ - ΣΑΣ - ΣΑ.

ΦΗΣ - ΣΑΦΩΣ - ΣΕΡ - ΣΙΚ - ΣΚΑΛΑ - ΣΥΝ.

ΦΙΛΗΝ - ΦΙΛΩ - ΦΥΓΑΣ.

ΧΑΜ - ΧΑΡΩΝ.

Δ.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Βρείτε τρία επώνυμα γνωστών κινηματογραφικών αστέρων που να ταιριάζουν στο καθένα από τα κάτωτι όνοματά. 'Αν είσθε φίλος του κινηματογράφου, δεν θα χρειαστείτε περισσότερα από 30 δευτερόλεπτα για την κάθε απάντησι:

- 1) Τζην
- 2) Πατρίτσια
- 3) Ρόμπερτ
- 4) Τζοαν
- 5) Άνν
- 6) Πολ
- 7) Τζον
- 8) Υδον
- 9) Άντρε
- 10) Τζιούν

Χωρίς «Ο»

'Από τις κάτωτι λέξεις έχουν αφαιρεθεί τα μικρόν. Τέσσερα από την πρώτη ομάδα, τρία από την δεύτερη και δύο από την τρίτη. Για να σχηματίσετε τις πλήρεις λέξεις θα προσθέσετε τα μικρόν χωρίς

ν' αλλάξετε τη σειρά των υπολοίπων γραμμάτων.
1) ΜΗΤΗΣ - ΔΗΤΑΓΙΑ - ΧΝΑΥΛΥ - ΔΑΡΣΣ - ΡΘΔΣΣ - ΑΓΚΑΠΣ - ΠΝΔΗΤΣ.
2) ΜΝΙΑ - ΒΣΠΡΣ - ΚΥΤΣΥΡ - ΜΙΤΗΣ - ΠΡΑΓΣ - ΚΡΙΑ - ΒΑΣ.
3) ΤΡΧΣ - ΒΛΣ - ΦΡΣ - ΔΣ - ΠΑΔΣ - ΚΡΣ - ΝΣ - ΡΧΣ.

Μικρά προβλήματα

Α) 'Ενας λύκος προηγείται κατά 75 δικά του πηδήματα από ένα λαγωνικό που τον κυνηγεί. 'Ο λύκος κάνει τρία πηδήματα στο ίδιο χρονικό διάστημα, που ο σκύλος κάνει μόνο δύο, αλλά τρία πηδήματα του σκύλου ισοδυναμούν με 7 πηδήματα του λύκου. Πόσα πηδήματα θα χρειαστεί να κάνει ο σκύλος για να φτάσει τον λύκο;

Β) 'Ενας σκοπευτής σκοπεύει 64 φορές και επιτυγχάνει το στόχο 12 φορές περισσότερες παρά όσες αστόχησε. Πόσες φορές επέτυχε το στόχο;

Γ) Είναι η ώρα έκτα απογευματινή και το ρολόι μιας εκκλησίας σημειώνει δυνατά και ρυθμικά τους έξη χτύπους.
— 'Ενα... δύο... τρία... τέσσερα... πέντε... έξη μετρά η 'Ιωάννα και λέει κατόπιν στον αδελφό της Πέτρο:

— 'Εκανε ακριβώς 15 δευτερόλεπτα το ρολόι για να χτυπήσει τους 6 χτύπους. Μπορείς να μου πής πόσο θα χρειαστεί για να χτυπήσει τα μεσάνυχτα;

— Απλούστατα 30 δευτερόλεπτα, απαντά εκείνος.
Κάνεις λάθος, μικρέ μου, του είπε τότε η 'Ιωάννα. Θα απαιτηθή περισσότερος χρόνος. Ποιός από τους δύο έχει δίκιο;

Δ) Χωρίστε τον αριθμό 100 σε δύο μέρη, εις τρόπον ώστε το διπλάσιο του ενός να είναι ίσο με τα δύο τρίτα του άλλου.

Ε) Ποιά διαφορά υπάρχει μεταξύ του τριπλάσιου του ενός τρίτου του 240 και του πενταπλάσιου του ενός πέμπτου του ίδιου αριθμού; 'Απαντήστε μέσα σε 5 δευτερόλεπτα.

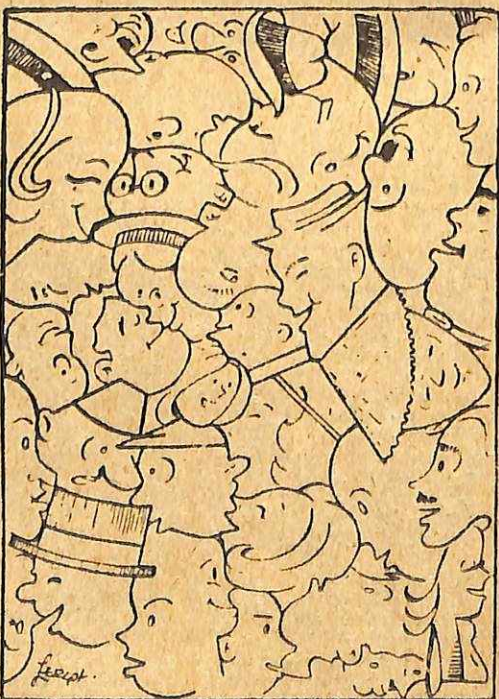
'Αναγρμματισμός

'Οποιον στον κόσμο βασιλιά ανάποδα κι' αν πιάσης, κάτω το επαναληπτικό σε μία στιγμή θα φτιάσης.

Δεξιγριφος

Το πρώτο μου επίρριμμα, φρίκη το δεύτερό μου, και μία απ' τις πέντε εξέφρα βλέπει στο σύνολό μου.

Πόσα πρόσωπα;

Πόσα πρόσωπα υπάρχουν στην ανωτέρω εικόνα μας; Μη βιασθήτε να απαντήσετε γιατί υπάρχουν πολλά περισσότερα απ' όσα φαίνονται εκ πρώτης όψεως. 'Αν παίξουν δύο παίκτες συγχρόνως κερδίζει οποιος βρή τα περισσότερα.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΠΑΝΩΦΟΡΙ

Ο Λουί Μπουγκέ, ριχνοντας μία ματιά στο πανωφορι που τούδωσε η μικρούλα του βεστιάριου, της είπε:

— Δεσποινίς, δεν είναι δικό μου αυτό...

— Είστε βέβαιος, κύριε;

— Διάβολε! έκανε ο Μπουγκέ.

Η μικρούλα άρχισε τότε να ψάχνει με αγωνία. Μά ούτε κι' ο Μπουγκέ έβλεπε πουθενά το πανωφορι του.

— Πρώτη φορά μου τυχαίνει να κάνω λάθος, είπε στενοχωρημένη εκείνη. Μπορεί νακάνα στους αριθμούς... 'Αλλά εκείνος που πήρε το δικό σας, πως δεν το κατάλαβε, ότι δεν ήταν το δικό του; 'Α! κύριε, σας ζητώ συγγνώμη. 'Αν το μάθουν στη Διεύθυνσι, θα με διώξουν...

Ο Λουί Μπουγκέ ήταν άνθρωπος με καλή καρδιά. Λυπήθηκε τη μικρούλα.

— Έλατε, δεν χάθηκε ο κόσμος, της είπε.

Επί τέλους, αυτό δεν είναι ούτε πιά παλιό, ούτε πιά άσχημο απ' το δικό μου. Μόνο το χρώμα του είναι κάπως παράξενο... Για να το δοκιμάσω...

Η μικρούλα βιάστηκε να τον βοηθήσει.

— Κυττάχτε, του είπε, σας έρχεται μία χαρά!

— Το κρατάω τότε... Τι να κάνω; της απάντησε ο Μπουγκέ. Καληνύχτα, δεσποινίς...

Κι' ο Λουί Μπουγκέ βγήκε από το βεστιάριο και τράβηξε, για το σπίτι του. Σε μία στιγμή, έχωσε το χέρι του στην τσέπη του ξένου πανωφοριού. Μά, κατάπληκτος, έβγαλε κάτι από τη δεξιά τσέπη: 'Ηταν ένα χρυσό ρολόι, με χρυσή αλυσίδα.

— Περιεργο! ψιθύρισε. Φαίνεται πως είναι πολύ αψηφημένος αυτός που πήρε το πανωφορι μου κι' άφησε το δικό του. Τι να κάνει τώρα;... Μπα! Δεν βαρύνει... Αυτός σίγουρα θα ξαναγυρίσει στο βεστιάριο και θ' άφισή τη διεύθυνσί του. Αύριο περνά από εκεί κι' αλλάζουμε τα πανωφορία μας.

Ο Λουί Μπουγκέ εξακολούθησε αδιάφορος το δρόμο του.

Κοντά στην Όπερα, στάθηκε πάλι σαστισμένος. Βάζοντας το χέρι του στην άλλη τσέπη του πανωφοριού, είχε βρή ένα άλλο χρυσό ρολόι, μία μικρή χρυσή πουντιέρα,

ένα χρυσό μολύδι και πέντε χρυσές λίρες!...

Οι ανακαλύψεις αυτές τον έκαναν ν' άνοιχτο στόμα, κρατώντας στα χείρια του τα χρυσαφικά. 'Υστερα, ξαίρρησε στις τσέπες τους πειρασμούς εκείνους και, στρίβοντας την πρώτη γωνία, τράβηξε για το αστυνομικό τμήμα.

Μόλις μπήκε μέσα, είπε το όνομά του στον αστυνόμο. Κατόπιν του διηγήθηκε τις ανακαλύψεις που είχε κάνει.

Ο αστυνόμος τον άκουσε, κορφώνοντας δύσπιστα τα μάτια του στα δικά του. 'Επειτα, του είπε:

— Είστε βέβαιος, κύριε Μπουγκέ, ότι αυτά που μου λέτε, είναι ή μόνη καθαρή αλήθεια;

— Μά... πως είναι δυνατόν να μη με πιστεύετε; απόρησε.

— 'Ε, λοιπόν! Ξέρετε τί εντύπωση μουκανε αυτή σας ή κατάθεσις; 'Ενός πολύ αδέξιου παραμυθιού, για να μη σας κλεισουμε στο φρέσκο! 'Εχω σοβαρό λόγο να πιστεύω, ότι είστε ένας λαποδότης, που φοβάται μην τον πιάσουν. Φαίνεται, ότι κάποιος θα σας είδε και για να μη σας καταγγείλη, ήρθατε εδώ να με ζαλίσετε με το παραμύθι σας...

— Σας όρκίζομαι, ότι είμαι άθως! φώναξε ο Μπουγκέ.

— Αφήστε τα αυτά! του απάντησε ο αστυνόμος.

Και, χωρίς να δώσει προσοχή στις διαμαρτυρίες του, διάταξε να τον κλείσουν στο κρατητήριο.

— 'Επειτα από μία ώρα περίπου, άνοιξε ή πόρτα κι' είδε να μπαίνει ο αστυνόμος.

— Κύριε Μπουγκέ, του είπε, σας ζητώ συγγνώμη... 'Εξακριβώσα ότι είναι αληθινά όσα μου είπατε... Είστε ελεύθερος...

Ο Λουί Μπουγκέ βγήκε από το τμήμα λαμποκοπώντας από χαρά και βιάστηκε να γυρίσει σπίτι του. Ο αστυνόμος τον παρακολούθησε, 'Επειτα ψιθύρισε στους αστυφύλακες:

— Τζού σας... Και μη ξεχνάτε τις οδηγίες μου. Παρακολουθήστε τον. Είμαι βέβαιος ότι είναι ένας επικίνδυνος λαποδότης!

Οι αστυφύλακες βγήκαν απ' το τμήμα και πήραν από πίσω τον Μπουγκέ, που προχωρούσε αμέριμος, δίχως να προσέχει στις σπρωξίες που τούδιναν οι διαβάτες.

Μά ξαφνικά στάθηκε χλωμιάζοντας. Είχε κατάλαβε ότι κάτι βαρύ είχε πέσει στη δεξιά τσέπη του πανωφοριού. 'Εχωσε άμέσως το χέρι του. Κι' έβγαλε μία χρυσή σιγαροθήκη.

Ο Μπουγκέ σαστισμένος κύταξε γύρω του. Είχε τότε λίγα

πιά περά έναν κομφουτιμένο νέο, που προσπαθούσε να ξεγλυπτήρη από τα χείρια των αστυφύλακων. 'Ενας μάλιστα απ' αυτούς με πολιτικά του φώναξε:

— Κύριε Μπουγκέ, για το καλό σας, έλατε μαζί μας!

— 'Υστερ' από λίγη ώρα μόρεσε να καταλάβη το μυστήριο που είχε άρχει να τον βασανίζει.

— Δεν θα ξέρετε, του εξήγησε ο αστυνόμος, αφού ανάκρινε πρώτα το νέο, που είχαν πιάσει οι αστυφύλακες, ότι οι λαποδύτες έχουν μεταξύ τους διεβή σημαία αναγνωρίσεως, που τ' αλλάζουν μόλις ανακαλυφθούν. Πότε έχουν το σχήμα ενός καπέλλου, πότε το δέσιμο μιας γραβάτας, πότε το μαντίλι τους και πότε το ιδιότροπο χρώμα ενός πανωφοριού.

— Αυτό, λοιπόν, το πανωφορι που φοράτε, ανήκει σ' ένα μέλος μιας λαποδυτικής σπείρας, που εργάζεται ή μισή στη Μασσαλία κι' ή άλλη μισή στο Παρίσι. Αυτό το μέλος της τώρα, που πήρε άφηρημένο, κατά λάθος, το πανωφορι σας στο βεστιάριο, ίσως γιατί τον κυνηγούσε κανένας αστυνομικός, ήταν ένας απ' τους «κλεπταποδόχους» της συμμορίας. 'Οπως θα μαντεύετε, ή δουλειά αυτή είναι απλή: δέχεται στις τσέπες του τα «λοπιμαία»! 'Ενας λαποδότης, μόλις κάνει ένα «κόλπο», βιάζεται να ξεφορτωθή το κλοπιμαίο, για να μη το βρουν άπανα του, αν τύχη και τον πιάσουν. Κι' έτσι, μόλις συναντήσει τον «κλεπταποδόχο», που τον αναγνωρίζει από ένα διακριτικό σημείο, του ρίχνει κρυφά στην τσέπη του το χρυσό ρολόι, την πολύτιμη σιγαροθήκη ή το πορτοφόλι του θύματός του.

— 'Ο κλεπταποδόχος, που πήρε το

— Η κατάθεσή σας μου έκανε στην εντύπωσι ενός πολύ αδέξιου παραμυθιού! είπε ο αστυνόμος στο Μπουγκέ.

πανωφορι σας, όπως έμαθα πρό ολίγου από τον νεαρό λαποδότη που έπιασαν οι αστυφύλακες, μόλις είχε έρθει αυτές τις μέρες από την Μασσαλία και δεν ήταν γνωστός στα μέλη της σπείρας που εργάζονται εδώ. Οι λαποδύτες αυτοί δεν ήξεραν παρά μόνο το διακριτικό σημείο του, δηλαδή το ιδιότροπο χρώμα του πανωφοριού του. 'Ερχονταν, λοιπόν, σίς... τσέπες σας τα κλοπιμαία, βέβαια ότι κάθε βράδυ θα τα παραδίδετε στο «θησαυροφυλάκειο» της σπείρας, που κι' αυτός τα παραδίνει στον άρχηγό!

Ο Λουί Μπουγκέ έσπασε σ' ένα δυνατό γέλιο. Βλέποντας να ξεδιαλύνεται το μυστήριο του μαγικού πανωφοριού.

Κι' αφού αποχαίρεται τον αστυνόμο βγήκε από το τμήμα. Αυτήν όμως τη φορά δεν φορούσε πανωφορι. Το είχε αφήσει στον αστυνόμο για ενθύμιο!...

ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

Ο πορτοφολάς διαπίστωσε με τρόπο ότι κρατούσε στα χέρια του ένα ζωντανό φίλο!...

ΟΙ ΠΟΡΤΟΦΟΛΑΔΕΣ και τα κόλπα τους

Το πάθημα ενός Άγγλου χακοποιού

Οι άνθρωποι, που είναι άπασχο- λημένοι με τα ψώνια τους δεν δι- νουν σημασία σε μερικούς άλλους, επίσης βασιστικούς ανθρώπους, που πέφτουν επάνω τους και εξαφανί- ζονται άμεσως με ένα βασιστικό «συγγνώμη» ή σε κεινούς που τους σκουντάνε, τους σπρώχνουν και τους στριμώχνουν μέσα στα αυτοκίνητα ή στο δρόμο.

Ο βασιστικός αυτός άγνωστος, ό- μως, μπορεί να είναι ένας από τους τόσους πορτοφολάδες που, σε κάθε μεγάλη πόλη του κόσμου γε- μίζουν τους δρόμους, τις στάσεις των λεωφορείων, τα καταστήματα και τα οχήματα, τα γενικά, κάθε σημείο, όπου υπάρχει συνωστισμός.

Η μεγάλη και μοναδική σχεδόν ειδικότητά των πορτοφολάδων είναι να αδειάζουν τις τσέπες των θυ- μάτων τους από τα πορτοφόλια και από κάθε τι άλλο που βρίσκουν έ- κει μέσα. Συνήθως εργάζονται ό- κει μέσα. Συνήθως εργάζονται ό- κει μέσα. Συνήθως εργάζονται ό- κει μέσα.

Είναι δε τόσο πολλά τα κέρδη τους, ώστε πολλοί από αυτούς — τους είναι συχνά γυναικες — εργά- ζονται μόνο την περίοδο των έσο- τών. Μία νεαρή Άγγλιδα 24 ετών, με γλυκά μάτια και ωραίο σμάς ήταν τόσο επιδέξια, ώστε ο δόνη- την έδωσαν στα Χριστουγέννια «κέρδιζε» 50 λίρες άφαιρώντας τις τσέ- πες των αφέλων! Στο τέλος, ό- μως, οι αστυνομικοί την συνέλαβαν επ' αυτοφώρω και η δμορφη Άγγλι- δα πέρασε την Πρωτοχρονιά της στη φυλακή.

Ένας άλλος πορτοφολάς, 'Αμε- ρικανός («εργαζόταν» μόνο τον Δε- κέμβριο. Τα κέρδη του όμως ήταν τόσο πολλά, ώστε του έφθαναν για

να περνά άνετα τους υπόλοιπους έντεκα μήνες του χρόνου! Μέσα σε πέντε χρόνια, είχε μαζέψει 75.000 δολάρια και είχε γίνει ιδιοκτήτης αρκετών διμερισμάτων, που του άφηναν 8.000 δολάρια το χρόνο από νοίκια.

Από τα πιο συνηθισμένα κόλπα, που χρησιμοποιούν οι πορτοφολά- δες όταν εργάζονται συνεταιρικά, είναι το κόλπο της ούρας. Ένας από αυτούς ανακατεύεται με τους ανθρώπους που περιμένουν στην ουρά για το λεωφορείο και δύο συντροφοί του περιμένουν στην ίδια ουρά, αλλά πιο πίσω.

Όταν ο πρώτος πορτοφολάς φτά- σπ στην πόρτα του λεωφορείου και μη μπει μέσα, ανακαλύπτει, δθδεν, ότι έκανε λάθος και απώχνει τους έ- πιβάτες για να βγν από την πίσω πόρτα. Την ίδια στιγμή, οι δύο συν- τροφοί του σπρώχνουν από πίσω τους άλλους επιβάτες της ούρας για να προχωρήσουν και δημιουρ- γείται συνωστισμός.

Ο πρώτος πορτοφολάς επωφελεί- ται από τη σύγχυση και αδειάζει ό- σες τσέπες προλάβει με μία κατα- πληκτική ταχύτητα. Για να μην βρε- θούν όμως τα κλοπιμαία απάνω του, αν τύχει και τον υποψιασθούν, τὰ με- ταβιβάζει στους συντρόφους του. 'Αργότερα συναντώνται και κάνουν τη μοιρασιά. 'Η ίδια μέθοδος χρησι- μοποιείται και σε εισόδους καταστή- ματων που έχουν μεγάλη κίνηση.

Άλλοι πάλι, άκόμη πιο τολμηροί, έχουν κρυμμένο στα χέρια τους ένα ζυγάφι και μ' αυτό κόβουν τις εξε- τερικές τσέπες των σακκακιών ή των παλτών των θυμάτων τους, ό- ταν νομίσουν ότι περιέχουν κάτι πολύτιμο. Όσοι να αντιληφθώ το θύμα τί συνέβη, ο πορτοφολάς έ- χει εξαφανισθεί.

Οι αστυνομίες όλων των μεγά- λων πόλεων, φυσικά, εξαπολύουν άμείλικτο πόλεμο εναντίον των πορτοφολάδων και έκαστονάδες μυ- στικών αστυνομικών ανακατεύονται με τον κόσμο, για να παρακολου- θούν εύκολότερα τους κακοποιούς. 'Η Σκότλαντ Γιάρντ εφαρμόζει τη μέθοδο αυτή κάθε χρόνο, τον και- ρό των έσοτων.

Ένας Άγγλος αστυνομικός κυ- νηγούσε επί 15 ολόκληρα χρόνια έναν 'Ιταλό, για τον όποιον ήταν σίγουρος ότι ήταν πορτοφολάς. Ο 'Ιταλός όμως ήταν εξαιρετικά επι- τηδισός, και κατόρθωνε πάντα να ξεφεύγει. Κάποτε τέλος ή έπιμο- νή του Άγγλου αστυνομικού αντα- μείφθηκε. Έπιασε τον 'Ιταλό επ' αυτοφώρω και τον έκλεισε στη φυ- λακή.

Οι αστυνομικοί τότε ζήτησαν ά- πό τον 'Ιταλό να τους δείχνει τον τρόπο με τον όποιον εργαζόταν, πράγμα που εκείνος τόν έκανε με ευχαρίστηση και με κάποια υπερηφά- νεια. Ζήτησε λοιπόν από τρεις ά- στυνομικούς να προχωρούν δίπλα δίπλα σε έναν στενό διάδρομο, έ- νω ο ίδιος πήγαινε προς τόν μέ- ρος τους από την αντίθετη κατεύ- θυνση. Όταν έφτασε μπροστά τους, μπλέχτηκε για λίγο ανάμεσα τους και μετά τους προσπέρασε.

Η «σύγκρουση» των τριών άστυ- νομικών με τον 'Ιταλό δεν κράτησε περισσότερο από είκοσι δευτερόλε- πτα. Στο διάστημα αυτό, όμως, ο έμπειρος 'Ιταλός πορτοφολάς είχε προλάβει να πάρει από τις τσέπες των τριών αστυνομικών ένα ρολόι, ένα στυλό και αρκετά νομίσματα, που τους τὰ επέστρεψε άμέσως.

Και οι τρεις αστυνομικοί βεβαίω- σαν ότι δεν είχαν νοιώσει καθόλου απάνω τους τὰ χέρια του 'Ιταλού!

Ένας άλλος πορτοφολάς που εί- χε αποφασίσει να ξελαφρώσει με- ρικούς καλοντυμένους κυρίους έ- νος πάρκου τού Λονδίνου από τόν αντικείμενα που είχαν στίς τσέ- πες τους, δοκίμασε μίαν όδυνηρή έκπληξη, όταν έβαλε τόν χέρι του στην τσέπη τού παλτού τού ενός από αυτούς.

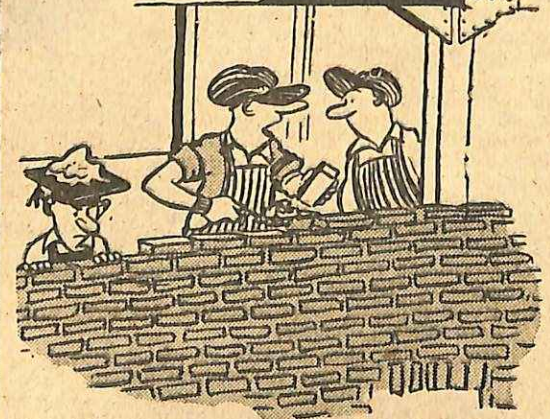
Τα δακτύλα του έπιασαν κάτι μαλακό, που τόν τράβηξε άμέσως έξω. Με τρόπο τότε διαπίστωσε ό- τι κρατούσε ένα μικρό ζωντανό φί- λο! Τόν πέταξε άμέσως κάτω και τράβαλε στά πόδια. Ποτέ τόν όμως δεν έμπεσε ότι ο άνθρωπος τόν ό- ποιον είχε επιχειρήσει να κλέψη ήταν ο βασιλοπαιστής ενός τσάρκου και ότι τόν φίλο τού κρατούσε στη τσέπη τού ήταν άκίνητο, γιατί τού είχε βγάλει τὰ δόντια...

— Μία κι' ήθελες όπωσδήποτε πλυντήριο, σου φέρα ένα της γιαγιάς...

— Καλώς τὰ παιδιά! Τι ευχάριστη έκπληξη! Έχεις ιδέα από όσμες, Κωστανή;...

Ο...βοηθός!

— Περίεργο! Γιατί να καθυστερή, άραγε τόν λεωφορείο;...

Λογικές συμβουλές

Ρ. Τ. Ζαρκάνι, Πειραιά: Χαιρώμαι ειλικρινά, που αναγνωρί- ζετε ότι οι γνώμες μου είναι πολύ ίκανοποιητικές και πως βρίσκετε πολύ μεγάλη λογικότητα και στις δύο μου απαντήσεις για τόν αίσθη- ματικό ζήτημα που σας άπασχολεί. Άλλά φαίνεται, ότι πάνε στάν... βρόντο, δυστυχώς και οι απαντή- σεις και οι «λογικώτατες» συμβου- λές. Γιατί έσεις, σάν την... άρρω- στη, που δεν προφυλάγεται πριν ά- ναρρώσει τελείως, ξανακυλίστε και ξαναβρεθείτε στην άγκαλιά τού ανθρώπου που μ' αυτόν τόσο πο- λυ σας είχε απογοητεύσει. Κι' ενώ σχεδιάζετε νέες περιπέτειες μαζί του και καινούργια μπλεξίματα, έ- χετε την άφέλεια να γυρεύετε, για τρίτη φορά τή «λογική συμβουλή» μου! Μα τί είναι αυτά! «Ο,τι ήταν να σας πώ τόν έχω πη ήδη και φαί- νεται πως τόν περιφρονήσατε. Και τώρα πάτε γυρεύοντας να άποπα- σετε την... Έγκρισί μου για να τὰ ξαναφτιάξετε με τόν άνθρωπο αύ- τον, που δεν σας ταιριάζει! 'Ο- φίλω μόνο να σας υπογραμμίσω για άλλη μία φορά τόν κίνδυνο, ό- τι με την έπιπολασιότητα που έχετε και την άφέλεια που κρίνεται τὰ πρόσωπα και τὰ πράγματα, δεν θ' άποφύγετε την άσχημη περιπέτεια στο τέλος. Εύχομαι όμως να λογι- κευθήτε κι' έτσι να διαμεσθούν οι φθοές μου!...

Μικρή Μαρία, Μενίδι: Κα- ταλαβαίνω σε τι δύσκολη θέση βρί- σκεστε από την άποκαλυψή που σας έγινε ότι κάποιος νεαρός συμ- πατριώτης σας σας αγαπάει. Και σεις άμέσως νοιώσατε μία μεγάλη συνκίνησι, που ακόμα δεν σας ά- φηνει ήσυχη. 'Ακριβώς λοιπόν πά- νω αυτό θέλω να έπιστηθώ την προσοχή σας, αφού μου γυρεύε- τη γνώμη μου: Νά μην παρσσυρ- ήτε καθόλου από τις πρώτες έντυ- πώσεις και τις εύαισθητες αντιδρά- σεις της καρδιάς σας επί τού προ- κειμένου. 'Αντιθέτως μάλιστα πρέ- πει να λογικευθήτε. Μην σας κολα- κεύει ούτε να σας ξεπιάζει τόν αί- σθημα που σας έκδηλώνει διά τρί- τού ο νεαρός. Γιατί, άπ' όσα μου γράφετε τουλάχιστον, αυτός ο νεα- ρός δεν φαίνεται διόλου να είναι σθεναρός και ειλικρινής. 'Απλώς θέλει να κάνει έντύπωση στά κορί- τσια κι' αυτό φανερώνει ή όλη τα- κτική του. 'Αν είχε καλό και τίμιο σκοπό, άν ήταν σθεναρός χαρακτή- ρας, τί τόν απλούστερο και τόν άξιο- πρεπέστερο άπ' τόν να φροντίσει να έρθη ο ίδιος σ' επαφή μαζί σας και να σας έκθέσει τὰ αίσθηματά που τόν έχετε έμπνεύσει, όπως Ι- σχυρίζεται; 'Αντιθέτως, όχι μόνο αυτό δεν κάνει, αλλά και προ- σθίνει σ' έκδηλώσεις που σας κά- νουν, με τόν δική σας, ν' αμφιβά- λετε κατά πόσον είναι ειλικρινής.

Σχετίζεται με πολλά κορίτσια, έ- χει κι' άλλους συνδέσμους και γε- νικά δεν είναι καθόλου βετικός. Λοιπόν, μην βασίζεστε στις έκδη- λώσεις του, γιατί είναι ένδεχομένο να παρσσυρήτε σε κανένα άσχημο μπλέξιμο, που θα σας δημιουργήσει

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΗΝΥΤΑ- ΚΙ, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

Κρινολούλουδ Κ. Π.: Δεν μου γράφετε ξεκάθαρα τί πράγματα για να καταλάβω τι συμβαίνει ακριβώς με τόν συνοικέ- σιο που σας προτείνουν οι κηδεμό- νες σας. 'Αν όμως έσεις φέρετε άντιρρήσεις σ' αυτό για μόνο τόν λόγο ότι ή νέα είναι τρία- τέσ- αρα χρόνια μεγαλύτερή σας, αί- πό τόν βρίσκω πολύ παράλογο καν όχι σθεναρό. Γιατί, άπ' όσα μου γράφετε τουλάχιστον, αυτός ο νεα- ρός δεν φαίνεται διόλου να είναι σθεναρός και ειλικρινής. 'Απλώς θέλει να κάνει έντύπωση στά κορί- τσια κι' αυτό φανερώνει ή όλη τα- κτική του. 'Αν είχε καλό και τίμιο σκοπό, άν ήταν σθεναρός χαρακτή- ρας, τί τόν απλούστερο και τόν άξιο- πρεπέστερο άπ' τόν να φροντίσει να έρθη ο ίδιος σ' επαφή μαζί σας και να σας έκθέσει τὰ αίσθηματά που τόν έχετε έμπνεύσει, όπως Ι- σχυρίζεται; 'Αντιθέτως, όχι μόνο αυτό δεν κάνει, αλλά και προ- σθίνει σ' έκδηλώσεις που σας κά- νουν, με τόν δική σας, ν' αμφιβά- λετε κατά πόσον είναι ειλικρινής.

Σχετίζεται με πολλά κορίτσια, έ- χει κι' άλλους συνδέσμους και γε- νικά δεν είναι καθόλου βετικός. Λοιπόν, μην βασίζεστε στις έκδη- λώσεις του, γιατί είναι ένδεχομένο να παρσσυρήτε σε κανένα άσχημο μπλέξιμο, που θα σας δημιουργήσει

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΗΝΥΤΑ- ΚΙ, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΗΝΥΤΑ- ΚΙ, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΗΝΥΤΑ- ΚΙ, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΗΝΥΤΑ- ΚΙ, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΗΝΥΤΑ- ΚΙ, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΗΝΥΤΑ- ΚΙ, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΗΝΥΤΑ- ΚΙ, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΗΝΥΤΑ- ΚΙ, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΗΝΥΤΑ- ΚΙ, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

Θλιβερές συνέπειες. "Άλλωστε εί- στε πολύ μικρή ακόμη...

Ερωτευμένο μηνυτά- κι, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Οφείλετε να σταθίτε ειλικρινής στο λόγο που έχετε δώσει στη φω- χή, μα καλή συμπαινώσιό σας, να την κάμετε ταίρια σας. 'Εχετε άναλαβεί ήθικες υποχρεώσεις άπέ- ναντί της, όπως τόν τόν γράφετε, και δεν πρέπει να φανήτε άσυνε- πής. 'Επειτα ως προς τόν ζήτημα της άλλης κοπέλλας, της πλούσιας, πρέπει να καθίσετε και να σκευθή- τε πολύ. 'Αφού δεν είναι ωραία, ά- φού δεν την αγαπάτε, πως θά υπο- ρέσετε με τόν γάμο σας μ' αυτήν; να στηρίξετε ένα δεσμό με κατα- νόηση, με σπογγή, μ' ένδιαφέρον; Θα την βλέπετε πάντα σάν ένα... χρηματοκιβώτιο, που σας εξασφα- λισε την οικονομική άνεστηρία και μόνο, χωρίς καμμία ευγενικό- τερη άλλη διάθεση να σας προσεγ- γίσει τόν ένα σάν... άλλον. 'Αλλά δεν είναι μόνο ή σκάκι ή δική σας! Είναι και τόν τόν καλή ή κοπέλλα αυτή! Θα θελήσει να σας πάρει, και θα σας την δώσουν οι δική της, άφού δεν έχετε και σεις καμμία οι- κονομική βάση; Θα σεις νομίσουν για προκοπή και είναι ένδεχομέ- νο να ή μά σας έμπιστευθούν... Γι' αυτό, σας έαναλώω, έστω κι' αυτό, να έισθε πλούσιος, πρέπει να στα- θέτε πιστός στην πρώτη που σας αγαπάει, που κι' έσεις την συμπα- θείτε. Μόνο μη βιασθήτε να παν- τρευθήτε πριν ταχτοποιήσετε τὰ οι- κονομικά σας.

Ερωτευμένο μηνυτά- κι, 'Ελευσίνα: Μου γράφετε ότι ενώ έχετε συνδεθώ μ' ένα καλό και τίμιο κορίτσι στην πατρίδα σας, συγχρόνως επιδιώκετε να σχετισθή- τε και με μία κοπέλλα όχι ωραία, άλλ' από πλούσια οικογένεια με την όποια λογαριάζετε να λύσετε τόν οικονομικό πρόβλημα της ζωής σας. Και ζητάτε να σας υποδείξω έγώ τί πρέπει να κάνετε. Μα τόν τί πρέπει να κάνετε, σάν άνθρωπος σθεναρός και τίμιος, είναι φανερό: 'Ο

**ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ**

Σ ό φ η Μ., 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις του Louis Jourdan είναι: 20th Century - Fox Films, 10201 West Picco Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. 'Η Μόιρα Σπρερ έγκαιτέλεψε, προς το παρόν τουλάχιστον, και το θέατρο και τον κινηματογράφο, δέν έχομε δέ την νέα διεύθυνσί της. Μόλις την πληροφορήσομε θά σας την δώσομε από την στήλη αυτή. Β άντα, 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις του Burt Lancaster είναι: Warner Bros Studios, 4000 West Olive Ave. Burbank, Calif. U.S.A. Μίραντ Β λ α χ ου, 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις του Robert Taylor είναι Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U.S.A. Τού Κόρνελ Γουάιλιτ η διεύθυνσις μάς είναι προς το παρόν άγνωστη. Α μ α ρ υ λ λ ι - σ α : 'Η διεύθυνσις της Δανάης είναι: 'Αλμυσινού 34. Το γράμμα που προορίζεται για τον Κ. Χαϊρόπουλο, άπεσταλμένο από γραφεύς μας, θά φθάσει το βράδι αύριο. Π. 'Η προηγούμενη άπάντησις ίσχυει και για σας, όσον άφορά την Δανάη. Κ ω ν σ τ ί ν ο Τριάνταφυλλόπουλου, Νίκαια: 'Η διεύθυνσις της Κας Κατίνας Παγιώπου είναι: Θέατρον «Κοτοπούλη-Ρεξ» όδου Φειδίου 5, Αθήνα. 'Ε ρ ν α Ζ ά κ : Δέν έχομε, δυστυχώς, η διεύθυνσις της άγαπημένης σας τραγουδίστριας, θά βοήθη πού πάνω η διεύθυνσις της Δανάης. Δη μ ή τ ρ ι ο Παπών: 'Η διεύθυνσις της Ann Miller είναι: Metro Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U.S.A. 'Ι ω σ ή φ Μ α ν τ ά ν, Αργυρούπολη: Γράψετε στον Charlie Chaplin στην ακόλουθη διεύθυνσι: Vevey, Suisse. Είναι μάλλον βέβαιο πως το γράμμα σας θά φθάση στον προορισμό του. Πέ τ ρ ο ν Α β ε ρ α μ ι δ η ν, 'Ενταύθα: 'Ο Χάρρυ Μπάρνθ πέθανε από δραματικάς συνθήκας, στις 20 'Απριλίου 1943. Είχε καταγορηθή στους Γερμανούς ως 'Εβραίοφιλος από έναν παιδικό του φίλο και πέθανε σ' ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ύπερα από φρικτά βασανιστήρια. Τα κτίκια άναγνώστη ην: Μάς είναι άγνωστη η διεύθυνσις του κυνηγού ταιλάντων που άναφέρετε στο γράμμα σας, Δ. Χ. Α., 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις του Rock Hudson είναι: Universal - International Film Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Ν ι κ ο λ ά ο υ Π ο ύ λ ο ν, Αλιάρδων Κωσταός: 'Ο Τορχάν Μπέντριν τουργικης καταγωγής και άπελαβέναις μία μέρα να έγκαιτάλειψι το Χόλλυγουντ για νά κάνει στην θρίτση του την στρατιωτικήν λόγον. 'Εκτοτε δέν ξανέφυε βα σ ι λ έ ν α υ τ ό ν. Μ α γ ε μ έ ν ο Σ τ ό έ ρ γ ο «Χρύσα σκουλαρίκια» πρωταγωνιστούσαν η Μαρίλιν Ντήτριχ και ο Ραήλ Μελάντ. Το φιλμ αυτό κυριστηκε από την «Παραμύθιν». 'Ο Τάβρορ Πάινερ πρωταγωνιστ ήν στον κινηματογράφο το 1936. 'Η πρώτη του έπιτυχία ήταν το «Καφέ - Μετροπόλ». Τό πιο σημαντικά έργα που γύρισε εκτέλεσ ηταν: «Σεναβίζουν τά ρόδα», «Μορία 'Αντουανέττα», «Σουζέ», «Τζέσσο Τζέημς», «Άμμα και άμμος», «Στην κόψη του Ήραφιού», «Ορχηγός της Κόσταλης», «Κάτσαρ Βοργίλιας» και «Το μαύρο ρόδο μέ την Ξεσίλ Σμιρτ».

**ΖΗΤΟΥΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ**

Ἡ Φώτεινὴ Σαρλῆ, χωρίον Κατελιό, Κεφαλληνία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνες τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Νίτσα Μητάκου (18 χρόνων), Κορυμνοπούρι 97, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' Ἑλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Φούλη Βασιλείου (19 χρόνων) καὶ Ἡ Λίτσα Παπαδάκη (17 χρόνων), πρῶτ' ἀπόστολος Μενελάου 5, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνες καὶ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Βούλα Παπαθανάση, Ἀεθούδ 75, Κουπόνη, Ἀθῆναι, Grèce καὶ Ἡ Ἀριάδνη Σώκου, Μανωλιάσας 6, Πανγκράτι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μετ' Ἑλληνες καὶ Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας, σὺν ἑλληνικῇ γλῶσσᾳ. Ἡ Σταυρούλα Μιχαλοπούλου (22 χρόνων), Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Grèce ἢ Σούλα Λαγογιάννιδου (19 χρόνων), Βερμίου 35, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἢ Λίτσα Σίμου (25 χρόνων), Ἐλισσπόντου 3, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἢ Ἐλένη Ἐγγελεντζή, Δαμιανὸ Γαλιάνου, Μορμὸς Πέλλης, Grèce καὶ Ἡ Ἐυδοκία Γαλιάνου, Δαμιανὸ Γαλιάνου, Νομοῦ Πέλλης, Grèce, ἐπιθυμοῦν ἀλληλογραφήσουν μετ' Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Λίτσα Κολιανδρῶ, Μιλτιάδου 17, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνες τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Χαρούλα Τσιμπέλη, Ἰωάννου Ἀέλλου 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ σὺν ἑλληνικῇ ἢ γαλλικῇ γλῶσσᾳ. Ἡ Δανάη Ἀντωνιάδου (19 χρόνων), Ἡροδότου 3, Καβάλα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μετ' ἀκοπὴ τοῦ γάμου. Ἡ Ἐλένη Κελεσιδίου, Ὁραιοκαστρον, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ Σόφια Μαστακοπούρη καὶ Ἡ Κική Καστανοπούλου, Μενελάου 12, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ' νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Σοφία Μιχαλοπούλου, Ρήγα Φερ-

ραίου, Πάτριαι, Grèce, ἐπιθυμεί γ' ἀλληλογραφίην μετ' ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 35—45 χρόνων, με σκοπό το γάμο. **Ἡ Βίβiana** Νικολοπούλου (18 χρόνων) καὶ ἡ **Ρόζα** Μακροπούλου (17 χρόνων), Poste Restante, Λάρσα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν με νέους τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἡλικίας 22—25 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. **Ἡ Σοῦλα** Κολοθοῦ, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με ἑλλήνας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς. **Ἡ Ἀλέκα** Πεσματιοῦ γλου, Ἀδωνίδος 4Α, Ἀχαρνών, Ἀθῆναι, Grèce, ἡ Εὐαγγελία Χατζηνικολάου, Poste Restante, Χαλάνδρι, Ἀθῆναι, Grèce, ἡ Κούλα Οὐζούνη, Διοικητήριον 10, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἡ Ἐλένη Μιχαήλ (18 χρόνων), Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Grèce, καὶ ἡ Ἐλένη Παπαδοπούλου, Ἡράκλειο, Σέρραι, Grèce, ἐπιθυμοῦν γ' ἀλληλογραφίησιν με ἑλλήνας ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον. **Ἡ Μαίρις** Σκιθαῶ, Ἁγίου Δημητρίου 22, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν με ἑλλήνας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἰταλίας με σκοπό το γάμο. **Ἡ Νίνεττα** Λορέντζου καὶ ἡ Ἰλιάν Ζαφειρίου, Βασ. Σοφίας 119, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμοῦν γ' ἀλληλογραφίησιν με ἑλλήνας τῆς Ἀμερικῆς. **Ἡ Λίνα** Ἀργυρίου, Ἀνδριανοπούλεως 34, Ἀλεξανδρουπόλει, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με ἑλλήνας ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον ἡλικίας 30—38 χρόνων. **Ἡ Ρίτα** Λαγοματοπούλου καὶ ἡ Μένη Λαγοματοπούλου, Τριανθῆν γ' Ὑψηλόν 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἡ Νταίζη Σαντιάκα καὶ ἡ Μάρω Νταλιάν, Τρεῖς Βρύσες 6, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν με ἑλλήνας τοῦ ἐξωτερικοῦ. **Ἡ Νούλα** Κανάκη, Μισοῦλα 4, Ἀμυροῦσιν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με ἑλλήνας τῆς Ἀφρικῆς με σκοπό τὸν γάμο. **Ἡ Γίρμα** Σκόκου, Μακεδονίας 106, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει γ' ἀλληλογραφίαν με νέους τῆς Αὐγυπτοῦ ἡλικίας 25—30 χρόνων. **Ἡ Τέρεζ** Μπενάκου (17 χρόνων), Ἡθης 44, Καλλιπόλει, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. **Ἡ Ζαμπέτα** Κρητικῶ, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με κοπέλες τοῦ ἐξωτερικοῦ. **Ἡ Φιλίτσα** Σαμουχοῦ (16 χρόνων), Ἐπιρομέριον 9, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με νέους καὶ νέες τῆς Γαλλίας, στὴν ἐλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. **Ἡ Νταίζη** Πα-

παδημητρίου, Χωράφας 83, Μυτιλήνη, Grèce, η Λένα Γαρυ-
εάλη (17 χρόνων), η Σοφία Χαριτίου (20 χρόνων) και
η Ρένα Βλαχοπούλου (20
χρόνων), Ζακωκίσα 43, Ίωάν-
νινα, Grèce, ζητούν αλληλογραφία
με Έλληνες του εξωτερικού. Η
Ελένη Παπαρηγορίου, Φερρών 17, Αθήναι, Grèce, η Λί-
α Χατζηεωρύγιου, Τιμι-
σκή 77, Θεσσαλονίκη, Grèce, η
Χρυσούλα Στρατάκη, Χά-
ρακα Μονοφατίου, Ηράκλειο,
Κρήτη, Grèce, και η Μαρίνα Έ-
λσα Γιαννιάτου, Κλεοβούλου 8,
Ζωγράφου, Αθήναι, Grèce, επιθυ-
μούν αλληλογραφισμούς με νέους
απ' όλον τον κόσμο. Η Έλισα-
βέτ Παπά (26 χρόνων), η
Καίτη Ίωάννου (26 χρόνων)
και η Βούλα Παπαδοπού-
λου (23 χρόνων), Βενιζέλου 64,
Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητούν αλλη-
λογραφία με Έλληνες του εξω-
τερικού ηλικίας 30—35 χρόνων, με
σκοπό το γάμο. Η Βικτωρία
Λαίου, Ορφανοτροφείου 32, Βό-
λος, Grèce, ζητεί αλληλογραφία
με νέους της Αμερικής και της Αγγ-
λίας ηλικίας 25—30 χρόνων. Η
Ρούλα Κωστοπούλου και η
Μαίρη Γαλάνη, Poste Restante,
Ρόδος, Grèce, ζητούν αλληλογρα-
φία με Αμερικανούς, ηλικίας 25—
30 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Η
Χρυσούλα Αδαμίδου, Π.
Νοσοκομείου 9, Βέρροια, Μακεδο-
νία, Grèce, ζητεί αλληλογραφία
με Έλληνες της Κύπρου και της
Αμερικής, ηλικίας 24—30 χρόνων.
Η Γιάννα Παπαδοπού-
λου, Poste Restante, Κεντρικών,
Αθήναι, Grèce, ζητεί αλληλογρα-
φία με Έλληνες του εξωτερικού,
ηλικίας 30—38 χρόνων, με σκοπό
το γάμο.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας
που βρίσκονται στην Κ ο ρ ε α, ζη-
τούν άλλη λογαριαφή με αναγνα-
στρίες μας: Γεώργιος Δρακόπου-
λος, Σπυρίδων Γραμμένος, Βασι-
λειος Χαίδας, Βασίλειος Ίατρι-
νης, Γεώργιος Ήνδρικοπούλας, Β.
Νούτσας και Παναγιώτης Πούνος
(Κ. Ε. Γεωργίου, 1ου Τάγματος). Κ.
Κοκκάλης, Θέμιστοκλής, Γεωργί-
ος Αριστέιδης Στασιάνος και Γεωρ-
γίος Σταγκιάκος (Δ. Δ.) σεως, 2ου
Τάγματος). Ίωάννης Σεσβίδης, Ζω-
χαρίας Κακαλίκας και Δημήτριος
Σωτηρόπουλος, (3ος Λόχος, 2ου
Τάγματος). Άποστόλος Καρατζεζά-
κης, Άποστόλος Άποστολάκης,
Άριστος Νικολόπουλος και Άλε-
ξανδρος Κοφέλης (2ος Λόχος, 1ου
Τάγματος). Ίωάννης Νικολάου, Ή-
λευθέριος Ξενάριος, Αιμίλιος Λει-
σιδιώτης, Άάκης Πεπίλας, Στα-
μάτιος Τσιώτης, Κωνσταντίνος Σαντε-
λής, Βασίλειος Λέσης και Γρη-
γόριος Ίορδανόγλου (Α.Β.Ο. 1ου
Τάγματος). Άνδρέας Μπουρτίσης
(Γραφείον Συνδέσμου Σ υ ν τ ο ς).

Νικ. Κωνσταντίνου, Ἰωάννης Ρο-
δόπουλος (Μ.Α.Μ.), καὶ Εὐάγγε-
λος Ροῦσσοι.

Ἡ διεύθυνσις ὅλων εἶναι : Greek Exped. Forces, CAPO 5800, Μερὶ-μνη Β.Σ.Τ. 902.

Οι κάτωθι σὺμψηνῖτες μας, ζη-
τούν ἀλληγογραφίαν μετ' Ἑλληνισ-
τῶν Βλάχων, 337 Μοῖρα Δ)σε-
ως Βοημοῦ, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904.
Ἡλίας Σεραδιόκης καὶ Δη-
μήτριος Χατζηανδρέου, 123 Π.Τ.Ε.
(ΣΤΑ), 3ῃ Μοῖρα Κ.Τ.Ε.Σ., 1ον
Σμήνος, Τ.Γ.Α. 1010. Ματθαῖος
Παπαδόπουλος, 126 Σ.Α.Β., Α.Β.
Η.) Μ.Π.Α., Σ.Τ.Γ. 911Α. Νικόλα-
ος Πουολάκης, Γεώργιος Κατσου-
βάκης, Κωνστ. Δημόπουλος, Πα-
νγιωτῆς Στάρας καὶ Κυριάκος
Σταυρίδης, Μ' Ἐφ'σμοῦ, 110 Π.
Μ., Β.Σ.Τ. 904. Ντίνος Μπαμπά-
κος, 29ον Α.Α.Α., Τ.Γ.Α. 1010. Γε-
ώργιος Παπαγεωργίου, Σούλης
Χιριπός, καὶ Λάκης Παπακυριακό-
πουλος, 124 Π.Β.Ε., Σ.Α.Β., Σ.
Τ.Γ. 927. Δημήτριος Κοσκινὰς καὶ
Γεώργιος Κουσουλάκος, 1ῃ Μ.Κ.Τ.
Ε. Σ., 2ον Σμήνος, 123 Π.Τ.Ε., Τ.
Γ.Α. 1010. Ἀντώνιος Κολιός, 407
Μ.Π.Α., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904.
Εὐάγγελος Παναγιωτόπουλος καὶ
Ἀκης Παπαδόπουλος, Ἀερμάνα
Θεσσαλονίκης, Β.Σ.Τ. 903. Πέ-
τρος Μαστρογιάννης, Α.Α. Τυμπα-
κίου, Κρήτη, Βασιλεῖος Ζαχαρία-
ς καὶ Δημήτριος Παπακωνσταντι-
νός, Μ.Ε., 124 Π.Β.Ε., Σ.Τ.Γ.
927. Γεώργιος Δερμετζόγλου, 111
Π.Μ., Μοῖρα Τροφωδοσίας, Σ.Τ.Γ.
905. Ἡρακλῆς Βεΐδης, 111 Π.Μ.,
Μοῖρα Ἀστυνείας, Σ.Τ.Γ. 905.
Σούλης Χρυσικός, Κωνστ. Ρέ-
τσος, Εὐάγγελος Παπουλάς καὶ
Ἀθανάσιος Τζανάς, 110 Π.Μ.,

Μοίρα Μεταφορών, Α.Β.1, Β.Σ.Τ.
904. Νικόλαος Λέκκας, 126 Σ.Α.
Β., ΑΒΗ)ΜΠΑ, Σ.Τ.Γ. 911Α.
Λουκάς Σιαφλός, 'Αεράμυνα Κο-
ζάνης, Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος Χρή-
στου και Χρήστος 'Αλεξανδρίδης,
126 Σ.Α.Β., ΑΒΗ)ΜΠΑ, Σ.Τ.Γ.
911Α. Βασ. Συνεβρίτης, Μ. Με-
ταφορών, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904.

Οι κάτωθι να ότες μας ζητούν
άλλη λογογραφία με: Έλληνας: Π.
Κόκολλας και Γ. Παπαδάκης, Β.Π.
«Έραζ», Γ.Ε.Ν. Θεόδωρος Θανά-
πουλος, Β.Π., «Έλλη», Γ.Ε.Ν.
Σ. Περδίκων Κριτοσίλης, ηλεκτρολό-
γος Β. Ψυχών, Γ.Ε.Ν. Ν. Θεο-
λόγος, Ν)Α 2229, ΔΟΝ)Δ.ΝΑΡ.,
Β.Ν.Τ. 902. Σ. Σταντάς, Δ.
Β.Ν.Δ.Μ.Ν.Ε., Β.Σ.Τ. 902. Ά-
λέκος Ζαχαρίου, Στυλιανός Καρα-
μάνης και Χριστόφορος Κόκολλας,
Α.Β.Ν.+Δ.Ε.Κ., Π)Φ «Ωρι-
νός», Αθανάσιος Μαυρογιάννης,
10ος Λόχος, 2α Διομορία, (ΚΕ)
ΚΑΝ, Β.Σ.Τ. 902, Γεώργιος Παυ-
λοπούλος, Β.Π., «Έλλη», Γ.Ε.Ν.
Ν.Δ. Κρήτης, Κήλη Γ. Σταυρού-
λης και Μ. Σαββανόπουλος, Β.Π.
«Δέξας», Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Γε-
ώργιος Οικονομίδης, Β.Π. «Έ-
ραζ», Γ.Ε.Ν. Κ. Αορέντζος, Ι.
Τσατσανιάνης και Ε. Λειβαδάρας,
Ν)Α 2065, «Καρτερία», Δ.ΝΑΡ.,
Γ.Ε.Ν. Βασίλειος Κώλλας, Β.Π.
«Νίκη», Γ.Ε.Ν.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μα-
χητοὶ ἀλληλογραφία μετ' ἑλλη-
νίδες: Λεωνίδας Χάλας, Λ.Υ.Β. Χ.
Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 916. Κωνῖνος
Ριζικιάνος, Παναγιώτης Ζήσης καὶ
Φώτιος Μαιμουλάκης, 104 Μονάς,
Σ.Τ.Γ. 918. Ἀριστομένης Παπα-
θανασάκης καὶ Δημήτριος Παπα-
δόκης, Κ.Ε.Δ.) Σ.Ε.Μ.Τ., 2ος Λό-
χος, Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Γεωρ-
γακόπουλος, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, 7ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Στυλιανός
Τσιάρας, 174 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904.
Γεώργιος Χαλαζάκης, 492, Τ.Δ.,
2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918. Κωνστ.
Γουναράς, Λ.Σ.Τ.) Α' Σ.Σ., Β.Σ.Τ.
900Α. Πέτρος Πατούλας καὶ Ὀρέ-
στης Μαυροπούλου, 403 Γ.Σ.Ν.,
Ε.Α., Β.Σ.Τ. 901. Δημήτριος Χα-
σιάπουλος, 625 Τ.Π., Λόχος Δίσσε-
ως, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Ροδόλφος Βύ-
ρων, 404 Γ.Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 904. Ὁ
Ἀθανασάκος Πούλος, 331 Σ.Υερυ-
λίου Περιοχῆς, Σ.Τ.Γ. 909. Κωνστ.
Παπαδόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου,
Γραφεῖον Κινήσεως, Σ.Τ.Γ. 909.
Γεώργιος Παυλόπουλος, Σ.Σ.Ε.)
Γραμμετεία, Β.Σ.Τ. 902. Ἀδα-
μάντιος Τεγκελίδης, ΚΕΔ) ΤΟΔ,
3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Σπ. Μαί-
μας, 662 ΟΑ., Β.Σ.Τ. 901.

Χιπλή Χαρά ΔΕΚΟ.

ΠΕΡΙΟΗΜΟ
ΜΑΓΕΙΡΕΥΜΑ

ΒΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΛΕΠΤΗΣ
ΓΡΑΜΜΗΣ ΤΟΥ
ΣΩΜΑΤΟΣ

μέ'ελβιτίγν

καὶ μαρελ

ἀντί για φρέσκο βούτυρο

ΒΙΒΛΙΑ ΣΕΞΟΛΟΓΙΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΖΟΥΡΑΡΙ

ΙΑΤΡΟΥ ΣΕΞΟΛΟΓΟΥ

Τοῦ Ἰνστιτούτου Σεισθολογικῶν Ἐρευνῶν τοῦ Βερολίνου.

Τὰ πολύκροτα βιόλια, τὰ ὅποια διεφώτισαν καὶ κατέστησαν ἐκα-
τοντάβας χιλιάδας ἑλλήνων εἰς τὰ μεγάλα προλήματα τῆς ζωῆς,
τὰ βιόλια τὰ ὅποια ἐθεμελίωσαν καὶ ἀνακλήρωσαν κατὰ τὸ δυνατόν
τὴν ἐπιστήμην τῆς Σεξουολογίας ἐν Ἑλλάδι, εἶναι τὰ ἀκολούθια :

1) Σεξουαλικὴ ζωὴ, ἀποχὴ, ἐγκράτεια, ἀκαλοσύνη καὶ ἡ ἐξασθε-
νήσις τῆς ὁρμῆς, δρχ. 40. 2) Σεξουαλικὴ ὁρμή, ἀνικανότης καὶ σε-
ξουαλικὰ διαστροφὰ, δρχ. 40. 3) Σεξουαλικὴ ὁρμή, ἀρχομένη ἀνι-
κανότης καὶ ἀναφοφιστὰ εἰς τὰς γυναῖκες, δρχ. 40. 4) Πηγεὶς
ζωῆς, ὁρμόνα καὶ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες, δρχ. 30. 5) Ἡ στειρώσις εἰς
τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκες καὶ τὸ ὅσκιον τῆς συλλήψεως, δρχ. 20.
6) Αὐτανάσιμος, τὸ πάθος εἰς τὸ φῶς τῆς ἑπιστήμης, δρχ. 20. 7)
Φέρει καὶ ἐρωτικὴ ζηλοτυπία, δρχ. 20. 8) Ψυχονάυσις καὶ ψυχόσις-
λογία, δρχ. 20.

Παύονται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοκλεῖδη καὶ εἰς τὸ ἱστορεῖον τοῦ συγ-
γραφέως : Ἀκαθόσις 37.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Φερδινάνδον Ζαγρέν, Θεσσαλονίκη: Ήταν καθήκον του. Νομίζω πως η σειρά αυτή θα ήταν τελείως ελλειπής, εάν δεν υπήρχε η εν λόγω ιστορία. Περιμένα άνωτερον τα στοιχεία του Λαζαρίδου. Ολαχού. Χρ. Ριστόν Λαζαρίδην, Νικόλαον Έλευθεριάδην, Ίωάννην Μπαουπούραν, Ήλναν Κολέτον, Νικόλαον Άλεξίου, Σάββαν Νομικών, Παναγιώτη Γεωργιάκοπουλον, Γεώργιον Αρτίζιανον, Κώσταν, Κυριάδην, Κώσταν Άλεφαντινόν, Δημήτριον Σκούτερην, Άθανάσιον Μαστορόπουλον, Τάκην Κανάρην, Βασίλειον Μανένταν, Γεώργιον Μπινιάρην, Κων/τίνον Φικτιέρ, Α. Άδαμόπουλον και πολλές άλλες δυσανάγνωστες υπογραφές, Κ. Ν. Ν. Ο. Π. Τ. 117: Εύχαριστώ. ΟΙ «Κατάσκοποι» θα συνεχιστούν. Ο Β' τόμος κυκλοφορεί εντός των ημερών. Γεώργιον Θεοδοσιάδη, Θεολόγην: Όλα αυτά τα ξέλιτορρα πρό πολλού. Εύχρηστο, για τις αποδείξεις. Α. Ψ. Γ. Ν. Ι. Ο. Παπαφλώρων, Άρρυστιήνη Κοράνον, Ήλναν Δουδερλήνη και Γεώργιον Σακκάν, Β. Κούγκη: Ήταν πραγματι ήρωική εποχή. Όσοι δέν εζήσαν από κοντά το έπος του καιρού εκείνου, δεν θα μπορούσαν να φανταστούν ποτέ το μεγαλείο του. Για την γνώση του, θα μπορούσε στο γράμμα σας να κάνω δ. π. υποβ. Ά θ. ν. α. ν. α. ι. ο. ν. Α. τ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. υ. ο. ν. Ε. μ. μ. α. ν. ο. υ. λ. ι. Σ. τ. ε. ρ. ο. γ. ο. υ. λ. ο. ν. και Ίωσήφ Κονταρίδη, Αδελφάτην: Κάποτε υπήρχε αυτός ο τρόπος. Τώρα όμως τα πράγματα άλλαξαν, πήγαν προς το καλύτερο απ' αυτή την πλευρά τουλάχιστον. Με τη διαφορά ότι έκλεισαν και οι φακέλοι. Έπομένως, πρέπει να ζητηθεί ειδική άδεια για να ερευνηση κανείς μια τόσο παλιά υπόθεσι. Θ. ν. ο. ν. Μ. υ. λ. ο. ν. ά. κ. η. Νεάπολη, Κρήτη: Ίσως άφροσύνα. Προς το παρόν θα κάνετε υπομονή και μόνο όταν σας γραφούν να λάβετε άποφάσεις. Κοσμάον Πιτσιδωπούλον, Καρδίτσα: Όταν επιστρέψουν στην Άθήνα, περάστε από τα γραφεία μας. Α. Σ. ιδ. η. ρ. ο. υ. ρ. ο. υ. λ. ο. ν. Θήβα: Στον κατάλογο αυτόν υπάρχουν εκατόν σαράντα όχθι όνόματα έκτελεσθέντων και δέν είναι δυνατόν να δημοσιευθ όλόκληρον έδω. Πάντως τα όνόματα των Άναστασίου Ζερμινίη, Κων/τίνου Μπλιάδην, Σάββα Ζεορόνου, Γεράσιμου Δούκα, Άλέξανδρου Κουσιάν, Πέτρου Ν. Σοδατζή και Γεώργιου Κυριακούλη, αναφέρονται σ' αυτόν, λείπουν μόνο του Γεωργίου Σαμπούλη, του Σωάννη Π. Λαζαρίδη και Α. Μαρκοπούλου. Χ. ρ. ι. σ. τ. ο. φ. ο. ρ. ο. ν. Τ. α. τ. ι. μ. π. ι. ν. ο. ν. Κύπρον: Έμει άπ' έδω κάνουν ό, τι υποπόρουν και πετύχαμε αρκετά πράγματα. Μ. τ. α. χ. α. λ. ι. Παπαδόπουλον, Καρπάγιος: Σύμφωνοι. Έκτός, αν αλλάξετε γνώμη. Δεν μπορώ να κάνω απολύτως τίποτε. Ν. ά. π. α. ν. θ. υ. λ. ι. ο. ν. Γ. Ε. Ζ. Σ. τ. Παπαδόπουλον, Γ. Ε. Ζ. Σ. τ. Παπαδόπουλον: Υπάρχουν πολλά τέτοια βιβλία, όλας το σπουδαιότητος αυτού: «Υψηλές και Ν. Ο. π. ο. ν. το φράγκ Καρδένας, Γερμανοκρατικόν συγγράμμα. Φ. ι. ο. η. Κ. Α. ν. α. γ. ο. υ. λ. ο. ν. Πατρίς: Εύχαριστός. Γνωρίζω όλο το ιστορικό, αλλά θέλω να μου το γράψετε και σας εύχομαι το χρηστό. Γεώργιον Π. Γεωργιάδη, Ν. ο. ν. Σ. κ. η. ν. ο. ν. Νά: το γράψετε σ' όνομα του και στην παρακάτω διεύθυνσι: Κ. Ρ. Armon M. S. W. Australian. Τις απολύτως διευδωτικές θα σας τις στείλω ταχώς άπομακά, μόλις τις εξακριβώσω. Β. ύ. ρ. α. ν. Ά. λ. ε. ξ. α. ν. δ. ρ. ο. υ. λ. ο. ν. Δημήτριον Έλευθεριάδην, Ίωάννην Κοκκινίδη, Όλυμπία Νέστον, Άγλατα Κιουρτσόγλου και Σοφία Πατερώνη, Αυστραλία: Εύχαριστώ θερμά. Θα συνεχιστούν. Ο δεύτερος τόμος θα κυκλοφορησθ εντός των ημερών. Τζών Κ. ο. ν. σ. τ., Ένταβλα: Δεν πιστεύω απολύτως τίποτε. I. B. I.

Ἡ ὁμορφιά μου;
Αὐτὸ τὸ θαυματουργό κοινὸ!

ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΥΓΚΡΙΤΗ ΠΟΥΔΡΑ Scherk.
Αφομοιώνεται με την επιδερμίδα.
Είναι λεπτή σαν άχνος και άρωματισμένη αιθέρια. Συνδυασμός πείρας και έπιστήμης είναι ή...

Πούσα
SCHERK

Η ΟΞΥΨΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΠΡΩΤΗΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

Διάφοροι συνδυασμοί, κατάλληλοι για τις πρωινές κούρσες, όπως και για τον απογευματινό περίπατο, χαρακτηρίζουν την έφετηρήν μόνον.

Ας αρχίσουμε από τους πιο χαρακτηριστικούς. Η τελευταία λέξη της μόδας λανσάρει ένα σύνολο, που αποτελείται από μία σπορτίβ ευθύγραμμη τουαλετίτσα, με συμπλήρωμα την κοντή κάπα, που μόλις καλύπτει τους γοφούς.

Το σύνολο αυτό σας το συνιστούμε από λαινάς σε χρώμα καφέ-ωλαί.

Το φόρεμα θα είναι ευθύγραμμο, με ένα άμπρεσιμάν στο κορσάκι, στη βάση του οποίου σχηματίζονται δυο τσέπες εκατέρωθεν του ανοίγματος. Το κορσάκι θα είναι κλειστό ως το λαιμό και θα καταλήγει σε ένα όρθιο γιακά στρατιωτικό. Είναι ο γνωστός με την ονομασία «αφισιέ». Μία γραβάτα από φουλάρι θα δένεται σε ένα ανδρικό κόμπε, περνώντας πίσω κάτω από τον γιακά και βγαίνοντας μπροστά, εκατέρωθεν του ανοίγματος, από δύο ανοίγματα που έχουν γίνει γι' αυτή τη δουλειά.

Απάνω απ' αυτή την τουαλετίτσα, φοριέται μία ομοιόμορφη κάπα, φοδραρισμένη με γούνα, για να είναι όσο χρειάζεται ζεστή, με ένα κατεβαστό γιακά από την ίδια γούνα. Δύο κουμπιά, το ένα στο λαιμό και το άλλο στο μέσον περιπίου του δλου μήκους της κάπας, βοηθούν στο κλείσιμο και δύο σχισμές στα πλάγια θα επιτρέπουν στα χέρια να βγαίνουν οσάκις χρειάζεται.

Άλλο σύνολο πολύ της μόδας είναι το «ντε-πιές» με συμπλήρωμα ένα επανωφόρι σε δυο αποχρώσεις του ίδιου χρώματος.

Το ντε-πιές αποτελείται από την ευθύγραμμη φούστα, που θα έχει το απαιτούμενο φάρδος, με τη βοήθεια μιας κουφωτής πιέττας προς τα πίσω. Το κορσάκι είναι ένα είδος καζάκας-ζακέττας, κουμπωμένης ως τη ρίζα του λαιμού μ' ένα όρθιο γιακά, με μανίκια τρουά-κάρ, με τη μέση εφαρμοστή και μία δετή ζώνη από το ίδιο ύφασμα.

Το επανωφόρι που συνοδεύει αυτό το «ντε-πιές», είναι ριχτό, πλατύ και ευθύγραμμο συγχρόνως, με μεγάλες εξωτερικές τσέπες και μεγάλο γιακά. Έξη κουμπιά σε δυο σειρές από τρία το κουμπώνουν.

Ός χρώμα σας συμβουλευούμε το μπλε-μαρέν βαθύ και για το ντε-πιές το μπλε-πατιέ.

Άλλο επίσης κομψό σύνολο είναι μία πτίτ-ρόμπ, με συμπλήρωμα το τρουά-κάρ επανωφόρι. Η πτίτ-ρόμπ θα είναι από λαινάς βιολέ — ένα από τα χρώματα, που πολύ ευνοεί εφέτος η μόδα, με τρουά-κάρ μανίκια σε κούμπ κιμονό κι' ένα κρυφό κούμπωμα από τον λαιμό ως το τέλος της φούστας, στο μπροστινό μέρος κάτω από μία πιέτα. Ένας φιόγκος βελούδινος «σατελιέ» γαρνίρει το στήθος. Η ονομασία του μάς κάνει να καταλάβουμε, ότι απομεινεί το δέσιμο των ανδρικών καπέλων.

Για συμπλήρωμα αυτού του φορέματος, έχουμε ένα τρουά κάρ επανωφόρι στο ίδιο χρώμα από ύφασμα «άρας» ευθύγραμμο κι' αυτό, με όκτώ κουμπιά, σε δυο σειρές από τέσσερα. Μικρά ρεβέρ το γαρνίρουν ως συνέχεια του ελαφρώς ανασκηκωμένου πίσω γιακά.

ΤΟ ΤΑΓΙΕΡ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥΣ

Ξέρετε πώς το ονομάζει αυτό το ταγιέρ ή μόδα; «Μεσημέρι-Μεσάνυχτα». Κι' αυτό γιατί μπορείτε να το φορέσετε και τις δύο αυτές ώρες, με την ίδια ευκολία.

Το ταγιέρ αυτό, που μπορεί να φορεθεί κάτω από ένα επανωφόρι, θα είναι μαύρο ή βαθύχρωμο μπλε στον τόνο της ταρταρούχας και για ύφασμα θα διαλέξουμε ντρά, φάιγ ή βελούδο.

Η ζακέττα θα φοριέται πάνω από ένα κορσάκι, που μαζί με τη φούστα, θα αποτελέσει ένα σύνολο τουαλετίτσας, θα είναι ντεκολτέ και ίσως και κεντημένο.

Η ίδια η ζακέττα θα είναι φαιταιζί, σχηματίζοντας ένα είδος ντραπαρισματος γύρω από τη μέση, που θα επιτυγχάνεται με κατάλληλες σούρες και θα φθάσει ως κάτω από το στήθος.

Ο γιακάς και το κάτω άκρο των μανικιών, μπορούν να γαρνιρισθούν με μπάμπες από γούνα, κατά προτίμηση, λευκή.

Γιακάς-κουκούλα ντυμπλαρισμένος με άσπρη γούνα. Το μαντί είναι από μαύρο βελούδο.

Για το βράδυ, ή φούστα με το κορσάκι, που, όπως είπαμε, θα είναι ντεκολτέ, θα φορεθεί βαμμάσια, σ' ένα γεύμα ή μία βραδινή συγκέντρωση.

Έχετε υπ' όψιν σας, ότι το ταγιέρ από φάιγ, θα είναι για ιδιότητα να ακολουθή με πολύ απαλές πτυχές τις γραμμές του σώματος.

Μη παραλείψετε να πλουτίσετε την γκαρνταρόμπα σας μ' ένα παρόμοιο ταγιέρ, γιατί το έξοδο που θα κάμετε θα είναι ελάχιστο, ανάλογα με τις υπηρεσίες που θα σας προσφέρει.

ΚΟΝΤΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Όλα τα βραδυνά, έχουν κοντές φούστες, γιατί η μόδα αυτή επεδίωξε λόγω της πρακτικότητάς της. Φοριούνται ευκολότερα και συνδυάζονται περισσότερο με το είδος της ταρινής ζωής.

Με κοντή φούστα χορεύουμε πιο εύκολα, βγαίνουμε στο δρόμο φορώντας ένα επανωφόρι και μπορούμε, στην ανάγκη, να κάμουμε λίγα βήματα, χωρίς να προσελκύουμε όλα τα βλέμματα. Αυτό, φυσικά, δεν εμποδίζει να γίνεται πλούσια η τουαλέτα μας με όργανα, δαντέλλες, μουσλίνες.

Ένας ωραίος συνδυασμός είναι σατέν ρόζ και ομοιόχρωμη δαντέλλα ή σε χρώμα μπλε.

Το βελούδο επίσης φοριέται πολύ σε όλα τα χρώματα, με επί κεφαλής το μαύρο. Πολλές φορές, τα κορσάκια είναι όλα κεντημένα και στολισμένα με στράς.

Πολύ της μόδας επίσης τα σατέν ντυσές σε χρώματα παστέλ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΕΙΝΑΙ:

— Πλεκτή φούστα μαλλινή σε χρώμα ρουμπίνι, φοδραρισμένη με ταφτά.

— Μπερέ από βελούδο του ίδιου χρώματος, σπαρμένο με μαύρες πούλιες.

— Τουρμπάν από κόκκινο σατέν, γαρνιρισμένο με σατέν μαύρο και χρυσάφι, με τετράγωνο ανοίγμα του λαιμού προς τα πίσω, με ένα τελείωμα από μαύρο γκρό-γκραβι.

— Η φούστα από λαινάς σε χρώμα κόκκινο κτυπητό, με δερμάτινη ζώνη του ίδιου χρώματος.

— Συνδυασμός πλεκτού και μάλλινου ύφασματος για μία μπλούζα σε κόκκινο επίσης χρώμα, με χρησιμοποίησι του πλεκτού για τον ναμίτη.

— Συνδυασμός για βράδυ μίας πλατείας φούστας από μουάρ σε χρώμα κόκκινο πάντοτε με μία μπλούζα από χρυσάφι λαμέ.

— Συνδυασμός για βραδινή επίσης εμφάνισι πλατείας και κοντής φούστας από μαύρο τουλί, με κορσάκι από κεντημένο σατέν με παγέτες.

— Ντε πιές για απογευματινή τουαλέττα από ζερζέ κοτλέ σε χρώμα μπλε σαπφείρου.

— Κάπα-έσάρπα από σκωτσέζικο λαινάς, που φοριέται επάνω από επανωφόρι.

— Κάπα από ύφασμα, που απομεινεί τη γούνα σε χρώμα ασπρόμαυρο.

— Γιλέκο σε συνδυασμό μαλλιού-άγκορά και ύφασματος μεταξωτού για να φοριέται κάτω από το ταγιέρ.

— Ένα μπουκαλάκι «μινιατούρα» με άρωμα που σχηματίζει «κλίπα» και φοριέται στο κορσάκι.

— Η δερμάτινη ζώνη από σουέντ, γαρνιρισμένη με ούρες από έρμινα.

— Τσάντες από δέρμα χόιρου.

— Πουλόδερ για σπόρ, με τη γνωστή πολυχρωμή πλέξι ζακάρ.

— Οι βέστες από μονόχρωμο μάλλινο ύφασμα, με κατάληξι φαρδειά πλεκτή μπορντούρα, στο ίδιο χρώμα.

— Τσάντες με συνδυασμό δέρματος γκλασέ και σουέντ ή σουέντ και βελούδου.

— Φαρδειά βραχιόλια από χονδρή άλυσίδα, με ανάμεικτα πολύχρωμες πέτρες.

— Τα σκουλαρίκια με κρεμαστές πέτρες σε σχήμα άχλαδιού.

- Τα άμπριγιέ γάντια, κεντημένα με στράς.
- Η όμπρέλλα σε χρώμα καφέ με χερούλι ταρταρούχα.
- Μεγάλα τετράγωνα μεταξωτά μαντήλια για τ' λαιμό, με σταμπαρισμένα τ' αξιοσημείωτα του τόπου μας, όχι ξένου τόπου, το τονίζουμε αυτό.

ΤΟ ΑΝΔΡΙΚΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Όσο και να απλοποιήθηκαν μερικά πράγματα μεταπολεμικώς, δε πρέπει να ξεχνούμε, ότι ο κύριος που συνοδεύει μία κυρία με τουαλέττα, πρέπει να είναι καλοβαλμένος, γιατί μία κυρία μπορεί να φορή το ωραιότερο μοντέλο, αλλά ασφαλώς θα χάνη πολύ από τη ωραία της εμφάνισι αν ο κύριος που την συνοδεύει είναι άτη-μέλητα ντυμένος.

Αν η κυρία έχει μία ωραία βραδυνή τουαλέττα ντεκολτέ, ο κύριος που την συνοδεύει, θα φορή μαύρο κοστούμι ή σμόκιν.

Αν η κυρία φορή τουαλέττα, που δεν είναι πολύ ντεκολτέ, μπορεί ο κύριος να φορέση ένα κοστούμι σκούρο, αλλά η γραβάτα του, το μαντήλι του, οι κάλτσες του και τα υποδήματα θα είναι όλα καλοδιαλεγμένα.

Αν η κυρία φορέση ταγιέρ βελούδινο ή μεταξωτό, η απογευματινή φόρεμα, ο κύριος μπορεί να φορέση ένα κοστούμι γκρι ή μπλε υαρέν. Τα υποδήματα, όμως, θα είναι πάντοτε μαύρα.

Όσο όμως απλή και αν είναι μία συγκέντρωση, σε σπίτι, δεν επιτρέπεται ποτέ στον κύριο να φορή μέσα από το σακάκι του τουλόδερ. Αυτό επιτρέπεται μόνον στο γραφείο του ή σε μία έκδρομη.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΦΑΛΑΚΙΑ

Οι σημερινές νέες είναι πολύ τυχερές, γιατί η μόδα φροντίζει τόσο πολύ για να λανσάρη ωραία, πρωτότυπα και νεανικά χτενίσματα, ώστε πρέπει να στερηται εντελώς γούστου μία κοπέλλα για να μη παρουσιάξη ένα χαριτωμένο κεφαλάκι.

Κάτι που χαρακτηρίζει τα νεανικά χτενίσματα του 1954-1955, είναι μία μεγάλη αφέλεια. Τίποτα το επιτηδευμένο.

Βλέπετε να ξεφεύγουν απ' εδώ κι' απ' εκεί μερικές τούφες μαλλιών και δεν φαίνεται ποτέ, ότι κοπίασε ο κομωτής για να τους δώση αυτή την αφέλεια. Πότε σκεπάζουν το μέτωπο, πότε τα αυτιά και οι τουφίτσες αυτές περιβάλλουν κάποτε και δόκλορο το κεφάλι. Φυσικά, το οντουλάρισμα δεν λείπει ποτέ, αλλά δεν καταλήγει σε μπουκλίτσες.

Χαριτωμένα νεανικά φορέματα για τα βράδια. 1) Έμπριμέ με χρυσοκίτρινο φόντο και σχέδια σε πιο σκούρο τόνο. 2) Έμπριμέ με άσπρο φόντο και γκριζα σχέδια. 3) Φόρεμα από μαύρο ταφτά και κορσάκι από νταντέλλα.

Όσοι μπορούν να πάνε συχνά στο κομμωτήριο, δεν έχουν ανάγκη από τις συμβουλές μας, αλλά επειδή είναι ένα κάπως μεγάλο έξοδο, ως προσπαθούν να τα βολέουν μόνες τους, τυλιγόντας γύρω από το δάκτυλο και καρφώνοντας με φουρκετίτσες κάθε τούφα. Υστερα δένετε το κεφάλι σας με ένα φιλέ και αν έχετε ένα ηλεκτρικό «σεσουάρ», τα στεγνώνετε, αν όχι τ' αφήνετε, 2-3 ώρες να στεγνώσουν μόνα τους. Όταν τα ξετυλίξετε, τα βουρτσίσετε με δύναμη και οι οντουλασιόν είναι έτοιμες.

Η Άλληλογραφία μου

Ιουλιέτταν, Κύθηρα: Μόνον όταν έρθετε στην Αθήνα και επισκεφθήτε ένα Ινστιτούτο Καλλονής, θα πληροφορηθίτε τι θα στοικίσι ή αποτρίκωσι.

Λ. Κ. 257: Μέσα σε λίγη λανολίνη, λυώστε λίγο υπόλειμμα από κραγιόν των χειλιών σας και θα έχετε, τι χρειάζεται για τα πεταράκια των νυχιών. Το ζεσταίνετε λίγο για να λυώση όλο μαζί.

Νίκου Λε, Πειραιά: Να χρησιμοποιήτε άφθονη μπριγιαντίνη και να βουρτσίσετε με βούρτσά ναύλον. Τίποτ' άλλο. Το λούσιμο απαραίτητο τουλάχιστον κάθε 8 ημέρες.

Λεπτοκαμωμένη: Η μανιά της μπύρας θα σάς ωφελήσει. Θα τη βρήςτε σε παστιλλίες στα φαρμακεία. Όσο για πέλματα, θα βρήςτε στα μεγάλα φαρμακεία. Είναι απαραίτητα για την πλατυποδία.

Τζούλαν Δ. Κέρκυρα: Η αισθητική έχει βέβαια προχωρήσει, αλλά αν δεν έλθετε στας Αθήνας δεν θα μπορούσατε να κατατοπισθήτε.

Λ. Μ. Ν.: Τα στίγματα δεν θα φύγουν με καλλυντικά. Πέστε στον γιατρό σας να εξετάση το σκεπτό σας.

Λοκαμένη, Πόρο: Το μούρισμα του ήλιου θα υποχωρήσει σιγά-σιγά, οι πανάδες όμως θα άργησουν και όταν ξαναεκτεθή στον ήλιο θα ξαναγίνουν.

Ξανθή Μαρλέν: Μετά το λούσιμο και το ξεβγάλμα ριχνετε στα μαλλιά σας άφθονα χαμομηλιού.

Λ. Α. Λ.: Να αποφεύγετε το ξύδι. Απορώ πως δεν σάς το είπε ο γιατρός σας.

Δύο μαθήτριες Γυμν.: Στην Γ. Π. συνιστώ να παίρνη κάθε πρωί μανιά της μπύρας. Στην Σ. Α. μία σειρά ενέσεων που θα της δώση ο γιατρός της.

Λέλαν Σαγ. Μακρυνίτσα: Ο κ. Παλαιολόγος κράτησε τον λόγο του: Έγραψε σειρά χρονογραφημάτων για το ήλιο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΑΡΝΕΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο λοχαγός Έρρολ, ήταν ο τρίτος γυνίος ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέρου κόμητα του Ντόρινγκου, που μισούσε την Αμερική και τους Αμερικανούς. Όταν λοιπόν ο λοχαγός παντρεύτηκε στη Νέα Υόρκη, ο πατέρας του δεν τον αναγνώριζε πια ως παιδί του, δηλώνοντάς του ότι δεν είχε να περιμένει πια τίποτ' απ' αυτόν. Ο λοχαγός Έρρολ κατόπιν αρρώστησε και πέθανε, όταν ο Κέδρικ ήταν ακόμη μικρός. Μία ημέρα όμως συνάντη κάποιον που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε οκτώ χρόνων. Ο παππούς του έστειλε στη Νέα Υόρκη το δικηγόρο του κ. Χαδίζαμ για να τον φέρη στο Λονδίνο. Οι δυο θείοι του είχαν πεθάνει κι έτσι ο Κέδρικ, ύστερ' απ' το θάνατο του παππού του, θα γινόταν κόμης του Ντόρινγκου. Ο Κέδρικ λοιπόν με τη μητέρα του και τον κ. Χαδίζαμ επιβιβάστηκαν στο βαπόρι, που θα τον επήγαγε στην Αγγλία.

Ήταν μεταξάκι κόκκινο με πέταλα από το ίδιο το χρώμα, αλλά πιά βαθύ. Ή ώρα πλησίασε και το βαπόρι ήταν έτοιμο για αναχώρηση. Όσοι βρίσκονταν στην προκυμιά, αποχαιρετούσαν τους φίλους και τους συγγενείς τους, φωνάζοντας: — Καλήν αντάμωσι! Μη μας ξεχάσετε! Γράψτε μας από το Λίβερπουλ! Στο καλό! Καλό ταξίδι!...

Ο μικρός λόρδος έσκυψε από την κουραστική και, κινώντας το κόκκινο μαντίλι, φώναξε: — Καλήν αντάμωσι, Ντίκ! Σ' ευχαριστώ! Το μεγάλο βαπόρι άρχισε να σαλπάρη, ενώ οι επιβάτες του εξακολουθούσαν τους αποχαιρετισμούς. Η μητέρα του Κέδρικ κατέβασε το μαύρο της βέλο, σκεπάζοντας έτσι τα μάτια της. Λυπόταν γιατί άφηνε την πατρίδα της για να πάη να καθήση σε μία χώρα, που δεν την ήξερε καθόλου.

Ο Ντίκ δεν έβλεπε πια παρά μονάχα τη σιλουέτα του Κέδρικ, τα χρυσά του μαλλιά, που ανέμιζαν. Κι άκουγε τη φωνή του, που εξακολουθούσε να λέη:

— Έχε γεια, Ντίκ, καλήν αντάμωσι!...

Στο ταξίδι, η μητέρα του Κέδρικ βρήκε στην ανάγκη να του μιλήση με τρόπο και να του πη, ότι στην Αγγλία δεν θα ζούσαν μαζί κι οι δυο στο ίδιο σπίτι. Στην αρχή, ο Κέδρικ δυσκολεύθηκε να καταλάβη. Όταν όμως το κατάλαβε, η λύπη του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο κ. Χαδίζαμ δικαιώσε τον κόμη, που είχε την εμπειρία να καθήση η μητέρα κοντά στο παιδί της, για να βλέπονται συχνότερα.

Έδειχνε καθαρά ο Κέδρικ ότι δεν θα μπορούσε να υποφέρει το χωρισμό. Η μητέρα του όμως του μιλήσε με τέτοιο γλυκό τρόπο, ώστε η λύπη του αμβλύνθηκε στην αρχή, να ξεχαστή γρήγορα.

Τό σπίτι που θα μείνω εγώ, θα είναι πάρα πολύ κοντά στην επαύλη, του έλεγε, σε πολύ μικρή απόσταση από το μέρος που θα κάθεται εσύ. Θα μπορείς ναρχαίσεις να με βλέπης κάθε μέρα και θαμάσεις τις ώρες εκείνες τόσο εύχυστοι κι οι δυο! Θα έχεις τόσα πράγματα να μου πης. Η επαύλη του Ντόρινγκου είναι πολύ ωραία. Ο μπαμπάς σου μου μιλούσε γι' αυτή πολλές φορές. Την αγαπούσε πολύ, όπως θα την αγαπήσεις κι' εσύ. Είμαι βέβαιη γι' αυτό.

Θα την αγαπούσα ακόμα πιο πολύ, αν ήσουν κι' εσύ μαζί μου, είπε η μικρή Έξοχότης του, διαστενάζοντας.

Ήταν φυσικό να στενοχωρηθή τόσο πολύ ο Κέδρικ από την κατάσταση, την τόσο παράξενη, που έβασε τη μητέρα σ' ένα σπίτι κι' αυτόν σ' άλλο.

Η αλήθεια είναι, ότι η κ. Έρρολ έκρινε, ότι δεν ήταν σωστό να πη στο παιδί της ποιό λόγοι ανάγκαζαν το γέρο-κόμητα να λάβη αυτά τα σκληρά μέτρα.

Προτιμώ καλύτερα να μη μάθη τίποτα, έλεγε στον κ. Χαδίζαμ. Μόνον που θα πληρωθή άδικα. Είμαι μάλιστα βέβαιη, ότι δεν θ' αγαπήσει τον παππού του, αν μάθη, ότι ο κόμης με μισεί τόσο πολύ. — Ως τώρα, δεν γνώρισε τί θα πη κακία, μίσος, σκληρή καρδιά... Και θα ήταν γι' αυτόν ένα πολύ σκληρό χτύπημα, αν μάθαινε ξαφνικά, ότι υπάρχει άνθρωπος, που με μισεί. Έχει καρδιά τουφεκι και μ' αγαπάει τόσο πολύ! Για τον κόμητα θα είναι καλύτερα να μη του μιλήση κανείς γι' αυτό το ζήτημα, πριν μεγαλώσει λίγο... Ο Κέδρικ είναι ακόμη παιδί.

Ετσι ο Κέδρικ έμεινε μονάχα, ότι κάποιος ιδιαίτεροι λόγοι υπαγόρευαν τον χωρισμό αυτόν, ότι ήταν ακόμα πολύ μικρός για να μάθη τους λόγους αυτούς και ότι αργότερα θα του τους εξηγουσαν. Αλλά ο Κέδρικ στενοχωριόταν όχι για τους λόγους που τον ανάγκαζαν να χωρισθή από την μητέρα του, όσο για τον ίδιο αυτό τον χωρισμό.

Υστερ' από πολλές συζητήσεις με τη μητέρα του, που προσπάθησε να του παρουσιάση το πράγμα όχι και τόσο σοβαρό, ο Κέδρικ ήρθε σε κάπως. Παρ' όλ' αυτά, ο κ. Χαδίζαμ αντέληφθηκε πολλές φορές το μικρό λόρδο να στέκεται σκεπτικός και ν' αναστενάζη.

Δεν μ' άρεσει αυτή η δουλειά, είπε μία μέρα στο δικηγόρο. Δεν μ' άρεσει καθόλου! Αλλά στον κόσμο υπάρχουν πολλές λύπες και πολλοί πόνοι, που πρέπει κανείς να τους υποφέρει. Αυτά μου τάλεγε ταχυτικά και ο κ. Χωφ και η Μαίρη. Και η μαμά θέλει να πάω να μείνω κοντά στον παππού, γιατί, βλέπετε, όλα του τα παιδιά πέθαναν και ζή μονάχος του και το χειρότερο στενοχωριέται! Είναι πολύ κακό να χάση τα παιδιά του και να τον βασανίζει η μοναξιά. Γι' αυτό θα πάω μαζί του.

Τό μόνο που τραβούσε, όσους γνώριζαν τη μικρή του Έξοχότητα, ήταν το σοβαρό ύψος που έπαιρνε στις κουβέντες που έκοιαν μαζί του μικροί και μεγάλοι. Ήταν απόλαυση να κάθεται κανείς να βλέπη αυτό το ωραίο παιδί να συζητή σαν μεγάλος. — Ως και αυτός ο κ. Χαδίζαμ άρχισε σιγά σιγά να βρίσκει ευχαρίστησι στο συντροφιά του Κέδρικ.

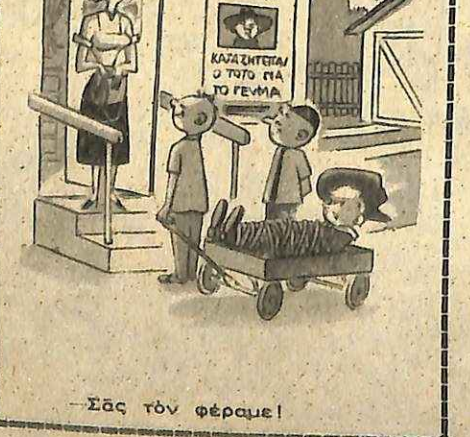
— Ωστε, λοιπόν, θα φροντίσω με κάθε τρόπο ν' αγαπήσης τον κόμητα, του είπε.

Και βέβαια! Απάντησε ο Κέδρικ. Είναι παππούς μου και, φυσικά, πρέπει κανείς ν' αγαπάη τον παππού του. — Επειτα φάνηκε τόσο καλός μαζί μου! Όταν ένας άνθρωπος κάνει τόσα πράγματα για σάς και σάς δίνει, τι θέλετε, δεν μπορείτε παρά να τον αγαπάτε κι' αν ακόμα δεν είναι συγγενής σας. Αλλά όταν σάς δείχνει σιγά σιγά να είναι μάλιστα και συγγενής σας, θα τον αγαπάτε ακόμα πιο πολύ.

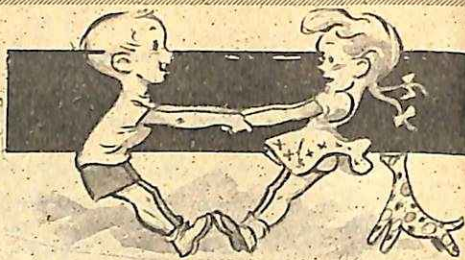
— Και νομίζεις, ότι θα σε αγαπήση κι' ε-

κείνος; — Χωρίς άλλο, αφού είμαι κι' εγγονός του.

Όλοι οι παππούδες αγαπάνε τα εγγονάκια τους. — Επειτα, αν ο δικός μου δεν μ' αγαπούσε, δεν θα σάς έλεγε να μου δώσετε, τι

— Σας τον φέρω!

έπιθυμούσα, ούτε θα σάς έστειλε να με πάρετε για να ζήσω κοντά του.

Όταν οι επιβάτες, που ή θάλασσα, στην αρχή του ταξιδιού τους, τους πείραζε και κλείνονταν στις καμίνες τους, άρχισαν ν' αγαθαιούνται και να περνούν τις ώρες τους στη γέφυρα, άρχισαν επίσης να ενδιαφέρονται για τον μικρό λόρδο. Κι' αυτό γιατί η ιστορία του δεν άργησε να γίνει γνωστή. Όλοι τον παρακολουθούσαν. Χαίρονταν μάλιστα όταν τον έβλεπαν να παίζη με τ' άλλα παιδιά πάνω στη γέφυρα. Ο Κέδρικ παντού έκανε φίλους και συζητούσε με τους ναύτες για διάφορα πράγματα του βαποριού. Πότε πάλι τους άφηνε για να πάη κοντά στη μητέρα του ή στον κ. Χαδίζαμ. Αλλά και οι επιβάτες, που για να περάση ή ώρα τους, έκαναν μία βόλτα από τη γέφυρα ως την άλλη άκρη του βαποριού, τον προσκαλούσαν μαζί τους κι' εκείνος απαντούσε στις ερωτήσεις που τούκαναν με ευχαρίστησι και καλωσύνη. Πολλές κυρίες τον καλούσαν κοντά τους, γιατί τον εύρισκαν χαριτωμένο. Επίσης και τα παιδιά δεν έπαυαν μόνον τους, αν δεν ήταν στη συντροφιά τους ο Κέδρικ.

Πό πολύ όμως απ' όλους, ο μικρός λόρδος αγαπούσε τους ναύτες. Γιατί του έλεγαν ιστορίες για πειράτες, για ναυάγια, για έρημονήσια. Τού έφτιαχναν καρδιάκια και τού μάθαιναν τους ναυτικούς δρούς. Ένας γέρο-ναύτης, που λεγόταν Τζέρεμυ, ήταν ο πιο εγκάρδιος φίλος του. Όπως διηγούνταν, ο ίδιος είχε κάνει πάρα πολλά ταξίδια, και είχε ναυαγήσει κοντά σε νησιά, που τα κατοικούσαν κανίβαλοι...

Στη «Λόζα»

Έντεκα μέρες ύστερα από τότε που ο Κέδρικ αποχαιρέτησε το φίλο του Ντίκ, έφτασε στο Λίβερπουλ. Και το άλλο βράδυ, το αμάξι που έφερε τον μικρό λόρδο, την κ. Έρρολ και τον κ. Χαδίζαμ από το σιδηροδρομικό σταθμό, σταμάτησε μπροστά στην πόρτα της Λόζας. Επειδή ήταν σκοτάδι, δεν μπορούσε να δη κανείς πολλά πράγματα. Ο Κέδρικ κατάλαβε μόνο, ότι το αμάξι περνούσε ανάμεσα από μεγάλα δένδρα αρκετή ώρα. Υστερα είδε μία πόρτα ανοιχτή, αρκετά φωτισμένη.

Αμέσως πήδησε κάτω και είδε δυο-τρεις υπηρέτες να περιμένουν στο προαύλιο. — Ανάμεσα σ' αυτούς, ήταν και η Μαίρη, που ακολουθούσε τους κυρίους της στην Αγγλία και είχε πάει πολύ πιο πριν απ' αυτούς στη Λόζα. Ο μικρός λόρδος έπεσε στην άγκαλιά της.

— Νά και η Μαίρη! φώναξε. Μαμά, νά η Μαίρη!

Και φίλησε τη γρήνη υπηρέτρια. — Χαίρω πολύ που σε βλέπω, Μαίρη, ψιθύρισε η κ. Έρρολ. Τουλάχιστον θα είναι εδώ μαζί μου ένας άνθρωπος που δεν θα μου είναι ξένος!

Και άπλωσε το χέρι της στην πιστή Μαίρη, ενώ εκείνη της το έσφιγγε με τρόπο ένθαρρυντικό. Οι άλλες υπηρέτριες κύτταξαν περίεργα το μικρό Κέδρικ και την μητέρα του. Από τη στιγμή που έμαθαν, ότι θα έρχόντουσαν η κ. Έρρολ κι' ο γυνίος της, όλο γι' αυτούς κουβέντιαζαν. Ήξεραν καλά πόσο είχε θυμώσει ο κόμης με το γάμο του μικρού του γιου. Ήξεραν τις πίκρες που τον πότισαν οι άλλοι δυο γιοι του, ακόμη και για ποιο λόγο η κ. Έρρολ θα έμενε στη Λόζα κι' ο Κέδρικ στην επαύλη. Ήξεραν και την αδιαλλαξία του γέρο-κόμητα, που τη μεγάλωνε η κακοκεφία του από τ' αρθρικά του.

Τό καίμενο το μικρό, ούτε μία μέρα καλή δεν θα περάση εκεί μέσα! Έλεγαν μεταξύ τους οι υπηρέτριες.

Ο Κέδρικ, συνηθισμένος να γνύνεται και να υδύνεται μόνος του, έβγαλε το πανωφόρι του. Άρχισε τότε να βλέπη γύρω του, να εξετάζη διάδρομο, να θαυμάζη τα ωραία κάδρα και τα κέρματα από ελάφια, που στόλιζαν το και το μέρος της πόρτας. — Ολ' αυτά του έκαναν μέρος της πόρτας. — Ολ' αυτά του έκαναν έντοπωσι, γιατί δεν τα είχε δη παρ' σε μουσεία και σε μαγαζιά.

— Μαμά, είπε, αυτό το σπίτι είναι πολύ διαφορετικό! Είμαι ευχαριστημένος, που θα μείνεται σ' αυτό.

Πραγματικά, ήταν μεγάλο σε σύγκρισι μ' εκείνο που καθόντουσαν στη Νέα Υόρκη. Ή Μαίρη τους συνάδευσε σε μία αίθουσα στρωμένη με παχιά χαλιά και μ' ένα θαυμάσιο τζάκι, όπου έκαινε μία μεγάλη φωτιά. Μπροστά στο τζάκι, κοίτονταν κουλουριασμένη μία γάτα, που έμοιαζε πολύ με τη δική τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε σε μία μεγάλη πολιτεία ένας πλούσιος άρχοντας. Αυτός είχε πολλά, πάρα πολλά χρήματα. Και σαν να μην του έφταναν όλ' αυτά, είχε κληρονομήσει κι' από έναν θείο του και μία όλοκληρη Τράπεζα!

Τη χρονιά εκείνη ο χειμώνας ήταν βαρύς. Κι' οι κακοίμοιροι οι άστεγοι κι' οι φτωχοί ζήλευαν την τύχη των πλουσίων.

Μά να που υπήρχε κι' ένας που ζήλευε την τύχη των φτωχών. Κι' αυτός ήταν ο πλούσιος άρχοντας. Γιατί με όλα τ' αφάνταστα πλούτη του δεν ήταν ποτέ στα καλά του. Ή υγεία του είχε κλονισθή σοβαρά κι' ο γιατρός του επέτρεπε να πίνη μονάχα γάλα και που και που να τρώη κανένα παξιμαδάκι.

Ετσι ο άνθρωπος αυτός ήταν αξιολύπητος. Τίς ημέρες εκείνες με το κρύο, κολούσε το πρόσωπό του στα τζάμια της κρεβατοκάμαράς του και κύτταζε έξω τα καταστήματα με τους όρεκτικούς μεζέδες και τις λιχουδιές.

Μά ο άρχοντας ήταν και σ' άλλα άτυχος. Ή γυναίκα του είχε πεθάνει, αφήνοντάς του ένα γυιό πανύψηλο και πολύ καυτό.

Ο άρχοντας λοιπόν, διαβάζοντας τις εφημερίδες που έγραφαν για τη φτώχεια που βασιλεύε στο μέρος εκείνο, πήρε τη μεγάλη απόφασι να δώση απ' το ταμείο του εκατό χιλιάδες φράγκα.

Την άλλη μέρα, όμως, ο άρχοντας ξύπνησε με άσχημο κέφι και βαρύ στομάχι.

Ξαφνικά ή πόρτα της κάμαράς του άνοιξε και μπήκε μέσα ένας υπάλληλος της Δημαρχίας.

— Άρχοντά μου, του είπε προσκυνώντας τον, θέλω να με ακούσετε μία στιγμή. Λοιπόν, ο δήμαρχος της πόλεως μας έκανε έναν κατάλογο των φτωχών μας. Κι' έτσι από τις εκατό χιλιάδες που προσφέρατε, ο κάθε φτωχός μας δικαιούται να πάρη μονάχα δυο φράγκα!

Ο άρχοντας τινάχτηκε από τη θέσι του. — Δυο φράγκα! είπε ξαφνιασμένος. Είναι λοιπόν, πενήντα χιλιάδες φτωχοί! Τότε σκέφθηκε λίγο, και θανάτπηε: — Έστω, καλά είναι κι' αυτά!

Κι' αφού έβγαλε τον υπάλληλο, ο άρχοντας βγήκε έξω να κάνη έναν περίπατο. Πήρε τον πρώτο δρόμο που έτυχε μπροστά του τουρτουρίζοντας από το δυνατό κρύο και μουρμουρίζοντας κάθε τόσο: — Δυο φράγκα! Δυο φράγκα είναι σαράντα πεντάρες. Σαράντα πεντάρες πρέπει να πάρη ο κάθε φτωχός!

Και, περπατώντας, έφτασε σε λίγο σε μία λαϊκή συνοικία. Εκεί φάνταζαν στολισμένες οι βιτρίνες των μαγαζιών. Ξαφνικά είδε πίσω του δυο γυναίκες κακοντυμένες.

— Ή μία απ' αυτές κρατούσε ένα κοριτσάκι πέντε-έξη χρόνων, απ' το χέρι της.

Χωρίς να θέλη, ο άρχοντας άκουσε την κουβέντα τους.

— Είν' αλήθεια, κυρά γειτόνισσα, ότι δώσανε σήμερα στη Δημαρχία δυο φράγκα σε κάθε φτωχό;

— Ναι, τάδωσε κάποιος που δεν θυμάμαι τ' όνομά του... Μου το είπαν. Είναι κάποιος φιλόφρωνος άρχοντας.

— Τα πήρες, κυρά γειτόνισσα;

— Τα πήρα και θ' αγοράσω μ' αυτά λίγη ζάχαρη και καφέ... Τί να κάμω;... Έμιά κι' εσύ θα πληρώθηκες από τα κεντήματά σου.

— Άστα, μου χρωστάνε τόσα λεπτά!... Κι' εγώ δεν ξέρω πώς θα περάσω αυτές τις μέρες!

Ο άρχοντας παρακολουθούσε την κουβέντα αυτή. Τί να κάνη; Όσα και ναδινε κανείς δεν μπορούσε να γιατρέψη τη δυστυχία!

Ξαφνικά άκούστηκε ή φωνή του μικρού κοριτσιού. Τραβούσε το χέρι της μαμάς του, δείχνοντάς της μία βιτρίνα.

— Μαμά, έλεγε, κύτταζε τί ωραίες κουκλές!

— Έλα, παιδί μου, πάμε. Ξέρεις καλά ότι αυτές οι κουκλές είναι πανάκριβες!

Μά το μικρό κοριτσάκι είχε άρχισει να σιγοκλαίη.

Άξαφνα ή μία γυναίκα είπε στην άλλη: — Άκουσε, κυρά γειτόνισσα, με τις δυο δραχμές που πήρα, άφησε να πάρω στο κοριτσάκι σου ένα κουκλάκι. Δεν πειράζει, άς μνην πιά καφέ δυο-τρία πρωινά. Μαθνήμην είμαι. Άλλωστε μάς έχετε φανή κι' έσεις πολύ χρήσιμοι, όλοι σας!...

Η μητέρα διαμαρτυρήθηκε. Μά σε λίγο το κοριτσάκι άστραποβολούσε από χαρά κρατώντας ένα κουκλάκι στα χέρια της.

Στό μεταξύ ο άρχοντας είχε μείνει κατάνηκτος από τη γενναιοδωρία αυτή. Κι' όταν οι δυο γυναίκες χάθηκαν ανάμεσα στον κόσμο με τη μικρούλα, που πήγαγε μπουστά καμαρωτή-καμαρωτή, ο άρχοντας έπεσε, σε βαθιές σκέψεις.

Δεν μπόρεσε να βγάλη απ' το μυαλό του τη γελαστή όψη της γυναίκας, τη στιγμή που...

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο χειμώνας

Μαθαίναμε τα λουλούδια γυνυγνέθηκαν τα κλαδάκια έσπασσαν τα τραγουδια έσκορπίσαν τα πουλάκια.

Ο βορρηνός παντού σφυρίζει, ο χειμώνας ήρθε, λέει, την φτωχή καλύβα τρίζει κι' ο φτωχός τα έζωλα καίει.

Στη φωτιά παιδιά σκυμένα φνούνουν κάστανά, ρεθύδια και άκουσες φοβισμένα της γισγιάς τα παραμύθια...

Κ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

γμη που πρόσφερε το κουκλάκι στη μικρούλα.

Έτσι, από την ημέρα εκείνη πήρε μία μεγάλη απόφασι:

Άρχισε να γίνεται γενναιοδωρός και να σκορπίζει άφθονα χρήματα στους φτωχούς. Και τόση χαρά ένοιωσε στα βάθη της ψυχής του, ώστε και την υγεία του άποχτησε κι' έζησε αγαπημένος απ' όλους ως τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Η ΠΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τό τάλληρο

Ο μικρός Παύλος κλαίει και οδύρεται, επειδή βρήκε στο δρόμο ένα καινούργιο τάλληρο.

— Γιατί κλαίς, Παυλάκη; τον ρωτάει μία γειτόνισσα, θέλοντας να τον παρηγορήσει. — Έπρεπε να γελάς από τη χαρά σου, επειδή ήσουν τυχερός που βρήκες το τάλληρο!...

Μά πώς να μην κλαίω; άποκρίνεται ο μικρός Παύλος σκουπίζοντας τα δάκρυά του. Αν δώσω το τάλληρο στην αδελφούλα μου την Έλενίτσα, θα μου τις βράξη ο μεγαλύτερος αδελφός μου, ο Ντίνος. Αν το δώσω του Ντίνου, θα μελανιάση ή Έλενίτσα τα μπράτσα μου από τις τσιμπιές, κι' αν το κρατήσω για τον εαυτό μου, θα με δειρούν κι' οι δυο! Δεν είμαι λοιπόν τυχερός που βρήκα το τάλληρο, άλλ' άτυχος!

Κι' ο Παυλάκης εξακολουθούσε να κλαίη. ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Σκέψες της μικρής Θρόσας: — Τί καλά που δάταν αν το κρύο που κάνει το χειμώνα, το έκανε το καλοκαίρι και τη ζέστη του καλοκαιριού το χειμώνα!

Ο Γιαννάκης είναι κρεβατωμένος με γρίπη. Ή αδελφή του του λέει: — Γιαννάκη, βάλε γρήγορα τα χέρια σου μέσα στη κουβέρτα γιατί βήχεις.

— Και τί μ' αυτό; άπαντά ο Γιαννάκης. Μηπως βήχω με τα χέρια;

— Νίνα, λέει ή Φωφή στην αδελφή της, κάθε βράδυ ροχαλίζεις και δεν μ' αφήνεις να κοιμηθώ.

— Η Νίνα όμως δεν το παραδέχεται αυτό. Σε λίγο άποκοιμείται κι' άρχίζει το ροχαλητό.

Κι' ή Φωφή χαρούμενη φωνάζει: — Νίνα! Νίνα! Έύπνα για ν' άκούσης τώρα πώς ροχαλίζεις!

Στό τραπέζι ο Τότης είναι άτακτος. Σε μία στιγμή, χύνει όλο το πιπέρι. — Τώρα θα δης τί θα σου κάνω, του λέει ο πατέρας του. Θα σου βάλω όλο το πιπέρι στο στόμα! — Μπαμπά, αν ήταν ζάχαρη, το ίδιο θα έκανες; ρωτάει μ' ενδιαφέρον ο Τότης.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΦΑΡΣΑ ΤΗΣ ΖΩΤΤΣΑΣ

Ο Θάνατος Της Σάμι

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Συναρπαστικό επιστημονικό-φανταστικό μυθιστόρημα υπό "Αξελ Κάμερον"

ΜΟΛΙ Σ' είχα φτάσει στη Σιγκαπούρη όπου θα παντρευόμουν τον Τζιμ. Ο άρραβωνιαστικός μου, όμως, χρειάστηκε να πάει στη Σουμάτρα κι' έτσι έμεινα μόνη. Όταν λέω μόνη δεν είναι αλήθεια. Γιατί ο συνεταίρος του άρραβωνιαστικού μου Ρόναλντ Λιούις κι' ένας φίλος του, ο Ντικ, μαζί με τη γυναίκα του, τη Λάουρα, ανέλαβαν να με διασκεδάσουν.

Ενα βράδυ, είχαμε πάει σ' ένα «μπουνγκάλα», καμιά δεκαριά χιλιόμετρα έξω από την πόλη. Στο γυρισμό, κάθουσαν πλάι στον Ρόναλντ Λιούις που οδηγούσε την ολοκαίνουργη «Μπουικ» του. Ο Ντικ κι' η Λάουρα είχαν θρηνιάσει στα πινακάκια.

Λιούις ήρθε στο σπίτι όπου έμενα. Φαινόταν πολύ ταραγμένος. —Δεν σ' έκαναν εντύπωση αυτά τα δύο εγκλήματα; με ρώτησε. —Αυτή ήταν πολύ για το θάνατο της Λάουρας και του Ντικ, απάντησα. Δεν μπορώ ακόμη να το πιστέψω... Ήταν τόσο καλοί κι' οι δύο...

—Δεν πρόκειται γι' αυτό, μου είπε ο Ρόναλντ Λιούις διακόπτοντάς με. Το μοιραίο εκείνο βράδυ, ήμασταν τέσσερες στο αυτοκίνητο... —Εννοείτε το βράδυ που παρασύραμε τη δυστυχισμένη Σάμι; —Ακριβώς... Από τους τέσσερες οι δύο έπληρωσαν... Νά εισάγεστε βέβαια ότι εκείνος που σκότωσε τη Λάουρα και τον Ντικ δεν είναι άλλος από τον Ρόναλντ Ντάν...

—Το σύζυγο της Σάμι; —Ναι. Οι θάγενοι είναι αμείλικτοι στις εκδικήσεις τους... Όπως σ' έλεγα, λοιπόν, οι δύο από μας έπληρωσαν... Μένουμε ακόμη έσείς κι' εγώ... —Είναι τρομερό! φώναξα. Πρέπει να τρέξω αμέσως στην αστυνομία...

—Η αστυνομία δεν θα μπορέσει ποτέ να μάς προστατεύσει από την εκδικητική μανία ενός θάγενου, μου απάντησε. —Αλλά τότε;

—Το μόνο που μας μένει να κάμωμε είναι να φύγωμε. —Κι' ο Τζιμ; ρώτησα. —Θα του εξηγήσω με μια επιστολή τι συνέβη και θα του δρίσωμε ραντεβού στο Λονδίνο ή όπου άλλοι νομίζετε, για ναρθ και να μάς βρή.

Ήμουν έτοιμη να συμφωνήσω μαζί του, αλλά, ξαφνικά, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό μου. —Ο Ρόναλντ Ντάν ξέρει ότι είμαι μνηστή του Τζιμ, είπα. Κι' αν όμως, δεν το ξέρει, είναι πολύ εύκολο να το μάθω. Ή εκδικησί του θα πέσει τότε πάνω στον Τζιμ.

—Ο Τζιμ δεν βρίσκεται πάνω στο αυτοκίνητο, παρατήρησε ο Ρόναλντ Λιούις. —Αν ο Ρόναλντ Ντάν είναι ο δολοφόνος, το πράγμα αυτό δεν έχει σημασία, απάντησα.

Του κάκου ο Ρόναλντ Λιούις προσπάθησε να με κάμω 'αλλάξω γνώμη. —Εφυνε, στο τέλος, λέγοντάς μου ότι θα παίρνω το αεροπλάνο που θα άπογειωνόταν στις 3 το απόγευμα για την Καλκούτα. Από κει θα φρόντιζε να φτάσω το συντομότερο στην Ευρώπη.

Στις τρεις παρά είκοσι με πήρε στο τηλέφωνο. —Έχετε ακόμη καιρό να τρέξετε μ' ένα αυτοκίνητο στο αεροδρόμιο, μου είπε. —Θα μείνω εδώ για να περιμένω τον Τζιμ, απάντησα.

—Αυτό που κάποτε είναι τρέλλα, μου φώναξε ο Ρόναλντ. Σ' ασέβησε για τέλ... —Άκουσα, ξαφνικά, ένα υπόκωφο βογγητό κι' έπειτα τίποτε. —Μιστερ Ρόναλντ! φώναξα. Με ακούτε;... Μιστερ Ρόναλντ! Δεν πήρα καμιά απάντηση.

Εμάθα, έπειτα από λίγη ώρα, ότι ο Ρόναλντ Λιούις δεν ζούσε πιά. Καθώς τηλεφωνούσε από έναν τηλεφωνικό θάλαμο, στο αεροδρόμιο, κάποιος άνοιξε την πόρτα, του κάρ: φωσε ένα μαχαίρι ανάμεσα στους ώμους κι' έπειτα εξαφανίστηκε.

Από τη στιγμή εκείνη, ένας τρελλός τρόμος με κυριεύει. Βρήκα, ωστόσο, το θάρρος να βρω κι' έτρεξα στο γειτονικό τηλέφωνο. —Ο αστυνομικός που με δέχτηκε μ' άκουσε δύσπιστα. Μου υποσχέθηκε, ωστόσο, ότι θα άναχνε για ν' ανακαλύψει τον Ρόναλντ Ντάν.

—Ξέρετε πού μπορώ να τον βρω; με ρώτησε. —Αν μου έκανε αυτή την ερώτηση μισή ώρα αργότερα, θα μπορούσα να του απαντήσω. Γιατί, όταν ξαναγύρισα στο σπίτι μου, βρήκα εκεί τον Ρόναλντ Ντάν που με περίμενε. Καθόταν σε μια πολυθρόνα και κρατούσε ένα πιστόλι.

—Ηρθατε για να με σκοτώσετε; του είπα. —Διαφορετικά, δεν θα βρίσκουσαν εδώ. —Αλλά για ποιο λόγο;... Σκοτώσατε τρεις από τους φίλους μου, που δεν σ' έφταιγαν και θέλετε τώρα να σκοτώσετε και μένα... Γιατί;

—Γιατί έτσι μόνο θα είμαι ελεύθερος να πεθάνω. Μόλις σκοτώσω και σ' εσύ θα μπορέσω να τρέξω για να βρω την αγαπημένη μου Σάμι... —Ωρκίστηκε πάνω στον τάφο της πώς κανείς από εκείνους που προκάλεσαν το θάνατό της δεν θα μείνει στη ζωή...

—Δεν φταίμε για το θάνατο της Σάμι, είπα. —Μπορεί, συμφώνησε. —Αλλά χωρίς εσάς η Σάμι θα ζούσε ακόμη. Την αγαπούσα περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο. Τώρα που πέθανε δεν έχω πια κανένα λόγο για να ζω... —Αλλά προτού πεθάνω θα συμπληρώσω την εκδικησί μου. Το πιστόλι μου έχει πέντε σφαίρες. Οι τέσσερες είναι για σ' εσένα και η τελευταία για μένα.

Ο Ρόναλντ Ντάν έπαιξε με το πιστόλι του. Χαϊρόταν βλέποντας την αβγώνα μου. Και, ξαφνικά, έγινε κάτι που δεν μπορούσα να το περι- μένω. Το πιστόλι ξέφυγε από τα χέρια του κι' έπεσε στο πάτωμα.

Έσκυψα αμέσως και, προτού ο Ρόναλντ Ντάν προφτάσει να κινηθεί, είχα πάρει το πιστόλι από τα χέρια του. Έτρεξα στο ανοιχτό παράθυρο και, σηκώνοντας ψηλά το όπλο, έριξα και τις πέντε σφαίρες στον αέρα. Ο Ρόναλντ Ντάν με κύτταξε σαστισμένος.

—Γιατί δεν με σκοτώσατε; με ρώτησε σε λίγο. —Δεν το ήθελα, απάντησα. —Εφύγατε από την εκδικησί μου, είπα μ' απέραντη λύπη. Δεν μπορώ να σ' σκοτώσω. Έγώ όμως είμαι ελεύθερος τώρα να πεθάνω...

Στεκόμουν πάντα κοντά στο παράθυρο. Τον είδα να διευθύνεται προς το μέρος μου. Όταν έφτασε κοντά μου, μ' έσπρωξε με δύναμη προς τα πίσω και ρίχτηκε στο κενό.

Έπειτα από μια έβδομη ώρα ο Τζιμ, φύγαμε αμέσως από την Σιγκαπούρη και λίγον καιρό αργότερα κάναμε τους γάμους μας στο Λονδίνο.

Όταν έφτασε κοντά μου, μ' έσπρωξε με δύναμη προς τα πίσω και ρίχτηκε στο κενό...

Προχωρούσαμε με μέτρια ταχύτητα, γιατί η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή, όταν, ξαφνικά, σ' εμιά στροφή, είδαμε μια γυναίκα σ' απόστασι μόλις μερικών μέτρων μπροστά μας.

Ο Ρόναλντ προσπάθησε να στρίψει προς τα αριστερά το αυτοκίνητο. —Αλλά, ήταν πια αργά. Ο δεξιός μπροστινός τροχός την παρέσυρε.

Σταματήσαμε απότομα έπειτα από μερικά μέτρα και κατεβήκαμε για να βοηθήσουμε τη δυστυχισμένη.

Είδαμε τότε έναν άντρα που ήταν σκυμμένος πάνω της. —Εκλαίγει με λυγμούς.

Βάλαμε και τους δύο στο αυτοκίνητο και τρέξαμε στο πιο κοντινό νοσοκομείο.

Το άλλο πρωί, η Σάμι—αυτό ήταν το όνομα της νεαρής γυναίκας που είχαμε παρασύρει—πέθανε.

Ο άντρας της, που λεγόταν Ρόναλντ Ντάν, ήταν άσημος. Είχαν παντρευτεί μόλις πριν από τρεις ημέρες. Κι' εκείνο το βράδυ είχαν βγει για να κάμουν έναν περίπατο στην έσοχη.

Ο Ρόναλντ Λιούις του πρόσφερε μια άποψη—μίσος που ήταν αληθινά ηγεμονική. Δεν θέλησε ν' ακούσει λέξη.

Πέρασαν κάμποσες μέρες. Και, ξαφνικά, ένα πρωί, η Λάουρα βρέθηκε νεκρή μέσα στην πισίνα που κολυμπούσε.

Ο άντρας της, ο Ντικ, καθόταν μερικά μέτρα πιο π' αρα, στη σκιά ενός μεγάλου δένδρου, κι' έγραφε κάποια επιστολή. Δέ είχε προσέξει ούτε είχε ακούσει το παραμικρό. Το αξιοσημείωτο είναι πως η πισίνα είχε ελάχιστα νερό. —Ακόμη κι' ένα παιδάκι δεν κινδύνευε να πνιγεί μέσα σ' αυτήν.

«Εγκλημα» συμπέραναν οι αστυνομικοί. Κατά τη γνώμη τους, κάποιος είχε βουτήξει, ξαφνικά, μέσα στην πισίνα, είχε πιάσει τη Λάουρα από τους ώμους κι' είχε κρατήσει το κεφάλι της κάτω από το νερό. Κάποιος... Μια σκιά... —Μόλις ένας θάγενης θα μπορούσε να κάμει αυτό το πράγμα» είπε ο επιθεωρητής Πέρκινς.

Έπειτα από μερικές ημέρες, ήρθε η σειρά του Ντικ. Βρέθηκε μερικά μέτρα πιο πέρα από το σπίτι του με το κεφάλι ανοιχτό στο νερό. Τον είχαν χτυπήσει με ρόπαλο. Ο δολοφόνος φαίνεται πως τον παραμόνευε κρυμμένος σ' κάποια γωνιά και τον χτύπησε στο πέρασμά του.

Το πρωί της ημέρας που βρέθηκε το πτώμα του Ντικ, ο Ρόναλντ Ντάν...

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Μία μέρα του έτους 2007, μία ειδική αμερικανική Υπηρεσία Ασφαλείας ειδοποιείται ότι ένα αστροκάφος προσηλωθήκε κοντά στο Ντέ Μόιν της Αϊόδας κι' ότι βγήκαν απ' αυτό κάτι παράξενα οντα. Φεύγουν αμέσως για εκεί ο Διευθυντής της υπηρεσίας και δύο πράκτορές του, ο Σάμι και η Μαίρη, για να εξακριβώσουν περί τιος πρόκειται. Όταν όμως φτάνουν επί τόπου, τους πληροφορούι ότι ότι επρόκειτο για φάρσα δύο νεαρών, που είχαν φτιάσει ένα ψεύτικο αστροκάφος. Κι' όμως ο Διευθυντής έχει μία φωτογραφία που δείχνει πως προσηλωθήκε πραγματικά το αστροκάφος, το οποίο τώρα έχει εξαφανισθή μυστηριωδώς. Θάλεγε κανείς ότι όλοι οι εντόπιοι προσπαθούν να παρεμποδίσουν τις έρευνες των τριών πρακτόρων. Αυτοί ηγαίνουν τότε στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν. Όταν ο διευθυντής του σταθμού καταλαβαίνει πως έχουν υποπτευθή κάτι, θέλει να τους παραβολήσει, αλλά αυτοί προλαβαίνουν και τον σκοτώνουν με τα πιστόλια ακίνων τους. Βρίσκουν τότε κολλημένο στην πλάτη του ένα άμορφο και γλοιώδες ζωντανό πλάσμα. Το βάζουν σ' ένα κουτί για να το εξετάσουν αργότερα, αλλά αυτό είναι πια νεκρό και παθαίνει αποσύνθεσι. Καταλαβαίνουν ωστόσο ότι αυτό κι' άλλα όμοια έφτασαν από άλλο πλανήτη, κολήσαν στην πλάτη των κατοίκων της περιφέρειας και τους υποδούλωσαν, καθιστώντας τους τυφλά όργανα τους, σαν νευροσπάστα. Ο Διευθυντής της υπηρεσίας αποφασίζει τότε ν' αναφέρει την κατάσταση στον Πρόεδρο των Ην. Πολιτειών, για να πάρη επείγουσες τα επείγουσες έκτακτα μέτρα, πριν εξαπλωθή το κακό. —Αλλά, εκείνος φρονείται, γιατί οι δούλοι των παρασίτων, στο Ντέ Μόιν, θά λύνουν τα νερά και τον πείθουν πως ο Διευθυντής δεν λέει την αλήθεια και πως δεν κινδυνεύει η χώρα. Ο Διευθυντής απογοητεύεται τότε και δηλώνει στο Σάμι και στη Μαίρη πως παύουν πια ν' ασχολούνται μ' αυτή την υπόθεσι. —Εκείνη όμως εξακολουθούν την έρευνα, με δική τους πρωτοβουλία, και μελετούν τα ιστορικά στοιχεία για Ιταμένους δικούς, που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Κογκρέσου. Έγινε τότε να παρουσιάσουν στο Διευθυντή των άγώνων. Ο Σάμι, μαζί με τους συναδέλφους του, ηγαίνουν στο Ντέ Μόιν. Έχουν μαζί τους ένα φορητό πομπό τηλεόρασης για να μεταδώσουν μ' αυτόν τις σκηνές του αγώνος τους έναντι των παρασίτων και των δούλων τους. Είναι ένα σχέδιο τολμηρότατο κι' επικινδύνο. Κατορθώνουν ωστόσο να φτάσουν και πάλι στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν.

Μια μέρα του έτους 2007, μία ειδική αμερικανική Υπηρεσία Ασφαλείας ειδοποιείται ότι ένα αστροκάφος προσηλωθήκε κοντά στο Ντέ Μόιν της Αϊόδας κι' ότι βγήκαν απ' αυτό κάτι παράξενα οντα. Φεύγουν αμέσως για εκεί ο Διευθυντής της υπηρεσίας και δύο πράκτορές του, ο Σάμι και η Μαίρη, για να εξακριβώσουν περί τιος πρόκειται. Όταν όμως φτάνουν επί τόπου, τους πληροφορούι ότι ότι επρόκειτο για φάρσα δύο νεαρών, που είχαν φτιάσει ένα ψεύτικο αστροκάφος. Κι' όμως ο Διευθυντής έχει μία φωτογραφία που δείχνει πως προσηλωθήκε πραγματικά το αστροκάφος, το οποίο τώρα έχει εξαφανισθή μυστηριωδώς. Θάλεγε κανείς ότι όλοι οι εντόπιοι προσπαθούν να παρεμποδίσουν τις έρευνες των τριών πρακτόρων. Αυτοί ηγαίνουν τότε στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν. Όταν ο διευθυντής του σταθμού καταλαβαίνει πως έχουν υποπτευθή κάτι, θέλει να τους παραβολήσει, αλλά αυτοί προλαβαίνουν και τον σκοτώνουν με τα πιστόλια ακίνων τους. Βρίσκουν τότε κολλημένο στην πλάτη του ένα άμορφο και γλοιώδες ζωντανό πλάσμα. Το βάζουν σ' ένα κουτί για να το εξετάσουν αργότερα, αλλά αυτό είναι πια νεκρό και παθαίνει αποσύνθεσι. Καταλαβαίνουν ωστόσο ότι αυτό κι' άλλα όμοια έφτασαν από άλλο πλανήτη, κολήσαν στην πλάτη των κατοίκων της περιφέρειας και τους υποδούλωσαν, καθιστώντας τους τυφλά όργανα τους, σαν νευροσπάστα. Ο Διευθυντής της υπηρεσίας αποφασίζει τότε ν' αναφέρει την κατάσταση στον Πρόεδρο των Ην. Πολιτειών, για να πάρη επείγουσες τα επείγουσες έκτακτα μέτρα, πριν εξαπλωθή το κακό. —Αλλά, εκείνος φρονείται, γιατί οι δούλοι των παρασίτων, στο Ντέ Μόιν, θά λύνουν τα νερά και τον πείθουν πως ο Διευθυντής δεν λέει την αλήθεια και πως δεν κινδυνεύει η χώρα. Ο Διευθυντής απογοητεύεται τότε και δηλώνει στο Σάμι και στη Μαίρη πως παύουν πια ν' ασχολούνται μ' αυτή την υπόθεσι. —Εκείνη όμως εξακολουθούν την έρευνα, με δική τους πρωτοβουλία, και μελετούν τα ιστορικά στοιχεία για Ιταμένους δικούς, που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Κογκρέσου. Έγινε τότε να παρουσιάσουν στο Διευθυντή των άγώνων. Ο Σάμι, μαζί με τους συναδέλφους του, ηγαίνουν στο Ντέ Μόιν. Έχουν μαζί τους ένα φορητό πομπό τηλεόρασης για να μεταδώσουν μ' αυτόν τις σκηνές του αγώνος τους έναντι των παρασίτων και των δούλων τους. Είναι ένα σχέδιο τολμηρότατο κι' επικινδύνο. Κατορθώνουν ωστόσο να φτάσουν και πάλι στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν.

Μια μέρα του έτους 2007, μία ειδική αμερικανική Υπηρεσία Ασφαλείας ειδοποιείται ότι ένα αστροκάφος προσηλωθήκε κοντά στο Ντέ Μόιν της Αϊόδας κι' ότι βγήκαν απ' αυτό κάτι παράξενα οντα. Φεύγουν αμέσως για εκεί ο Διευθυντής της υπηρεσίας και δύο πράκτορές του, ο Σάμι και η Μαίρη, για να εξακριβώσουν περί τιος πρόκειται. Όταν όμως φτάνουν επί τόπου, τους πληροφορούι ότι ότι επρόκειτο για φάρσα δύο νεαρών, που είχαν φτιάσει ένα ψεύτικο αστροκάφος. Κι' όμως ο Διευθυντής έχει μία φωτογραφία που δείχνει πως προσηλωθήκε πραγματικά το αστροκάφος, το οποίο τώρα έχει εξαφανισθή μυστηριωδώς. Θάλεγε κανείς ότι όλοι οι εντόπιοι προσπαθούν να παρεμποδίσουν τις έρευνες των τριών πρακτόρων. Αυτοί ηγαίνουν τότε στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν. Όταν ο διευθυντής του σταθμού καταλαβαίνει πως έχουν υποπτευθή κάτι, θέλει να τους παραβολήσει, αλλά αυτοί προλαβαίνουν και τον σκοτώνουν με τα πιστόλια ακίνων τους. Βρίσκουν τότε κολλημένο στην πλάτη του ένα άμορφο και γλοιώδες ζωντανό πλάσμα. Το βάζουν σ' ένα κουτί για να το εξετάσουν αργότερα, αλλά αυτό είναι πια νεκρό και παθαίνει αποσύνθεσι. Καταλαβαίνουν ωστόσο ότι αυτό κι' άλλα όμοια έφτασαν από άλλο πλανήτη, κολήσαν στην πλάτη των κατοίκων της περιφέρειας και τους υποδούλωσαν, καθιστώντας τους τυφλά όργανα τους, σαν νευροσπάστα. Ο Διευθυντής της υπηρεσίας αποφασίζει τότε ν' αναφέρει την κατάσταση στον Πρόεδρο των Ην. Πολιτειών, για να πάρη επείγουσες τα επείγουσες έκτακτα μέτρα, πριν εξαπλωθή το κακό. —Αλλά, εκείνος φρονείται, γιατί οι δούλοι των παρασίτων, στο Ντέ Μόιν, θά λύνουν τα νερά και τον πείθουν πως ο Διευθυντής δεν λέει την αλήθεια και πως δεν κινδυνεύει η χώρα. Ο Διευθυντής απογοητεύεται τότε και δηλώνει στο Σάμι και στη Μαίρη πως παύουν πια ν' ασχολούνται μ' αυτή την υπόθεσι. —Εκείνη όμως εξακολουθούν την έρευνα, με δική τους πρωτοβουλία, και μελετούν τα ιστορικά στοιχεία για Ιταμένους δικούς, που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Κογκρέσου. Έγινε τότε να παρουσιάσουν στο Διευθυντή των άγώνων. Ο Σάμι, μαζί με τους συναδέλφους του, ηγαίνουν στο Ντέ Μόιν. Έχουν μαζί τους ένα φορητό πομπό τηλεόρασης για να μεταδώσουν μ' αυτόν τις σκηνές του αγώνος τους έναντι των παρασίτων και των δούλων τους. Είναι ένα σχέδιο τολμηρότατο κι' επικινδύνο. Κατορθώνουν ωστόσο να φτάσουν και πάλι στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν.

Μια μέρα του έτους 2007, μία ειδική αμερικανική Υπηρεσία Ασφαλείας ειδοποιείται ότι ένα αστροκάφος προσηλωθήκε κοντά στο Ντέ Μόιν της Αϊόδας κι' ότι βγήκαν απ' αυτό κάτι παράξενα οντα. Φεύγουν αμέσως για εκεί ο Διευθυντής της υπηρεσίας και δύο πράκτορές του, ο Σάμι και η Μαίρη, για να εξακριβώσουν περί τιος πρόκειται. Όταν όμως φτάνουν επί τόπου, τους πληροφορούι ότι ότι επρόκειτο για φάρσα δύο νεαρών, που είχαν φτιάσει ένα ψεύτικο αστροκάφος. Κι' όμως ο Διευθυντής έχει μία φωτογραφία που δείχνει πως προσηλωθήκε πραγματικά το αστροκάφος, το οποίο τώρα έχει εξαφανισθή μυστηριωδώς. Θάλεγε κανείς ότι όλοι οι εντόπιοι προσπαθούν να παρεμποδίσουν τις έρευνες των τριών πρακτόρων. Αυτοί ηγαίνουν τότε στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν. Όταν ο διευθυντής του σταθμού καταλαβαίνει πως έχουν υποπτευθή κάτι, θέλει να τους παραβολήσει, αλλά αυτοί προλαβαίνουν και τον σκοτώνουν με τα πιστόλια ακίνων τους. Βρίσκουν τότε κολλημένο στην πλάτη του ένα άμορφο και γλοιώδες ζωντανό πλάσμα. Το βάζουν σ' ένα κουτί για να το εξετάσουν αργότερα, αλλά αυτό είναι πια νεκρό και παθαίνει αποσύνθεσι. Καταλαβαίνουν ωστόσο ότι αυτό κι' άλλα όμοια έφτασαν από άλλο πλανήτη, κολήσαν στην πλάτη των κατοίκων της περιφέρειας και τους υποδούλωσαν, καθιστώντας τους τυφλά όργανα τους, σαν νευροσπάστα. Ο Διευθυντής της υπηρεσίας αποφασίζει τότε ν' αναφέρει την κατάσταση στον Πρόεδρο των Ην. Πολιτειών, για να πάρη επείγουσες τα επείγουσες έκτακτα μέτρα, πριν εξαπλωθή το κακό. —Αλλά, εκείνος φρονείται, γιατί οι δούλοι των παρασίτων, στο Ντέ Μόιν, θά λύνουν τα νερά και τον πείθουν πως ο Διευθυντής δεν λέει την αλήθεια και πως δεν κινδυνεύει η χώρα. Ο Διευθυντής απογοητεύεται τότε και δηλώνει στο Σάμι και στη Μαίρη πως παύουν πια ν' ασχολούνται μ' αυτή την υπόθεσι. —Εκείνη όμως εξακολουθούν την έρευνα, με δική τους πρωτοβουλία, και μελετούν τα ιστορικά στοιχεία για Ιταμένους δικούς, που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Κογκρέσου. Έγινε τότε να παρουσιάσουν στο Διευθυντή των άγώνων. Ο Σάμι, μαζί με τους συναδέλφους του, ηγαίνουν στο Ντέ Μόιν. Έχουν μαζί τους ένα φορητό πομπό τηλεόρασης για να μεταδώσουν μ' αυτόν τις σκηνές του αγώνος τους έναντι των παρασίτων και των δούλων τους. Είναι ένα σχέδιο τολμηρότατο κι' επικινδύνο. Κατορθώνουν ωστόσο να φτάσουν και πάλι στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν.

Μια μέρα του έτους 2007, μία ειδική αμερικανική Υπηρεσία Ασφαλείας ειδοποιείται ότι ένα αστροκάφος προσηλωθήκε κοντά στο Ντέ Μόιν της Αϊόδας κι' ότι βγήκαν απ' αυτό κάτι παράξενα οντα. Φεύγουν αμέσως για εκεί ο Διευθυντής της υπηρεσίας και δύο πράκτορές του, ο Σάμι και η Μαίρη, για να εξακριβώσουν περί τιος πρόκειται. Όταν όμως φτάνουν επί τόπου, τους πληροφορούι ότι ότι επρόκειτο για φάρσα δύο νεαρών, που είχαν φτιάσει ένα ψεύτικο αστροκάφος. Κι' όμως ο Διευθυντής έχει μία φωτογραφία που δείχνει πως προσηλωθήκε πραγματικά το αστροκάφος, το οποίο τώρα έχει εξαφανισθή μυστηριωδώς. Θάλεγε κανείς ότι όλοι οι εντόπιοι προσπαθούν να παρεμποδίσουν τις έρευνες των τριών πρακτόρων. Αυτοί ηγαίνουν τότε στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν. Όταν ο διευθυντής του σταθμού καταλαβαίνει πως έχουν υποπτευθή κάτι, θέλει να τους παραβολήσει, αλλά αυτοί προλαβαίνουν και τον σκοτώνουν με τα πιστόλια ακίνων τους. Βρίσκουν τότε κολλημένο στην πλάτη του ένα άμορφο και γλοιώδες ζωντανό πλάσμα. Το βάζουν σ' ένα κουτί για να το εξετάσουν αργότερα, αλλά αυτό είναι πια νεκρό και παθαίνει αποσύνθεσι. Καταλαβαίνουν ωστόσο ότι αυτό κι' άλλα όμοια έφτασαν από άλλο πλανήτη, κολήσαν στην πλάτη των κατοίκων της περιφέρειας και τους υποδούλωσαν, καθιστώντας τους τυφλά όργανα τους, σαν νευροσπάστα. Ο Διευθυντής της υπηρεσίας αποφασίζει τότε ν' αναφέρει την κατάσταση στον Πρόεδρο των Ην. Πολιτειών, για να πάρη επείγουσες τα επείγουσες έκτακτα μέτρα, πριν εξαπλωθή το κακό. —Αλλά, εκείνος φρονείται, γιατί οι δούλοι των παρασίτων, στο Ντέ Μόιν, θά λύνουν τα νερά και τον πείθουν πως ο Διευθυντής δεν λέει την αλήθεια και πως δεν κινδυνεύει η χώρα. Ο Διευθυντής απογοητεύεται τότε και δηλώνει στο Σάμι και στη Μαίρη πως παύουν πια ν' ασχολούνται μ' αυτή την υπόθεσι. —Εκείνη όμως εξακολουθούν την έρευνα, με δική τους πρωτοβουλία, και μελετούν τα ιστορικά στοιχεία για Ιταμένους δικούς, που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Κογκρέσου. Έγινε τότε να παρουσιάσουν στο Διευθυντή των άγώνων. Ο Σάμι, μαζί με τους συναδέλφους του, ηγαίνουν στο Ντέ Μόιν. Έχουν μαζί τους ένα φορητό πομπό τηλεόρασης για να μεταδώσουν μ' αυτόν τις σκηνές του αγώνος τους έναντι των παρασίτων και των δούλων τους. Είναι ένα σχέδιο τολμηρότατο κι' επικινδύνο. Κατορθώνουν ωστόσο να φτάσουν και πάλι στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν.

Μια μέρα του έτους 2007, μία ειδική αμερικανική Υπηρεσία Ασφαλείας ειδοποιείται ότι ένα αστροκάφος προσηλωθήκε κοντά στο Ντέ Μόιν της Αϊόδας κι' ότι βγήκαν απ' αυτό κάτι παράξενα οντα. Φεύγουν αμέσως για εκεί ο Διευθυντής της υπηρεσίας και δύο πράκτορές του, ο Σάμι και η Μαίρη, για να εξακριβώσουν περί τιος πρόκειται. Όταν όμως φτάνουν επί τόπου, τους πληροφορούι ότι ότι επρόκειτο για φάρσα δύο νεαρών, που είχαν φτιάσει ένα ψεύτικο αστροκάφος. Κι' όμως ο Διευθυντής έχει μία φωτογραφία που δείχνει πως προσηλωθήκε πραγματικά το αστροκάφος, το οποίο τώρα έχει εξαφανισθή μυστηριωδώς. Θάλεγε κανείς ότι όλοι οι εντόπιοι προσπαθούν να παρεμποδίσουν τις έρευνες των τριών πρακτόρων. Αυτοί ηγαίνουν τότε στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν. Όταν ο διευθυντής του σταθμού καταλαβαίνει πως έχουν υποπτευθή κάτι, θέλει να τους παραβολήσει, αλλά αυτοί προλαβαίνουν και τον σκοτώνουν με τα πιστόλια ακίνων τους. Βρίσκουν τότε κολλημένο στην πλάτη του ένα άμορφο και γλοιώδες ζωντανό πλάσμα. Το βάζουν σ' ένα κουτί για να το εξετάσουν αργότερα, αλλά αυτό είναι πια νεκρό και παθαίνει αποσύνθεσι. Καταλαβαίνουν ωστόσο ότι αυτό κι' άλλα όμοια έφτασαν από άλλο πλανήτη, κολήσαν στην πλάτη των κατοίκων της περιφέρειας και τους υποδούλωσαν, καθιστώντας τους τυφλά όργανα τους, σαν νευροσπάστα. Ο Διευθυντής της υπηρεσίας αποφασίζει τότε ν' αναφέρει την κατάσταση στον Πρόεδρο των Ην. Πολιτειών, για να πάρη επείγουσες τα επείγουσες έκτακτα μέτρα, πριν εξαπλωθή το κακό. —Αλλά, εκείνος φρονείται, γιατί οι δούλοι των παρασίτων, στο Ντέ Μόιν, θά λύνουν τα νερά και τον πείθουν πως ο Διευθυντής δεν λέει την αλήθεια και πως δεν κινδυνεύει η χώρα. Ο Διευθυντής απογοητεύεται τότε και δηλώνει στο Σάμι και στη Μαίρη πως παύουν πια ν' ασχολούνται μ' αυτή την υπόθεσι. —Εκείνη όμως εξακολουθούν την έρευνα, με δική τους πρωτοβουλία, και μελετούν τα ιστορικά στοιχεία για Ιταμένους δικούς, που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Κογκρέσου. Έγινε τότε να παρουσιάσουν στο Διευθυντή των άγώνων. Ο Σάμι, μαζί με τους συναδέλφους του, ηγαίνουν στο Ντέ Μόιν. Έχουν μαζί τους ένα φορητό πομπό τηλεόρασης για να μεταδώσουν μ' αυτόν τις σκηνές του αγώνος τους έναντι των παρασίτων και των δούλων τους. Είναι ένα σχέδιο τολμηρότατο κι' επικινδύνο. Κατορθώνουν ωστόσο να φτάσουν και πάλι στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν.

Μια μέρα του έτους 2007, μία ειδική αμερικανική Υπηρεσία Ασφαλείας ειδοποιείται ότι ένα αστροκάφος προσηλωθήκε κοντά στο Ντέ Μόιν της Αϊόδας κι' ότι βγήκαν απ' αυτό κάτι παράξενα οντα. Φεύγουν αμέσως για εκεί ο Διευθυντής της υπηρεσίας και δύο πράκτορές του, ο Σάμι και η Μαίρη, για να εξακριβώσουν περί τιος πρόκειται. Όταν όμως φτάνουν επί τόπου, τους πληροφορούι ότι ότι επρόκειτο για φάρσα δύο νεαρών, που είχαν φτιάσει ένα ψεύτικο αστροκάφος. Κι' όμως ο Διευθυντής έχει μία φωτογραφία που δείχνει πως προσηλωθήκε πραγματικά το αστροκάφος, το οποίο τώρα έχει εξαφανισθή μυστηριωδώς. Θάλεγε κανείς ότι όλοι οι εντόπιοι προσπαθούν να παρεμποδίσουν τις έρευνες των τριών πρακτόρων. Αυτοί ηγαίνουν τότε στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν. Όταν ο διευθυντής του σταθμού καταλαβαίνει πως έχουν υποπτευθή κάτι, θέλει να τους παραβολήσει, αλλά αυτοί προλαβαίνουν και τον σκοτώνουν με τα πιστόλια ακίνων τους. Βρίσκουν τότε κολλημένο στην πλάτη του ένα άμορφο και γλοιώδες ζωντανό πλάσμα. Το βάζουν σ' ένα κουτί για να το εξετάσουν αργότερα, αλλά αυτό είναι πια νεκρό και παθαίνει αποσύνθεσι. Καταλαβαίνουν ωστόσο ότι αυτό κι' άλλα όμοια έφτασαν από άλλο πλανήτη, κολήσαν στην πλάτη των κατοίκων της περιφέρειας και τους υποδούλωσαν, καθιστώντας τους τυφλά όργανα τους, σαν νευροσπάστα. Ο Διευθυντής της υπηρεσίας αποφασίζει τότε ν' αναφέρει την κατάσταση στον Πρόεδρο των Ην. Πολιτειών, για να πάρη επείγουσες τα επείγουσες έκτακτα μέτρα, πριν εξαπλωθή το κακό. —Αλλά, εκείνος φρονείται, γιατί οι δούλοι των παρασίτων, στο Ντέ Μόιν, θά λύνουν τα νερά και τον πείθουν πως ο Διευθυντής δεν λέει την αλήθεια και πως δεν κινδυνεύει η χώρα. Ο Διευθυντής απογοητεύεται τότε και δηλώνει στο Σάμι και στη Μαίρη πως παύουν πια ν' ασχολούνται μ' αυτή την υπόθεσι. —Εκείνη όμως εξακολουθούν την έρευνα, με δική τους πρωτοβουλία, και μελετούν τα ιστορικά στοιχεία για Ιταμένους δικούς, που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Κογκρέσου. Έγινε τότε να παρουσιάσουν στο Διευθυντή των άγώνων. Ο Σάμι, μαζί με τους συναδέλφους του, ηγαίνουν στο Ντέ Μόιν. Έχουν μαζί τους ένα φορητό πομπό τηλεόρασης για να μεταδώσουν μ' αυτόν τις σκηνές του αγώνος τους έναντι των παρασίτων και των δούλων τους. Είναι ένα σχέδιο τολμηρότατο κι' επικινδύνο. Κατορθώνουν ωστόσο να φτάσουν και πάλι στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν.

Μια μέρα του έτους 2007, μία ειδική αμερικανική Υπηρεσία Ασφαλείας ειδοποιείται ότι ένα αστροκάφος προσηλωθήκε κοντά στο Ντέ Μόιν της Αϊόδας κι' ότι βγήκαν απ' αυτό κάτι παράξενα οντα. Φεύγουν αμέσως για εκεί ο Διευθυντής της υπηρεσίας και δύο πράκτορές του, ο Σάμι και η Μαίρη, για να εξακριβώσουν περί τιος πρόκειται. Όταν όμως φτάνουν επί τόπου, τους πληροφορούι ότι ότι επρόκειτο για φάρσα δύο νεαρών, που είχαν φτιάσει ένα ψεύτικο αστροκάφος. Κι' όμως ο Διευθυντής έχει μία φωτογραφία που δείχνει πως προσηλωθήκε πραγματικά το αστροκάφος, το οποίο τώρα έχει εξαφανισθή μυστηριωδώς. Θάλεγε κανείς ότι όλοι οι εντόπιοι προσπαθούν να παρεμποδίσουν τις έρευνες των τριών πρακτόρων. Αυτοί ηγαίνουν τότε στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν. Όταν ο διευθυντής του σταθμού καταλαβαίνει πως έχουν υποπτευθή κάτι, θέλει να τους παραβολήσει, αλλά αυτοί προλαβαίνουν και τον σκοτώνουν με τα πιστόλια ακίνων τους. Βρίσκουν τότε κολλημένο στην πλάτη του ένα άμορφο και γλοιώδες ζωντανό πλάσμα. Το βάζουν σ' ένα κουτί για να το εξετάσουν αργότερα, αλλά αυτό είναι πια νεκρό και παθαίνει αποσύνθεσι. Καταλαβαίνουν ωστόσο ότι αυτό κι' άλλα όμοια έφτασαν από άλλο πλανήτη, κολήσαν στην πλάτη των κατοίκων της περιφέρειας και τους υποδούλωσαν, καθιστώντας τους τυφλά όργανα τους, σαν νευροσπάστα. Ο Διευθυντής της υπηρεσίας αποφασίζει τότε ν' αναφέρει την κατάσταση στον Πρόεδρο των Ην. Πολιτειών, για να πάρη επείγουσες τα επείγουσες έκτακτα μέτρα, πριν εξαπλωθή το κακό. —Αλλά, εκείνος φρονείται, γιατί οι δούλοι των παρασίτων, στο Ντέ Μόιν, θά λύνουν τα νερά και τον πείθουν πως ο Διευθυντής δεν λέει την αλήθεια και πως δεν κινδυνεύει η χώρα. Ο Διευθυντής απογοητεύεται τότε και δηλώνει στο Σάμι και στη Μαίρη πως παύουν πια ν' ασχολούνται μ' αυτή την υπόθεσι. —Εκείνη όμως εξακολουθούν την έρευνα, με δική τους πρωτοβουλία, και μελετούν τα ιστορικά στοιχεία για Ιταμένους δικούς, που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Κογκρέσου. Έγινε τότε να παρουσιάσουν στο Διευθυντή των άγώνων. Ο Σάμι, μαζί με τους συναδέλφους του, ηγαίνουν στο Ντέ Μόιν. Έχουν μαζί τους ένα φορητό πομπό τηλεόρασης για να μεταδώσουν μ' αυτόν τις σκηνές του αγώνος τους έναντι των παρασίτων και των δούλων τους. Είναι ένα σχέδιο τολμηρότατο κι' επικινδύνο. Κατορθώνουν ωστόσο να φτάσουν και πάλι στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν.

Μια μέρα του έτους 2007, μία ειδική αμερικανική Υπηρεσία Ασφαλείας ειδοποιείται ότι ένα αστροκάφος προσηλωθήκε κοντά στο Ντέ Μόιν της Αϊόδας κι' ότι βγήκαν απ' αυτό κάτι παράξενα οντα. Φεύγουν αμέσως για εκεί ο Διευθυντής της υπηρεσίας και δύο πράκτορές του, ο Σάμι και η Μαίρη, για να εξακριβώσουν περί τιος πρόκειται. Όταν όμως φτάνουν επί τόπου, τους πληροφορούι ότι ότι επρόκειτο για φάρσα δύο νεαρών, που είχαν φτιάσει ένα ψεύτικο αστροκάφος. Κι' όμως ο Διευθυντής έχει μία φωτογραφία που δείχνει πως προσηλωθήκε πραγματικά το αστροκάφος, το οποίο τώρα έχει εξαφανισθή μυστηριωδώς. Θάλεγε κανείς ότι όλοι οι εντόπιοι προσπαθούν να παρεμποδίσουν τις έρευνες των τριών πρακτόρων. Αυτοί ηγαίνουν τότε στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν. Όταν ο διευθυντής του σταθμού καταλαβαίνει πως έχουν υποπτευθή κάτι, θέλει να τους παραβολήσει, αλλά αυτοί προλαβαίνουν και τον σκοτώνουν με τα πιστόλια ακίνων τους. Βρίσκουν τότε κολλημένο στην πλάτη του ένα άμορφο και γλοιώδες ζωντανό πλάσμα. Το βάζουν σ' ένα κουτί για να το εξετάσουν αργότερα, αλλά αυτό είναι πια νεκρό και παθαίνει αποσύνθεσι. Καταλαβαίνουν ωστόσο ότι αυτό κι' άλλα όμοια έφτασαν από άλλο πλανήτη, κολήσαν στην πλάτη των κατοίκων της περιφέρειας και τους υποδούλωσαν, καθιστώντας τους τυφλά όργανα τους, σαν νευροσπάστα. Ο Διευθυντής της υπηρεσίας αποφασίζει τότε ν' αναφέρει την κατάσταση στον Πρόεδρο των Ην. Πολιτειών, για να πάρη επείγουσες τα επείγουσες έκτακτα μέτρα, πριν εξαπλωθή το κακό. —Αλλά, εκείνος φρονείται, γιατί οι δούλοι των παρασίτων, στο Ντέ Μόιν, θά λύνουν τα νερά και τον πείθουν πως ο Διευθυντής δεν λέει την αλήθεια και πως δεν κινδυνεύει η χώρα. Ο Διευθυντής απογοητεύεται τότε και δηλώνει στο Σάμι και στη Μαίρη πως παύουν πια ν' ασχολούνται μ' αυτή την υπόθεσι. —Εκείνη όμως εξακολουθούν την έρευνα, με δική τους πρωτοβουλία, και μελετούν τα ιστορικά στοιχεία για Ιταμένους δικούς, που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Κογκρέσου. Έγινε τότε να παρουσιάσουν στο Διευθυντή των άγώνων. Ο Σάμι, μαζί με τους συναδέλφους του, ηγαίνουν στο Ντέ Μόιν. Έχουν μαζί τους ένα φορητό πομπό τηλεόρασης για να μεταδώσουν μ' αυτόν τις σκηνές του αγώνος τους έναντι των παρασίτων και των δούλων τους. Είναι ένα σχέδιο τολμηρότατο κι' επικινδύνο. Κατορθώνουν ωστόσο να φτάσουν και πάλι στο σταθμό τηλεόρασης του Ντέ Μόιν.

Μια μέρα του έτους 2007, μία ειδική αμερικανική Υπηρεσία Ασφαλείας ειδοποιείται ότι ένα αστροκάφος προσηλωθήκε κοντά στο Ντέ Μόιν της Αϊόδας κι' ότι βγήκαν απ' αυτό κάτι παράξενα οντα. Φεύγουν αμέσως για εκεί ο Διευθυντής της υπηρεσίας και δύο πράκτορές του, ο Σάμι και η Μαίρη, για να εξακριβώσουν περί τιος πρόκειται. Όταν

του κανον σπουδαία έντύπωσι.
— Τό φαντάζομαι!
— Μου είπα να σέ άπολύσω.
— Δέν ζήταω κι' έγώ τίποτα καλύτερο! άπάντησα, νευριασμένος.
— Σιωπή! Του είπα πως μπορούσε ν' άπολύση έμένα, όχι όμως τους ύφισταμένους μου, που υπάγονται στη δική μου δικαιοδοσία. Δέν αξίζει πολλά πράγματα, μα σέ χρειάζομαι άκόμη.
— Εύχαριστώ πολύ.
— Η Μαίρη πηγαίνονρχότανε μέσ' στο δωμάτιο. Την κτύπαξα, μα αυτή δέν φάνηκε να τό προσέχη. Σταμάτησε πίσω άπ' την καρέκλα του Τζάρβις... και, ξαφνικά, την είδα να σήνι στο Διευθυντή την ίδια συνθηματική χειρονομία που του είχε κάνει και στην περίπτωση του Μπάρνερ.
Κατάλαβα άμέσως και χτύπησα άστραπιαία τό Τζάρβις στο κεφάλι με τη λαθή του πιστολιού μου. "Έπεσε άναίσθητος άπ' τό κάθισμά του."
— Πίσω, Ντάβιντσον! φώναξε ό Διευθυντής με τό πιστόλι του στο χέρι. Κι' αυτός, Μαίρη...
— Αυτός είν' έν τάξει.
— Κι' ό Σάμ;
— Έν τάξει κι' ό Σάμ.
Μα ό Διευθυντής δέν πείσθηκε άπόλυτα. Μάς κτύπαξε, μ' ένα τρόπο που μ' έκανε ν' άνατριχιάσω. Ποτέ άλλοτε δέν είχα νοιώσει τόν αυτό μου τόσο κοντά στο θάνατο!...
— Βγάλε τα πουκάμισά σου, μάς διέταξε ξερά.
— Υπακούσαμε. Άποδείχθηκε έτσι πως ή Μαίρη είχε δίκιο.
Μ' αυτή την εύκαιρία, άναρωτήθηκα μ' άμφιβολία άν άνοιωθα την παρουσία ένός παρσίτου άπάντα μου.
— Αυτόν τώρα! είπα ό Διευθυντής. Φορέστε τή γάντια σας, πριν τόν πιάσετε.
— Ξαπλώσαμε χάμω μπρούμυτα τό Τζάρβις και κόψαμε με προσοχή τή ρούχα του. Κρατούσαμε επίτελους ένα ζωντανό παρσίτο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

"Ενοιωθα μιά άηδία άκατανίκητη, στη σκέψη πως τό πλάσμα έκείνο βρισκότανε κρυμμένο πίσω μας, όλη την ώρα του ταξιδιού της επιστροφής μας άπ' την Αϊόδα.

Δέν είμαι άσώτσο εύαίσθητος και λεπτεπίλεπτος. Άλλ' όποιος δέν είδε αυτά τή όντα, είναι άδύνατο να φαντασθή την έντύπωσι που προκαλούνε...

Ξερκατάπια και πρόφερα:
— Ίσως... ίσως μπορούμε άκόμη να σώσουμε τό Τζάρβις.

Δέν τό πίστευα άληθινά. Είχα κατά βάθος την πεποίθησι πως ένας άνθρωπος που υποδουλωνότανε μιά φορά σ' αυτά τή παρσίτα, έμενε πιά σημαδεμένος για πάντα, στο σώμα και στην ψυχή.

Ο Διευθυντής μάς έκανε νόημα να τραβήξουμε πίσω.

— Μη νοιάζεσαι για τόν Τζάρβις! μου είπα.

— Μά...
— Άρκετά! Άν ύποτεθή πως μπορεί να σωθί, δέν θα πάθι τίποτα περιμένοντας λίγο άκόμα. Κι' άλλωστε...

Ο Διευθυντής σώπασε, κι' έγώ τό ίδιο. Είχα κατάλαβει τί ήθελε να πη: Δέν υπολογίζεται ένας άνθρωπος, όταν πρόκειται για τή σωτηρία μιάς χώρας! Μά τό πιστόλι στο χέρι

πάντα, ό Διευθυντής έξακολούθησε να έξετάζει δύσπιστα τό πράγμα έκείνο που σάλεψε πάνω στην πλάτη του Τζάρβις.

— Κάλεσε τόν Πρόεδρο, είπα στη Μαίρη. Θα μεταχειρισθής τόν ειδικό κώδικα 0007.

Η Μαίρη πλησίασε στο γραφείο. Την άκουσα να μιλά στο τηλέφωνο.

Μά είχα συγκεντρωμένη όλη την προσοχή μου άποκλειστικά στο παρσίτο.

Εκείνο δέν έκανε καμμία κίνηση για να έγκαταλείψη τό θύμα του.

— Δέν μπόρεσα να πετύχω τόν ίδιο, είπα σε λίγο ή Μαίρη. Συνδέθηκε όμως μ' ένα άπ' τους ύπασπιστάς του, τόν κ. Μάκ Ντόνυ.

Ο Διευθυντής έκανε μιά γκριμάτσα. Ήταν έξυπνος κι' εύγενικός άνθρωπος, αυτός ό Μάκ Ντόνυ, αλλά ύπερβολικά συντηρητικός. Πίστευε πως ό κόσμος δέν είχε αλλάξει καθόλου στα είκοσι τελευταία χρόνια.

Ο Πρόεδρος τόν χρησιμοποίησε για «φρένο», όταν έπρόκειτο να πάρη καμμία σπουδαία άπόφασι.

Ο Διευθυντής άρχισε να του μιλά νευρικά, δίχως καν να κάνει τόν κόπο να πλησιάση στο μικρόφωνο.

— Όχι, δέν μπορούσε να δη τόν Πρόεδρο, ούτε και να έπικοινωνήση μαζί του—του δήλωσε ό Μάκ Ντόνυ. Όχι, δέν ήταν δυνατόν να γίνη έξαίρεσι για τό Διευθυντή. Ώστόσο, θα φρόντιζε ό Μάκ Ντόνυ να του έξασφαλίση μιά άκρόασι. Ναί, του τό ύποσχότανε. Ήθελε την έρχομένη Παρασκευή!... Σήμερα; Ούτε συζητήσι! Άύριο; Άδύνατο!

Ο Διευθυντής έκλεισε τό τηλέφωνο. Φανότανε πως κόντευε να πάθι άποπληξία. Ώστόσο, άνάσανε βαθειά δυο-τρεις φορές και κατάφερε να συνέλθι κάπως.

— Είδοποιήστε τό δόκτορα Γκράβ, είπα στο Ντάβιντσον. Έσείς οι άλλοι μείνετε σ' άπόστασι.

Σέ δυο λεπτά, έφτασε ό Διευθυντής στο βιολογικό εργαστήριο.

— Να κι' ένα παρσίτο ζωντανό άκόμη! του είπα ζωηρά ό Διευθυντής.

Εκείνος κτύπαξε άπό κοντά τή ράχη του Τζάρβις.

— Πολύ ένδιαφέρον... είπα μονάχα, και γονάτισε δίπλα του.

— Πίσω! του φώναξε άπότομα ό Διευθυντής.

Άνασκήκωσε τό κεφάλι του και τόν κτύπαξε, αστισμένος.

— Μά πρέπει να... ψιθύρισε.

— Ναί, θέλω να τό μελετήσετε. Έννοώ όμως, πρώτα—πρώτα, να τό διατηρήσετε ζωντανό. Δεύτερον, δέν πρέπει να τ' άφίσουμε να ξεφύγη. Και τρίτον, πρέπει να φυλάγεστε άπ' αυτό.

Ο Γκράβ χαμογέλασε κι' άπάντησε:

— Δέν τό φοβάμαι. Θά... Πρέπει να τό φοβάσθε! Σας διατάζω.

— Ήθελα να σας πώ πως θα φτιάσω μιά έπιαστική μηχανή, για να τό διατηρήσω ζωντανό άφου τό ξεκολλήσουμε άπ' τό φορέα του. Είναι φανερό πως αυτά τή πλάσματα χρειάζονται όξυγόνο, όχι όμως έλεύθερο, αλλά προερχόμενο άπό ένα άλλο ζωντανό όν. Ίσως ή άρκούσε ένα μεγάλο σκυλί...

— Όχι, είπα ξερά ό Διευθυντής. Άφίστε τό έκεί που βρίσκεται.

— Πώς! Είναι λοιπόν έθελοντής αυτός ό άνθρωπος; Ο Διευθυντής δέν άπάντησε.

— Για να χρησιμοποιήθι ένας άνθρωπος ως πειραματόζωο, πρέπει να ναι έθελοντής, έπείνε ό Γκράβ. Είναι ζήτημα έπαγγελματικής συνειδήσεως.

Αυτοί οι έπιστήμονες δέν καθορθώνουν τελοσπάντων να δάουν ποτέ στο κεφάλι τους τί θα πη πειραχία...

— Δόκτωρ Γκράβ, είπα ήσυχα ό Διευθυντής, καθέννας άπ' τους πράκτορές μου είναι κι' ένας έθελοντής, πρόθυμος για ό,τι του ζητήσω. Σας παρακαλώ να έκτελέσετε τίς διαταγές μου. Φροντίστε ναρθή ένα φορείο. Και προσέξτε τόν έαυτό σας!

Όταν πήρανε τόν Τζάρβις, ό Ντάβιντσον, ή Μαίρη κι' έγώ πήγαμε να πιούμε ένα-δυο ποτηράκια στο μπάρ. Είχαμε μεγάλη ανάγκη. Ο Ντάβιντσον έτρεμε άσυγκράτητα. Είδα πως τό πρώτο ποτήρι δέν ήταν άρκετό για να συνέλθι.

— Ξέρεις, φίλε μου, του είπα, είμαι κι' έγώ καταστενοχωρημένος σάν κι' έμένα γι' αυτό που πάθαν έκείνες οι δύστυχες κοπέλλες... Μά δέν μπορούσαμε να κάνουμε άλλοιώς. Βάλ' το καλά στο μυαλό σου!

— Πετάσατε δύσκολες στιγμές, έ; ρώτησε ή Μαίρη.

— Πολύ δύσκολες. Δέν ξέρω πόσες άκριβώς σκοτώσαμε. Μά δέν είχαμε να κάνουμε με ανθρώπους, αλλά με σκλάβους τών παρσίτων!

Στράφηκα στο Ντάβιντσον και πρόσθεσα:

— Δέν μπορείς λοιπόν να τό καταλάβεις, αυτό;

— Ναί, βέβαια... δέν ήταν πιά άνθρωποι, αυτά τή πλάσματα! Άκόμα κι' όταν τή πυροβολούσαμε και τή πληγώσαμε, αυτά έξακολουθούσαν να προχωρούνε καταπάνω μας...

Δέν ξέρω... Ο Ντάβιντσον σώπασε άπότομα. Τόν κτύπαξα με οίκτο, καθώς σηκώθηκε κι' έφυγε.

Η Μαίρη κι' έγώ κουνεντιάσαμε λίγη ώρα άκόμη. Άναζητούσαμε λύσεις, μα δέν καταλήγαμε πουθενά.

Ξαφνικά, ή Μαίρη μου είπα

Μαζύ με την όμορφιά της

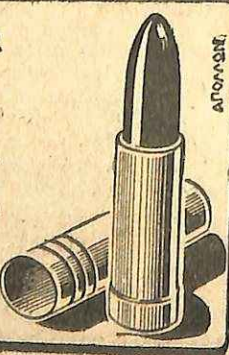
κάθε γυναίκα πρέπει να προσέχη και τη φωνή της. Ποσο άσχημα κτυπάει μία βαρειά φωνή σ' ένα φίνο και ντελικάτο πρόσωπο.

Γιά να διατηρήση τόν άπαλό τόνο ή φωνή σας, σάς συμβουλεύουμε τό σιγαρέττο που καπνίζετε να είναι όσο τό δυνατόν έλαφρό χωρίς θεβοίως και να είναι άγευστο και συνεπώς να σας άφαιρή ζήν άπόλαυσι του καπνίσματος.

Τό σιγαρέττο πολυτελείας "Αριστα Ματσάγγου-είναι τό ιδεώδες γιστί είναι πολύ έλαφρό και συνάμα τό πό γευστικό σιγαρέττο.

Red Spot

Τό κραγιόν RED SPOT (ΡΕΝΤ ΣΠΟΤ) είναι ειδικός κατασκευασμένο δια να μη βγαίνει άπό τό χέλι ή άλλα β' να μη τή σκάει. Αφίνει λεπτότατο στρώμα κι' έτσι δέν τό αισθάνεσθε στο χέλι ή παχύ. Σύνθεσις νέα, συγχρονισμένη. ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΕ ΤΟ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΚΑΒΕΙ ΓΙΑ ΚΕΙΛΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΧΥ Τηλέφωνον Αντιπροώπου 21-654

ΑΡΟΥΣΕ

Έχετε τόσο
ώραίο δέρμα
όσο επιθυμείτε ;

Εάν δώσετε στο δέρμα

σας αυτό που χάνει καθημερινώς όχι μόνον

άπό την επίδρασι της ζέστης, της σκόνης

και του άέρος, αλλά

και άπό τό συχνό

πλύσιμο, τότε θα διατηρηται πάντοτε

τρυφερό και δροσερό.

Η Κρέμα NIVEA

— μοναδική είς τό

είδος της — περιέχει

EUCERIT, ούσια συγγενή

πρός τή φυσικά λιπαρά συστατικά του

δέρματος, αυτή δέ την ούσια έχει ανάγκη τό δέρμα σας

για να διατηρηται πάντοτε νεανικό.

Πρωί και βράδυ

περιποιηθείτε

τό πρόσωπό σας με

κρέμα NIVEA

Γνήσιον προτόν

του Γερμανικού Έργοστασιού BEIERSDORF - Άμβούργον

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

Ενδεικτική τιμή

— Γυρίστε τον, διέταξε ό Διευθυντής.

Ο Τζάρβις άφισε πειθήνια να τόν γυρίσουνε. Είδαμε τότε όλοι στη βάση του σέρκου του κι' άνάμεσα στους ώμους του τό σημάδι του παρσίτου, σάν διαχυτή κοκκινία.

— Βλέπετε σε ποιο μέρος είχε κολλήσει τό παρσίτο, πρόσθεσε ό Διευθυντής.

Ενώ γδύνανε τό Τζάρβις, είχαν άκουστή μουρμουρητά κι' ένα πινυμένο γέλιο. Μά τώρα άπλώθηκε νεκρική σιωπή.

— Πρέπει να πιάσουμε αυτό τό παρσίτο, συνέχισε ό Διευθυντής. Και μάλιστα, να τό πιάσουμε ζωντανό. Είδατε όλοι σε ποιο μέρος του ανθρώπινου σώματος κολλάνε αυτά τή πλάσματα. Σας προειδοποιώ πως, άν μου τό σκοτώσετε, θα σκοτώσω κι' έγώ τόν ύπεύθυνο.

Αν χρειαστή να πυροβολήσετε, σημάδεψτε χαμηλά.

Στράφηκε σε μένα και διέταξε:

— Έλα δ'ό, έσύ.

Προχώρησα και στάθηκα στη μέση της άποστάσεως που τόν χώριζε άπ' τούς άλλους.

— Έσείς, Γκράβ, βάλτε τό Τζάρβις να καθήση πίσω μου.

Όχι, μη του ξαναφορέσετε τη ρόμπα του.

Ο Διευθυντής άποτάθηκε πάλι σε μένα.

— Άφισε χάμω τό πιστόλι σου, είπα.

Συγχρόνως, με σημάδεψε με τό δικό του στην κοιλιά.

Εθγαλα τό όπλο μου άπ' τη θήκη του και τό άκούμπησα στο πάτωμα, σπρώχνοντάς τό μάλιστα δυο μέτρα μακριά μου.

— Γδύσου τώρα έντελώς, διέταξε ό Διευθυντής.

Ήταν κάπως δύσκολο να συμμορφωθώ με μιά τέτοια διαταγή. Μά τό πιστόλι του Διευθυντού νίκησε κάθε δισταγμό και ντροπή μου. Οι γυναίκες κρυφογελούσανε κι' άστεϊεύονταν είς βάρος μου, μ' ένα τρόπο που με νευρίαζε.

— Δέν είναι και τόσο κακοφτιαγμένος... ψιθύριζε ή μιά.

— Μονάχα λίγο κοκκαλιάρης, παρατήρησε άλλη.

Κοκκίνισα, αλλά προσπάθησα να κρατήσω την αξιοπρέπειά μου. Άφου μ' έξετάσε ό Διευθυντής, μου είπα να ξαναπάρω τό πιστόλι μου.

— Θα με βοηθήσες, τώρα, και συγχρόνως θα προσέχης την πόρτα, πρόσθεσε. Ή σειρά σας τώρα, Ντόνυ...

Η Ντόνυ ήταν μιά άπ' τίς δακτυλογράφους. Φυσικά, δέν κρατούσε όπλο πάνω της. Φορούσε μιά μακριά ρόμπα. Προχώρησε, στάθηκε κι' έμεινε άκίνητη.

— Έμπροσθα, γρήγορα! γαύγισε ό Διευθυντής, κουνώντας άπειλητικά τό πιστόλι του. Γδύθητε, λοιπόν!

— Μιλάτε σοβαρά; είπα ή Ντόνυ, μη πιστεύετε στα' αυτιά της.

— Μοιάζω ν' άστεϊεύομαι; Γρήγορα, που να πάρη ό Διάβολος!

Η Ντόνυ άνασκήρτησε και μουρμούρισε:

— Καλά, καλά! Μη φωνάζετε έτσι...

Δάγκασε τή χείλη της κι' έλυσε τή ζώνη της. Τέλος, τό πήρε άπόφασι και πέταξε άπό πάνω της τή ρόμπα. Δέν φορούσε τίποτ' άλλο άπό μέσα.

— Σταθήτε κολλητά στον τοίχο! τής φώναξε ό Διευθυντής. Έσύ τώρα, Ρένφριου!

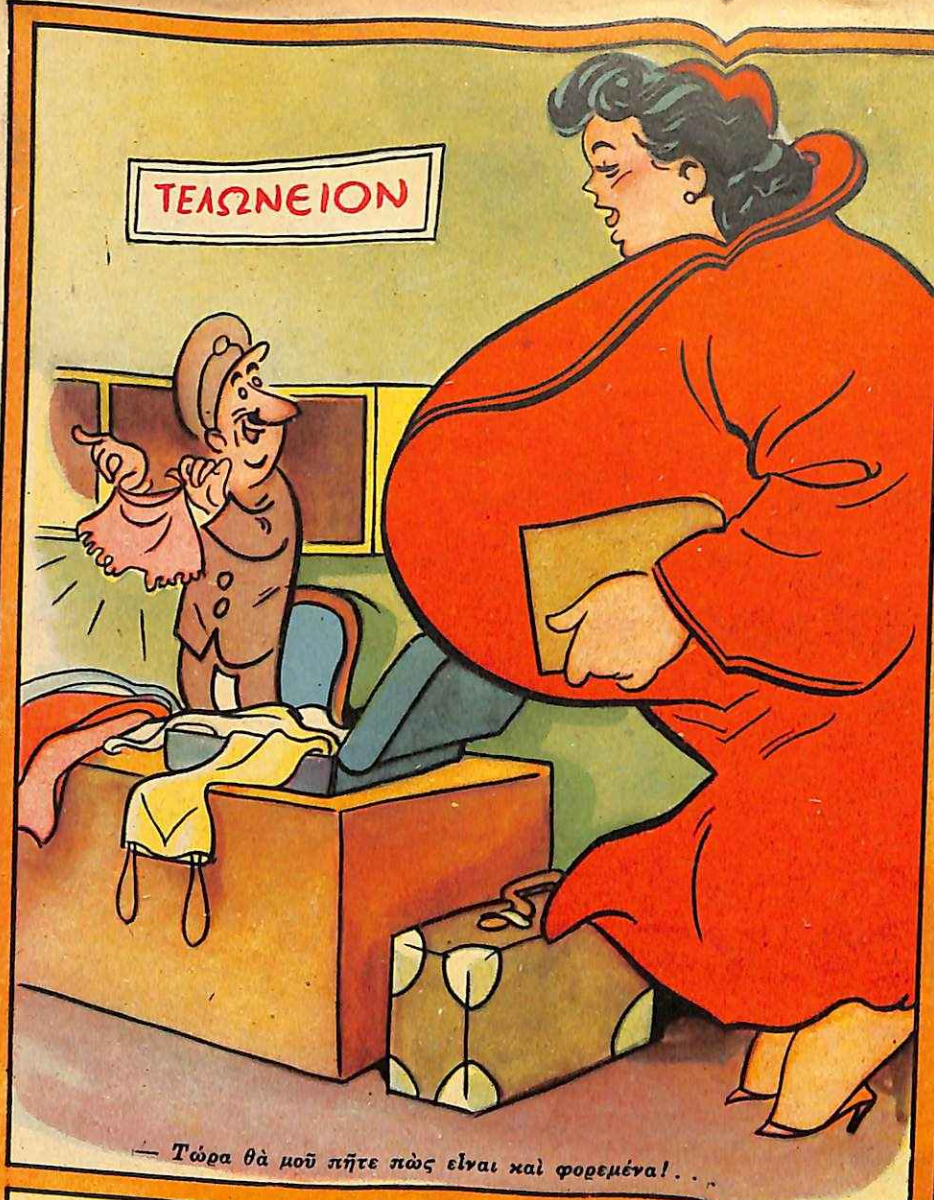
Οι άντρες είχαν παρακολουθήσει τή σκηνή μ' έμένα. Συμμορφώθηκαν, λοιπόν, δίχως αντίρρησης. "Όσο για τίς γυναίκες, μερικές κοκκίνισαν, άλλες προσπάθησαν να τό ρίξουν στ' άσπερι, καμμία όμως δέν τόλμησε να διαμαρτυρηθί.

Σέ είκοσι λεπτά, ή αίθουσα είχε γεμίσει γυναικούς ανθρώπους. Ο σωρός τών πιστολιών, χάμω, άποτελούσε ένα σωστό όπλοστάσιο.

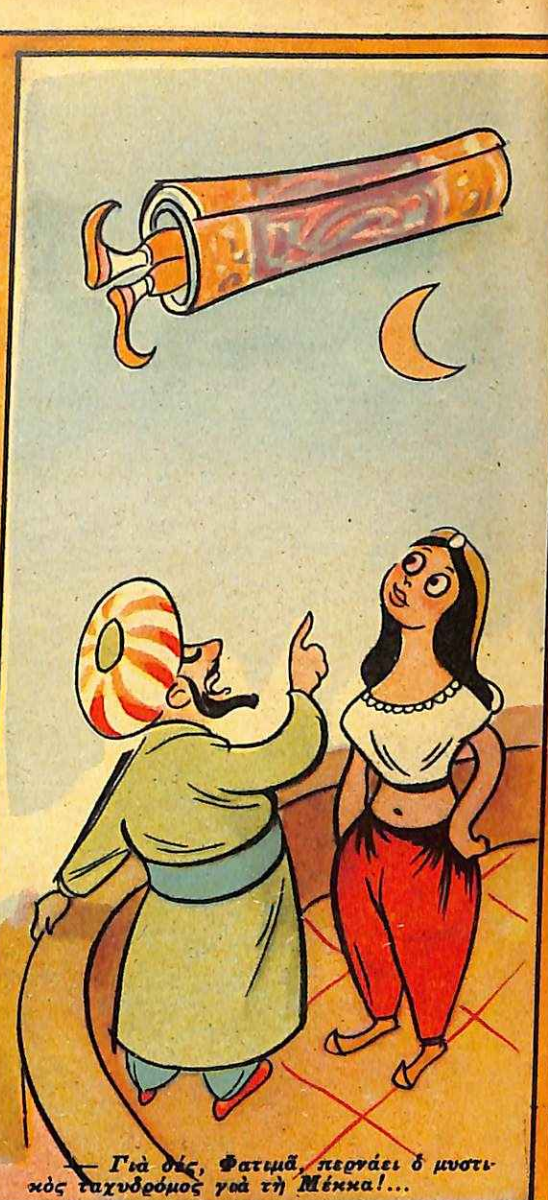
Όταν ήρθε ή σειρά της Μαίρης, γδύθηκε ήρεμα, σάν νύμν έδινε καμιά σημασία στο πράγμα. Μά, και με τό κοστούμι της Εύας έκούη, δέν έκανε τίποτε άπ' τή φυσική της άξιοπρέπεια. Τά όπλα που κρατούσε πάνω της, αύξησαν σημαντικά τό σωρό!

Όε τώρα, δέν είχε βρεθή τό παρσίτο. Μόνον ό Διευθυντής κι' ή γρηνή γραμματέας του φορούσαν άκόμα τή ρούχα τους.

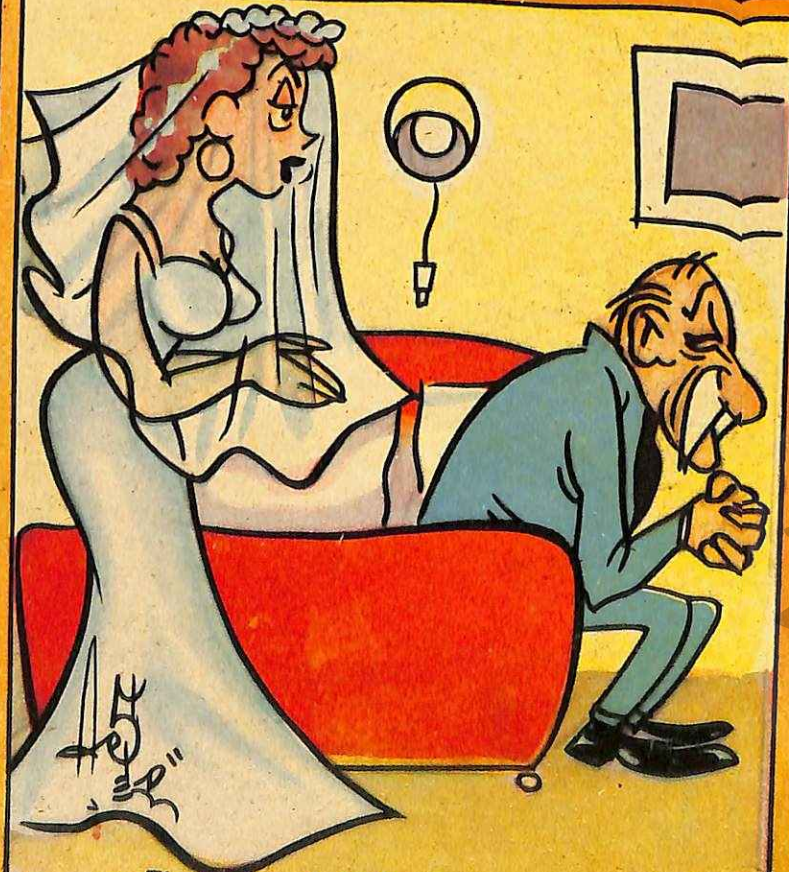
Πίστεψα πως ό Διευθυντής φοβότανε λιγάκι τή μίς Χείνη. Πάντως, φανότανε σ' άμνηνία και σκάλλιζε τό σωρό τών ρούχων με την άκρη του μπα-

— Τώρα θά μου πῆτε πῶς εἶναι καὶ φορεμένα!...

— Γιὰ δὲς, Φατιμά, περνάει ὁ μυστι-
κὸς ταχυδρόμος γιὰ τὴ Μέννα!...

— Τί σκεπτεσαι, ἀντρούλη μου;...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Πόσα... πουλότσο κρύο κάνει σήμερα,
Δάκη;...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)